

فصلنامه زنان شماره ۴۷، خرداد ۱۳۹۸
Quarterly journal No. 47. June 2019

حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است

ویژه نامه
راهپیمایی
سه روزه
کارزار زنان

Compulsory veil is the center of state violence against women in iran

IN THE OCCASION OF 40TH ANNIVERSARY OF WOMEN'S UPRISING AGAINST COMPOLSARY VEIL IN IRAN

فهرست مطالب ویژه‌ی راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان

- ۴ سه روز راه‌پیمایی، دستاوردی که در تاریخ مبارزات انقلابی زنان، ثبت شد!
- ۸ دو سال تدارک سیاسی و عملی کارزار زنان، به بار نشست!
- ۱۲ پیام کارزار زنان، مقابل سفارت جمهوری اسلامی در بروکسل، ۸ مارس
- ۱۳ پیام کارزار زنان در هامبورگ، دن هاگ، برمن، بروکسل، ۶-۸ مارس
- ۱۴ پیام کارزار زنان، در دومین روز راه‌پیمایی در دن هاگ (لاسه)
- ۱۴ پیام «مبارزه برای جهانی بدون مرز»، مقابل سفارت آمریکا در بروکسل
- ۱۵ پیام کارزار زنان، مقابل سفارت آمریکا در بروکسل - ترجمه‌ی فارسی
- ۱۶ چند روز با زنان کارزار
- ۲۰ پیام جنبش مادران پارک لاله تهران، ۶ مارس، هامبورگ
- ۲۱ پیام همایش ایرانیان هامبورگ و حومه، ۶ مارس، هامبورگ
- ۲۱ پیام هالینکا آگوستین، از «پلتفرم جهانی زنان»، ۷ مارس، دن هاگ
- ۲۲ پیام سادات کارابولوت، ۷ مارس، دن هاگ
- ۲۲ پیام «بنیاد بین‌المللی زنان آزاد»، ۷ مارس، دن هاگ
- ۲۳ پیام اتحادیه‌ی زنان سوسیالیست (SKB)، ۷ مارس، دن هاگ
- ۲۳ «دم داغ کارزار» شعری از «آیدا پایدار»، تقدیم به کارزار
- ۲۴ پیام شعله پاکروان از زنان دادخواه، ۷ مارس، دن هاگ
- ۲۵ زن و نوروز، شعری از «تائیا عاکفی»، فارسی و هلندی، ۷ مارس، دن هاگ
- ۲۶ بخشی از مصاحبه‌ها و گفتگوهای فعالین کارزار با سایر رسانه‌ها
- ۲۷ «آتش زن به روسی!» شعری از «صحرا» و «حسن» تقدیم به کارزار
- ۲۸ گزارشی از سومین روز راه‌پیمایی، بروکسل، ۸ مارس
- ۳۲ گزارشی از دومین روز راه‌پیمایی، دن هاگ، ۷ مارس
- ۳۸ گزارشی از اولین روز راه‌پیمایی، هامبورگ، ۶ مارس
- ۴۰ گزارشی از فعالین کارزار در برگزاری هشت مارس ۲۰۱۹ در اسکی شهیر- ترکیه
- ۴۲ گزارشی از سه روز راه‌پیمایی، از شکل «مبارزه برای جهانی بدون مرز»
- ۴۷ گزارش تصویری از تظاهرات روز زن در مونترال، لس آنجلس، لندن
- ۴۷ بیانیه‌ی کارزار در مورد «قتل‌های ناموسی»: کشتن زنان تحت هر نامی محکوم است
- ۴۸ چند نوشته کوتاه از شرکت‌کننده‌گان در راه‌پیمایی سه روزه
- ۴۹ پوسترهای راه‌پیمایی سه روزه به زبان انگلیسی، فرانسه، هلندی و آلمانی
- ۵۰ ابتکار عمل سایت گزارش‌گران: فراخوان، اسامی افراد و نهادهای حامی، پیام‌ها
- ۵۳ «ما زنان کارزاریم» شعری از «زیبا کرباسی» تقدیم به کارزار
- ۵۵ پیام‌های همبستگی با کارزار و سه روز راه‌پیمایی
- ۸۵ پیام همبستگی «چپ ضد سرمایه‌داری»
- ۸۶ گزیده‌ای از فعالیت‌های محلی و سراسری در تدارک راه‌پیمایی سه روزه
- ۸۸ گزارش مالی کارزار
- ۸۹ بخشی از فعالیت‌های سازمان زنان هشت مارس
- ۹۰ بیانیه‌ی کارزار برای اعلام طرح راه‌پیمایی سه روزه و فراخوان به عمل متحد
- ۹۱ اطلاعیه شماره یک، به مناسبت روز جهانی مبارزه با خشونت بر زنان
- ۹۲ اطلاعیه شماره دو، فراخوانی برای ساخت یک اثر هنری ماندگار در جنبش زنان
- ۹۳ اطلاعیه شماره سه، شمارش معکوس! انفجاری در پیش است!
- ۹۴ اطلاعیه شماره چهار، اطلاعات راه‌پیمایی در سه شهر
- ۹۵ اطلاعیه شماره پنج، اطلاعات مربوط به صفوف راه‌پیمایی و ارسال کمک مالی
- ۹۶ «نه به نام ما»، بیانیه‌ی کارزار زنان در مورد دیدار مسیح علی‌نژاد و پمپئو
- ۹۷ بیانیه‌ی سازمان زنان هشت مارس به مناسبت ۸ مارس برای کارزار
- ۹۹ بیانیه‌ی سازمان زنان هشت مارس در مورد سیل اسفند و فروردین ۱۳۹۸
- ۱۰۰ اول ماه مه روز جهانی کارگر، روز مبارزه با ستم و استثمار!
- ۱۰۳ بیانیه‌ی سازمان زنان هشت مارس، اعتراضات جنبش دانشجویی به حجاب اجباری
- ۱۰۴ فراخوان کارزار به راه‌پیمایی سه روزه - به زبان انگلیسی
- ۱۰۵ اطلاعیه شماره یک - به زبان انگلیسی
- ۱۰۵ اطلاعیه شماره دو - به زبان انگلیسی
- ۱۰۶ اطلاعیه شماره سه - به زبان انگلیسی
- ۱۰۸ پیام کارزار زنان در هامبورگ، دن هاگ (لاسه) و برمن، ۶-۸ مارس - انگلیسی
- ۱۰۹ پیام کارزار زنان، مقابل سفارت آمریکا در بروکسل - به زبان انگلیسی
- ۱۱۰ بیانیه‌ی سازمان زنان هشت مارس به مناسبت اول ماه مه - به زبان انگلیسی

همکاری شما:

نشریه را پربارتر خواهد کرد. برای هشت مارس خبر، مقاله، شعر، عکس، طرح، داستان و ترجمه بفرستید! لطفاً نوشته‌های خود را در صورت امکان با برنامه Word فارسی تایپ کنید و مطلب را برای من بفرستید! ارسال مطلب برای نشریه: zanane8mars@yahoo.com
مسئولیت هر یک از مقالات در نشریه هشت مارس به عهده‌ی نویسنده‌گان آن است.

هشت مارس

نشریه سازمان زنان
هشت مارس
(ایران - افغانستان)

همکاران این شماره:

لیلا پرنیان
فریدا فراز
فریبا امیرخیزی
طرح روی جلد: آیدا پایدار

دو

سال و نیم

پیش جمعی از زنان فراخوان مبارزه علیه کلیت خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران را برای آغاز یک کارزار مبارزاتی منتشر کردند. کارزاری که حول خشونت‌های گسترده و تشدید یافته علیه زنان در ایران - که در مرکز آن حجاب اجباری قرار دارد - مبارزاتی را در خدمت به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی سازمان‌دهی کند. در فراخوان اولیه‌ی کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان، به‌درستی روی این حقایق انگشت گذاشته شد که همگی زنان در سطح جهان خشونت را به شکلی تجربه کرده‌اند. خشونت‌هایی که همواره توجیهی فرهنگی، سنتی، بیولوژیک، قانونی و مذهبی داشته و به‌گونه‌ای در

سه روز راهپیمایی، دستاوردی که در تاریخ مبارزات انقلابی زنان، ثبت شد!

سراسر جهان سازمان‌دهی شده است که طبیعی جلوه کند. حتا زنان نیز به «طبیعی» بودن آن عادت کرده‌اند. خشونت عرصه‌ی بسیار گسترده‌ای است که فقط به‌اجبار در سر کردن حجاب و برقع، تجاوز، آزار جنسی، کتک خوردن توسط مردان خانواده، معلول شدن کودکان «نوعروس» در حمله یا مثله شدن دختران زیر تیغ «ختنه»، اسیدپاشی و غیره خلاصه نمی‌شود. بی‌اعتنایی، زخم‌زبان، توهین و تحقیر، به هیچ شمرده شدن و... هم خشونت بی‌رحمانه است. همگی این خشونت‌ها در نتیجه‌ی حاکمیت نظام مردسالار سرمایه‌داری امپریالیستی در جهان است که به بیش از سه میلیارد زن اعمال می‌شود. در ایران هم اگرچه خشونت علیه زنان قدمتی طولانی دارد، اما در چهار دهه‌ی گذشته رژیم بنیادگرای جمهوری اسلامی با شلاق دین و زنجیر سنت و زندان حجاب، با گشت ارشاد و جوخه‌ی اعدام و حکم سنگسار، خشونت‌هایی به‌مراتب وحشیانه‌تر و گسترده‌تر برای کنترل زنان و بدن‌شان اعمال کرده است. حجاب اجباری در جمهوری اسلامی، اعلام رسمی نابرابری جنسیتی و نماد فروستنی و تبعیت زن از مرد تحت نظام اسلامی است. با حجاب اجباری بود که سرکوب، تبعیض و خشونت بر زنان و پرچم ایدئولوژیک نظام اسلامی، رسمیت یافت.

در فراخوان اولیه‌ی کارزار زنان قید شد که اگر در مدرسه و دانشگاه، کوچه و خیابان، محل کار و... نیروهای سرکوبگر این رژیم زنان را کنترل می‌کنند، در خانه همسر، پدر، برادر و فرزند پسر این کنترل را به عهده می‌گیرند. اگر زنان به خاطر تبعیت نکردن و گردن نگذاشتن به قوانین و گداهای «حجاب اسلامی» در بازداشتگاه‌های جمهوری اسلامی به سر می‌برند، در خانه مردانی از خانواده نقش حاکم شرع را بر عهده می‌گیرند. اگر این رژیم زنان را به جرم عشق ورزیدن سنگسار می‌کند، در خانه مردانی هستند که برای حفظ «آبرو»، «غیرت» و «ناموس» حکم قتل آنان را صادر می‌کنند. اگر زنان در جامعه از کنترل و آزار مأمورینِ مواجب‌بگیر این نظام می‌گریزند، در اماکن عمومی از آزار جنسیتی روزمره‌ی بسیاری از مردان، در هراس‌اند. اگر اسیدپاشان برای کنترل زنان و بدن‌شان به «زنان بدحجاب» یورش می‌برند و بر صورت و بدن‌شان برای همگی عمر مہر این خشونت وحشیانه را حک می‌کنند، در خانه خشونت تحمل‌ناپذیر مردانی از خانواده، زنان را وادار به خودسوزی می‌کند، اگر و اگر و... در نتیجه، این همبستگی در بکار بردن خشونت بر زنان که بین دستگاه دولتی ضد زن جمهوری اسلامی و مردان پوشیده در عقاید و ارزش‌های زن‌ستیز در خانه و اجتماع برقرار شده است، سه حلقه‌ی اصلی زنجیر به‌هم‌پیوسته‌ی خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان است. حلقه‌ی اصلی این زنجیر، خشونت دولتی است که با اشاعه‌ی فرهنگ مردسالارانه، آداب و رسوم عقب‌افتاده، ایدئولوژی ضد زن در جامعه و مجموعه‌ای از قوانین و سیاست‌های زن‌ستیز شرایط را برای تشدید انواع و اقسام خشونت‌های اجتماعی و خانگی علیه زنان فراهم کرده است.

با انتشار فراخوان، زنان دیگری نیز به کارزار پیوستند. لزوم یک فعالیت متحد انقلابی، فعالیتی سازش‌ناپذیر احساس می‌شد. فعالیتی که خلاف جریان باشد، بتواند مبارزات زنان علیه خشونت را برجسته کند، فعالیتی که بتواند بازتاب چهل سال مبارزه و مقاومت زنان خصوصاً علیه حجاب اجباری باشد.

وظایف تشکلات انقلابی زنان تنها به موضوع حجاب که مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است، محدود نمی‌شود؛ اما این مبارزه راه را برای مبارزه علیه سایر عرصه‌های ستم بر زن در خدمت به آزادی و برابری زنان در همه‌ی حیطه‌های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و... هموار می‌کند. کارزار زنان تصمیم گرفت چنان مبارزه‌ای را به مناسبت ۴۰ سال مبارزه و مقاومت زنان علیه حجاب اجباری - و سایر عرصه‌های خشونت بر زنان - سازمان‌دهی کند که بتواند به نیروهای مترقی و مبارز خصوصاً فعالین و تشکلات زنان از ملیت‌های گوناگون نشان دهد که در صحنه‌ی پرآشوب کنونی در ایران ما نه در پی «آشتی ملی» با رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی هستیم و نه چشم امید به «مراحم» قدرت‌های امپریالیستی داریم. چراکه از نظر کارزار زنان، تضاد این دو نیروی ارتجاعی با هم هیچ ربطی به منافع زنان و اکثریت توده‌های مردم ایران ندارد.

در اوضاع کنونی ایران، در اوضاعی که همه‌ی نیروهای طبقاتی ارتجاعی در پی کسب متحدین بین‌المللی خود از میان فاشیست‌های حاکم بر آمریکا و سایر قدرت‌های امپریالیستی هستند، کارزار زنان اما تلاش کرد متحدین خود را از میان فعالین رادیکال، سازمان‌ها و احزاب مترقی، تشکلات زنان، جنبش ضدنژادپرستی و ضد جنگ ... در خدمت به پیش روی مبارزات زنان ایران علیه رژیم جمهوری اسلامی، جستجو کند. در طی برآورده کردن این حمایت و همبستگی بود که کارزار زنان با سوالات جدی از جانب فعالین و به‌طور عمده تشکلات زنان روبه‌رو شد. این تضاد در مقابل ما گذاشته شد که طرح شعار ضدیت با حجاب اجباری می‌تواند ما را در صف نیروهای راست و فاشیست که به زنان محجبه در کشورهای غربی حمله می‌کنند، قرار دهد. برای این‌که بتوانیم هم تفاوت نگرش خود را در مورد حجاب اجباری با نیروهای راست و فاشیست پیش بگذاریم و هم با نسبیّت فرهنگی - که خصوصاً در سه دهه‌ی اخیر از طریق ایدئولوژیک‌های امپریالیستی پیش گذاشته شد و بسیاری از فعالین و تشکلات زنان نیز به درجات گوناگون آغشته به این تفکر غلط شده‌اند - مرزبندی کنیم، می‌بایست با بحث و گفتگوی افقانی نشان می‌دادیم که چرا حجاب اجباری (سکسیسم اسلامی) و سکسیسم دو روی یک سکه‌اند. ما باید روشن می‌کردیم چرا در ایران، تحت سلطه‌ی یک رژیم تئوکراتیک که یکی از ارکان پایه‌ای آن انقیاد زنان است، حجاب اجباری نقشی کلیدی بازی می‌کند؟! و چرا حجاب اجباری به‌عنوان نماد و پرچم ایدئولوژیک - سیاسی این رژیم بر بدن زنان به اهتزاز در آمده است؟! ما توضیح دادیم که این رژیم برای این‌که بتواند حجاب اجباری را در جامعه نهادینه کند تلاش بی‌وقفه و سیستماتیک انجام داده است؛ تلاش کرده تا نه‌تنها زنان را وادار به پوشیدن حجاب کند، بلکه مردان را نیز در این کنترل همراه و همگام خود کرده است؛ تلاش کرده تا در تمام این سال‌ها با اعزام نیروهای سرکوبگر به جامعه، با استفاده از نیروی نظامی و بودجه‌ی دولتی، نهادهای مذهبی و ایدئولوژیک، نیروهای شبه‌نظامی و نهادهای فرهنگی و ... فرهنگ و روابط مردسالارانه‌ی مبتنی بر شرع را در تمام درزهای جامعه نهادینه کند تا از طریق کنترل بر بدن زنان، آنان را به موجوداتی مطیع و فرمان‌بردار بدل نماید. حاکمیت اسلامی قصد داشت از زنان «انسان‌هایی» بسازد که نه‌تنها از بدن خود شرم دارند بلکه به خود به‌عنوان دستگاه تولیدمثل و ابزار رفع تمایلات جنسی مردان نگاه کنند؛

فعالیتی که هم در عرصه‌ی نظری و هم عملی بتواند در تغییر شرایط به نفع گرایش انقلابی و در خدمت به ایجاد جنبش انقلابی زنان و تقویت جنبش مستقل زنان پیش‌ازپیش مؤثر واقع شود.

شکل‌گیری کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در دوره‌ای انجام گرفت که از یک‌طرف یک تغییر سیاسی مهم در آمریکا با قدرت‌گیری رژیم فاشیستی ترامپ به وجود آمد که منجر به مبارزات گوناگون از جانب اقشار و طبقات مختلف مردم و خصوصاً زنان در آن کشور و سایر کشورها شد. از طرف دیگر جامعه‌ی ایران آستان تحولات مهمی بود که خیزش توده‌های محروم در دی‌ماه ۹۶ نقطه‌ی عطف آن بود. این شرایط عینی شکل گرفته بود که فشرده‌ی چهل سال مبارزه و مقاومت زنان علیه حجاب اجباری، زنان خیابان انقلاب را پدید آورد. علاوه بر این، زنان در سایر مبارزات به وسعت کل جامعه نقش پر قدرتی داشتند.

شکل گرفتن کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان فرصتی شد که فعالین کارزار در شهرها و کشورهای مختلف علاوه بر پیش‌برد سیستماتیک جلسات مطالعاتی طی سخنرانی، مصاحبه و جلسات اینترنتی درک خود را از علل وقوع خشونت در گستره‌ی جهان و راه برون‌رفت از آن را پیش بگذارند. برای مان روشن بود که باید درک‌مان از جای‌گاه حجاب به‌عنوان محور اصلی خشونت دولتی علیه زنان و رابطه‌ی آن با سایر عرصه‌های خشونت را بیش‌ازپیش ارتقا دهیم. به همین دلیل بود که نزدیک به دو سال بخشی از فعالین کارزار زنان که در سازمان زنان هشت مارس نیز متشکل‌اند، در مورد علل خشونت‌های گسترده علیه زنان و هم‌چنین نقش و جای‌گاه حجاب، به‌طور سیستماتیک به مطالعه و بحث و گفتگوی هدفمند پرداختند. هدف این بود که نه‌تنها بر سر نظریات درستی که تاکنون از جانب ما و دیگر فعالین جنبش زنان پیش گذاشته شده است، خود را متکی کنیم، بلکه بتوانیم با تعمیق مباحث خصوصاً در مورد کارکرد حجاب درک‌های صحیح تا کنونی را ارتقا دهیم. ارتقا درک در مورد حجاب اجباری و کارکرد آن از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است که بدون آن نمی‌توان در صحنه‌ی عمل در مسیر متحول کردن بیشمار زنانی که از حجاب اجباری به ستوه آمده‌اند، مؤثر بود. آنچه به‌طور فشرده و با درکی به‌مراتب دقیق‌تر در خلال این جلسات فرموله شد، این بود که نه‌تنها در ایران از طریق حجاب اجباری بدن زنان را تبدیل به ابژه‌ی جنسی کرده‌اند، بلکه بدن زنان در سراسر جهان هرچه بیشتر از گذشته به خاطر غلبه‌ی حاکمیت سرمایه‌داری امپریالیستی به ابژه‌ی جنسی بدل شده است. موضوع دیگری که در این دوره خود را بار دیگر نمایان ساخت این بود که اگر مطالعه و بحث و گفتگوی جمعی در خدمت به پیش‌برد فراخوان مبارزاتی قرار گیرد، می‌تواند نقش مؤثری هم در ارتقای نظریه بازی کند و هم در صحنه‌ی عمل شرایطی را به وجود آورد که بتوان در ابعاد قابل اتکایی صحت ایده‌ها را به محک آزمایش بگذارد.

حاصل جلسات متعدد بحث و گفتگو در آغاز شکل‌گیری کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان، تصمیم به برگزاری چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری شد. رفتیم تا توان جمعی‌مان را برای برگزاری یک برنامه‌ی مرکزی بکار گیریم تا بتوانیم پیوند گسست‌ناپذیر مبارزات زنان در ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری را با زنان خیابان انقلاب به جنبش جهانی زنان و همه‌ی نیروها، فعالین و تشکلات مبارز و مترقی نشان دهیم. نشان دهیم که درک ما و مبارزه‌ی ما علیه ستم جنسیتی و

موجوداتی که در خانه و جامعه به‌عنوان یک زن حضور مستقلی ندارند بلکه صرفاً به‌عنوان مادر، همسر، خواهر و... در ارتباط با مردان تعریف می‌شوند. در واقع از طریق اجباری کردن حجاب بود که این رژیم تلاش کرد بدن زنان را هرچه بیشتر تبدیل به کالای جنسی مورد کنترل دولت (تئوکراتیک) و مردان جامعه کند.

ما در این پروسه توضیح دادیم تحلیل ما صرفاً مبتنی به وضعیت زنان در ایران نیست و وضعیت زنان در ایران را بخشی از موقعیت زنان در جهان می‌بینیم. ما با یک پدیده‌ی جهانی روبه‌رو هستیم که تأثیرات خاصی در هر منطقه داشته است. قطعاً با رشد گلوبالیزاسیون در سطح جهان، فرودستی زنان نیز ابعاد هولناک‌تری به خود گرفته است. هرچقدر زنان و بدن‌شان از طریق قانون، سنت، فرهنگ، عرف و... مورد کنترل قرار گیرد، شرایط برای کسب سود در خدمت به امپریالیست‌ها مهیاتر خواهد بود. امروزه در سطح جهان از کشورهای پیشرفته‌ی غربی گرفته تا کشورهای عقب نگاه داشته شده، بدن زنان فارغ از طبقه، ملیت، مذهب، «نژاد»، گرایش جنسی و... به کالای جنسی بدل شده است. شکل بارز کنترل بر این ابژه (کالای) جنسی در کشوری مانند ایران در حجاب اجباری و در کشورهای غربی در پورنوگرافی، تجارت سکس و مشخصاً در جلوگیری از سقط جنین نمایان می‌گردد. زمانی که در پورنوگرافی این‌طور تبلیغ (و تشویق) می‌شود که بدن زن به‌مثابه‌ی کالایی است که باید مورد مصرف مردان قرار گیرد، این فرهنگ در جامعه نهادینه می‌شود که هر مردی می‌تواند از هر زنی لذت جنسی ببرد و بدن زن سوراخی است که مردان حق تصرف آن را دارند؛ حتا به زور. این تأثیر فرهنگی علاوه بر سود کلانی است که سرمایه‌داران با سازمان‌دهی تجارت سکس از آن بهره‌ی زیادی می‌برند. از طرف دیگر، سرمایه‌داری امپریالیستی از طریق کنترل بر بدن زن و تقویت رابطه‌ی مالکیت مرد بر زن است که قادر می‌شود زمینه‌های استثمار و فوق‌استثمار زنان در سطح جهان خصوصاً در کشورهای موسوم به جهان سوم را مهیا سازد. هرچقدر کنترل بر بدن زنان و در انقیاد قرار گرفتن زنان توسط مردان در جامعه، در فکر و عمل انسان‌ها نهادینه شود، روابط مردسالارانه تقویت و سرمایه‌داری در خدمت به بقا و پیشرفت خود از آن سود خواهد برد.

همچنین تلاش کردیم توضیح دهیم چرا درخواست همبستگی از جنبش جهانی زنان برای ما نه مبتنی بر ناسیونالیسم است نه مبتنی بر ارجحیت خواسته‌های زنان در ایران بر خواسته‌های سایر زنان دنیا و نه مبتنی بر عدم توانایی زنان ایران در رویارویی با رژیم جمهوری اسلامی. هرچند زنان ایران امروزه در موقعیتی نسبتاً مشابه زنان افغانستان و عراق پیش از جنگ‌های امپریالیستی در خاورمیانه قرار دارند که خواسته‌های برحق‌شان تبدیل به دست‌آویزی برای پروپگاندای سیاسی و مشروعیت‌بخشی به دخالت‌های امپریالیستی شده و در این موقعیت عمیقاً نیاز دارند تا خواهران‌شان در سراسر جهان صدای واقعی آن‌ها را با شعار «نه به نام ما!» تقویت کنند؛ اما این درخواست همبستگی مبتنی بر اهمیت ویژه‌ی مبارزات زنان ایران در این مقطع تاریخی نیز هست، چون تقویت مبارزه‌ی انقلابی زنان ایران بر علیه یک رژیم تئوکراتیک و در مرزبندی با هرگونه دخالت امپریالیستی و سرنگونی انقلابی جمهوری اسلامی می‌تواند موجب پیشروی عظیم جنبش زنان در خاورمیانه و حتا در کشورهای غربی در مقابله با بنیادگرایی مذهبی و خلع سلاح نیروهای امپریالیستی و فاشیستی برای استفاده از این قطب‌بندی سیاسی شود.

با علم به دستاوردهای تاریخی که ۴۰ سال مبارزه و مقاومت زنان ایران در مقابل ما قرار داده بود و خصوصاً درس‌های خیزش زنان سال ۵۷ تلاش کردیم این کمبودها و درس‌ها را به‌درستی تحلیل، جذب و در اختیار جنبش قرار دهیم. ما با تکیه بر همین درک تأکید داشتیم که مبارزه علیه حجاب اجباری و تقویت مقاومت و مبارزه‌ی ۴۰ ساله‌ی زنان ایران توسط نیروها، فعالین و تشکلات مترقی ایرانی و غیر ایرانی، جای‌گاه مهمی در پیشروی جنبش جهانی زنان بازی خواهد کرد. همان‌طور که خیزش زنان علیه حجاب اجباری هم‌زمان با ۸ مارس ۵۷ نقش بی‌بدیلی نه‌تنها در سطح ایران و خاورمیانه بلکه در سطح جهان بازی کرده است. بی‌دلیل نبود که به درخواست سیمون دوبوار، کیت میلر و شماری از زنان فمینیست مبارز در آن دوره راهی ایران شدند تا در مبارزات زنان علیه حجاب اجباری شرکت کنند و نقش بزرگی در ثبت و طرح این مبارزه بازی کردند؛ اما ما معتقدیم هنوز درس‌های این مبارزه‌ی تاریخی در جنبش زنان ایران و جهان درک و جذب نشده است و چالش‌هایی که آن روز در مقابل جنبش زنان در ایران قرار داشت هنوز پاسخی درخور دریافت نکرده است... نتیجه‌ی تمام بحث و گفتگوهای این دوره در درون و بیرون صفوف کارزار این شد که بسیاری از فعالین و تشکلات زنان (و دیگر نیروهای مبارز) برای پیش‌برد مبارزه با کارزار زنان متحد یا همراه شدند؛ اما برخی از فعالین و تشکلات زنان تحت عناوین مختلف از حمایت خودداری کردند. در واقع کارزار زنان با پیش‌برد مباحث جدی و تأثیرگذار قادر شد همه‌ی کسانی را که می‌توانست با خود متحد نماید. تبلور چشم‌گیر این اتحاد خود را در هامبورگ (آلمان)، در دن‌هاگ (هلند) و بروکسل (بلژیک) نمایان ساخت. ما در بروکسل که به‌عنوان نقطه‌ی پایان راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی کارزار در روز جهانی زن از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بود، موفق شدیم که موضوع زنان ایران و چهل سال مبارزه و مقاومت آنان علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های ستم را در دستور برنامه‌ی سیاسی امسال سازمان‌دهنده‌گان تظاهرات روز جهانی زن (۸ مارس ۲۰۱۹) - که ائتلافی از تشکلات مختلف زنان بود* - قرار دهیم. این همبستگی و حمایت فعالین و تشکلات زنان خصوصاً یکی از دستاوردهای مهمی است که کارزار زنان از طریق پیش‌برد مبارزه‌ی نظری و عملی بدان دست پیدا کرد و مسلم است که باید در پروسه‌ی مبارزاتی آینده این پیوند نظری و عملی را عمیق‌تر و گسترده‌تر نمود.

همبستگی و حمایت فعال زنان مبارزی از افغانستان - زنانی که تجربه‌ی خشونت افسارگسیخته‌ی بنیادگرایان اسلامی از جهادی، طالب و... جمهوری اسلامی ایران گرفته تا رژیم وابسته به امپریالیسم را با پوست و گوشت خود لمس کرده‌اند - در دومین روز راه‌پیمایی در دن‌هاگ (هلند) به‌روشنی نشان می‌دهد که زنان در سراسر جهان هم‌سرنوشت‌اند و پیش روی مبارزه‌ی زنان در هر نقطه از این جهان را پیش‌روی کل جنبش جهانی علیه روابط و مناسبات مردسالار سرمایه‌داری می‌دانند.

کارزار زنان با جلب این همبستگی بین‌المللی از جانب فعالین و تشکلات مبارز و مترقی زنان از ملیت‌های گوناگون در حمایت فعال از مبارزات زنان ایران و مبارزه و مقاومت چهل‌ساله آنان، نشان داد که در نقطه‌ی مقابل کسانی قرار دارد که امروزه با تمام قوا در پی کسب حمایت از قدرت‌های امپریالیستی خصوصاً آمریکا برای «نجات» زنان و مردم ایران هستند. اینان تلاش دارند از مبارزات زنان و به‌طور مشخص زنان خیابان

در نتیجه‌ی تغییر همین فضا و شرایط بود که پیام‌های انرژی‌بخش فراوانی به وسعت تبعید و پیام‌های امیدبخشی از ایران، در همبستگی با کارزار زنان ارسال شد. بی‌دلیل نبود که وقتی سایت گزارشگران در حمایت از کارزار زنان، فراخوان پیوستن به کارزار را مدتی طولانی در سایت خود درج و حول آن تبلیغ کرد، بسیاری از زنان و مردان مبارز، مترقی، انقلابی و کمونیست همبستگی خود را با امضا کردن این فراخوان اعلام کردند. بی‌جهت نبود که بسیاری از تلویزیون‌ها و رادیوهای ضد رژیم جمهوری اسلامی، تلاش کردند تا با مصاحبه با برخی از فعالین کارزار بر سر اهداف کارزار زنان به‌طور کل و سازمان‌دهی سه روز راه‌پیمایی، حمایت خود را نشان دهند. بی‌جهت نبود که بسیاری از هنرمندان مرد و زن در این دوره حمایت خود را با ارسال شعر، نقاشی و پیام اعلام کردند.

همه و همه این فعالیت‌های نظری و عملی باعث شد که تعداد قابل‌ملاحظه‌ای از فعالین و تشکلات مترقی زنان از ملیت‌های گوناگون و هم‌چنین زنان و مردان مبارز از ایران و افغانستان در سه روز راه‌پیمایی به مناسب چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری با شعار «حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است!» در هامبورگ، دن‌هاگ، بروکسل و اسکیشهر (ترکیه)، مونترال (کانادا) به خیابان آمدند و هم‌چنین تعدادی از انجمن‌ها و تشکلات زنان نیز در همبستگی با کارزار زنان در برنامه‌های روز جهانی زن در واشنگتن، لس‌آنجلس، ونکوور و ... از کارزار اعلام حمایت کردند تا در این مبارزه سهم بگیرند و این‌چنین باعث شوند که صدای زنان ایران، صدای میلیون‌ها زن منجر از حجاب اجباری به‌طور راسخ منعکس شود.

ما نیز این شماره‌ی نشریه هشت مارس را به سه روز راه‌پیمایی کارزار مبارزه با خشونت بر زنان اختصاص داده‌ایم. این خود وسیله‌ای است که نه تنها بتوانیم از مبارزات مان و موفقیتی که حاصل شده است، تجلیل کنیم، بلکه این تجربه‌ی تاریخی را مستند کرده و بتوانیم با درس‌گیری از نقاط قوت و ضعفش مبارزات آینده را در خدمت به پیش‌روی مبارزات انقلابی زنان و به‌طور کل مبارزات انقلابی در جامعه سازمان‌دهی کنیم. خصوصاً در جهانی که با حاکمیت ستم‌گران و استثمارکنندگان مردسالار سرمایه‌داری امپریالیستی و همه‌ی مرتجعین رنگارنگ و نیروهای بنیادگرای مذهبی ضد زن، مبارزات نیروهای انقلابی و به‌طور مشخص زنان انقلابی نادیده گرفته شده و تحقیر می‌شود تا مبدا این مبارزات رشد کرده و زمینه‌های سرنگونی‌شان را بیش‌ازپیش مهیا گرداند. تدارک سیاسی و عملی که باعث موفقیت سه روز راه‌پیمایی شد، در دل خود بذری کاشت که می‌توان با آبیاری آن، که همانا ادامه‌ی مبارزه‌ی خستگی‌ناپذیر زنان است، همراه با سایر جنبش‌های مبارزاتی در جهت سرنگونی رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی گام‌های سنجیده و هدفمند برداشت. این‌چنین می‌توان در خدمت به ایجاد آترناتیو انقلابی، بذری کاشته شده را به گل نشانده. □

* ائتلافی از تشکلات و سازمان‌های مختلف برای برگزاری روز هشت مارس: «کلکتیو ۸ مارس: برای برگزاری اولین اعتصاب سراسری زنان در بلژیک» و «مارش زنان: برای برگزاری تظاهرات روز زن» که هر دو گروه موضوع حمایت از «چهل سال مبارزه‌ی زنان ایران» با محوریت «مبارزه علیه حجاب اجباری» را جداگانه و رسماً به‌عنوان بخشی از سیاست روز ۸ مارس امسال در بلژیک قرار دادند.

انقلاب به نفع طبقه‌ی ارتجاعی خود در محافل امپریالیستی و رسانه‌های‌شان استفاده کنند.

برخلاف این دسته از زنان و کلیه‌ی نیروهای ارتجاعی متکی به آمریکا و سایر قدرت‌های امپریالیستی، کارزار زنان در روز ۸ مارس در مقابل سفارت آمریکا در بروکسل تلاش کرد صدای مردم ایران و میلیون‌ها زنی باشد که مخالف تحریم، جنگ و تجاوز نظامی آمریکا و شرکا به کشورهای جهان از جمله ایران هستند و جنگ‌طلبی ترامپ و دار و دسته‌ی فاشیست‌اش تحت عنوان «حمایت» از مردم و زنان ایران را دروغ بزرگی می‌دانند. چراکه ترامپ و رژیم‌اش، از سردمداران فاشیست حفظ سیستم سرمایه‌داری امپریالیستی مبتنی بر سود، زن‌ستیز و ضد توده‌های مردم نه‌تنها در ایران بلکه در سراسر جهان هستند.

کارزار زنان در طول دو سال فعالیت سیاسی و عملی خود توانست به شکل آگاهانه‌ای تدارک ببیند تا بتواند زنانی که در خیزش ۵۷ حضور فعال داشتند را در کنار زنان جوانی که در این سال‌ها در برابر حجاب اجباری مبارزه و مقاومت کرده‌اند را با خود همراه کند تا به‌راستی صدای مبارزه و مقاومت ۴۰ ساله‌ی زنان علیه رژیم جمهوری اسلامی را تقویت نماید. این همراهی هم در پیام‌های ارسالی به کارزار زنان منعکس شد؛ و هم در نقش‌آفرینی بسیاری از این زنان در گسترش نظرات و فراخوان راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان به مناسبت چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری.

در عین حال کارزار زنان با پیش گذاشتن موضوع ستم بر زن و نقش جنسیت در سیستم سرکوب، شکنجه و اعدام در ساختار رژیم جمهوری اسلامی، نقش زنان زندانی سیاسی را برجسته کرده و تلاش کرد تا درک درستی از پیوند گسست‌ناپذیر بین جنبش دادخواهی و جنبش زنان پیش بگذارد. بر اساس چنین درکی تلاش کردیم زنانی از جنبش دادخواهی را با خود همراه کنیم تا با افشای هر چه بیشتر رژیم زن‌ستیز و سرکوبگر جمهوری اسلامی در افکار عمومی بتوانیم جنبش زنان و جنبش دادخواهی را تقویت نماییم. شرکت فعال شعله پاکروان در دومین روز راه‌پیمایی کارزار زنان در دن‌هاگ (هلند) و سخنرانی او در محکومیت رژیم اعدام و شکنجه در این راستا قرار داشت.

مجموع فعالیت‌های نظری و عملی جمع فعالین، همراهان و دوست‌داران کارزار زنان، چه ایرانی و چه از ملیت‌های گوناگون، دخالت آگاهانه و نقش گرفتن برخی مردان در پیش‌روی نظرات و فراخوان سه روز راه‌پیمایی کارزار زنان، باعث شد فضا به درجات زیادی به نفع نظریه و عمل زنان انقلابی در جنبش زنان تغییر کند. فضایی که علی‌رغم تغییر روحیه‌ی مبارزاتی - که عموماً در نتیجه‌ی مبارزه‌ی توده‌های ستم‌دیده - در میان بسیاری از نیروها، احزاب و سازمان‌های مترقی ضد رژیم به وجود آمده است، اما متأسفانه و کماکان از همان درک غلط دیرینه - در مورد موضوع مبارزه علیه ستم بر زن به‌طور کلی و جای‌گاه مبارزه علیه حجاب اجباری به شکل خاص - برخوردار است، این معضل ریشه‌دار بار دیگر در همین دوره‌ی اخیر با طرح انواع و اقسام توجیهات، به شکل عملی و نظری خود را نشان داد؛ اما کارزار زنان با پیش گذاشتن ایده‌های انقلابی و پیش‌برد مبارزه‌ی عملی در کشورهای مختلف توانست به درجات زیادی روحیه‌ی مبارزاتی را حتا در بین این دسته از نیروها بالا ببرد.

دو سال تدارک سیاسی و عملی کارزار زنان، به بار نشست!

بیلا پرنیا

متحدین واقعی خود را در میان زنان و مردم دنیا جستجو کنیم. در واقعیت کارزار زنان برای اولین بار قادر شد فعالیت به حول چهلمین سالگرد خیزش زنان و مبارزه علیه حجاب اجباری را از حیطة سازمان‌دهنده‌گان اصلی آن خارج کند و آن را مبدل به جنبش نماید. جنبشی رنگارنگ اما متحد و متکی بر دستاوردهایی که زنان خیابان سال ۵۷ آفریده بودند. کارزار زنان توانست در بین بسیاری از فعالین و تشکلات زنان ایران در خارج، جو و روحیه‌ی مبارزاتی را به درجات بالایی تغییر دهد و روحیه‌ی همبستگی را چنان بالا برد که امیدآفرینی کند.

کارزار زنان به‌درستی اعلام کرد که می‌خواهد با اتکا و به کاربرد دستاوردی که در نتیجه‌ی خیزش زنان علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۵۷ و ۴۰ سال مبارزه و مقاومت زنان علیه حجاب اجباری و فشرده این مبارزات در شرایط عینی شکل‌گرفته پس از خیزش تهی‌دستان - در دسامبر ۹۶ - توسط زنان خیابان انقلاب علیه حجاب اجباری - که شکل تعرضی به خود گرفت - زنانی از خیزش ۵۷ و هم‌چنین زنان دادخواه را در صفوف مبارزاتی خود متحد گرداند. تبلور این اتحاد را می‌توان در حمایت‌های ارسالی توسط زنانی از خیزش ۵۷ به کارزار زنان و هم‌چنین سهم و دخالت فعالانه آنان در تبلیغ اهداف کارزار دید. زنان دادخواه هم‌چون شعله پاکروان که به‌صفت کارزار زنان در هلند پیوستند و صدای رسای زنان دادخواه علیه رژیم شکنجه و اعدام جمهوری اسلامی را بلند کرد، پیوند جنبش زنان و جنبش دادخواهی را به‌طور گویاتری بیان کرد. وحدت و همبستگی زنان از ملیت‌های گوناگون با کارزار زنان و به‌طور مشخص راه‌پیمایی سه‌روزه، از استرالیا تا دن‌هاگ، از کردستان تا بروکسل نشان داد که زنان در سراسر جهان هم‌سرنوشت‌اند و در برابر یک سیستم مردسالار سرمایه‌داری حاکم بر جهان قرار دارند.

پیش برد سه روز راه‌پیمایی کارزار زنان که اوج شکوهمند آن روز ۸ مارس در بروکسل خود را نمایان کرد، در تاریخ مبارزاتی جنبش انقلابی زنان ایران ثبت شد. دو سال تدارک سیاسی و عملی کارزار زنان به حول چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری در سال ۵۷ به‌گونه‌ای گسترده و خلاقانه پیش رفت که دامنه‌ی برگزاری آن از شهرهای مختلف اروپا به ترکیه، کانادا و آمریکا رسید. فعالین جنبش زنان، از زنان حاضر در خیزش اسفند ۵۷ گرفته تا زنان دادخواه، از زنان نسل قبل که کوله‌باری از تجربه‌ی مبارزاتی دارند تا زنان جوانی که خود را وام‌دار نسل گذشته برای ساختن آینده می‌بینند، برای به بار نشاندن اهداف کارزار زنان از برگزاری باشکوه سه روز راه‌پیمایی در سه کشور اروپایی از هیچ کوششی دریغ نکردند. در نتیجه‌ی این فعالیت‌های گسترده به حول راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان بود که برگزاری چهلمین سالگرد به شکل جنبشی پیش رفت و برخی از انجمن‌ها و تشکلات زنان در همبستگی با کارزار زنان، روز جهانی زن را برگزار کردند. این غرورآفرین است که فعالین کارزار در شرایط سخت در ترکیه همان بنر، همان شعارها، همان بیانیه‌ها را در دست دارند و با شعار «سرتگون باد رژیم زنتیز جمهوری اسلامی!» در خیابان‌ها فریاد می‌کشند. این باعث شعف است که روز ۸ مارس، پوستر کارزار زنان در دستان زنان خیزش سال ۵۷ قرار دارد که همگام با کارزار زنان و راه‌پیمایی سه‌روزه‌اش علیه حجاب اجباری، با بنر نه به حجاب اجباری در خیابان‌های مونترال فریاد می‌کشند. وقتی فعالین و تشکلات زنان از استرالیا به کارزار زنان و راه‌پیمایی‌اش پیام می‌دهند و به‌طور عملی این همبستگی را در پلاکاردی در روز جهانی زن به نمایش می‌گذارند، بیشتر از قبل این حقیقت را روشن می‌کند که با پیش‌برد صحیح و اصولی فعالیت نظری و عملی است که می‌توانیم

۸ لوگوی زیبای کارزار توسط Marza فمینیست ایتالیایی و یکی از فعالین برگزاری اولین اعتصاب زنان در بلژیک در همبستگی با چهل سال مبارزه‌ی زنان در ایران طراحی و به کارزار تقدیم شد.

سازمان‌دهی کرد، تلاش نمود تا در حد توان‌اش و در تمام عرصه‌ها نه‌تنها از این دستاوردهای ارزشمند به‌جای مانده از خیزش زنان علیه حجاب اجباری پاسداری کند، بلکه بیش از هر زمان دیگری شرایط مساعدی را فراهم کند تا از یک‌طرف زنان نسل ۵۷ بتوانند در مبارزات انقلابی سهم بیشتری بگیرند و این تجربه‌ی تاریخی را منتقل کنند و از طرف دیگر نسل زنان جوان را نه‌تنها هرچه بیشتر با ۴۰ سال مبارزه و مقاومت زنان علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های خشونت بر زنان آشنا کند بلکه آنان را به این درس‌های تاریخی مجهز کرده و برای به دست گرفتن پرچم مبارزات انقلابی زنان علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی تقویت کند.

کارزار زنان با انتشار بیانیه‌های گوناگون خصوصاً از ماه می ۲۰۱۸ در مورد هدف کارزار از برگزاری چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری، نقش و جای‌گاه حجاب اجباری در به بند کشیدن نیمی از جمعیت جامعه، ارتباط حجاب اجباری با سایر اشکال خشونت گسترده بر زنان در ایران، توانست نه‌تنها جمع وسیعی‌ای از زنان ایران را به خود جلب کند، بلکه فعالین و تشکلات فمینیست از دیگر ملیت‌ها را نیز با خود همراه و همگام کند.

بسیاری از زنان نسل گذشته، خصوصاً زنانی که در خیزش ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری شرکت فعال داشتند، خود را بخشی از کارزار زنان و اهداف ریخته شده آن می‌دانستند. برخی از آنان به‌طور مستمر، هدفمند و آگاهانه در اشاعه‌ی نظرات کارزار که به‌طور فشرده در بیانیه‌های کارزار زنان منعکس بود، برای جلب و جذب زنان در پیوستن به کارزار پیگیرانه فعالیت کردند.

در ۶ ماه گذشته برای نسل جوانی که در صفوف کارزار زنان فعالیت می‌کردند - پیش‌برد وظایف گوناگون که در مرکز آن اشاعه‌ی نظرات و اهداف کارزار در میان هم‌نسلان‌شان بود - نه‌تنها زمینه‌ی رشد و ارتقا بیشتری را برای‌شان مهیا کرد، بلکه سبب شد که زنان جوان بیشتری نیز به کارزار و فعالیت‌های آن بپیوندند.

بخشی از فعالین کارزار زنان که به‌طور متشکل در سازمان زنان هشت مارس فعالیت می‌کنند نقش مهمی در این دوره بر عهده داشتند. برای تحقق اهداف کارزار، سازمان زنان هشت مارس در دو سال گذشته به‌طور فشرده و منسجم نظریات خود را - که عمدتاً در نشریه‌ی هشت مارس منعکس است - به خشونت‌های گسترده و به‌طور مشخص حجاب و نقش و جای‌گاه آن اختصاص داد. علاوه بر آن به مدت دو سال جلسات مطالعاتی برای فعالین و دوستداران این سازمان به حول موضوع حجاب و بررسی خیزش اسفند ۵۷ سازمان‌دهی شد؛ مباحثی چون: تاریخ و مفهوم حجاب، کارکرد آن، رابطه‌اش با اسلام، نقش و جای‌گاه آن در جامعه‌ی طبقاتی، رابطه‌ی آزادی پوشش و محتوای حجاب، رابطه‌ی حجاب و تحکیم پایه‌های کنترل بر بدن زن، چگونگی تولد جنبش نوین زنان در ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری، نقش و جای‌گاه مبارزات زنان علیه حجاب اجباری در ۴۰ سال گذشته، عواملی که به زاده شدن «زنان خیابان انقلاب» انجامید، برخورد نیروها و سازمان‌های انقلابی و کمونیست و سایر نیروهای سیاسی به خیزش زنان در ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری و هم‌چنین نظرات شان در مورد نقش و جای‌گاه جنبش مستقل زنان و به پدیده‌ی «زنان خیابان انقلاب» و ... مجموعه این فعالیت‌های نظری به‌طور عمده باعث شد که درک کلکتیو سازمان زنان هشت مارس به درجات بالایی ارتقا یابد و خصوصاً فعالین جوان متشکل در آن به تحولات فکری بیشتری دست یابند و این خود دست‌مایه‌ی مهمی در خدمت به عملی کردن اهداف کارزار زنان شد.

ما با تکیه بر وحدت نظری و عملی اکثریت فعالین کارزار قادر شدیم هم در خیابان، هم در مباحث و جلسات نیروها، فعالین و تشکلات زنان و سایر عرصه‌های مبارزه شرکت فعال‌تری داشته باشیم و هم به‌مراتب نسبت به گذشته نقش بیشتری در دنیای مجازی بر عهده بگیریم. به‌عنوان مثال در فضای مجازی از ماه‌ها قبل در کانال تلگرامی کارزار جای‌گاه مشخصی را به درج «روزشمار زمستان ۵۷» اختصاص دادیم. این روزشمار که برگرفته از کتاب «خیزش زنان ایران در اسفند ۵۷» است، یک‌بار دیگر توجهات را به دوران مبارزات مردم علیه رژیم شاه و به قدرت رسیدن رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی برمی‌گرداند؛ به‌روزهایی که به برگزاری بزرگ‌ترین مبارزه زنان در ۸ مارس ۵۷ علیه فرمان حجاب اجباری خمینی و رژیم تازه به قدرت رسیده‌ی بنیادگرایان اسلامی در تاریخ منتهی شد. پرچمی که علیه حجاب اجباری در خیزش شش‌روزه بلند شد و با افت‌وخیز در ۴۰ سال گذشته به اشکال مختلف نسل به نسل در دستان زنان حفظ شد و در شرایط عینی پس از خیزش تهنی‌دستان در سال ۹۶ به دست زنان خیابان انقلاب دوباره به اهتزاز درآمد. دستاورد ارزشمندی که زنان خیابان ۵۷ خلق کردند توسط زنان خیابان انقلاب به عرصه‌ی نوین و تعرضی آشکار تکامل یافت و فشرده‌ی این دستاوردها توسط کارزار زنان در به راه‌اندازی سه روز راه‌پیمایی به مناسبت چهلمین سالگرد خیزش زنان سال ۵۷، به مناسبت ۴۰ سال مقاومت و مبارزه زنان علیه حجاب اجباری نه‌تنها تثبیت شد بلکه راه را برای جهش‌های بیشتر در امر پیش‌برد مبارزه مهیا کرد. خیزش زنان در ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری، جنبش نوینی را پایه‌ریزی کرد که تکیه بر دستاوردهایش یکی از مهم‌ترین سکوه‌های پرش در جنبش انقلابی زنان است. این خیزش عظیم و دستاوردهای آن از نسل جوان روده شده است. به همین دلیل کارزار زنان با ابتکار عمل جسورانه‌ای که

کارزار زنان در طول حیات دوساله‌ی خود همواره نسبت به تحولات سیاسی و مبارزات اقشار و طبقات مختلف مردم علیه رژیم جمهوری اسلامی که در اوضاع پرتلاطم این دو سال کم نبود، نظرات خود را نه تنها در جلسات داخلی بلکه در بیانیه‌ها، جلسات پالتاکی، پیش‌برد بحث و گفتگو با سایر نیروها، سازمان‌دهی آکسیون‌های خیابانی در همبستگی با مبارزات مردم و... بیان کرد. به بیانی کارزار زنان یک نیروی فعال در عرصه سیاسی و عملی در رابطه با اوضاع ایران و جهان، مبارزات مردم ستمدیده و... بود. در عین این که جای‌گاه و هدف خود را در جنبش زنان از یاد نبرد، اما به‌درستی مبارزات زنان را جدا از مبارزات سایر اقشار و طبقات علیه ستم و استثمار حاکم بر جامعه ندید.

در بیانیه‌های سیاسی کارزار هم موضع قاطع خود را علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی به‌عنوان عامل اصلی فرودستی زنان اعلام کرده بود و هم مرزبندی دقیق و روشنی را علیه کلیه‌ی امپریالیست‌های مردسالار - که فرودستی زنان بخشی از نظام ستمگرانه و استثمارگرانه‌شان در سطح جهان را تشکیل می‌دهد - پیش گذاشته بود. خصوصاً در شرایط کنونی و اوضاعی که در نتیجه‌ی مبارزات مردم ایجاد شده است، بسیاری از فعالین خود خوانده‌ی جنبش زنان را برای پیش‌برد اهداف طبقاتی خود که در خدمت به اهداف طبقات ارتجاعی در ایران و جهان است، فعال کرده است. در دوره‌ای که بخشی از اینان کماکان در نفی مبارزه زنان علیه حجاب اجباری قلم‌فرسایی می‌کنند و در پی مقبول کردن جمهوری اسلامی در شرایط عینی شکل‌گرفته هستند و دیگرانی که به درگاه امپریالیست‌های آمریکایی برای گرفتن خرده‌ریزی برای خود و طبقه‌ی ارتجاعی خود، در یوزه‌گی می‌کنند. کارزار زنان در صحنه‌ی پراشوب کنونی، در صحنه‌ای که همه‌ی نیروهای طبقاتی ارتجاعی در پی تحکیم مناسبات ستم و استثمار در جامعه‌ی ایران هستند و به‌طور عمده به رژیم فاشیستی ترامپ دخیل بسته‌اند، صدای دیگری را بلند کرد. صدایی که نه در پی تعدیل خشونت افسارگسیخته رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی بود و نه به «مراحم» امپریالیست‌های آمریکایی و اروپایی و... چشم امید دوخته بود. صدایی که منعکس‌کننده منافع آشتی‌ناپذیر زنان با هر دو نیروی ارتجاعی و ضد زن بود. صدایی که بازنتاب و فشرده‌ی ۴۰ سال مبارزه و مقاومت زنان بود و با کسانی که از شرایط شکل‌گرفته و تعرض زنان به حجاب اجباری برای خود دکانی راه انداخته‌اند که سرمایه‌ای در خدمت مورد قبول واقع‌شدن در بین حاکمین فاشیست آمریکایی هم‌چون پمپئو شوند، خط‌کشی قاطع کرد. فعالین کارزار زنان این مرزبندی دقیق را که ربط مستقیم به چگونگی سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی و حامیان امپریالیست‌ها به‌عنوان اولین قدم در راه رهایی زنان دارد را در همه‌جا از خیابان گرفته تا جلسات گوناگون با نیروها و... پیش گذاشتند و با بیان دلایل این‌که زنان بدون مرزبندی دقیق با این دو دشمن اصلی نمی‌توانند آزادی و برابری خود را کسب کنند، توانستند بسیاری از نیروها را با خود متحد کنند. به همین دلیل قرار بود صف ۱۵۰۰۰ نفری زنان از مقابل سفارت آمریکا در بلژیک عبور کند و کارزار زنان پیام خود را که مخالفت با هرگونه دخالت امپریالیستی در ایران است را پیش بگذارد؛ اما با کارشکنی پلیس بلژیک مبنی بر این‌که نمی‌تواند از صفی به این گسترده‌گی در آن منطقه و آن ساعت حفاظت کند، کارزار زنان به همراه کسانی که در همراهی و همبستگی با کارزار مقابل سفارت جمهوری اسلامی در بلژیک جمع شده بودند، در مقابل سفارت آمریکا، راه‌پیمایی خود را با دو پیام از ایران و افغانستان ادامه داد و مرزبندی دقیق و روشنی را با فاشیست‌های حاکم بر آمریکا و کلیه‌ی کشورهای امپریالیستی پیش گذاشت.

«روزشمار زمستان ۵۷» برگرفته از کتاب «خیزش زنان ایران در اسفند ۵۷» به کوشش مهناز متین و ناصر مهاجر

در تدارک راه‌پیمایی سه روزه‌ی کارزار، این روزشمار به شکل خلاصه‌ای از برجسته‌ترین وقایع تاریخی آن دوره (از ۲۵ دی ماه تا ۲۲ اسفند ۱۳۵۷) به شکل صوتی و تصویری، به طور روزانه در خروجی‌های کارزار منتشر شد.

یکی از اهداف کارزار زنان در برگزاری سه روز راه‌پیمایی این بود که در شرایط عینی شکل‌گرفته در ایران و مبارزاتی که از دی‌ماه ۹۶ آغاز گشته و کماکان به اشکال گوناگون علیه رژیم جمهوری اسلامی به‌پیش می‌رود و هم‌چنین در شرایطی که رژیم فاشیستی ترامپ و به‌طور کلی امپریالیسم آمریکا در رابطه با ایران در صدد پیاده کردن نقشه‌های شوم در خدمت به اهداف خود هستند، بتوانیم از یک‌طرف منعکس‌کننده‌ی صدای زنان ایران باشیم که پس از ۴۰ سال به نظام زن‌ستیز جمهوری اسلامی تن نداده‌اند و از طرف دیگر بتوانیم با انعکاس این صدا، حمایت و همبستگی گسترده‌ی فعالین و تشکلات رادیکال زنان، فعالین و تشکلات ضدنژادپرستی و... را جلب کنیم. به‌جرت می‌توان گفت که این هدف به درجات زیادی حاصل شد و دستاورد ماندگار خود را بر جای گذاشت. باید این حقیقت را بیان کرد که بدون کار نظری مستمر و متحد کردن اصولی فعالین و تشکلات گوناگون زنان به حول اهداف کارزار در چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری نمی‌توانستیم در سه کشور اروپایی خصوصاً در هلند و اوج آن در بلژیک این‌چنین حمایت و همبستگی گسترده با کارزار و به‌طور کلی زنان ایران را جلب کنیم. هیچ مبارزه‌ای بدون تدارک سیاسی، بدون داشتن هدف معینی که در راستای خدمت به انقلاب و زیور کردن جامعه‌ی کهن باشد نمی‌تواند در صحنه عملی موفق و پیروز گردد.

۸ برای تهیهی دستمال گردن‌هایی برای تظاهرات سه‌روزه، به پاتوق «جمعه‌ها برای اعتصاب زنان در بلژیک» رفتیم و در همبستگی با چهل سال مبارزه‌ی زنان در ایران، به کمک هم پارچه‌ی مناسبی تهیه کرده و بریدیم... به کمک ژولیت یکی از فعالین کلکتیو خودگردان L'ADESIF در محیطی بسیار صمیمی لوگوی «چهلمین سالگرد مبارزات زنان ایران» را روی آن‌ها چاپ کردیم، تا هم کمکی به کارزار باشد و هم کمکی به این کلکتیو خودگردان برای امتداد مبارزاتمان

◀ در این لینک ببینید: <https://youtu.be/6Ett3fPCoe0>

از ملیت‌های مختلف را به‌گونه‌ای درگیر عملی کردن وظایف کارزار کند که خود را بخشی از این مبارزه ببینند.

برخلاف کسانی که با اتکا به امکانات و منابع مالی دولت‌های سرمایه‌داری مردسالار ارتجاعی به‌جای مبارزه با روابط مردسالارانه در پی کسب اعتبار و درآمد از جنبش زنان هستند کارزار زنان با اتکا به فعالین و حامیان‌اش، به زنان، به مردم، به سازمان‌ها مترقی و... توانست مخارج سنگین این دوره از مبارزات خود را تأمین کند. همه و همه این‌ها و هم‌چنین داشتن فعالینی که شبانه‌روز و به‌طور خستگی‌ناپذیری فعالیت کردند ما را قادر ساخت موضوع چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری را در صفوف مبارزاتی زنان در اروپا و آمریکا و ترکیه گسترش دهیم. توانستیم شعار «حجاب مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است» را به درجات بالایی فراگیر کنیم.

دستاوردهای به‌جا ماندنی کارزار زنان و راه‌پیمایی سه‌روزه‌اش را باید هر چه بیشتر با جلب و حمایت گسترده‌تر زنان، نیروها و فعالین و تشکلات مختلف ایرانی و غیر ایرانی در مبارزات گوناگون گسترش داد و عمق بخشید تا بتواند زمینه‌های شکل‌گیری و پیشروی جنبش مستقل و انقلابی زنان را بیش‌ازپیش مهیا نماید. این‌گونه می‌توان همراه و همگام با جنبش کارگران، دانشجویان، معلمان، ملیت‌های تحت ستم و سایر جنبش‌های مبارزاتی در خدمت به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی و همه‌ی امپریالیست‌هایی که این رژیم را از بدو قدرت‌گیری تاکنون در خدمت به منافع خود حمایت کرده‌اند، خدمت نمود تا جامعه و آینده‌ای ساخته شود که روابط مردسالارانه و سلطه‌ی مردان بر زنان در آن برای همیشه رخت بر بسته است. جامعه‌ای که از ستم و استثمار انسان‌ها خبری نیست. جامعه‌ای که همه‌ی زنان و مردان در آن برای رهایی کلیه‌ی انسان‌ها تلاش می‌کنند. □

راه پرپیچ‌وخم است و آینده درخشان

۱۹ مارس ۲۰۱۹

وقتی دو سال پیش یعنی از همان روزهای آغازین شکل گرفتن کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی طرح جسورانه‌ی راه‌پیمایی به مناسبت چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری پیش گذاشته شد و با بحث‌و‌جدل فکری بسیاری تصویب شد، بودند کسانی که در خارج از کارزار زنان باور نداشتند که می‌توانیم این چنین اهداف ریخته شده را عملی کنیم. باور نداشتند که می‌توانیم حمایت و همبستگی گسترده‌ای را چه به شکل ارسال پیام‌های امیددهنده و چه به شکل شرکت در عملی کردن اهداف کارزار پیش ببریم.

اما پیش‌برد همه‌ی این فعالیت‌ها برگزیدن شیوه‌های صحیح سازمان‌دهی هم بود. هر نظری شیوه و سبک کار خود را داراست. به عبارتی سبک کار منعکس‌کننده‌ی نگرش هر فعال، نیرو و تشکیلاتی است. یک سبک کار این است که می‌خواهد از اوضاع شکل گرفته که در نتیجه‌ی مبارزات مردم و به‌طور مشخص زنان در ایران حاصل شده است، خلق‌الساعه استفاده کند و اساساً در خدمت به طرح نام و رسم خود به سازمان‌دهی بپردازد. یک سبک کار دیگر هم که کارزار زنان در پیش گرفت این بود که برای عملی کردن طرح جسورانه‌اش، تدارک سیاسی و عملی ببیند. این تدارک که در طول دو سال گذشته به اشکال مختلف پیش رفته بود در ۶ ماه گذشته به نقطه اوج خود رسید. سبک‌کاری را که کارزار زنان در همه حیطه‌های فعالیت خود اعمال کرد، این بود که همه‌ی آنانی را که می‌تواند در خدمت به ایجاد جنبش انقلابی زنان متحد کند با خود همراه کرد. به همین دلیل وظایف بی‌شماری را که برای عملی کردن سه روز راه‌پیمایی بر عهده داشت را بین همه‌ی زنانی که به نحوی از کارزار حمایت کرده بودند، زنانی از ایران، افغانستان، بلژیک، هلند، آلمان، فعالین ترک و کرد و... تقسیم کرد و هر یک بخشی از وقت و انرژی و خلاقیت‌های خود را مصروف وظایف کارزار کردند. به‌طور مثال لوگوی کارزار زنان توسط یک زن جوان ایتالیایی طراحی شد؛ نقاشی بنر بزرگ کارزار زنان که نشان از ۴۰ سال مبارزه زنان علیه حجاب اجباری داشت، توسط زن جوان هنرمندی کشیده شد؛ قالب تی‌شرت‌های کارزار زنان - که لوگوی ۴۰ سال مبارزه زنان ایران همراه با این جمله: «اگر زنان رها نباشند، هیچ کس نیست!» روی آن حک شد - توسط زن جوان بلژیکی تهیه و چاپ دستی شد؛ نقاشی از چهره‌ی زنان مبارز در طول تاریخ ایران و جهان توسط هنرمندان زن جوان در هامبورگ کشیده شد؛ طرح روزشمار زمستان ۵۷ به کمک زن جوانی در دوردست‌ها تکمیل می‌شد؛ خواننده‌گان افغان، مکزیک، لهستانی و ترک و... در همبستگی با مبارزات زنان ایران خوانند و خواننده‌ی ترک در همبستگی با زنان در ایران، آهنگی مبارزاتی به زبان فارسی را برای ارائه در شب «جشن همبستگی جنبش زنان» آماده و اجرا کرد و... این شیوه‌های صحیح و اصولی بود که توانست بسیاری از زنان

پیام کارزار زنان

مقابل سفارت جمهوری اسلامی در بروکسل

ارائه توسط لیلا پرنیان، ۸ مارس ۲۰۱۹

ما زنان کارزار، ادامه‌دهندگان جنبش نوین زنانی هستیم که ۴۰ سال پیش با شورش زنان علیه حجاب اجباری شما زن‌ستیزان تازه به قدرت رسیده، پی‌ریزی شد.

ما صدای میلیون‌ها زنی هستیم که پس از ۴۰ سال به‌نظام زن‌ستیز شما تن ندادند. ما صدای میلیون‌ها زن منزجر از حجاب اجباری، این پرچم ایدئولوژیک - سیاسی شما مرتجعین اسلامی هستیم.

ما صدای حق‌طلبانه‌ی کارگران، زحمتکشان و همه‌ی اقشار و طبقات ستم‌دیده‌ی هستیم که با مبارزات‌شان، خواب را از چشم شما مرتجعین ربوده‌اند.

ما صدای دادخواهی هزاران هزار خانواده‌ی زندانیان سیاسی هستیم که شما قداره‌بندان مرتجع اسلامی، عزیزان‌شان را به خاطر مبارزه جهت سرنگونی شما مرتجعین در خدمت به ایجاد جامعه‌ی نوین انقلابی، به جوخه‌های اعدام سپردید.

ما صدای فعالین کارگری، معلمان، دانشجویان، فعالین محیط‌زیست، زنان و همه‌ی فعالینی هستیم که به خاطر مبارزه برای کسب خواسته‌های‌شان در زندان‌های قرون‌وسطایی شما متحجرین اسلامی قرار دارند.

ما صدای مردمی هستیم که در مبارزات‌شان از دی‌ماه سال ۹۶ اعلام کردند که از ادغام دین و دولت متنفرند.

ما صدای مردم ستم‌دیده‌ی هستیم که با شعار «اصلاح‌طلب، اصول‌گرا، دیگه تمومه ماجرا» خط بطلان بر کلیت نظام استعمارگرانه، ستمگرانه و فرسوده‌ی شما کشیدند.

زنان با ۴۰ سال مبارزه و مقاومت در برابر حجاب اجباری، قوانین خشونت‌آمیز و ضد زن شما که مبتنی بر شریعت اسلامی‌تان است، نشان دادند که مصمم‌اند در صف مقدم برای سرنگونی شما مرتجعین بنیادگرای اسلامی قرار گیرند.

زنان خیابان انقلاب بر بستر شرایط عینی که در نتیجه‌ی مبارزات اقشار تحتانی جامعه در دی‌ماه ۹۶ آغاز گشته با برداشتن حجاب اجباری، مبارزه و مقاومت ۴۰ ساله‌ی زنان علیه یکی از اصلی‌ترین سلسله‌اعصاب ساختاری شما زن‌ستیزان را تبدیل به مبارزه‌ی تعرضی و سازش‌ناپذیر کردند و این‌گونه بر نظریه‌های رفرمیستی و لیبرالی جنبش زنان - کسانی که سالیان سال در پی سازش دادن منافع آشتی‌ناپذیر زنان با شما مرتجعین بوده و هستند و یا کسانی که با اتکا بر امپریالیست‌های مردسالار آمریکایی و شرکا در پی کسب خرده‌ریزی برای خود و طبقه‌ی ارتجاعی‌شان هستند - خط بطلان کشیدند.

۴۰ سال پیش، زمانی که شما مرتجعین ضد زن به قدرت رسیدید اولین حمله‌ی خود را به زنان با اجباری کردن حجاب آغاز کردید. چراکه حجاب اجباری پرچم و نماد رژیم تئوکراتیک شما متحجرین اسلامی است. شما زن‌ستیزان با اجباری کردن حجاب اعلام کردید که یکی از پایه‌های نظام ستمگرانه‌تان ایجاد مناسبات نابرابر بین زن و مرد است و تلاش کردید قدرت و کنترل مردان بر زنان را از طریق قوانین، سنت، ایدئولوژی و فرهنگ پدر/مردسالارانه‌تان در فکر مردان و زنان جامعه نهادینه کنید. شما مرتجعین با

اجباری کردن حجاب اعلام کردید که رژیم‌تان بر پایه‌ی سرکوب، تبعیض و تشدید خشونت علیه زنان استوار است.

اما ۴۰ سال پیش در برابر فرمان واپس‌گرایی شما مرتجعین در اجباری کردن حجاب، این زنان بودند که در برابرتان ایستاده‌گی کردند. این هزاران هزار زن مبارز، آزادی‌خواه، مترقی، انقلابی و کمونیست بودند که صدای پای استبداد دینی شما را شنیدید و خیزشی را آغاز کردند که امروزه به نقطه‌ای رسیده که هر روز بر شمار زنان شورشگر می‌افزاید، زنان شورش‌گری که دیگر آزادی پوشش را مطالبه نمی‌کنند، بلکه آن را به دست توانای خود در سطح جامعه عملی می‌کنند. خشم و نفرت زنان در مقابله با حجاب اجباری در ۸ مارس ۵۷، امروزه به نقطه‌ی انفجاری خود رسیده و می‌رود که به مبارزه‌ی توده‌های میلیون‌ها زن بدل شود که میخ تابوت سیستم و نظام ستم‌گرانه و استعمارگرایانه‌ی شما را آن‌چنان بکوبد که لرزه بر تن همه‌ی مرتجعین مردسالار جهان بیندازد.

از ۴۰ سال پیش زمانی که زنان در مقابل شما متحجرین بنیادگرای اسلامی شورش کردند، خوب می‌دانستند که مبارزه علیه حجاب اجباری نقطه آغازی است برای باز شدن راهی که زنان بتوانند با هر شکلی از ستم و فرودستی مبارزه‌ی آشتی‌ناپذیری را در جهت رهایی خود پیش برند.

از ۴۰ سال پیش جنگ نابرابری که زنان با شما بنیادگرایان اسلامی آغاز کردند به نقطه‌ای رسیده است که هم‌چون رودی خروشان می‌رود تا همراه با سایر جنبش‌های مبارزاتی با سرنگونی انقلابی کلیت نظام سرکوب‌گر و زن‌ستیز شما نقطه‌ی پایانی بگذارد.

از ۴۰ سال پیش زمانی که زنان در مقابل استبداد دینی و فرهنگ ارتجاعی شما طغیان کردند تا همین امروز آن‌چنان مبارزات خود را در همه‌ی جنبش‌های مبارزاتی پیش می‌برند تا هر مبارزی را به این نتیجه برسانند که دیگر نباید فرهنگ پدر/مردسالار حاکم بر جامعه را که شما مرتجعین در طول ۴۰ سال در ذهنیت مردم نهادینه کرده‌اید، برتابند.

این جا هستیم که بگوییم ما متحد و همراه با جنبش کارگری، دانشجویی، معلمان، ملیت‌های تحت ستم و سایر جنبش‌ها، مبارزات‌تان را ادامه می‌دهیم تا جامعه را از وجود شما مرتجعین زن‌ستیز پاک کنیم.

این جا هستیم که بگوییم ما متحد می‌رویم که با سرنگونی انقلابی شما و همه‌ی امپریالیست‌هایی که در بقای زندگی ننگین شما در خدمت به منافع خود، از هیچ کوششی دریغ نکردند، جامعه و آینده‌ی را بسازیم که در سرلوحه‌ی آن نوشته‌شده است. نه به هرگونه امتیاز و برتری مرد بر زن، نه به ستم جنسیتی، نه به هر ستم و استثمار.

می‌خواهیم آینده‌ی را بسازیم که در آن هیچ زنی مورد ستم واقع نمی‌شود بلکه زنان همراه با مردان برای پیش‌روی جامعه در خدمت به رهایی همه‌ی انسان‌ها تلاش می‌کنند.

این جا هستیم که به شما مرتجعین حاکم بگوییم که ناقوس مرگتان به صدا در آمده است. ☐

جمهوری اسلامی، رژیم ارتجاعی، مرگت فرا رسیده!

اصلاح‌طلب، اصول‌گرا، دیگه تمومه ماجرا!!

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی!

مرگ بر این رژیم زن‌ستیز!

زنده‌باد انقلاب!

۸ دن هاگ

۸ برمن

۸ هامبورگ

پیام کارزار زنان

به تشکلات زنان و نیروهای مترقی و مبارز در سه روز راهپیمایی

ارائه شده توسط فعالین و حامیان کارزار در هامبورگ، دن هاگ (لاسه)، برمن و بروکسل
۶-۸ مارس ۲۰۱۹

جهانی که در آن ۸۰۰ میلیون انسان گرسنه هستند، جهانی که ۷۰ درصد تولیدات آن را زنان انجام می‌دهند، اما در فقر مطلق به سر می‌برند. جهانی که میلیون‌ها کودک به جای مدرسه رفتن در میدان‌های جنگ تکه‌پاره می‌شوند. جهانی که در هر ثانیه و دقیقه آن زنی توسط خشونت مردسالارانه به قتل می‌رسد. جهانی که محصولش زنانه شدن فقر، زنانه شدن ایدز، زنانه شدن گرسنگی و زنانه شدن مرگ است. این‌ها و صدها مثال دیگر است که پایه وحدت همه زنان در سراسر جهان بوده و آن‌ها را برای مبارزه‌ای مشترک علیه ستم و استثمار در یک صف قرار می‌دهد.

ما در صفحات تلویزیون و اخبار رسانه‌های غرب تنها تصویری که از ایران می‌بینیم، تصویر بنیادگرایان اسلامی است که در حال ساختن بمب هسته‌ای‌اند و مردمی که گویا همه تروریست هستند. این تصویری کاذب از مردم آن‌سوی جهان است. زنان در آن‌سوی جهان، در کشوری بنام ایران در حال مبارزه علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های ستم هستند.

مردم ستم‌دیده در آن‌سوی جهان، در کشوری به نام ایران در مبارزه روزمره با رژیم جمهوری اسلامی هستند.

دلیل پنهان کردن تصویر ما از چشم شما این است که بتوانند تحت نام ما به تجاوز و جنگ علیه مردم ایران مشروعیت ببخشند. همان بهانه‌ای که برای تجاوز و اشغال افغانستان و عراق به کار بردند.

ما اینجا هستیم تا به شما بگویم ما نه به رژیم فاشیستی آمریکا نیاز داریم و نه به دولت‌های امپریالیستی مردسالار اروپایی. ما از شما زنان و مردان آزادی‌خواه می‌خواهیم که در کنار زنان ایران برای مبارزه علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های خشونت بر زنان بایستید. ما مصمم هستیم مبارزاتمان را در جهت سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی برای کسب آزادی و برابری‌مان ادامه دهیم. ما می‌خواهیم که شما زنان و مردان آزادی‌خواه پشتیبان ما و مردم ما باشید. □

ما فعالین کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران، این جا هستیم که به شما بگوییم مبارزه زنان ایران علیه حجاب اجباری جدا از مبارزه زنان در کشورهای غربی علیه سکسیسم نیست. چراکه بدن زنان در همه‌جا به ابژه جنسی بدل شده است. اینجا هستیم تا بگوییم مبارزه زنان ایران جهت آزادی و برابری بخشی از مبارزات جهانی زنان علیه سرمایه‌داری مردسالار حاکم بر جهان است. ۴۰ سال پیش رژیم جمهوری اسلامی اولین حمله خود را به زنان با اجباری کردن حجاب آغاز کرد. چراکه پوشاندن زنان در زندانی به نام حجاب نشان می‌داد که رژیم به قدرت رسیده، رژیم بنیادگرای اسلامی است. حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است. رژیم ایران اولین کشور داعشی علیه زنان بود که در ۴۰ سال پیش کلیه قوانین خشونت‌آمیز ضد زن را که مبتنی بر شریعت اسلامی است تصویب کرد. این رژیم تئوکراتیک در طول ۴۰ سال تلاش کرده است که فرهنگ مردسالاری را در جامعه نهادینه کند.

اما زنان ساکت ننشستند. ۴۰ سال پیش ده‌ها هزار زن علیه حجاب اجباری در ۸ مارس به خیابان آمدند و اعلام کردند که تن به حجاب اجباری نمی‌دهند. از آن زمان تاکنون میلیون‌ها زن علیه حجاب اجباری و سایر خشونت‌ها بر زن مبارزه و مقاومت کرده‌اند.

به یاد داشته باشید که در گوشه‌ای از این جهان به نام ایران، زنان برای اولیه‌ترین حقوق خود یعنی انتخاب پوشش شلاق می‌خورند و دستگیر می‌شوند. در گوشه‌ای از این جهان به نام ایران، زنان به جرم دوست داشتن و انتخاب آزادانه رابطه جنسی سنگسار می‌شوند. در گوشه‌ای از این جهان به نام ایران، زنان از حق طلاق برخوردار نیستند و هزاران زن هر ساله برای خلاصی از زندگی خشونت‌بار، خودسوزی و خودکشی می‌کنند. این‌ها گوشه‌ای است از قوانین خشونت‌آمیزی که رژیم ایران بر زنان تحمیل کرده است.

ما این جا هستیم که بگوییم مبارزه زنان علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های خشونت بر زنان در ایران جدا از مبارزه میلیون‌ها زن در سراسر جهان علیه خشونت بر زنان نیست. سیستم سرمایه‌داری حاکم بر جهان زنان را در همه‌جا با اشکال متفاوت، فرودست کرده است. تشدید مردسالاری و کنترل بدن زنان و تبدیل هر چه بیشتر آنان به ماشین بچه‌سازی و کالای لذت‌بخشی به مردان، نیاز سیستم سرمایه‌داری برای حاکمیت بر جهان است.

ترجمه‌ی فارسی پیام شکل

«مبارزه برای جهانی بدون مرز

(افغانستان - ایران)»

مقابل سفارت آمریکا در بروکسل

ارانه به زبان انگلیسی توسط فرخنده

۸ مارس ۲۰۱۹

ما زنان افغانستان بدترین اشکال خشونت‌های دولتی، اجتماعی و خانگی را از سر گذرانده‌ایم. حاکمیت ۴ دهه بنیادگرایی اسلامی که تلاش داشته خشونت و ستم بر زنان را با اعمال زور به امری قانونی و عادی مبدل کند باعث شده است که زنان افغانستان کاملاً درک کنند که خشونت بر زنان به چه معنی است.

اشغال افغانستان توسط آمریکا و متحدین غربی‌اش نه تنها به زنان افغانستان کمکی نکرد بلکه بر مشکلات آنان افزود.

در شرایط کنونی آمریکایی‌ها در حال معامله با طالبان بر سر حقوق زنان هستند تا بتوانند آن‌ها را در حکومت شریک کنند. طالبان و آمریکا منافع مشترکی را در به انقیاد نگاه داشتن زنان دارند.

ما زنان افغانستان آنچه را که زنان ایران از سر می‌گذرانند کاملاً درک می‌کنیم. ما مبارزه‌ی «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی در ایران» را مبارزه خود می‌دانیم و اعتقاد داریم که حتی اگر یک زن در جهان آزاد نباشد هیچ‌کس آزاد نیست.

بنابراین ما کاملاً از مبارزه‌ی زنان ایران برای پایه‌ای‌ترین حقوق‌شان و همچنین از مبارزات زنان جهان علیه هر شکلی از ستم و خشونت حمایت می‌کنیم. ما درد مشترک داریم و مصمم هستیم که در کنار شما به مبارزه ادامه دهیم. پیروز باد ۸ مارچ روز جهانی زنان. □

مبارزه برای جهانی بدون مرز (ایران - افغانستان)

۸ مارچ ۲۰۱۹

پیام کارزار زنان.

در دومین روز راهپیمایی در دن‌هاگ (لاسه)

ارانه توسط فریده رضایی

۷ مارس ۲۰۱۹

به نیروهای آزادبخواه

ما فعالین کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در ایران امروز به اینجا آمده‌ایم تا بازتاب چهل سال مقاومت و مبارزه‌ی زنان ایران برای اولیه‌ترین حقوق‌شان علیه یکی از ضد زن‌ترین رژیم‌های معاصر باشیم. اینجا هستیم تا صلابت مبارزات کارگران، جسارت مبارزات دانشجویان، استمرار مبارزات معلمان، حقانیت کولبران، ناراضی‌تالی مال‌باختگان، همبستگی کامیون‌داران، دادخواهی زندانیان، خشم فرودستان ... و عصیان و شورش‌گری زنان را بیش‌ازپیش در صفوف‌مان جذب و بازنمایی کنیم.

خیزش زنان در سال ۵۷ علیه حجاب اجباری، برگ زرینی از تاریخ مبارزات صدساله‌ی زنان ایران و نمودی از جهش واقعی جنبش زنان ایران علیه ستم جنسیتی است. چون زنان یعنی نیمی از جامعه، اولین هدف سرکوب بنیادگرایان تازه به قدرت رسیده بودند که باید برای تثبیت حاکمیت اسلامی مجدداً به پستوها رانده می‌شدند؛ اما زنان نیز اولین گروه اجتماعی بودند که ماهیت واپس‌گرای رژیم تازه به قدرت رسیده را دریافتند و علیه این تهاجم دست به مبارزه زدند و با شعار «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم»، مانیفستی فشرده و کوبنده به نیابت از طرف تمام جامعه علیه بنیادگرایان اسلامی صادر کردند.

در چهلمین سالگرد این همه جسارت و مقاومت، آمده‌ایم تا صدای ایستادگی و پیشروی زنان ایران و فریاد آزادی‌خواهی و رهایی‌طلبی انقلابی چهل‌ساله‌ی آنان علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی باشیم.

همان‌طور که می‌دانیم نگاه سکسیستی به زنان در غرب و حجاب اجباری دو روی یک سکه هستند و هر دو تمامیت بدن زن را تبدیل به ابژه‌ی جنسی می‌کنند. در نتیجه مبارزه‌ی زنان در ایران علیه حجاب اجباری و سایر اشکال خشونت بر زنان جدا از مبارزه‌ی جهانی زنان علیه سیستم سرمایه‌داری مردسالار نیست.

مردم ایران، خصوصاً زنان نه نیاز به ناجیان بین‌المللی دارند و نه واپس‌گرایان اسلامی؛ بلکه نیاز به همبستگی با مردم جهان دارند. نیاز دارند که صدای مبارزات‌شان توسط نیروهای مترقی و مبارز، خصوصاً زنان جهان طنین‌انداز شود تا مردم جهان در کنار مبارزات مردم ایران بایستند.

ما خوب می‌دانیم که رفع ستم جنسیتی فقط به مبارزه با خشونت علیه زنان محدود نمی‌شود و مبارزه با خشونت علیه زنان فقط به مبارزه با حجاب اجباری محدود نمی‌گردد؛ به همین دلیل می‌رویم تا جویبارهای مبارزه‌ی زنان علیه حجاب اجباری و سایر اشکال خشونت بر زنان را علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی به‌عنوان عامل اصلی فرودستی زنان و سایر اقشار تحت ستم، در ایران به هم پیوندزنیم.

در کنار زنانی بایستید که می‌خواهند با ادامه‌ی مبارزات‌شان علیه حجاب اجباری و سایر اشکال ستم جنسیتی، به سرنوینی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی و کلیه‌ی حامیان امپریالیستش، خدمت نمایند. این آغازی است برای رهایی زنان و همه‌ی ستم‌دیده‌گان از سیستم ستم و استثمار حاکم. □

ترجمه‌ی فارسی پیام کارزار زنان

مقابل سفارت آمریکا در بروکسل

ارانه توسط مهسا روزان

۸ مارس ۲۰۱۹

روی سخن ما با شما مردمی است که در مبارزه علیه رژیم جمهوری اسلامی و قدرت‌های بزرگ با ما متحد هستید.

در چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری در ایران، ما زنان کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی اینجا هستیم که با صدایی رسا بگوییم ما مخالف تحریم، جنگ و تجاوز نظامی به کشورهای جهان از جمله ایران هستیم و جنگ‌طلبی ترامپ و دارو دسته‌ی فاشیست‌اش را تحت لوای حمایت از مردم و زنان ایران، دروغ بزرگی می‌دانیم. ترامپ و رژیم‌اش خود زن‌ستیز و ضد توده‌های مردم در ایران و سراسر جهان هستند.

امروزه افغانستان، عراق و کل خاورمیانه، در نتیجه‌ی تجاوز و اشغال نظامی آمریکا و متحدین‌اش و همچنین سازمان‌دهی جنگ‌های نیابتی از یک طرف و از طرف دیگر انواع و اقسام رژیم‌های بنیادگرا و زن‌ستیز به زندانی برای اسارت زنان، بدل شده است.

این واقعیات نشان می‌دهد که جنبش‌هایی زنان در ایران نمی‌تواند و نباید، نه به امپریالیست‌های مردسالار - که ستم بر زن بخش لاینفک از سیستم ستم و استثمارشان در سراسر جهان است - و نه به نیروهای رنگارنگ مرتجع داخلی که تا مغز استخوان پدر/مردسالار هستند، چشم‌امیدی ببندد. این دو رکن اساسی و پایه‌ای یکی از مهم‌ترین و تعیین‌کننده‌ترین خطوط تمایز فعالین و تشکلات انقلابی زنان است که می‌خواهند برای به دست آوردن آزادی و برابری در تغییر جامعه دخالت آگاهانه کنند.

امپریالیست‌های آمریکایی تحت این عنوان که بمب هسته‌ای ایران برای جهان خطرناک است در صدد به راه انداختن جنگی هستند که جان میلیون‌ها انسان در منطقه را در معرض کشت و کشتار و قحطی و بیماری و... قرار می‌دهد؛ و زندگی زنان در عراق و افغانستان در نتیجه‌ی تجاوز نظامی و اشغال این کشورها نشان می‌دهد که قربانیان اصلی این جنگ‌ها زنان هستند. امپریالیست‌های آمریکایی، مسلماً و به هیچ‌وجه مسئله‌شان این نبوده و نیست که رژیم جمهوری اسلامی به مدت ۴۰ سال، زندگی زنان را با حجاب اجباری و فرودستی مطلق بمباران کرده است. به مدت ۴۰ سال است که این رژیم سفره‌های نیمه‌خالی کارگران و زحمت‌کشان را مورد بمباران قرار داده است. آن‌ها کاری ندارند که در طول ۴۰ سال این رژیم با تثبیت و ترویج فرهنگ پدر/مردسالار، سنت‌های ارتجاعی و خرافات، ذهنیت کل جامعه را بمباران کرده است.

دولت‌ها و نیروهای بنیادگرای اسلامی در خاورمیانه و رژیم فاشیست و نژادپرست در آمریکا و نیروهای دست راستی و بنیادگرایان مسیحی در غرب دو روی یک سکه هستند. مسلمان‌ستیزی ترامپ و همه‌ی نژادپرستان همان قدر فاشیستی است که یهودی‌ستیزی در دوران هیتلر بود.

در شرایط کنونی ایران، با همبستگی مبارزاتی در بین مردم است که می‌توان راه را برای هرگونه فرصت‌طلبی، جنگ احتمالی علیه ایران توسط امپریالیست‌های آمریکایی و مصادره‌ی مبارزات زنان و مردم

ایران، بست. چراکه حلقه‌های مبارزات مردم از هم گسیخته و بی‌ارتباط نیست. ادامه‌ی مبارزات کارگران، معلمان دانشجویان، ملیت‌ها، زنان و... علیه رژیم جمهوری اسلامی می‌باید آن‌چنان به هم بیوند که هیچ قدرتی یارای ایستاده‌گی در مقابل آن را نیابد.

به همین دلیل در بحبوحه‌ی سیاست‌های جنگ‌افروزان‌هی قدرت‌های جهانی و در رأس آن رژیم فاشیستی ترامپ ما نه در پی «آشتی ملی» با رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی هستیم و نه چشم به «مراحم» نیروهای امپریالیستی داریم؛ چون تضاد منافع این دو نیروی ارتجاعی هیچ ربطی به منافع زنان و اکثریت توده‌های مردم ندارد. این تضادها بر سر منافع ارتجاعی طرفین است. این آشتی‌ها و همدستی‌ها، تحریم‌ها و جنگ‌ها برای استقرار و تقویت نظم جهانی سرمایه است. نظمی که روزانه میلیون‌ها انسان را به کام مرگ می‌برد. نظمی که باعث آواره‌گی ۶۵ میلیون انسان شده است. نظمی که در آن میلیون‌ها کودک به جای مدرسه رفتن در میدان‌های جنگ تکه‌پاره می‌شوند. نظمی که در هر ثانیه و دقیقه آن یا زنی می‌میرد، یا زنی توسط خشونت مردسالارانه به قتل می‌رسد، نظمی که محصولش زنانه شدن فقر، زنانه شدن ایدز، زنانه شدن گرسنگی و زنانه شدن مرگ است. این دو نیروی ارتجاعی برای سرکوب زنان ایران با یکدیگر متحد هستند.

پس می‌رویم تا همراه با شما زنان و مردان مبارز و با جلب حمایت و همبستگی بیشتر مردم و نیروهای مترقی در سراسر جهان و در پیوند با مبارزات زنان و توده‌های جان به لب رسیده در ایران، در خدمت به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی و حامیان امپریالیست‌اش، مبارزه را ادامه دهیم.

ما این جا هستیم که بگوییم که همراه با فعالین و تشکلات رادیکال زنان، سازمان‌ها و احزاب مبارز و انقلابی، نیروهای ضد نژادپرستی و همه‌ی انسان‌های آزادی‌خواه در سراسر جهان، اجازه نخواهیم داد به نام ما جنگ خانمان‌سوز دیگری را بر مردم ایران تحمیل کنید.

ما اینجا هستیم تا اعلام کنیم مصمم هستیم مبارزاتمان را در جهت ساختن جهانی ادامه دهیم که در آن هیچ زنی مورد ستم واقع نشود. جهانی که در آن نه به‌زور، حجاب بر سر زنی کنند و نه به خاطر فقر و گرسنگی زنی را مجبور به تن‌فروشی کنند. جهانی عاری از خشونت مردسالاری سرمایه‌داری، جهانی که هیچ انسانی در آن گرسنه نیست. جهانی که انسان‌ها به‌اندازه کار و نیازشان از آن بهره می‌برند. جهانی که دیگر خبری از یک قشر نازک انگل که دسترنج میلیون‌ها انسان را تصاحب می‌کنند، نیست. جهانی که ستم و استثمار از آن رخت برسته است. □

مرگ بر رژیم جمهوری اسلامی!

نه به هرگونه دخالت امپریالیستی در ایران و جهان!

نه به نام ما!

اگر زنان آزاد و رها نباشند، هیچ‌کس نیست!

زنده‌باد همبستگی جهانی مردم!

چند روز با زنان کارزار*

روز، شاهد همراهی و تلاش متحدانه زنانی بودیم که اهمیت مبارزه مشخص برای رهایی زنان را می‌دانند. فریده می‌گوید «اگر می‌خواستیم منفرد عمل نکنیم هم دستاورد کم بود و هم انعکاس بیرونی‌اش کم می‌شد. رفقای که در کارزار اول** باهم بودیم و در نشست زنان چپ و کمونیست باهم بودیم تصمیم گرفتیم که [راهپیمایی] ۲۰۱۹ را برگزار کنیم. آترناتیو سازی‌های زیادی شده. همه می‌خوان آترناتیو خودشون رو نشان بدهند ولی این را مردم تعیین می‌کنند و رهبرهای جنبش‌ها در میان مردم... پیوند بین جنبش‌ها در این دوره در دستور کاره و همه احزاب چپ و انقلابی و رادیکال باید بتوانند وقتی مردم آمادگی داشتند مسئله شورای مردمی و حاکمیت مردمی را پیش بگذارند. این در این دوره خیلی مهمه».

ستم مشترک همیشه بند مشترک هم می‌بافت، ولی این امکان فعالیت مشترک بین زنان رادیکال و انقلابی با نقطه نظرات مختلف را بیش از هر چیز مدیون چهل سال مبارزه بی‌وقفه زنان در ایران هستیم. مبارزه‌ای که با اعتراضات و راهپیمایی تاریخی زنان در ۱۷ اسفند ۱۳۵۷ علیه فرمان حجاب اجباری خمینی آغاز شد، در کوچه و خانه و مدرسه، در دادگاه و در زندان ادامه یافت؛ گاهی پر صدا بود و گاهی آرام، گاهی فردی بود و گاهی جمعی، ولی هیچ‌گاه، حتی در تاریک‌ترین لحظات حاکمیت این رژیم خون‌خوار قطع نشد.

ثریا (فتاحی) هم که از رفقای حزب کمونیست ایران است و از سوئد برای پیوستن به این راهپیمایی آمده، می‌گوید «کارزار قبلی تمام شد ولی جنبش نخواهد و به کار خودش ادامه داد. مرتب شاهد خشونت بودیم که به زن وارد می‌شود، در ایران و در سطح جهان، در رابطه با جنگ‌های نیابتی در خاورمیانه، در رابطه با زنان افغانستان... امروز خشونت که به زن وارد می‌شود در سطح جهان سرمایه‌داری چقدر وسیع و زیاد شده. به شیوه خیلی عریان. خشونت و فقر زنانه شده. از وقتی جمهوری اسلامی آمد، «نه به جمهوری اسلامی» و «نه به حجاب

صبح فردای هشت مارس است. راه‌پیمایی پر قدرت و سرزنده‌ی بروکسل و جشن و کنسرتی پر از جنب‌وجوش نقطه پایان حرکت سه‌روزه کارزار زنان بود. ولی شور و شوق همچنان ادامه دارد. تلفن‌های همراه یک‌لحظه زمین گذاشته نمی‌شود، بچه‌ها گزارش می‌فرستند، پیام و گزارش می‌گیرند، به هم نشان می‌دهند... صدای گپ و خنده بلند است.

فریده (رضایی) از رفقای حزب کمونیست ایران و یکی از فعالین کارزار می‌گوید: «جنبش‌هایی زنان احتیاج داره که این صف مستقل را داشته باشه بخصوص در دی‌ماه ۹۶ دیدیم که زنان در همه اعتراضات بودند. این حالت که قاطی بشوند با همه جنبش‌ها ولی دیده نشوند. ما می‌خواستیم نشان بدیم زنان می‌خوان همراه جنبش‌های دیگه باشند و این رادیکالیسم رو به جنبش‌های دیگه انتقال بدن... این همه کار و جلسات مستمری که داشتیم برای این بود که این کارزار دستاوردی داشته باشه برای جنبش زنان و تقویت جنبش زنان. من فکر می‌کنم با توجه به راهپیمایی سه‌روزه و کار رفقای که دست‌اندرکار بودند چه به لحاظ تبلیغی چه به لحاظ پیوندشون با بقیه جنبش‌ها و احزاب سیاسی و کسانی که منفرد هستند موفق بودیم و حتی در داخل [کشور] ما از چندین جا پیام‌های بسیار سیاسی و دلگرم‌کننده داشتیم: از مقاومت زنان کارگر کردستان، فعالین کارگر در شهرهای دیگر و همچنین از منفردهای سیاسی. ما فکر می‌کنیم این پیام‌ها توانست یک دلگرمی به این جنبش بده که کارزار داره جنبش می‌شه و ما به شاهده‌ی تمام شرکت‌کنندگان، این را دیدیم. کسانی که هزینه گذاشتن... خستگی نمی‌شناختند... من این صحنه‌های آخر را می‌بینم که هر کس داره به کشور خودش میره، دلشون نمیاد برن. همه می‌خوان همین لحظه‌های آخر هم با هم باشند».

کمتر پیش می‌آید که فعالین چپ و انقلابی در صفوف اپوزیسیون جمهوری اسلامی را این‌چنین همبسته در کنار هم برای مبارزه‌ای مشترک و در کنار مردمی که خواهان تغییرند، ببینیم. ولی در این چند

که به خارج آمده‌اند. سمیرا یکی از این زنان جوان است و از وجود گرایش‌های عقب‌مانده و مردسالارانه در میان زنان صحبت می‌کند. او در مورد مسائلی که مانع شرکت فعال مردم در مبارزه می‌شود می‌گوید «یک عده می‌گن برو بابا فایده نداره. راه‌حل اینه که چیزی از آسمون بیاد برامون عوض کنه. خودشون دست به کار نمیشن... مشکلات اقتصادی هم هست و این که اگر کار نکنی حقوق نمی‌گیری. آدم باید از یک سری چیزها بگذره. اولویت‌هاش رو راس و ریس کنه.»

ونوس زنی جوان و پرشور و از فعالین سازمان زنان هشت مارس است. او نیز از نسلی است که موقعیت‌شان برای پیوستن به جنبش با نسل ۵۷ فرق می‌کند. فرق می‌کند با دورانی که جوانان پیشرو به شکل توده‌ای و خودبه‌خود به انقلاب و کمونیسم روی می‌آوردند. او به ایدئولوژی‌های متفاوتی رو کرده تا بالاخره جای خود را در جنبش انقلابی زنان پیدا کرده ولی ناپستاده و هنوز هم به جلو نگاه می‌کند. او از کتاب‌ها و ایدئولوژی‌های مختلفی که در طول سال‌های بعد از انقلاب و بسته به شرایط، در دسترس بود تا ذهن مردم را از مبارزه منحرف کند، می‌گوید. ونوس به مشکلات پیوند فعالین جنبش با جامعه زنان هم فکر می‌کند: «من با کسانی که سیاسی نیستند خیلی تماس دارم و بازخورد اینه که فعالین سیاسی زن، زن‌های دیگه رو توی خودشون نمی‌پذیرند یا قبولشون ندارند یا به حسابشون نمی‌آورند. یکی می‌گفت این‌ها روی کاغذ خیلی قشنگه ولی وقتی برخورد می‌کنیم می‌بینیم که من را چون سیاسی نیستم و روش زندگیم متفاوت و مثل نرم جامعه است، قبولم ندارند. یک فعال سیاسی صرفاً نگاهش به من طوریه که اگر بیام تعداد آدم‌هاش زیاد می‌شه. توده می‌خواد؛ نظرات من براش مهم نیست. ۵۷ رو که نگاه می‌کنیم می‌بینیم زن‌های چپ همه یک تیپ بودند. الان خیلی تغییر کرده و متفاوت شده. اون طرز فکر انقلابی و مدل زندگی سوسیالیستی دیگه نیست... اما کماکان با مشکلات زنان دست‌وپنجه نرم می‌کنند و خیلی‌هاشون واقعاً دنبال راه‌حل می‌گردند ولی نمی‌دونن راه‌حل چیه و کجاست... یک گپ دیگه هم هست. راهکارهای چپ به‌اندازه لازم برای مردم روشن نیست. برای زن‌ها روشن نیست. خیلی وقت‌ها صحبت می‌کنیم می‌گیم دنیای برابر، پایان ستم... می‌گن خوب چه جوری؟»

از اهمیت افشاگری صحبت می‌کنیم و ونوس از تجربه کارزار ضد خشونت می‌گوید که چطور «باز کرد جوانب خشونت را. از نظر مبارزاتی از پارسال تا الان [در نتیجه] کارزار ضد خشونت داره هی پوسته‌ها برداشته می‌شه. چیزهایی که باهاش زندگی می‌کردند و ازش رنج هم می‌بردند حالا وقتی براشون روشن میشه از نظر مبارزاتی در مقابلش قرار می‌گیرند. مشخص نه کلی. با قدم‌های کوچک‌شده و تقسیم‌شده؛ و وقتی سر صحبت باز می‌شه در این موارد رنج‌هایی که زن‌ها کشیدند به زبون میاد... ولی گاهی شنیدنش خیلی سخته.»

از نسل سومی‌ها هم در کارزار داشتیم، کسانی که حتی ۸۸ را به‌سختی به یاد دارند. با ناتاشای هجده‌ساله صحبت کردم که برای اولین بار در مارش زنان شرکت می‌کرد. می‌گفت «من از بچگی مسائل زنان را حس کردم. با این مشکل از خانه آشنا شدم... مخصوصاً در ایران برتری مردها نسبت به زن‌ها همیشه اذیتم می‌کرده به‌طوری‌که من تمام عمر از مردها متفر بودم. هنوزم که هنوزم نمی‌تونم قبول کنم. می‌خوام... این‌طوری نیست که اعتقاد نداشته باشم که همه برابرند ولی همه‌ی این

اجباری» باوجود دستگیری‌ها و آزارهای خیابانی ادامه پیدا کرد... در جنبش دی‌ماه [۱۳۹۶] می‌بینیم که زنان اول صف ایستاده و فریاد آزادی و برابری سر دادند و مرگ بر جمهوری اسلامی سر دادند و خودم دیدم که زنی چادرش را انداخت و گفت من این‌رو نمی‌خوام من آزادی‌ام رو می‌خوام. جنبش باوجود خفقان و وحشت... درسته آرام گرفت ولی به صد شهر سرایت کرد. بعد دختران خیابان انقلاب از همین جنبش بلند شدند و روسری‌هاشان را روی چوب آویزان کردند.» ثریا ادامه می‌دهد که «همین صداها که دیروز در بروکسل فریاد می‌زدیم در مترو تهران، در کردستان، در شیراز و اصفهان به شکل دیگه ای به گوش میرسه.» او به نقش زنان و مشخصاً سپیده قلیان در مبارزات کارگران هفت‌تپه نیز اشاره می‌کند و می‌گوید «خیلی از لیبرال‌ها و اصول‌گرایان می‌خواهند از این وضعیت زنان و متشکل نبودنشان استفاده کنند...» ثریا از اعلام همبستگی‌های فراوان بخصوص از ایران می‌گوید و معتقد است «این کاری است که باید ادامه پیدا کند. زنان باید جنبش خودشان را داشته باشند و بتوانند با دانشجویان، معلمین، با همه اقشار پیوند بگیرند و این پیوندها و متحد بودن‌هاست که می‌تونه توده‌ای بشه و جنبش پیروز بشه. ما فقط برای حقوق زنان مبارزه نمی‌کنیم بلکه برای کل مردم زحمتکش مبارزه می‌کنیم.»

بسیاری از زنانی که در این چند روز کنار هم بودند در کارزار قبل نیز شرکت داشتند. روز اول و در هیجان باز دیدن یکدیگر و عزم ادامه مبارزه، همه یاد آذر را می‌کردند. آذر درخشان از فعالین جنبش کمونیستی و زنان که در کارزار قبلی نقش تعیین‌کننده‌ای داشت و امروز دیگر در میان ما نیست. با یکی از این زنان صحبت کردم. مهرنوش (معظمی) که در اولین راهپیمایی در تئاتری خیابانی (صحنه شلاق زدن یک زن مجبیه توسط یک آخوند) جلوی صف تظاهرکنندگان بود.

مهرنوش که قبلاً در ایران هم داستان می‌نوشته از سال ۹۴ فعالیتش را با رادیو زنان لیلا قرائی (که او هم در تظاهرات همراهان بود) شروع کرد ولی به گفته خودش در جریان کارزار اول بود که بیشتر به مسائل زنان علاقه‌مند شد. او با انجمن حق زنان و ماریا رشیدی هم کار می‌کرد و الان بیشتر کار تحقیقی می‌کند. در مورد اعتیاد زنان در ایران و زنانی که به جرم قتل در زندان به سر می‌برند و زیر حکم اعدام‌اند. او می‌گوید «تجربه قبلی کارزار خیلی خوب و کار خیلی ارزنده‌ای بود. رابطه‌ها و صمیمیت و همکاری باعث شده بیام. با سختی مرخصی گرفتم ولی سعی کردم شرکت کنم... جامعه الان واقعاً بیمار. ناهنجاری خیلی زیاده. دروغه الان اگر بگیم بیشتر زن‌ها در مبارزه هستند. بیشتر زنان الان در شرایط خیلی بدی به سر می‌برند. اون عده‌ای که فکر می‌کنند برای حجاب و رفتن در استادیوم مبارزه می‌کنند حدود بیست درصد هستند. اکثریت دچار فقر و ناهنجاری هستند. مسائلی باعث می‌شود که گاه زنان به‌اجبار و ناخواسته دست به قتل بزنند. وقتی قوانین به نفعشان نیست. اکثراً زنان به خاطر کشتن شوهر در زندان هستند.» او می‌گوید «شعاری که برای من اولویت داره نان کار آزادی است. اگر بخواهیم خود را به حجاب محدود کنیم ما را از اکثریت زنان جدا می‌کنند. البته من از این شعار کارزار هم حمایت می‌کنم.»

یکی از تفاوت‌های این راهپیمایی با راهپیمایی سال ۲۰۰۶ حضور تعداد زیادی از زنان نسل دوم بود. زنانی که اغلب بعد از به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی به دنیا آمده‌اند. بسیاری از این زنان خیلی سال نیست

نابرابری‌ها باعث مردها هستند... نه این که تنفر دارم ولی نمی‌تونم راحت قبولش کنم.» ناتاشا از تجربه‌ی خود و از برخوردهای نابرابر نسبت به دختران در مدرسه می‌گوید و معتقد است که در اروپا «شاید قانون‌ها به اسم برابر باشند. ولی هنوز که هنوزه اون نگاه، اون دیدی که هم زن‌ها به خودشون دارند و هم مردها به زنان دارند، هم نگاهی که جامعه به جای‌گاه زن و مرد داره تفاوتی نکرده.»

یکی از ویژگی‌های این کارزار نسبت به قبل شرکت فعال‌تر و پرشمارتر زنان افغانستانی بود. در لاهه که تعداد ایرانیان و افغانستانی‌های شرکت‌کننده در برنامه‌ها از همه‌جا بیشتر بود، چندین همراه جدید پیدا کردیم. راکده که یکی از این زنان است می‌گوید «همیشه با فامیل و خانم‌های افغان حرف می‌زنم و از طریق فیس‌بوک حقوق زن و طفل‌ها را تبلیغ می‌کنم. این اولین بار است که در تظاهراتی شرکت می‌کنم.» هما هم از لندن آمده بود و تمام راه همراهان بود. از زندگی و مبارزاتش می‌گوید: «پدر من خیلی متعصب بود. ولی من همیشه مبارزه کردم. همیشه بهترین شاگرد بودم در کلاس. ششم را که گرفتم گفت دیگه نمی‌توانی بری مدرسه.» ولی با تلاش نه‌تنها توانست مدرسه را تمام کند بلکه حتی یواشکی در کنکور دانشگاه هم شرکت کرد و قبول شد. «می‌خواستم خبرنگار بشوم. دانشگاه رو که تمام کردم در بخش نشرات خارجی اونجا کار می‌کردم و صدامون به ایران می‌رفت... دو سه سال کار کردم تا این مجاهدین متعصب آمدند و کشور را بمباران کردند و از این کشور به اون کشور...» بغض جلوی ادامه صحبت هما را می‌گیرد... هما از کارزار و آشنایی‌های جدیدش هم می‌گوید «خانوم‌های افغانی که در هلند دیدم باهاشون صحبت کردم دیدم خیلی رنج دیدند از دست مردها. این زن‌ها را می‌خواهند کنترل کنند. در کارزار دیدم که چقدر زن‌های قوی در این گروه هست. می‌خواهم با هم جوین [متصل] بشیم و با زن‌ستیزی مبارزه کنیم تا از دست این مردهای نامرد...»

با وجیه هم صحبت کردم. از فعالین با سابقه‌ی سازمان زنان هشت مارس که بسیار از وضعیت زنان در افغانستان برایم گفت. از نظر وجیه «جنبش زنان هنوز اون توان را نداره... فعلاً حرکت فمینیستی زنان هنوز آبهستن است و هنوز تولد نشده و دارد تولد می‌شود و این جای خوشبختی است. من به این امیدوار هستم. اخوانیسم باعث شد زنان خیلی هزینه بدنند. این‌ها را به پستوها و عقب‌مانده‌ترین گودال‌ها فرستادند، سنگسار شدند، گوش‌شان بریده شد... مخصوصاً در وقت طالبان. ولی سبب شد زنان بتوانند در مورد حقوق خود فکر کنند.» می‌گوید امکان این که غرب دوباره طالبان را سر کار بیاورد شدید است ولی فکر می‌کند در این صورت مبارزه‌ای شکل بگیرد.

مبارزه زنان برای رهایی از ستم جنسیتی، حتی برای کسب برابری و آزادی، مبارزه با چنگ و دندان است. تا وقتی دنیا بر محور سرمایه و سود و روابط پدرسالاری که در خدمت این‌هاست می‌چرخد، مرتب به دستاوردهای مبارزات زنان حمله می‌شود. این روندی است که در بسیاری از نقاط جهان می‌بینیم و لهستان یکی از کشورهایی است که با قدرت‌گیری کلیسا و نیروهای نئوفاشیست و دست راستی، فشار بر زنان بیشتر شده و به سیاق جمهوری اسلامی، روی خواسته‌هایی نظیر حق سقط‌جنین و غیره مهر سیاسی و ممنوعه می‌کوبند. مارتا که لهستانی است و تا ۲۴ سالگی در آنجا زندگی کرده می‌گوید: «همیشه با شرایط زنان مشکل داشتم چه در لهستان و چه اینجا. از همون اول برام سوال

بود که چرا من باید بیزم و تمیز کنم ولی مرده‌ها نه... اگر من پشت سرش تمیز نمی‌کردم فحش می‌داد انگار من کلفتش هستم.» او از شرایط زنان لهستان می‌گوید: «خیلی داره بد میشه، به بدی برخی کشورهای مذهبی نیست ولی داره همون راه رو میره. کلیسا خیلی موقعیت بالایی داره. نازی‌ها و ناسیونالیست‌ها همه‌جا هستند و فضا خیلی ملتهبه. موقع انتخابات، کلیسا از مردم خواست که به نازی‌ها رأی بدنند... نسبت به قبل حقوق زنان خیلی محدود شده و بعضی از قوانین به ضرر زنان تغییر کرده.»

با مهسا هم که از فعالین جوان جنبش است صحبت می‌کنم و نظرش را در مورد تأثیر کارزار و ادامه راه می‌پرسم. او مسئله را فراتر از جنبش زنان می‌بیند و به یک آلترناتیو کمونیستی و یک انقلاب اجتماعی فکر می‌کند، می‌گوید: «بحث خیلی هست. مسئله‌ی آلترناتیو و رابطه‌ی جنبش زنان و آلترناتیو با هم. از زمان خیزش ۹۶ جنبش زنان هم یک‌طور دیگه شد. یه تکونی خورد؛ اما نه در جنبش زنان نه در بقیه مبارزات پیوستگی رو نمی‌بینیم. مردم به پا خاسته‌اند ولی پراکنده‌اند. اهمیت کارزار در ارتباطش به این دوره خاصه. اینجا چیزی که اهمیت پیدا می‌کنه تشکل‌یابیه. ارتباط مبارزه‌ی زنان به بقیه ستم‌هاست. کارزار می‌تونه بخش مهمی باشه که مبارزه و مسئله‌ی زنان رو به جنبش‌های دیگه علیه ستم‌های دیگه، به مبارزه ضد جمهوری اسلامی و آمریکا و جنگ‌های ارتجاعی وصل کنه. چیزی که من همیشه سرش فکر می‌کنم بحث آلترناتیوه. این همه اعتراض و مقاومت وجود داره ولی وقتی یک آلترناتیو وجود نداره نمی‌شه.»

شیوا، از رفقای جوان حزب کمونیست ایران است که در ایران هم عضو کمیته‌ی هماهنگی بوده و هم با بچه‌های کانون نویسندگان همکاری می‌کرده و شش سال است که از ایران خارج شده. او می‌گوید: «با توجه به این که زن هستیم مسئله‌ی زنان برای ما اولویت داره. به‌رحال کارگر که دیگه وقتی تو خونه است که کارگر به حساب نمیاد. زنه. ما زنیم ولی همیشه از هم جدا کرد. پایگاه طبقاتی‌ات نقش ایفا می‌کنه. یک زن بورژوا تفاوت داره با منی که مجبورم کار بکنم... ولی حساسیت روی زن بودنم خیلی است. بخصوص وقتی آدم مطالعه هم می‌کنه و می‌بینه که مردسالاری چقدر ریشه داره و چقدر ناخودآگاه عمل می‌کنه...» شیوا در مورد اهمیت شرکت مردان در مبارزه علیه ستم بر زن هم می‌گوید «مردسالاری فقط مسئله‌ی زنان نیست. می‌گویند خوب زن‌ها بیان جلو، خوب میایم ولی یک قسمتش هم اینه که مردها هم باید پا پس بکشند. ما تلاش می‌کنیم که اون‌ها هم قبول کنند. ما در جامعه‌ای زندگی نمی‌کنیم که فقط زن‌ها هستند و ما فقط برای خودمونیم. اگر برادر من آگاهه، باید به شرافت انسانی من احترام بگذاره و بگه این حق توست نه این که من بهت می‌دم. در چپ و خانواده‌های سیاسی می‌بینیم که انگار اون‌ها این حق رو به ما می‌دهند در صورتی که حق انسانی ماست و اون‌ها باید پا پس بکشند. مشکل در احزاب سیاسی هم هست.» شیوا با چسبیدن به یک شعار خاص راحت نیست و می‌گوید «هر شعاری علیه ستم باشه ضرورته» ولی در مقابل کسانی که شعار علیه حجاب اجباری را قبول ندارند می‌گوید «مثلاً یکی می‌گفت خوب حجاب اجباری مگر شعار چند درصد از زن‌هاست؟ اگر نگاه کنیم می‌بینیم که حجاب اجباری سمبل اسلام سیاسی است. فقط حجاب نیست و درصد هم نیست. ما که آمار میدانی نگرفتیم. تازه فقط ده درصد باشه، حقانیت که هست.»

فربیا می گوید «امروز هم ما به صحنه آمدیم تا بگیریم وضعیت زنان معیار سنجش وضعیت جامعه است. مبارزه بر سر آزادی زنانه که تعیین می‌کند جامعه به کدام سمت میره. جلو میریم یا باز مجبور به عقب‌گرد میشیم. اگر آلت‌رناتیوهای ارتجاعی رو که تو صحنه هستند کنار نزنیم ممکنه وضعیت از این هم بدتر بشه.»

او هم معتقد است که «زن‌ها مسئولیت دارند مسئله ستم جنسیتی را در همه‌ی جنبش‌ها طرح بکنند و جنبش مستقل خودشان را هم تقویت بکنند.»

وقتی دوباره به نوار گفت‌وگوها گوش می‌دادم، عکس‌های این چند روز را نگاه می‌کردم و صفحات اینترنتی مربوط به هشت مارس امسال را دور می‌زدم، هیجان آن سه روز دوباره در من زنده شد، شاید هم قوی‌تر. احساس کردم که این راهپیمایی سه‌روزه توانست پرچم خواسته‌های زنان در میدان مبارزه با جمهوری اسلامی و آلت‌رناتیوهای ارتجاعی امپریالیستی امثال جریان‌اتی که طرفدار دولت فاشیستی ترامپ - پنس و مداخله‌های امپریالیستی هستند را بلند کند. برای تدارک یک انقلاب اجتماعی، کارهای بزرگی در پیش است و سوال‌های بسیاری هنوز پاسخ می‌طلبد. ولی به قول جمیله ندایی که از زنان حاضر در خیزش اسفند ۵۷ و همراهان کارزار است «ما با مشت گره‌کرده هنوز در خیابانیم و فریاد می‌زنیم، نه! مبارزه ادامه دارد.» □

سپیده همراز

۱۵ مارس ۲۰۱۹

* این نوشته حاصل صحبت‌های من با برخی از زنانی است که در این چند روز با هم بودیم. هدف بیش از هر چیز تصویر رنگارنگی جمع بود. متأسفانه امکان انعکاس همه‌ی صحبت‌های دوستان و رفقا را نداشتم ولی کوشیدم تا حد ممکن به گفته‌ها وفادار باشم. از غفلت‌هایی که حتماً شده پیشاپیش از همه عذر می‌خواهم و بیش از هر چیز امیدوارم که باز هم در میدان مبارزه در کنار هم قرار بگیریم.

** منظور از کارزار اول، کارزار لغو کلیه‌ی قوانین نابرابر و مجازات‌های اسلامی علیه زنان است که در هشت مارس ۲۰۰۵ تشکیل شد و خاطره‌ی راهپیمایی ۵ روزه‌ی آن که در هشت مارس ۲۰۰۶ در هلند پایان یافت برای همه‌ی کسانی که از دور و نزدیک با آن همکاری کردند فراموش‌نشده‌ی است. برای اطلاع بیشتر می‌توانید به سایت هشت مارس (www.8mars.com) و سایت کارزار (www.kaarzaar.org) رجوع کنید.

مقاومت در مقابل مبارزات زنان چیز تازه‌ای نیست و زنانی که صدای‌شان را علیه ستم بلند می‌کنند همیشه به اشکال مختلف مورد حمله و یا تمسخر قرار می‌گیرند. این حملات عموماً مستقیم و عریان است و بی‌تعارف، زن ستیزانه. گاهی هم به بهانه‌ی «تضادهای مهم‌تر» مسئله‌ی زن را به عقب می‌رانند (مثال کم نیست، ولی رویکرد بخش بزرگی از جامعه‌ی «روشنفکری» و «چپ» به مبارزه ۵ روزه زنان در اسفند ۵۷ که امسال کارزار چهلمین سالگردش را گرامی داشت یک نمونه است).

آیدا زن جوان دیگری است که با کارزار همراه شده. او می‌گوید «من از نظر سیاسی خودم رو متعلق به جنبش چپ می‌دونم؛ و نه فقط چپ ایرانی، چپ انترناسیونال؛ و هر حرکت مترقی که به پیش باشه اگر حدودمرزهای من رو که مشخصه، مخدوش نکنه باهاش همراه می‌شم. مشخصاً در جنبش زنان هم به خاطر این که خودم زنم در درجه اول شرکت می‌کنم. یک سری از بچه‌های چپی فکر می‌کنند این مبارزه برای زنان و حرکت‌هایی مثل این حرکت که مشخصاً داره به حجاب اجباری اشاره می‌کنه فقط برای زنان است... یعنی خط و مرزهایی باهاش دارن که من ندارم و اینجا از اونها فاصله می‌گیرم و خودم رو به‌عنوان یک آدم پویا و مترقی با یک هم‌چین جنبشی که خط و مرزهای منو رد نکرده همراه می‌شم.»

فربیا (امیرخیزی) که کمونیست و از مسئولین سازمان هشت مارس است در این مورد می‌گوید: «دختران یا زنان خیابان انقلاب بیان فشرده یک تغییر کیفی بود. جنبش از شرایط دفاعی وارد یک حرکت تعرضی شد که بر تارک آن کماکان بعد از چهل سال موضوع حجاب اجباری نقش بسته. به معنای این نیست که جنبش زنان به حجاب اجباری ختم می‌شه، به معنای این نیست که این تنها ستمی است که به زنان می‌شه و تنها شکلی از خشونت که زنان تحمل می‌کنند، اما بیان فشرده‌ی سیاسی به چالش کشیدن ایدئولوژی رسمی جمهوری اسلامی و قلب ایدئولوژی جمهوری اسلامی؛ و باید از این استقبال کرد.»

برخی پیام‌های روز اول راه‌پیمایی سه روزه، ۶ مارس، هامبورگ، مقابل کنسولگری جمهوری اسلامی

پیام جنبش مادران پارک لاله تهران از مادران میدان «دومايو»ی آرژانتین تا مادران پارک لاله من درد مشترکم مرا فریاد کن!

پس از جنبش سال ۸۸ و جان باختن عده‌ای از جوانان میهن‌مان، در اعتراضات خیابانی و یا در شکنجه‌گاه کهریزک، مادران داغدار که در آن روزهای دشوار و تحمل درد و رنج با یکدیگر آشنا شده بودند، در روز ششم تیرماه در پارک لاله‌ی تهران گرد هم آمدند و ضمن ابراز همدردی با یکدیگر یاد فرزندان دل‌بندشان را گرمی داشتند و قرار شد روزهای شنبه ساعت ۵ بعدازظهر در پارک لاله گرد هم آیند، پس از مدتی مأمورین امنیتی با دستگیری و ضرب و شتم مادران از تجمع آنان جلوگیری کردند، اما مادران نیز مقاومت کرده و با شیوه‌های دیگری به تجمع خود ادامه دادند، مادران بجای تجمع در داخل پارک در اطراف پارک به راه‌پیمایی می‌پرداختند و یا در منازل یکدیگر جمع می‌شدند، امسال که نهمین سال آغاز فعالیت مادران پارک لاله است مادران همچنان فعال‌اند و همواره با صدور اعلامیه‌هایی از زندانیان سیاسی حمایت کرده و موارد نقص حقوق بشر را محکوم می‌کنند. مادران ستمدیده‌ای که در کشورهای دیکتاتوری فرزندان خود را در راه آزادی و مبارزه با دیکتاتوری از دست‌داده‌اند در سخت‌ترین شرایط همواره برای دادخواهی فرزندان‌شان بپا خاسته‌اند، در رژیم پیشین مادران جزئی و حکمتجو از زمره مادران دادخواه بودند.

جنبش مادران دادخواه که برای اولین بار در جهان و از طریق رسانه‌های گروهی شناسانده شد، جنبش مادران آرژانتین بود. در پی کودتای ژنرال‌های ارتش آرژانتین در سال ۱۹۷۵، دیکتاتوری هار و جنایتکار ژنرال‌ها بر کشور آرژانتین تسلط یافت و اعضای احزاب چپ و مترقی آماج تهاجم وحشیانه قرار گرفتند و هزاران مبارز کشته و ناپدید شدند، این دوران سرکوب مدت ۷ سال طول کشید، مادران رنج‌دیده‌ای که فرزندان‌شان ناپدید شده بودند، در «میدان دومايو»ی بوئنوس‌آیرس با روسری سفید و با در دست داشتن عکس‌های فرزندان‌شان می‌ایستادند و خواهان دادخواهی و آگاهی یافتن از سرنوشت فرزندان‌شان بودند، پلیس

فاشیست آرژانتین آنان را مورد ضرب و شتم قرار می‌داد و ژنرال‌های مستبد آنان را دیوانگان میدان دومايو خطاب می‌کردند، اما مقاومت مادران در این سال‌های سیاه همچنان ادامه داشت و آنان را به نماد مقاومت و الگویی برای مادران مبارز جهان تبدیل کرد مادران میدان دومايو در گردهم‌آیی‌ها همواره به یاد فرزندان‌شان این سرود را می‌خواندند

صدای تپش قلب‌شان را می‌شنویم

صدای خنده‌شان در باد

و اشک‌شان را با باد و باران می‌بینیم

صدای قلب‌شان را می‌شنویم

در ترکیه نیز پس از کودتای ارتش در سال ۱۹۸۰ هزاران مبارز ترک و گرد کشته و مفقودالتر شدند، مادران فرزند از دست‌داده‌ی ترکیه در شهرهای بزرگ ترکیه به رهبری آزاده زنی بنام «امینه آچاک» نیز اعتراضات خود را در میدان‌های بزرگ شهر آغاز کردند آنان نیز از سوی شبه فاشیست‌های ترکیه مورد تهاجم قرار گرفتند اما همچنان به مبارزه‌ی خود برای دادخواهی فرزندان‌شان ادامه می‌دهند.

در خارج از کشور نیز، در دو شهر دورتموند و هامبورگ جمعی از فعالین ایرانی که اکثریت آنان راه‌زنان تشکیل می‌دهند در حمایت از مادران پارک لاله روزهای شنبه در مرکز شهر تجمع می‌کنند و با در دست داشتن پلاکاردها و اعلامیه‌های توضیحی درباره‌ی مادران پارک لاله و جمع‌آوری امضا به حمایت از مادران پارک لاله ادامه می‌دهند

مادران پارک لاله و مادران خاوران نمادی از مهر و مقاومت زنان ایران هستند، اما دروغ مادران بی‌شماری نتوانستند دادخواهی فرزندان‌شان را شاهد باشند. امیدواریم مادران داغدار رامین، ستار، فرزند، زانیار و ده‌ها هزار مادر ستمدیده‌ی دیگر شاهد اجرای عدالت باشند.

باش تا نفرین دوزخ از تو چه سازد،

که مادران سیاه‌پوش

– داغداران زیباترین فرزندان آفتاب و باد –

هنوز از سجاده‌ها

سر برنگرفته‌اند! @

پیام هالینکا آگوستین از طرف «پلتفرم جهانی زنان» و «کنفرانس زنان پایه» ۷ مارس، دن هاگ (لااهه)

رفقا و دوستان عزیز،
فردا چهلمین سالروز قیام زنان ایرانی است که در روز جهانی زن علیه حجاب اجباری و برای حق تعیین سرنوشت خود، شجاعانه در مقابل رژیم ایران قیام کردند. باعث افتخار من است که می‌توانم در بزرگداشت مبارزات شجاعانه‌ی چهل‌ساله‌ی زنان ایران، صحبت کنم.
من، هالینکا، از «پلتفرم جهانی زنان» و هماهنگ‌کننده‌ی «کنفرانس زنان پایه» در اروپا هستم. ما سال‌هاست که با دوستان زن ایرانی در این پلتفرم و نیز در روز مبارزاتی ۸ مارس (روز جهانی زن) و در اول ماه مه (روز جهانی کارگران) و ۲۵ نوامبر (روز جهانی علیه خشونت زنان) با همدیگر همکاری می‌کنیم.
در این ایام، روز جهانی زن در سطح جهانی جشن گرفته می‌شود و میلیون‌ها زن برای آزادی زنان و در جامعه‌ای آزاد به خیابان‌ها آمده و یا دست به اعتصاب می‌زنند.
جنبش بین‌المللی مبارزه‌جویانه‌ی زنان به‌روشنی رشد کرده است. زنان شاغل در بخش بهداشت و سلامتی و نیز در بخش نظافت در هلند در صف اول مبارزه‌ی زنان هستند و با صدای بلند فریاد می‌زنند: «دیگر هرگز نمی‌خواهیم پنهان بمانیم!» و جوانان برای محیط‌زیست سالم و آینده‌ای بهتر به خیابان‌ها می‌ریزند و فریاد می‌زنند: «تغییر سیستم!»
مبارزه علیه خشونت بر زنان در سطح جهانی به‌سرعت در حال گسترش است. در این راستا به جنبش موسوم به «Ni una menos» در آرژانتین و کشورهای مجاور آن در آمریکای لاتین بنگریم و یا به مبارزات زنان در ترکیه، لهستان، هند، آمریکا و ایران توجه کنیم که علیه رژیم‌های مرتجع و حتی فاشیست مبارزه می‌کنند؛ و نگاه کنیم به همه‌ی زنانی که برای حقوق زنان، قانونی کردن سقط‌جنین و علیه جنگ‌طلبان و امپریالیسم مبارزه می‌کنند.
ما با همه‌ی آن‌ها حس همبستگی داریم و همگام با شما مبارزه‌ی خود را علیه کاپیتالیسم و امپریالیسم ادامه خواهیم داد و برای رسیدن به جامعه‌ای بدون استثمار و فشار و یک جامعه‌ی سوسیالیستی مبارزه می‌کنیم.

پیش به سوی آزادی زنان در جامعه‌ای آزاد!

مبارزه شما، مبارزه ما، همبستگی بین‌المللی! ☐

هالینکا آگوستین

پیام همایش ایرانیان هامبورگ و حومه

به کارزار سه‌روزه‌ی زنان در هامبورگ،
هلند و بروکسل

DACHVERBAND DER IRANERINNEN UND
IRANER IN HAMBURG (Hamayesch)

ما زنان و مردان برابری طلب متشکل در «همایش ایرانیان هامبورگ و حومه» حمایت و پشتیبانی خود را از کارزار سه‌روزه‌ی زنان مبارز که بدون شک ادامه‌دهندگان اعتراضات مدنی ۴۰ ساله‌ی زنان داخل کشور هستند، اعلام می‌کنیم.

پوشش تحمیلی به‌عنوان «حجاب اجباری» از همان ابتدای به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی ایران با اعتراض هزاران نفر از زنان آگاه و آزاده شروع شد. بزرگداشت و تظاهرات «هشت مارس، روز جهانی زن» در سال ۱۳۵۷ در تاریخ معاصر ایران اولین بار بود که با این ابعاد گسترده در ایران اتفاق می‌افتاد. در این روز هزاران زن خشمگین علیه حکومتگران تازه به دوران رسیده به رهبری خمینی به خیابان‌ها ریختند و نخستین اعتراض‌شان را به حجاب اجباری، ابراز داشتند.

درواقع این تظاهرات نتیجه‌ی فرمان خمینی بود که روز قبل‌اش حجاب اسلامی را جزو الزامات حکومت اسلامی اعلام کرده بود. فردای آن روز زنان کارمندی که به سرکار رفته بودند از ورود به محل کارشان منع شدند و از آن‌ها خواسته شد که به خانه‌هایشان برگردند و روسری به سر به ادارات برگردند.

زنان اما به‌جای برگشتن به خانه‌ها به خیابان‌ها رفتند. لازم به ذکر است که این تظاهرات به‌نوبه‌ی خود یکی از خودجوش‌ترین تظاهرات‌های عظیمی بود که بدون هماهنگی و سازمان‌دهی قبلی انجام گرفته بود.

این اعتراضات در اکثر شهرهای بزرگ ادامه یافت و زنان معترض توانستند فرمان رهبر انقلاب در رابطه با اجباری شدن حجاب در ادارات را بی‌اثر کنند و اجرای آن را دو سال به عقب بیندازند. تا اینکه اولین بخشنامه‌ی دولتی در رابطه با حجاب اجباری و رعایت آن در ادارات دولتی، مدارس و اماکن عمومی در تیرماه ۱۳۵۹ صادر شد و پنجم مهرماه ۱۳۶۰ بود که مجلس شورای اسلامی با تصویب قانونی، رعایت حجاب اجباری را در محل کار الزامی دانست و برای تخلف از آن مجازات تعیین کرد.

ولی روند این مبارزات را نسل‌های دوم و سوم بعد از انقلاب نه‌تنها علیه حجاب اجباری بلکه تا حد برابری حقوقی زن و مرد و مخالفت با قوانین ضد زن تا به امروز ادامه داده‌اند.

نقش زنان در خیزش اعتراضی و گسترده‌ی دی‌ماه ۹۶ بارز بوده و اوج این اعتراضات نمایش اعتراض دختر آزاده‌ای بود به نام ویدا موحد که با ایستادن بر سکویی در خیابان انقلاب تهران، به‌عنوان نمایش اعتراض خود علیه حجاب اجباری، روسری سفیدش را از سر برداشته، آن را بر سر چوبی گره‌زده و به تکان دادن آن در میان عابران خیابان انقلاب پرداخت؛ و این نماد اعتراض با این روش همچنان ادامه دارد.

بدون شک زنان و مردان برابری طلب تا سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی ایران در کنار هم به مبارزات‌شان ادامه خواهند داد.

زنده‌باد هشت مارس روز جهانی زن!

پیروز باد مبارزات زنان و مردان برابری طلب

تا سرنگونی جمهوری اسلامی ایران! ☐

پیام سادات کارابولوت (نماینده‌ی مجلس هلند از حزب سبز) روز دوم راه‌پیمایی سه‌روزه، ۷ مارس، دن‌هاگ (لااهه)

پیام بریوان از طرف «بنیاد بین‌المللی زنان آزاد» روز دوم راه‌پیمایی، ۷ مارس، لاهه

رفقا و دوستان عزیز،
ما - «بنیاد بین‌المللی زنان آزاد» - با عزم و روحیه‌ی مبارزاتی بیشتری به استقبال ۸ مارس امسال می‌رویم. همچنین بزرگداشت ۱۲۹ تن از زنانی که در راه مبارزه‌شان برای تساوی حقوق و آزادی، در آن زمان، در نیویورک جان باختند را گرامی می‌داریم.
می‌بینیم که زندگی به همراه مبارزه زیباتر و نیرومندتر است، به همین خاطر فریاد می‌زنیم: «مبارزه‌ی زنان، آزادی‌بخش است.» این مسئله را همگام با مبارزات حقوق زنان در «کلاراه» ها، «سکینه»ها و تا به امروز حتی در مبارزات «لیلا»ها دوباره تجربه و مشاهده می‌کنیم؛ و نقش زنانِ گُرد در منطقه‌ی «روژاوا»ی کردستان که علیه داعش مبارزه کرده‌اند و نیز مبارزات زنان شجاع ایرانی نباید فراموش شود.

بدین‌وسیله از شما دعوت می‌کنیم تا در راستای همبستگی بیشتر بین‌المللی زنان تلاش کنیم.

با دروهای گرم و سرخ همبستگی!

«بنیاد بین‌المللی زنان آزاد»

زن! زندگی! آزاد! 🇮🇷

آن رهبران سیاسی که آزادی را برای دیگران نمی‌خواهند، جرئت نمی‌کنند به زنان و مردان این آزادی را بدهند تا صاحب بدن خود باشند و درباره‌ی آینده‌ی خویش تصمیم بگیرند؛ اما درجایی که خفقان هست مقاومت نیز وجود دارد. مقاومت و مبارزه برای احقاق حقوق مساوی برای زنان، برابری در اشتغال و دستمزد و همچنین حق تصمیم‌گیری در مورد تعیین هویت خویش، نوع پوشش و اینکه با چه کسی رابطه‌ی جنسی دارند و با چه کسی معاشرت می‌کنند؛ و نیز در آنجایی که دخالت‌گری سیاسی می‌کند، در سطح جهانی در جریان است.

بله! امروز ما در اینجا در لاهه با زنان شجاع ایران همبستگی داریم.

مبارزه علیه حجاب و حجاب اجباری تأثیری به‌غایت عمیق بر من گذاشته است. نه تنها به این خاطر که خودم شاهد بوده‌ام که زنان در ایران، علی‌رغم وجود اختناق به مبارزه علیه حجاب اجباری ادامه می‌دهند، بلکه به‌ویژه به خاطر مبارزه‌شان برای عدالت اجتماعی، آزادی و آزادی زنان و مردان؛ و همچنین به این علت که آن‌ها موتور تغییراتی هستند که هم‌اکنون در ایران در جریان است.

من با تمام وجود از این تغییرات پشتیبانی می‌کنم، چه در پارلمان و چه در محیط بیرون، چون مبارزه باید از پایین جامعه انجام شود و نه از طریق جنگ و تدارک جنگی علیه ایران در آینده. ما با این امر مخالفیم!

این‌گونه جنگ‌های طولانی بسیار هستند و باید متوقف شوند. تغییرات نه از طریق دامن زدن به تبعیضات، بلکه از راه مبارزه به نفع آزادی زنان در آن مناطق و نیز مبارزه برای زنان در اینجا و ایجاد همبستگی با یکدیگر انجام می‌پذیرد.

و همچنین از این جنبش‌ها، با همه‌ی دشواری خود، باید از طریق تمام راه‌های ممکن حمایت کرد. امیدوارم در آینده‌ای نزدیک بتوانم هیئتی از ایرانیان مقیم هلند و افرادی از خانواده‌های زندانیان سیاسی و کنشگران حقوق زنان که می‌دانم با وجود فشار و سرکوب به مبارزات خود همچنان ادامه می‌دهند را در پارلمان ملاقات کنم.

امیدوارم که ما از این طریق سهمی ادا کنیم؛ اما مهم‌ترین مسئله این است که امروز در اینجا و فردا در آمستردام به خیابان می‌آییم تا همبستگی بین‌المللی خود را اعلام کنیم و به مبارزه برای آزادی، دموکراسی و حقوق زنان در هلند، تداوم بخشیم.

با وجود اینکه ما در اینجا آزاد هستیم و می‌توانیم از حقوق سیاسی خود دفاع کنیم و با وجود اینکه من خوشبختانه می‌توانم پوشش خود را انتخاب کنم، اما در هلند نیز حقوق زنان مراعات نمی‌شود و حقوق کاملاً مساوی با مردان وجود ندارد.

در هلند نیز برای برابری دستمزد و تساوی اشتغال، علیه خشونت بر زنان باید بجنگیم. در اینجا نیز زنانی هستند که از نظر فرهنگی و یا از طرف مردان و به نام دین، تحت‌فشار قرار دارند.

من هم همچون سخنران قبلی می‌گویم: «مبارزه آن‌ها مبارزه ما، همبستگی بین‌المللی!»

من در جبهه شما هستم، برای تان آرزوی موفقیت دارم!

زنده‌باد آزادی زنان ایرانی!

زنده‌باد آزادی مردان ایرانی!

زنده‌باد آزادی همه‌ی ما!

از شما متشکرم! 🇮🇷

دمِ داغِ کارزار

شعری از «آیدا پایدار»
این شعر به کارزار تقدیم شده است!

«دمِ داغِ کارزار»
حالا گذشته زمانی که لاشهات
چون سایه‌ی محتوم پروردگار بود
پروده می‌شدی همه دم تا پپرویش
در آستین من که چو لانه-مار بود
حالا گذشته زمانی که مرگ با
هر سیلی خدا به من وصله می‌شدو
ناجورهای هزاران هزار با
تیپای تو به من حمله می‌شدو
در لابه‌لای کمندی از تبار تار
من زخم می‌شدم و گم به چادری
یا خشک یا سپید از اتصالی‌ام
در جبر یک انتخاب تظاهری
در قاب عشق مرا بوسه می‌زدی
وقتی که بوسه به تاریخ «سنگ» بود
ساعت گذشت و ترکیب همب باز
یک «سار» مرده که قربانی جنگ بود
من تخت تختِ تجاوز به هستی‌ام
من مدرکی متحرک به وقت داد
پاکم نکن به ضدفونی، می‌شوم
این زخم‌ها منم، این عضلاتِ حاد...
این زخم‌های متحرک ترانه‌اند
در گوش‌های پیر جهان جار می‌شوند
زنجیرساز و پر پروردگارِ حبس
تبخیر داغِ دمِ کارزار می‌شوند

آیدا پایدار

پیام چینار از طرف اتحادیه‌ی زنان سوسیالیست (SKB) - هند

روز دوم راهپیمایی سه‌روزه، ۷ مارس، دن‌هاگ (لااهه)

در حمایت از مبارزات زنان ایران و کارزار زنان علیه خشونت

۸ مارس، اعتصاب زنان!

ما درحالی هرروزه ارزش‌های زندگی را عملاً گرامی می‌داریم که برای زنان احترام و ارزش وجود ندارد. ما آنانی هستیم که:

- کودکان‌مان را به دنیا می‌آوریم،

- غذا مهیا و بر سر سفره می‌آوریم،

- خانه را مرتب کرده و نظم می‌دهیم،

- از والدین و بیماران نگهداری و مراقبت می‌کنیم،

- خانه را سرپا نگه می‌داریم،

- دستمزدهای‌مان از مردان در بخش‌های مشابه شغلی کمتر است.

ما کارگران، پزشکان، روانشناسان، پیمانکارها، مشاورین، مادران و... هستیم.

ما هرروزه در امور مختلف نقش‌های بسیاری ایفا می‌کنیم؛ اما این نقش‌ها که با حس مسئولیت همراه هستند غالباً قدردانی و ارزش‌گذاری نمی‌شوند. به ما تجاوز می‌کنند، ما را کتک می‌زنند، از ما سوءاستفاده می‌کنند و ما را می‌کشند. به همین دلایل بلند می‌شویم؛ در روز ۸ مارس اعتصاب می‌کنیم!

در دهه‌ها کشور در روز ۸ مارس اعتصابات برای دفاع از حقوق زنان سازمان‌دهی می‌شود. ما در هلند نیز چنین خواهیم کرد. ما در روز ۸ مارس از پذیرش و انجام این نقش‌های متعدد و زیاد که بر عهده‌ی زنان گذاشته می‌شود خودداری می‌کنیم. روز ۸ مارس زندگی به مدت یک روز متوقف می‌شود.

به خاطر دستاورد اعتصاب سال ۱۸۵۷ در آمریکا، امروز می‌توانیم ۸ مارس، روز جهانی زن را برگزار کنیم. زنان در آن زمان نیز قیام کردند، زیرا در شرایط بسیار رقت‌انگیزی در صنعت پنبه مجبور به کار بودند و مورداحترام و ارزش قرار نمی‌گرفتند و با آن‌ها به‌ناحق برخورد می‌شد، فقط به این دلیل که زن بودند.

در دو سال اخیر، در ۸ مارس، این‌گونه اعتصابات در کشورهای مختلفی سازمان‌دهی می‌شوند تا به سیستم‌های حکومتی «نه» بگویند. سیستم‌هایی که در آن‌ها زن به‌مثابه‌ی ابزاری برای مرد محسوب می‌شود. ما در هلند نیز در روز ۸ مارس به این‌گونه سیاست‌ها «نه» می‌گوییم. شروط ما:

- این ایده که زن نمی‌تواند در مورد بدن خود تصمیم بگیرد باید متوقف شود. آزادی سقط‌جنین باید رسمی شود.

- هر شکلی از خشونت علیه زنان باید متوقف شود،

- قوانین علیه «سوءاستفاده‌گری» باید اجرایی شوند؛ نه یعنی به‌هیچ‌وجه نه!

- ۸ مارس روز جهانی زن باید در هلند به‌عنوان روز جشن رسمی ثبت شود،

- ما خواهان گسترش خانه‌های «حفاظت از زنان علیه خشونت» هستیم،

- تساوی دستمزد برای مردان و زنان،

- توقف تبعیض علیه زنان مهاجر،

ما از همه‌ی زنان دعوت می‌کنیم به این اعتصاب بپیوندند. فراموش نکنید که اگر ما از این حرکت حمایت کنیم، یک روز از زندگی روزمره متوقف خواهد شد. به این حرکت بپیوندید و تلاش کنید تا برای مدت یک روز، زندگی متوقف شود! □

اتحادیه زنان سوسیالیست (SKB) - هلند

▲ بتر «نه می بخشیم! نه فراموش می کنیم!»: تلفیقی از نام بیش از چهار هزار زندانی اعدامی این بتر - در طول راه پیمایی سه روزه کارزار - یکی از مهم ترین بندهای ما بود. پرچمی که شعار روی آن تلفیقی از نام های بیش از چهار هزار زندانی اعدامی تحت حاکمیت جمهوری اسلامی (عمدتاً جان باختگان دهه ی شصت) بود که به شکل نمادین و با کار خلاقانه ی فعالین کارزار، با فرم گرافیکی به شکل یک شعار واحد درآمده بود.

از نظر فعالین کارزار، این شعار یکی از نمادهای همبستگی جنبش زنان و جنبش دادخواهی بود که نشان می داد مبارزات جنبش زنان و سایر جنبش های اجتماعی از جمله جنبش دادخواهی نیاز به همبستگی، مبارزه ی متحد و هم افزایی درونی و استراتژیک دارند.

پیام شعله پاکروان از زنان دادخواه

روز دوم راه پیمایی سه روزه، ۷ مارس، دن هاگ (لاهاه)

با سلام خدمت عزیزانی که در این هوای نامناسب اینجا تشریف آوردید!
 به عنوان یک دادخواه، به عنوان قطره ای از دریا، به عنوان یک مادر و به عنوان یک زن به حکومت ضد بشر و ضد زن جمهوری اسلامی می گویم: ما مادران ایستاده ایم، روبه روی تو!!!
 دیگر نمی خواهیم به تو اجازه بدهیم که بچه های ما را بکشی! دیگر اجازه نمی دهیم به سپیده قلیان در سیاه چال ها تجاوز کنی و جسدش را به خانواده اش تحویل دهی!
 ما دیگر نمی خواهیم در خیابان های تهران و شهرستان ها شاهد تعرض و تجاوز گرگ های هار و سگ های وحشی مأموران حکومتی به دختران و پسران مان باشیم!
 ما مادران دیگر اجازه نمی دهیم تو دستت را روی بچه های ما بلند کنی!
 تو تمام قد در مقابل مردم ایران ایستاده ای!

از دی ماه گذشته تا امروز حتی یک روز نبوده است که در یکی از شهرها و روستاهای ایران اعتراضی نبوده باشد و تو - به قول استمرار طلبان ات - به جای این که به «اصلاح» امور بپردازی رئیسی - مردی که در آخرین انتخابات ریاست جمهوری هم «نه!» گرفت، مردی که یکی از اعضای هیئت مرگ بوده و دستش در خون هزاران جوان که جسدشان به مادران شان تحویل داده نشده است، آلوده است - او را رئیس «عدالت خانه ای» که می کنی که فقط نامی از آن باقی مانده است. قوه قضاییه ی فاسدی که نسرين ستوده را به جرم دفاع - به عنوان یک وکیل - به سی و چهار سال زندان و چندین ضربه شلاق (بالای ۱۸۰ ضربه شلاق) محکوم کردی.
 ما مادران! ما دادخواهان! اعلام می کنیم: تا آخرین روزی که تمام کسانی که دست شان در خون فرزندان ما آلوده شده و خون عزیزان ما را روی زمین ریختند - از ۲۲ بهمن ۵۷ تا همین امروز - به هر اتهامی، به هر جرمی، در هر سنی و در هر شرایطی ... جسد را {تحویل} داده باشند یا نداده باشند تا زمانی که تمام عاملین و آمرین را در پای میز محاکمه ی نینیم دست از تلاش برنخواهیم داشت.

من به عنوان مادر ریحانه تمام دنیا را خواهم گشت، کفش های آهنینم را به پا خواهم کرد، مثل مادر سعید زینالی دنبال عدالت! مادر اسماعیل بخشی دنبال عدالت است. فریاد مادران در گوشه گوشه ی ایران زیبا ی ما بلند شده و قطعاً حکومت در مقابل این فریاد توان ایستادگی نخواهد داشت. دست همه شما، دختران، زنان، پسران جوان و مردان را به گرمی می فشاریم تا در کنار جنبش دادخواهی بلند و رسا فریاد بزنیم: «نه به حکومت مرگ و ارتجاع!»

◀ در این آدرس ببینید: <https://youtube.com/watch?v=vcV73AEfM7Q>

När en del västerländska feminister förespråkar hjälpen som en "rättighet" är detta ett slag mot alla dessa modiga syster i Iran, skriver Amineh Kakabaveh (V), som anser att Sverige måste visa solidaritet med de förtryckta kvinnorna i Iran. (Bilden från en demonstration i Stockholm 2009). Foto: Fredrik Persson/TT

DEBATTLÄGG

"I 40 år har Irans kvinnor förtryckts av regimen"

Publicerad 11 februari 2019

انعکاس مبارزات چهل ساله ی زنان ایران در تلویزیون رسمی سوئد

در تاریخ یازدهم فوریه ۲۰۱۹، یکی از کانال های رسمی تلویزیون سوئد، خبری در مورد مبارزات چهل ساله ی زنان ایران علیه رژیم زن ستیز جمهوری اسلامی درج کرد. در این خبر به مواردی از جمله خیزش ۵ روزه ی زنان در اسفند ۵۷ علیه فرمان حجاب اجباری خمینی، برخی شعارهای زنان در اسفند ۵۷ هم چون «آزادی نه شرقی، نه غربی، جهانی است»، خواست جدایی دین از دولت، ستم هایی که بر زنان در طول این ۴۰ سال شده است و هم چنین حملات رژیم به روستاهای کردستان اشاراتی شده است.

در انتها نویسنده می گوید: هنگامی که فمینیست های غربی، از حجاب به عنوان یک «حق» حمایت می کنند، اجحافی است در حق این زنان جسور در ایران.

تصویری که در این خبر درج شده است مربوط به کارزار چند سال قبل با عنوان «کارزار لغو قوانین نابرابر و مجازات های اسلامی علیه زنان در ایران» است.

متن کامل خبر را به زبان سوئدی در این لینک می توانید بخوانید:

<https://svt.se/opinion/i-40-ar-har-iranska-kvinnor-offrat-sina-liv-i-kampen-for-demokrati>

زن و نوروز

شعری از «تانیا عاکفی»

این شعر در حمایت از کارزار زنان، روز ۷ مارس در انتهای تظاهرات، در دن‌هاگ (لااهه) توسط شاعر خوانده شد.

زن و نوروز

شعری از «تانیا عاکفی» با برگردان هالندی

*Mijn haren zijn in de war
Mijn ogen aan het regenen.
Heb je langs de weg die knuffelpop gezien?
Gekleurd van het bloed.
Ze was het maatje van een mensenkind.
Ja, er wordt mij vaak gevraagd waar ik vandaan kom?
Ik moet dan altijd heel goed nadenken.
Uit een land met geïmporteerde zelfmoordvesten.
Waar de grote kapitalisten investeren in heroïnevelDEN
Oh nee! "in de veiligheid van de burgers"
Waar geen Nouroez* gevierd mag worden.*

*Langs mijn huis
dansen de overledenen naar de hemel van 72 maagden.
En ik ...
Ik moet een hoofddoek dragen
anders kan ik jou niet in bedwang houden om mij te
grijpen.
Ik mag geen luchtje opdoen
want dan raak jij de weg naar jou god kwijt.
Ik kan beter de heuvels van mijn lichaam bedekken;
De borsten.
De billen.
De lippen.
Ze zijn taboe.
Ik word gestenigd...*

*Maar ooit was ik een meisje van zon en Mitra**.
Waar beschaving heeft plaats gevonden.
Waar geen sprake was van man en vrouw...*

* Perzisch nieuwjaarsfeest.
** Godin van de zon.

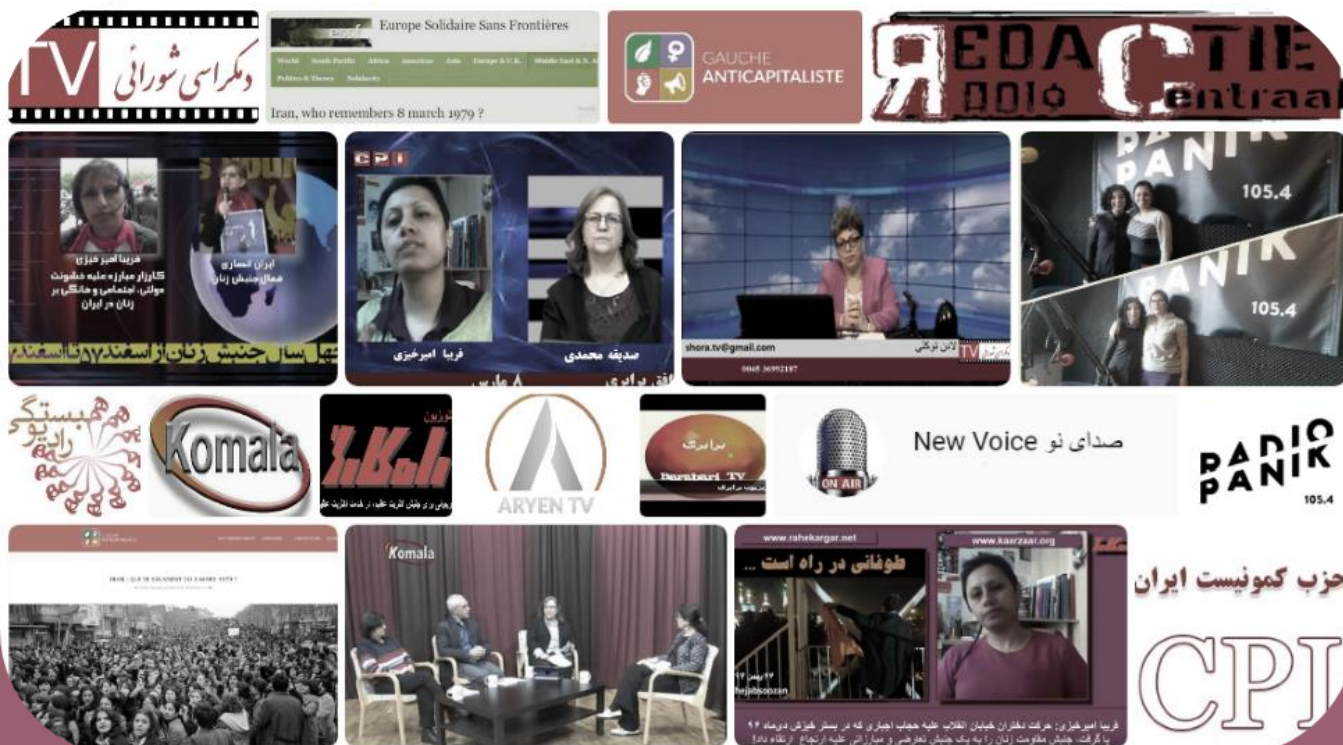
15 February 2019

بدست باد سر گیسویم پریشان‌ست
و چشم معترضم در عزای باران‌ست
عروسک که به خون می‌تپید، آدم بود
و کودکی که به پهلوش خفته، انسان‌ست
من از قبیله زردشتا و لیث و بودایم
زن درون من از جنس کفر و عصیان‌ست
به خاک کشور ما مرگ و انفجار رواست
سرور و شادی نوروز کار شیطان‌ست
منی که دختر خورشید و قو و ققنوس‌ام
صدای سر کش هر چی زن به زندان‌ست
برای شهوت‌تان بوی پیرهنم کافی‌ست
شکست دین تو با عطر من چی آسان‌ست
زمین پر از شرر و کودکان‌مان گشنه
اسیری پیکر من گشته‌اند که عریان‌ست
امام ما که به محراب سر به سجده نهد
به فکر گنبد پستان من، فراوان‌ست
برای خرمن مویم، حجاب! اجباری‌ست
که مرد خاور ما سخت سست ایمان‌ست
مرا به جرم زبانه مرا به جرم سخن
به تیر بسته به سنگ‌ام زنند که نادان‌ست

تانیا عاکفی

۲۱ مهر ۲۰۱۴

یکم فروردین ۱۹۹۳

بخشی از مصاحبه‌ها و گفتگوهای فعالین کارزار با سایر رسانه‌ها

● تلویزیون برابری

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با علی دماوندی از تلویزیون برابری گزارش کوتاهی از برگزاری راهپیمایی سه روزه و موفقیت کارزار در آلمان، هلند، بلژیک، ترکیه، کانادا و ایالات متحده، ۱۴ مارس ۲۰۱۹
<https://youtube.com/watch?v=fgeQmPMCIaC&t=54s>

● رادیو کانال یک بلژیک

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با رادیو کانال یک بلژیک، روز ۸ مارس در مورد دلایل و اهمیت سیاسی تظاهرات زنان ایران در مقابل سفارت جمهوری اسلامی و سفارت آمریکا، به زبان هلندی، ۸ مارس ۲۰۱۹

● تلویزیون دمکراسی شورایی

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با لادن توکلی از تلویزیون دمکراسی شورایی در مورد وضعیت جنبش زنان و موقعیت اجتماعی زنان پس از چهل سال سیطره‌ی جمهوری اسلامی، نقش زنان در جنبش‌های اجتماعی به ویژه زنان کمونیست در شرایط کنونی، ۶ مارس ۲۰۱۹
<https://urlzs.com/T1cPB>

● تلویزیون حزب کمونیست ایران، «برنامه‌ی افق برابری»

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با صدیقه محمدی از برنامه‌ی افق برابری پیرامون راهپیمایی سه روزه در بزرگداشت چهلمین سالگرد تظاهرات زنان ۵۷ ساله‌ی علیه حجاب اجباری و نگاهی به مبارزات چهار سال اخیر زنان در ایران، نقش زنان در اعتراضات اخیر، اهمیت توده‌ای شدن جنبش زنان و راه‌کارها، ۲۰۱۹ مارس

<https://kaarzaar.org/2019/03/6073>
https://youtube.com/watch?time_continue=1&v=Lu5mQQG0st8

● رادیو همبستگی

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با رادیو همبستگی در مورد راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان در هامبورگ، لاهه و بروکسل، ۲ مارس ۲۰۱۹
http://radiohambastegi.se/sounds/sound3.php?name=f.amirkhizi_karzarzanan190303.mp3&selectid=3888

● رادیو صدای نو

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با رادیو صدای نو درباره‌ی کارزار زنان و راهپیمایی سه‌روزه، اهداف سیاسی کارزار، رابطه‌ی جنبش زنان و سایر جنبش‌های اجتماعی، موقعیت جنبش زنان پس از خیزش دی‌ماه، ۵ مارس ۲۰۱۹

<https://kaarzaar.org/2019/03/5998>
<https://youtube.com/watch?v=hmWqCpkWQ9U>

● تلویزیون آراین

مصاحبه‌ی فریده رضایی با تلویزیون آراین به زبان کردی در مورد معرفی کارزار زنان و راهپیمایی سه روزه، فوریه ۲۰۱۹
<https://kaarzaar.org/2019/03/5991>
<https://youtube.com/watch?v=M3VwWBIEVa0>

● رادیو پیام کانادا

گفتگوی رادیو پیام کانادا با «ایران انصاری» فعال جنبش زنان و «فریبا امیرخیزی» از فعالین کارزار در مورد ارزیابی از مبارزات زنان در ایران، زنان خیابان انقلاب، آلترناتیو راست و برخوردشان به مسئله حجاب، سطح مبارزه و اشکالش، فوریه ۲۰۱۹
<https://kaarzaar.org/2019/03/6127>
<https://youtube.com/watch?v=f-dmxudxgDU>

آتش بزنی به روسری!

این شعر توسط صحرا و حسن سروده
و به کارزار زنان تقدیم شده است!

ای زن و مرد برابری!
آتش بزنی به روسری!
نه به حجاب اجباری
حکومت دیکتاتوری! (۲)

آزادگی! برابری!
آتش بزنی به روسری! (۲)

تو حامی عدالتی!
تو سمبل شهامت!

نه کمتری نه بیشتری!
کی گفته تو پایین تری؟!
برابری! برابری!

مبارزان، رزمندگان
بیایید تا با اتحاد خراب کنیم
مرتجع بالاسری!

آزادگی! برابری!
بر کنیم ز بیخ و بین
ریشه‌ی ستمگری! (۲)

با همدلی، همبستگی
با هم بسازیم زندگی
در عشق و در آزادی
آتش بزنی به روسری!

صحرا و حسن
مارس ۲۰۱۹

● Europe Solidaire Sans Frontières

● Gauche anticapitaliste

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی در مورد ۸ مارس ۱۹۷۹ با «اروپای همبسته بدون مرز» و «چپ ضد سرمایه‌داری» به زبان‌های فرانسه و انگلیسی

• در این مصاحبه به این موضوعات اشاره شد:

- تحلیل از وضعیت بحرانی امروز در ایران و مشخصاً وضعیت زنان
- اشتباهات جنبش چپ در ایران و جهان در برخورد به جمهوری اسلامی و به خیزش زنان سال ۵۷
- انتظار ما از جنبش بین‌المللی چپست و درکمان از همبستگی انترناسیونالیستی به چه معناست؟
- تاریخچه و ضرورت‌های کارزار زنان و اهمیت استراتژیک مبارزه علیه حجاب اجباری
- اهداف راهپیمایی سه‌روزه در ۴۰ امین سالگرد خیزش زنان در سال ۵۷ و درس‌هایی که این خیزش برای جنبش زنان در ایران و جهان دارد فوریه ۲۰۱۹

<https://kaarzaar.org/2019/03/5586/>

<http://europe-solidaire.org/>

<https://gaucheanticapitaliste.org/iran-qui-se-souvient-du-8-mars-1979/>

● تلویزیون راه کارگر

گفتگوی فریبا امیرخیزی و داریوش ارجمند از تلویزیون راه کارگر

در تدارک راهپیمایی سه‌روزه کارزار زنان، اهمیت مقاومت زنان در این چهل سال در چپست، چرا کارزار علاوه بر سرنگونی انقلابی مخالف دخالتگری خارجی نیز هست، چالش‌های مقابل کارزار برای مبارزه با حجاب اجباری در اروپا چه بود، ۱ مارس ۲۰۱۹

<https://kaarzaar.org/2019/03/5550/>

https://youtube.com/watch?v=gqqt63_kkBU

● رادیو «پنیک» / Radio Panik

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی و «آلیسیا آگره» با «زوت» از رادیو «پنیک» به زبان انگلیسی و فرانسه

در این مصاحبه در مورد اولین اعتصاب زنان در بلژیک و مواضع کارزار زنان و هم‌چنین بر سر اهداف کارزار از راهپیمایی سه‌روزه در چهلمین سالگرد خیزش زنان در سال ۵۷ پرداخته شد. در آخر این مصاحبه هم چون دیگر مصاحبه‌ها از نیروهای رادیکال و آزادی‌خواه دعوت شد که به‌صفت کارزار زنان در ۸ مارس ۲۰۱۹ در مقابل سفارت ایران و آمریکا پیوندند، فوریه ۲۰۱۹

<https://kaarzaar.org/2019/02/5491/>

<https://urlzs.com/8Fuwm>

● رادیو سنترال آنتورپ / بلژیک

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با «Joris Mertens» از رادیو سنترال

در مورد کارزار زنان و مواضع سیاسی آن، اهداف راهپیمایی سه‌روزه در ۴۰ امین سالگرد خیزش زنان در سال ۵۷ انجام پذیرفت، چرا ما حجاب اجباری را مرکز خشونت دولتی در ایران می‌دانیم، چرا هم‌زمان مقابل سفارت آمریکا می‌رویم، ۲۳ فوریه ۲۰۱۹

<https://kaarzaar.org/2019/02/5281/>

<https://redactie.radiocentraal.be/Home/2019/02/23/40-jaar-strijd-in-iran-tegen-de-hoofdoekplicht/>

● تلویزیون برابری

مصاحبه‌ی فریبا امیرخیزی با علی دماوندی از تلویزیون برابری

در مورد تدارک راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان در بزرگداشت چهلمین سالگرد تظاهرات زنان سال ۵۷ علیه حجاب اجباری، رابطه‌ی اشکال «رسمی» و «غیررسمی» خشونت علیه زنان چپست، رابطه‌ی بین مبارزه علیه حجاب اجباری و رهایی زنان چپست، ۱۳ فوریه ۲۰۱۹

<https://kaarzaar.org/2019/02/4565/>

<https://youtube.com/watch?v=vaFecSdXQV0>

● تلویزیون کوموله

مصاحبه‌ی فعالین کارزار زنان صدیقه محمدی و استی پیروتی با تلویزیون کوموله، به زبان گُردی، دسامبر ۲۰۱۸

<https://kaarzaar.org/2018/12/2733/>

https://youtube.com/watch?time_continue=1&v=VkzWLKX_vHc

گزارشی از سومین روز راه‌پیمایی سه‌روزه کارزار زنان در بروکسل ۸ مارس ۲۰۱۹

کرده بودند؛ و حاضرین در مورد کم و کیف تظاهرات در دو کشور قبلی سوال می‌کردند. ساعت ۱۳ طبق برنامه‌ی قبلی به فعالین کارزار فرصت صحبت داده شد. بنر کارزار را که روی آن تصویر زیبا و خلاقانه‌ای از «تظاهرات زنان سال ۵۷ در پیوند با مبارزات زنان خیابان انقلاب» نقاشی شده بود و شعار «حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است» نقش بسته بود روی پویدیم بردند و یکی از فعالین کارزار خیلی کوتاه در مورد خاستگاه این راه‌پیمایی، چهلمین سالگرد مبارزات زنان ایران ... ضرورت مبارزه با بنیادگرایی مذهبی و دخالت خارجی، موقعیت امروز زنان ایران، ضرورت پیوند مبارزات زنان ایران با مبارزات جهانی زنان علیه سیستم مردسالار طبقاتی و ضرورت همبستگی جهانی صحبت کرد. او در پایان این پیام اعلام کرد: «ما از شما می‌خواهیم صدای زنان ایران را تقویت کنید و امیدواریم که پرچم مبارزات زنان ایران علیه حجاب اجباری و سایر اشکال ستم را در دستان شما ببینیم!» و ... این صحبت کوتاه مورد استقبال و تشویق حاضرین قرار گرفت و برخی از این زنان با ما همراه شدند تا خودمان را به مقابل سفارت جمهوری اسلامی برسانیم.

شور و شغف مبارزاتی اما در اتوبوس‌مان هم منعکس بود. برخی پلاکاردهای کارزار را پشت شیشه‌ها گذاشته بودند تا از این طریق توجه مردم را جلب کنند. برخی سرود می‌خواندند و عده‌ای در حال سازمان‌دهی ملزومات مبارزات بعدی بودند. دوستانی که تازه‌وارد جمع شده بودند را بیشتر در جریان اهداف کارزار می‌گذاشتیم و سرودی که روز قبل در همین اتوبوس در مسیر سفر از هامبورگ به دن‌هاگ با خلاقیت هنری دو نفر از دوستان کارزار متولد شده بود تمرین می‌کردیم. وقتی به مقابل سفارت رسیدیم خبردار شدیم که ماشین حامل سیستم صوتی به علت بیماری دختر راننده (زنی که قرار بود در همبستگی کامل

بالاخره روز ۸ مارس فرارسید؛ و فعالین کارزار زنان که همراه با حامیان کارزار دو روز مبارزاتی را در شهرهای هامبورگ و دن‌هاگ پشت سر گذاشته بودند نیز خود را به بروکسل رساندند. قطعاً دو روز راه‌پیمایی خصوصاً در هوای نامساعد در هلند و ساعت‌ها جابه‌جایی بین سه کشور به لحاظ جسمی خسته‌کننده بود اما هر چه بیشتر زمان می‌گذشت بیشتر باهم آشنا می‌شدیم و از یکدیگر نیرو و انرژی می‌گرفتیم. خصوصاً این‌که برخی از دوستان نیز بعد از راه‌پیمایی متحدان در دن‌هاگ با ما همراه شدند و با جمع بزرگ‌تری، پاسی از شب گذشته، وارد بروکسل شدیم.

صبح روز هشتم مارس، زود، اما پرانرژی آغاز شد. چون تعداد برنامه‌های تعیین‌شده در بلژیک زیاد بود هرکدام کاری را به عهده گرفتیم. برخی عازم تدارک جشن شب شدند، برخی مصالح مبارزاتی تظاهرات را آماده می‌کردند، دوستانی وظیفه‌ی هماهنگی و جابه‌جایی فعالین کارزار را به عهده گرفتند و ... اولین گروه حدود ساعت ۱۲ در سنترال استیشن حاضر شدند و دوستانی که از طریق فراخوان کارزار با ما تماس داشتند از گنت، آخن، کلن و پاریس و ... به ما پیوستند. دلیل حضور ما در این محل این بود که از یک‌طرف ما به‌عنوان بخشی از اولین اعتصاب سراسری زنان در بلژیک می‌خواستیم در مرکز تجمع زنان اعتصابی حاضر باشیم و از طرف دیگر زنان «کلکتیو ۸ مارس» هم از ما دعوت کرده بودند که در مورد روند راه‌پیمایی سه‌روزه و اهداف کارزار صحبت کنیم. بنرها، پلاکاردها و استیکرهای‌مان از همان دقایق اول توجه حاضرین و رسانه‌ها را جلب کرد. چون فعالین کارزار در بلژیک بخشی از تدارک این اعتصاب بودند اکثریت حاضرین با موضوع «چهلمین سالگرد مبارزات زنان ایران علیه حجاب اجباری» آشنایی داشتند مضافاً این‌که رادیوی سراسری بلژیک همان روز و برخی رسانه‌ها مصاحبه‌هایی با فعالین کارزار را پخش

فراخوان همبستگی در مرکز تجمع زنان اعتصابی - سنترال استیشن بروکسل

تجمع کارزار در مقابل سفارت جمهوری اسلامی - بروکسل ۸ مارس

اجرای شکب مصدق، در مقابل سفارت جمهوری اسلامی - بروکسل

تجمع کارزار در مقابل سفارت جمهوری اسلامی - بروکسل ۸ مارس

تظاهرات کارزار در مقابل سفارت جمهوری اسلامی - بروکسل ۸ مارس

با جنبش زنان ایران در این روز ماشین سندیکا را برای مان براند) نمی تواند در محل حاضر باشد. هرچقدر درک شرایط یک مادر تنها با کودکی بیمار سهل بود اما رفع مشکل تکنیکی مشکل می نمود. در نهایت با امکانات موجود کار را پیش بردیم. بنرها و پلاکاردها را نصب کردیم. بنر اصلی کارزار در کنار بنر «سرنگون باد جمهوری اسلامی!» نصب شد و بنر «نه می بخشیم و نه فراموش می کنیم!» هم طبق روال این چند روز در کنارشان قرار گرفت؛ پرچمی که شعار روی آن تلفیقی از نام های بیش از چهار هزار زندانی اعدامی تحت حاکمیت جمهوری اسلامی بود که با فرم گرافیکی به شکل شعار درآمده بود.

کم کم حامیان بین المللی و دوستانی از بلژیک، آلمان، فرانسه و ... هم به ما پیوستند و جمعیتی بیش از ۳۰۰ نفر در محل حاضر بود. فعالین کارزار پلاکاردها و دستمال گردن های مبارزاتی و ... را بین جمعیت پخش کردند و برنامه با شعارهایی علیه دولت ضد زن جمهوری اسلامی شروع شد. زمان محدود بود و ما مجبور بودیم میکروفون را صرفاً در اختیار نمایندگان متحدین بین المللی مان قرار دهیم تا بسیار کوتاه دلیل حضور و همبستگی شان با جنبش زنان ایران را بیان کنند. نمایندگانی از «مارش جهانی زنان»، «چپ ضد سرمایه داری»، «کمپین رزا»، «کمک سرخ»، «اتحادیه زنان سوسیالیست»، «جنبش زنان کرد» پیام های کوتاهی دادند. در اکثر این پیام ها اهمیت چهل سال مبارزه زنان ایران و ضرورت همبستگی جنبش جهانی زنان اشاره شد (این پیام ها به زودی در سایت کارزار درج می شوند)؛ اما مهم ترین موفقیت سیاسی ما این بود که متحدان مان به روشنی از مبارزه زنان ایران علیه حجاب اجباری (و سایر اشکال ستم)، علیه بنیادگرایی اسلامی و دخالت خارجی حمایت می کردند و این یکی از دستاوردهای تدارک سیاسی ما با این نیروهای سیاسی بود. در این بین «شکب مصدق» خواننده ی مبارز افغان که در همبستگی در محل تظاهرات حاضر شده بود، نیز با خواندن آهنگ «شاید جهان بهتر شود!» جمعیت را با فریاد برابری طلبی زنان سراسر جهان همراه کرد. هرچند کمبود فنی اجازه نمی داد تا تمام کیفیت اجرای زیبای شکب را در محل تظاهرات داشته باشیم اما کلام آتشین و حضور شکب صدای دادخواهی زنان افغانستان را نیز بازتاب می داد؛ البته در انتها شکب مصرع «شاید جهان بهتر شود» را به «باید جهان بهتر شود» تغییر داد که با تشویق حضار همراه بود. در این برنامه همچنین یکی از زنان افغانستانی از سازمان زنان هشت مارس (ایران - افغانستان) صحبت کوتاهی در مورد شرایط زنان افغانستان داشت. در انتها یکی از فعالین کارزار زنان پیامی از طرف کارزار قرائت کرد. او که در اثر سه روز راه پیمایی صدایش گرفته بود با تمام وجود و استقامت این پیام را به پایان برد. فعالین کارزار و حاضرین با هم خوانی ترانه ی «آتش بزن به روسری!» که در مسیر همین راه پیمایی متولد شده بود، آکسیون مبارزاتی را به پایان بردند.

پس از پایان آکسیون در مقابل سفارت ایران، شعارگویان حرکت کردیم تا راه پیمایی سمبولیکی در مقابل سفارت جمهوری اسلامی داشته باشیم. جمعیت ضمن دادن شعار سرنگونی جمهوری اسلامی، همبستگی جنبش های اجتماعی و خواست آزادی زندانیان سیاسی و ... با شعار «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم!» و «حق زن، نه شرقی، نه غربی، جهانی ست!» یاد تظاهرات پرشکوه و جسورانه ی زنان سال ۵۷ را زنده کرد. بار دیگر سوار بر اتوبوس ها شده و ساعت ۱۶ خودمان را به مقابل سفارت آمریکا رساندیم. این حرکت سمبولیک به لحاظ سیاسی برای ما بسیار اهمیت داشت. می خواستیم نفرت عمیق زنان و مردم ایران را از هرگونه دخالت گری رژیم فاشیستی ترامپ نشان دهیم. نشان دهیم که زنان ایران در راه رهایی صرفاً به مبارزات خودشان اتکا دارند و حقوق شان را از هیچ قدرت ارتجاعی مردسالاری طلب نمی کنند. در این محل شعار مرکزی ما این بود: «نه به نام ما!»؛ همچنین «هی هی! هوهو! ترامپ و پنس باید بروند!»،

«نه ترامپ، نه پنس! تنها راه حل انقلاب!»، «نه به فاشیسم!»، «آمریکا بیرون از خاورمیانه!»، «آمریکا بیرون از عراق و افغانستان!» ... در این بخش یکی از فعالین کارزار پیام کارزار را قرائت کرد و فرخنده زن افغانستانی نیز پیامی قرائت کرد که وضعیت زنان افغانستانی و تأثیرات حمله‌ی نظامی آمریکا را بازتاب می‌داد.

ساعت ۱۷ جمع فعالین کارزار به تجمع اولیه برای تظاهرات روز جهانی زن در بلژیک پیوست. جمعیت زیادی که در قیاس با سال‌های پیشین و در ابعاد بلژیک بی‌نظیر بود، تنوع و رنگارنگی نیروهای سیاسی، شور و شوق و خلاقیت‌ها بسیار زیاد بود و منتظر ورود صف کارزار بودند. با حضور ما و پیام خوش‌آمد به‌صاف راه‌پیمایی سه‌روزه یک سرود جمعی خواندیم و با شعار «همبستگی جهانی زنان!» راه‌پیمایی آغاز شد.

به‌قدری جمعیت زیاد بود که ما برای این‌که خودمان را به اول صف برسانیم زمان زیادی صرف شد. بئر مارش جهانی زنان که فراخوان دهنده‌ی این تظاهرات بود در ابتدای این صف قرار داشت و بئر کارزار هم به فاصله‌ی کمی قرار داشت تا مبارزات چهل‌ساله‌ی زنان ایران علیه حجاب اجباری برجسته شود. ما هم با پلاکاردهایی که

روی خواسته‌های جنبش زنان در ایران تمرکز داشت (به زبان‌های فارسی، فرانسه و انگلیسی و هلندی) همراه شدیم. قرار گرفتن شعارهایی چون «نه به حجاب اجباری!»، «حق حضانت!»، «حق سقط‌جنین!»، «حق طلاق!»، «حق کار!»، «دست مذهب از زندگی زنان کوتاه!» و... در کنار شعار «بدن من حق من است، نه هیچ دولت، نه هیچ مذهب و نه هیچ فردی!»، «مبارزه زنان ملی نیست، جهانی است!»، «زنده‌باد انقلاب!»

و ... نشان می‌داد که زنان در ایران چه راه سختی را برای مبارزه برای اولیه‌ترین حقوق‌شان تا برابری و تارهایی کامل در پیش دارند. همچنین شعارهایی چون «کرد، ترک، عرب، بلوچ متحد علیه جمهوری اسلامی!»، «زنده‌باد همبستگی جهانی!»، «نه به اعدام!»، «مرگ بر جمهوری اسلامی!»، «نه به نام ما!» و ... هم نشان از پیوند و در هم تنیدگی این مبارزه زنان با سایر مبارزات جاری در ایران و جهان داشت. با صف

بیش از ۱۵۰۰۰ زن در خیابان‌های بروکسل همراه شدیم و شعار «همبستگی جنبش زنان!»، «بدن من حق من است!»، «بدن من انتخاب من است!» و ... را فریاد زدیم. «JoBee» خواننده‌ی جوانی که قرار بود شب برای مان برنامه اجرا کند نیز در همبستگی در کنار صف ما حرکت می‌کرد. خلاقیت سایر زنان تهیه‌ی پلاکاردها، تصاویر و شعارها جالب و رنگارنگ بود. برخی زنان در طی مسیر آواز می‌خواندند.

برخی شعارهای سیاسی تری می‌دادند و برخی با لباس‌ها و آرایش‌های سمبولیک پیامی به دیگران مخابره می‌کردند. شور و هیجان جمع بالا بود و به‌وضوح اکثریت جمعیت را زنان جوان تشکیل می‌دادند. بلوک زنان در ابتدای صف تظاهرات بود و اتحادیه‌ها و احزاب و تشکلات مختلط از مردان و زنان هم در ادامه می‌آمدند. در

انتهای تظاهرات در میدان لوکزامبورگ جمعیت با شور و شوق تظاهرات را به پایان بردند و برخی با نوای موسیقی آفریقایی شروع به رقص کردند و برخی از دوستان کارزاری نیز در این رقص پرشور همراه شدند. یکی از خوانندگان مشهور، جوان و مترقی بلژیکی (جوی) ترانه‌ی زیبایی که به مناسبت این روز ساخته بود را به جمعیت تقدیم کرد و سپس پیام کوتاهی از طرف مارش جهانی زنان خوانده شد و پس‌از آن

فعالین کارزار به پودیم دعوت شدند تا پیام کوتاهی بدهند. ما نیز ضمن معرفی چهل سال جنبش زنان در ایران به راه‌پیمایی سه‌روزه و اهداف آن اشاره کردیم و جمعیت با شعار «همبستگی جهانی» ما را همراهی کرد. این در حالی بود که اصل پیام به زبان‌های فرانسه/ هلندی / انگلیسی در بین جمعیت توزیع شد. ما مجبور بودیم زودتر از اتمام برنامه میدان را ترک کنیم تا در «جشن همبستگی» شرکت کنیم. در مسیر رسیدن به محل تظاهرات «Leman» یکی دیگر از خوانندگان جشن امشب با ما همراه شد و در طی مسیر با نواختن گیتار همه را به وجد می‌آورد و ما نیز با

تظاهرات کارزار در مقابل سفارت جمهوری اسلامی - بروکسل ۸ مارس

تجمع کارزار در مقابل سفارت آمریکا - بروکسل ۸ مارس

تجمع کارزار در مقابل سفارت آمریکا - بروکسل ۸ مارس

استقبال از فعالین کارزار در نقطه‌ی شروع راه‌پیمایی روز زن - بروکسل

راه‌پیمایی روز زن، بئر کارزار در صف اول تظاهرات - بروکسل ۸ مارس

بلاکارهای کارزار در دست شرکت‌کنندگان تظاهرات روز زن - بروکسل

صف پرنعداد تظاهرات روز زن - بروکسل ۸ مارس ۲۰۱۹

ارائه پیام کارزار زنان روی پوDIوم انتهای تظاهرات روز زن - بروکسل

اجرای سرود «آفتابکاران جنگل» به فارسی توسط «لمان» خواننده ترک

رقفای مرد همراه کارزار برای شکستن کلیشه‌های مردسالارانه پیش‌قدم بودند

هم‌خوانی برخی از ترانه‌ها مثل «بلاچاوا!» و ... او را همراه می‌کردیم. در تمام متروها و ایستگاه‌های ترام بی‌وقفه خواندیم و از یکدیگر نیرو گرفتیم. وقتی به محل «جشن همبستگی زنان» رسیدیم تیمی از فعالین و حامیان کارزار آماده بودند و تدارک کارها را دیده بودند. تمام روز چند رفیق مرد غذا را تدارک دیده بودند و منتظر ما بودند. چون معتقد بودیم حداقل هشت مارس، روز حضور زنان در آشپزخانه نیست. دوستان دیگری تدارک نگهداری از کودکان را دادند و ... خیلی زود دوستانی به ما ملحق شدند و جمعی از سازمان‌دهندگان تظاهرات زنان با دادن شعار همبستگی و شعارهایی در مورد مبارزه با مردسالاری جهانی و ... وارد سالن شدند و جو سالن تغییر کرد، تعداد جمعیت به طرز باورنکردنی زیاد و متنوع و پرشور بود (بیش از ۳۰۰ نفر) برخی روی صندلی‌ها نشسته بودند و برخی در گروه‌های کوچک مشغول بحث داغ در مورد موضوعات مختلف و خصوصاً تظاهرات موفق آن روز بودند و همه خود را در این موفقیت سهیم می‌دانستند، جای خالی پیدا نمی‌شد و این تنوع و همبستگی همه را به وجد آورده بود. تظاهرکنندگان خسته با خوردن غذای لذیذ و نوشیدنی گرم تجدیدقوا کردند. باوجود این که معتقد بودیم روز زن «صحنه» (استیج) باید در اختیار زنان باشد اما مجدداً از شکیب مصدق خواهش کردیم برای مان بخواند تا سرودی که صبح به علت نقص تکنیکی نشنیده باقی ماند را بشنویم او نیز با دو ترانه‌ی زیبا برنامه را آغاز کرد، ترانه «شاید جهان بهتر شود» و ترانه‌ای در مورد جهان بدون مرز آغازی توفنده برای برنامه بود. مدراتور برنامه نیز با بیان اهداف کارزار و نتایج راه‌پیمایی سه‌روزه جمعیت را در جریان روند این راه‌پیمایی قرارداد. «سیلویا ابالس» خواننده‌ی فمینیست مکزیکی با صدای زیبایش ترانه‌هایی به زبان‌های اسپانیایی و فرانسوی اجرا کرد که به اشکال ستم بر زن اشاره داشت و یکی از آن‌ها مستقیماً وضعیت زنان مکزیکی را نشان می‌داد اما برخلاف محتوای دردناک آن با ریتم زیبا جمعیت را به رقص وادار کرد خصوصاً این که زنان مبارز آمریکای لاتین که در جشن حاضر بودند با این ترانه‌ها و با سیلویا آشنا و همراه بودند. سیلویا و گروه موسیقی‌اش که در همبستگی با جنبش زنان ایران آن‌جا حضور داشتند با آرزوی مبارزات رزمنده‌ی زنان صحنه را به «لمان» سپردند. لمان خواننده‌ی انقلابی و چپ ترک که برای شرکت در این جشن از آلمان به بلژیک سفر کرده بود نیز به خواندن آهنگ‌های انقلابی به زبان‌های انگلیسی، ترکی و کردی جمعیت را همراه کرد؛ نقطه اوج اجرای او زمانی بود که سرود «آفتابکاران جنگل» را به زبان فارسی اجرا کرد؛ او به شکل ویژه برای شرکت در این جشن تلاش کرده بود تا این ترانه را به فارسی بنوازد و بخواند و جمعیت فارسی‌زبان پرشور و شگفت‌زده او را همراهی کردند. او نیز با بهترین آرزوها برای جنبش انقلابی زنان صحنه را به «JoBee» خواننده‌ی لهستانی‌الاصل سپرد. او هم بی‌معطلی ترانه‌های پرشوری اجرا کرد که جمعیت را به تحرک و رقص درآورد. ترانه‌ی «ادامه بده! نیست!» بهترین اختتامیه برای این جشن بود. باوجود این که همه تمایل داشتند که در این جمع پرشور، صمیمی و مبارزاتی بمانند ما مجبور بودیم که سالن را ترک کنیم. در کنار شورونشاط و انرژی بخشی و ... آشنایی با جنبش زنان در ایران و همبستگی برای ادامه‌ی مبارزات زنان ایران علیه حجاب اجباری و سایر اشکال ستم بهترین دستاوردی بود که این جشن مبارزاتی داشت تا بتوانیم مبارزه‌مان را با اتکا به قدرت جنبش جهانی زنان و سایر مبارزین در سراسر جهان به پیش ببریم. □

فریبا امیرخیزی

۹،۰۳،۲۰۱۹

گزارشی از دومین روز راه‌پیمایی سه روزه کارزار زنان در شهر لاهه (دنهاگ) هلند

همان ابتدا پلاکاردهای قرمز رنگی که بر روی آن‌ها شعارها و برخی از مطالبات زنان نوشته بود، در بین جمعیت پخش شد. شعارهایی چون: «سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی!»، «حق زن ملی نیست، جهانی است!»، «بدن من حق من است، نه هیچ دولت، نه هیچ مذهب و نه هیچ فردی!»، «دست مذهب از زندگی زنان کوتاه!»، «زنده باد همبستگی جهانی زنان!»، «زنان جهان از مبارزات به حق زنان ایران دفاع کنید!»، «مبارزات زنان ملی نیست، جهانی است!»، «زندانی سیاسی آزاد باید گردد!» و ... اما شعار «نه به حجاب اجباری!»، «حجاب اجباری سمبل اسارت زنان است!» که عمده‌ی پلاکارها به آن اختصاص داده شده بود، مورد استقبال اغلب حاضرین قرار گرفت.

علاوه بر پرچم بزرگ کارزار با شعار «حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است!»، پرچم «نه می‌بخشیم! نه فراموش می‌کنیم!» پرچم زنان دادخواه در این راه‌پیمایی بود.

بر روی دو پرچم بزرگ عکس‌های مبارزات چهل‌ساله‌ی زنان ایران علیه حجاب اجباری چاپ شده بود و مجموعه‌ای از مطالبات و خواسته‌های زنان به زبان هلندی و انگلیسی نوشته شده بود. همچنین عکس‌هایی از مبارزات زنان کشورهای مختلف هم به نمایش گذاشته شد.

در این راه‌پیمایی همچنین شاهد پرچم‌های مبارزاتی دیگری بودیم که از جانب فعالین جنبش بین‌المللی زنان و سایر جنبش‌های مبارزاتی آورده شده بود، مثل: «مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)»، «همبستگی و مبارزات زنان جهانی است!»، «برابری واقعی زن و مرد معیار آزادی جامعه است!»

بعد از آمادگی‌های لازم و حضور اکثر نیروها و شرکت‌کنندگان، برنامه توسط یکی از فعالین کمیته‌ی محلی برگزارکننده‌ی راه‌پیمایی کارزار

فعالین «کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان در ایران» بعد از سپری کردن اولین روز راه‌پیمایی خود در شهر هامبورگ آلمان، صبح زود روز پنج‌شنبه ۷ مارس ۲۰۱۹ با اتوبوس راهی هلند شدند. در طول مسیر شعر کارزار «آتش بز به روسری!» و سروده‌های انقلابی دیگر را با شور و انرژی می‌خواندند و خود را برای برگزاری دومین روز راه‌پیمایی آماده می‌کردند.

اتوبوس ساعت یک ربع به دو به محل آکسیون رسید؛ رفقا با لب خندان و سرشار از انرژی مبارزاتی مدت کوتاهی را به استراحت پرداختند؛ سپس خود را به محل تجمع رسانند و از فضا و حضور سایر دوستان و رفقا به شوق آمده بودند؛ دوستان و رفقا را در آغوش می‌گرفتند و فضا مملو از دوستی و صمیمیت بود. هرلحظه به شمار شرکت‌کنندگان افزوده می‌شد، با وجود هوای سرد و طوفانی حدود ۱۵۰ نفر در این حرکت مبارزاتی شرکت کرده بودند. قابل ذکر است که حضور نسل جوان و هم‌چنین فعالین جنبش زنان افغانستان در این مراسم چشم‌گیر بود.

کمیته‌ی تدارک کارزار زنان در هلند طی دو ماه تلاش شبانه‌روزی و هماهنگی برنامه‌ها، آماده‌ی استقبال از فعالین و همراهان کارزار بود.

ساعت دوی بعدازظهر ماشین پودיום به محل تجمع رسید. تیم کمیته‌ی تدارک محلی همراه با دوستانی که برای کمک خود را به محل تجمع رسانده بودند، در یک حرکت جمعی، با همبستگی در هوای سرد و با وجود باد شدید تلاش کردند که خیلی سریع پرچم و بنرهای کارزار، پلاکاردها و عکس‌های مبارزاتی زنان را نصب کنند.

حاضرین با پوشیدن تی‌شرت کارزار و بستن دستمال‌گردن‌هایی که بر روی آن‌ها لوگوی راه‌پیمایی سه‌روزه (نمادی از «زنان خیابان انقلاب») و جمله‌ی «۴۰ سال مبارزات زنان در ایران» چاپ شده بود، آماده شدند.

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن هاگ (لاسه) ۷ مارس

ارائه پیام «جنبش جهانی زنان علیه جنگ» توسط «لونا ولی» - لاهه

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن هاگ (لاسه) ۷ مارس

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن هاگ (لاسه) ۷ مارس

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن هاگ (لاسه) ۷ مارس

زنان، با خوش آمدگویی به حاضرین و تبریک ۸ مارس روز مبارزات جهانی زنان به زبان هلندی و فارسی آغاز شد.

او ضمن تأکید بر این نکات: «تحمل نمی کنیم، تن نمی دهیم، قانون اسارت آمیز را خود لغو می کنیم، قانون آزادی را خود می نویسیم، حجاب اجباری را از سر برمی کشیم و تا رهایی از پا نمی نشینیم» در ادامه با شعارهای «هرگ بر جمهوری اسلامی!»، «حکومت ضد زن سرنگون! سرنگون!»، «زنده باد همبستگی و مبارزات زنان در سراسر جهان! ... جمعیت را با خود همراه کرد و حاضرین این شعارها را با خشم فریاد می زدند.

برای شروع برنامه هنری کاری از هنرمند جوان، آناهیتا داشتیم. آناهیتا از خردسالی در اکثر برنامه های نیروهای سیاسی شرکت فعال داشته و همیشه با زدن گیتار و پیانو ترانه های انقلابی را همراه پدرش - رفیق جعفر امیری - اجرا کرده است. در دومین روز راه پیمایی سه روزه کارزار، در حالی که هوا به شدت نامساعد بود و در کنار باد شدید، باران اندکی هم شروع به باریدن کرده بود، باز هم آناهیتا و جعفر برنامه اجرا کردند. آناهیتا با انگشتان سرخ از سرما ولی با آرامش خاص خودش کیبورد می زد؛ و آن ها با همراهی و استقبال حاضرین دو ترانه ای انقلابی «زده شعله در چمن» و «آفتابکاران جنگل» را بسیار زیبا اجرا کردند.

بعد از اجرای برنامه هنری، پیام کارزار زنان به مناسبت روز جهانی زن به زبان هلندی، توسط «نیری» یکی از فعالین مترقی هلندی و از امضاءکننده گان کارزار خوانده شد.

بخشی از ترجمه فارسی پیام

«ما فعالین کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران، این جا هستیم که به شما بگوییم مبارزه زنان ایران علیه حجاب اجباری جدا از مبارزه زنان در کشورهای غربی علیه سکسیسم نیست. این که ۴۰ سال پیش رژیم جمهوری اسلامی اولین حمله خود را به زنان با اجباری کردن حجاب آغاز کرد. در گوشه ای از این جهان به نام ایران، زنان برای اولیه ترین حقوق خود یعنی انتخاب پوشش شلاق می خورند و دستگیر می شوند.

ما این جا هستیم که بگوییم مبارزه زنان علیه حجاب اجباری و سایر عرصه های خشونت بر زنان در ایران جدا از مبارزه میلیون ها زن در سراسر جهان علیه خشونت بر زنان نیست. سیستم سرمایه داری حاکم بر جهان زنان را در همه جا با اشکال متفاوت، فرودست کرده است. تشدید مردسالاری و کنترل بدن زنان و تبدیل هر چه بیشتر آنان به ماشین بچه سازی و کالای لذت بخشی به مردان، نیاز سیستم سرمایه داری برای حاکمیت بر جهان است. ما در صفحات تلویزیون و اخبار رسانه های غرب تنها تصویری که از ایران می بینیم، تصویر بنیادگرایان اسلامی است که در حال ساختن بمب هسته ای اند و مردمی که گویا همه تروریست هستند. این تصویری کاذب از مردم آن سوی جهان است.

زنان در آن سوی جهان، در کشوری بنام ایران در حال مبارزه علیه حجاب اجباری و سایر عرصه های ستم هستند. مردم ستم دیده در آن سوی جهان، در کشوری به نام ایران در مبارزه روزمره با رژیم جمهوری اسلامی هستند.

ما این جا هستیم تا به شما بگوییم ما نه به رژیم فاشیستی آمریکا نیاز داریم و نه به دولت های امپریالیستی مردسالار اروپایی. ما از شما زنان و مردان آزادی خواه می خواهیم که در کنار زنان ایران برای مبارزه علیه حجاب اجباری و سایر عرصه های خشونت بر زنان بایستید. ما مصمم هستیم مبارزات مان را در جهت سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی برای کسب آزادی و برابری مان ادامه دهیم. ما می خواهیم که شما زنان و مردان آزادی خواه پشتیبان ما و مردم ما باشید.»

«شعله پاکروان» - مادر «ریحانه جباری» - یکی از زنان فعال در جنبش دادخواهی به عنوان یکی از زنانِ دادخواه حامی کارزار توانست در راهپیمایی روز دوم با ما همراه شود. او در حالی که پوستری از ریحانه در دادگاه و پوستر «فریاد نه به تبعیض و نابرابری، چهل ساله می‌شود!» (پوستر «ندای زنان ایران» به مناسبت هشتم مارس) را روی لباس خود چسبانده بود، پشت تریبون رفت و محکم، قوی و مملو از خشمی عمیق صحبت کرد.

او خطاب به سران رژیم جمهوری اسلامی، گفت: «به‌عنوان یک دادخواه و به‌عنوان قطره‌ای از دریا، به‌عنوان یک مادر و یک زن، به حکومت ضد بشری و ضد زن شما می‌گویم که ما مادران روبه روی تو ایستاده‌ایم! و دیگر اجازه نخواهیم داد که شما بچه‌های ما را بکشید، در سیاه‌چال‌ها به آن‌ها تجاوز کنید و جسدشان را به خانواده‌هایشان تحویل دهید! ... و تا زمانی که تمام عاملین و آمرین را پای میز محاکمه نینیم دست از تلاش‌مان برنخواهیم داشت ...»

در حمایت از راهپیمایی کارزار زنان و مبارزات زنان در ایران، تعدادی از فعالین مترقی، دمکراتیک و رادیکال جنبش زنان در هلند از شهرهای مختلف حضور داشتند؛ از جمله «کمیته‌ی هشت مارس آمستردام» که مجموعه‌ای از گروه‌های مختلف فعالین جنبش زنان هستند. در این راهپیمایی چند نفر از اعضای مرکزی «کمیته‌ی هشت مارس آمستردام» هم شرکت داشتند و پیام‌های همبستگی خود را به زبان هلندی اعلام کردند. (ترجمه‌ی پیام‌ها به زبان فارسی در سایت کارزار درج و در اختیار علاقه‌مندان قرار خواهد گرفت)

پیام «نهاد بین‌المللی زنان آزاد» توسط «بیروان» از فعالین زنان گرد در هلند اعلام شد. او ضمن همبستگی با کارزار زنان، به مبارزات زنان گرد و خصوصاً «سکینه جانسیز»، «فیدن دوغان» و «لیلا سولیمز» سه زن فعال گرد که در ژانویه ۲۰۱۳ توسط نیروهای دولت فاشیستی ترکیه در فرانسه ترور شدند، اشاره کرد. او همچنین به اعتصاب غذای «لیلا گوون» و دیگر فعالین سیاسی گرد که جان‌شان در خطر است اشاره کرد؛ و بر ضرورت همبستگی و حمایت از مبارزات مردم تحت ستم گرد در ترکیه و سوریه تأکید داشت.

در ادامه دو نفر از گروه هنری «فردای سرخ» از روتردام دو ترانه‌ی مبارزاتی در رابطه با زنان خواندند. سپس «هالینکا» از فعالین «کمیته‌ی هشت مارس آمستردام» و «کنفرانس زنان پایه» پیامی به حاضرین داد. او ضمن معرفی خود به‌عنوان یکی از اعضای هیئت مسئولین این تشکلات، به چهلمین سالگرد مبارزات زنان ایران اشاره کرد که از سال ۵۷ علیه حجاب اجباری آغاز شده است. او گفت: «برایم مایه‌ی افتخار است که امروز در کنار شما قرار دارم و در گرامی‌داشت این مبارزه‌ی ارزشمند با شما صحبت می‌کنم. ما سالیان طولانی است که با فعالین زنان ایرانی در هلند فعالیت‌های مشترک انجام می‌دهیم. آکسیون‌هایی به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن، ۲۵ نوامبر روز جهانی مبارزه علیه خشونت بر زنان و روز اول ماه مه روز جهانی کارگر را همراه این رفقا برگزار می‌کنیم.» او در رابطه با همبستگی جهانی زنان ابراز خوشنودی کرد؛ و از این‌که استقبال از روز جهانی زن هر ساله افزایش بیشتری یافته است و میلیون‌ها زن در سراسر جهان به خیابان‌ها می‌آیند و این روز مبارزاتی را جشن می‌گیرند، ابراز خرسندی کرد. همچنین گفت: «رهایی زنان رهایی جامعه است! مبارزه‌ی شما با مبارزه‌ی ما در همبستگی جهانی است!»

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن‌هاگ (لاسه) ۷ مارس

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن‌هاگ (لاسه) ۷ مارس

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن‌هاگ (لاسه) ۷ مارس

اجرای ترانه‌های انقلابی توسط آناهیتا و جعفر زیر بارش باران - دن‌هاگ

تجمع کارزار پیش از تظاهرات، روز دوم - دن‌هاگ (لاسه) ۷ مارس

تظاهرات روز دوم کارزار زنان در خیابان‌های دن‌هاگ (لاسه) ۷ مارس

تظاهرات روز دوم کارزار زنان در خیابان‌های دن‌هاگ (لاسه) ۷ مارس

حضور پرشور و همبسته‌ی زنان افغانستانی در صفوف تظاهرات کارزار

حرکت نمادین تظاهرکنندگان در یکی از میدانی با عکس زنان زندانی در ایران

حمل بودیوم توسط زنان تظاهرکننده در مسیر - دن‌هاگ (لاسه) ۷

پیام «اتحادیه‌ی زنان سوسیالیست» توسط «چینار» از فعالین زنان گُرد ساکن هلند به حاضرین اعلام شد. او ضمن همبستگی با مبارزات زنان در ایران و کارزار زنان، به موقعیت سیاسی و شرایط اجتماعی زنان تحت حاکمیت دولت فاشیستی ترکیه اشاره داشت؛ و این‌که دولت‌های امپریالیستی و ارتجاعی ضد زن و مذهبی حاکم در سطح جهان شرایط را برای بسیاری از زنان بسیار دشوار کرده‌اند. او بار دیگر روی شرایط زنان کوبانی و ضرورت حمایت از مبارزات آنان و همبستگی بین‌المللی تأکید کرد و به خواسته و مطالبات زنان اشاره داشت.

«سادت کارابولوت» یکی از اعضا و همچنین مسئول سیاست‌های امور خارجه‌ی «حزب سوسیالیست» در پارلمان هلند نیز در همبستگی با کارزار زنان در این مراسم شرکت کرد. او ضمن حمایت از کارزار زنان، از مبارزات جسورانه‌ی زنان در ایران علیه حجاب اجباری سخن گفت و سیاست‌های ضد زن رژیم ایران علیه زنان را محکوم کرد. همچنین به اهمیت همبستگی بین‌المللی زنان اشاره کرد. او گفت: «زنان باید از حق و حقوق و آزادی‌های اجتماعی برابر با مردان برخوردار باشند. زنان برای به دست آوردن این حقوق همواره مبارزه کرده‌اند. زنان این حق را باید داشته باشند که تصمیم بگیرند چه چیزی بپوشند، با چه کسی رابطه‌ی جنسی داشته باشند و ...» او در پایان تأکید کرد: «زنده باید مبارزات و همبستگی جهانی زنان!»

در ادامه «لونا ولی» پیام «جنبش جهانی زنان علیه جنگ» - که متشکل از فعالین زنان افغان و ایرانی است - را به حاضرین اعلام کرد. او یاد همه‌ی زنانی که قرن‌ها در راه آزادی و برابری با مبارزاتشان، حاکمیت نظام مردسالار و خشونت سرمایه‌داری در کشورهای غربی را زیر سوال برده‌اند، گرمی داشت؛ زنانی که برای برقراری عدالت و به دست آوردن حق و حقوق زنان در میدان‌های نبرد جان خود را از دست داده‌اند؛ زنانی که در نتیجه‌ی همبستگی و تلاش‌هایشان ۸ مارس به عنوان روز زن نام‌گذاری شده است و ...

وی گفت که حقوق زنان در افغانستان به رسمیت شناخته نمی‌شود. جامعه‌ی افغانستان به لحاظ سیاسی و اجتماعی یک جامعه‌ی مطلقاً مردسالار است. خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی، انواع خشونت‌هایی است که بر زنان افغانستان به‌طور روزمره اعمال می‌شود. در طی همین هجده سالی که از هجوم قوای نظامی چهل کشور جهان به افغانستان می‌گذرد، هشت مارس به‌طور نمایی تجلیل می‌گردد؛ و حقوق زنان همانند سابق توسط نظام مردسالار و نیروهای اشغال‌گر پایمال می‌گردد. او بر روی این نکته تأکید کرد که زنان افغانستان زمانی می‌توانند از ستم و خشونت رها شوند که همانند زنان دنیا متحد شوند و به‌طور آگاهانه به دفاع از خود برخیزند ... در ادامه پیام کارزار زنان به مناسبت روز جهانی زن نیز توسط «فریده رضایی» از فعالین کارزار برای حاضرین خوانده شد.

بخشی از پیام:

«ما فعالین کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در ایران امروز به این‌جا آمده‌ایم تا بازتاب چهل سال مقاومت و مبارزه‌ی زنان ایران برای اولیه‌ترین حقوق‌شان علیه یکی از ضد زن‌ترین رژیم‌های معاصر باشیم. اینجا هستیم تا صلابت مبارزات کارگران، جسارت مبارزات دانشجویان، استمرار مبارزات معلمان، حقانیت کولبران، نارضایتی مال‌باختگان، همبستگی کامیون‌داران، دادخواهی زندانیان، خشم فرودستان ... و عصیان و شورش‌گری زنان را بیش‌ازپیش در صفوف‌مان جذب و بازنمایی کنیم... در چهلمین سالگرد این‌همه جسارت و مقاومت، آمده‌ایم تا صدای ایستادگی و پیشروی زنان ایران و فریاد آزادی‌خواهی و رهایی‌طلبی انقلابی چهل‌ساله‌ی آنان علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی باشیم.»

مردم ایران، خصوصاً زنان نه نیاز به ناجیان بین‌المللی دارند و نه واپس‌گرایان اسلامی؛ بلکه نیاز به همبستگی با مردم جهان دارند. نیاز دارند که صدای مبارزات‌شان توسط نیروهای مترقی و مبارز، خصوصاً زنان جهان طنین‌انداز شود تا مردم جهان در کنار مبارزات مردم ایران بایستند...

در کنار زنانی بایستید که می‌خواهند با ادامه‌ی مبارزات‌شان علیه حجاب اجباری و سایر اشکال ستم جنسیتی، به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی و کلیه‌ی حامیان امپریالیستش، خدمت نمایند. این آغازی است برای رهایی زنان و همه‌ی ستم‌دیده‌گان از سیستم ستم و استثمار حاکم...

هم‌زمان اعلامیه‌ی شماره‌ی ۳ کارزار و پیام کارزار زنان به مناسبت ۸ مارس به زبان‌های فارسی، هلندی و انگلیسی در بین شرکت‌کننده‌گان پخش شد.

بعد از دریافت این پیام‌های امیدبخش بین‌المللی و ... شرکت‌کننده‌گان، راه‌پیمایی را در هوایی طوفانی آغاز کردند. ابتکار جالب کمیته‌ی برگزاری در هلند این بود که پودویوم تدارک دیده بودند که قابل حمل توسط تظاهرکننده‌گان بود و مسئول آن که زنی هلندی بود اصرار داشت که پودویوم در این روز باید صرفاً توسط زنان حمل و هدایت شود و خودش با دقت و تجربه کافی بر این کار نظارت داشت.

در صف اول راه‌پیمایی بزرگ کارزار با طرح چهل سال مبارزه‌ی زنان علیه حجاب اجباری قرار داشت و تظاهرکننده‌گان با پرچم‌ها و پلاکاردهای‌شان بعد از این بزرگ و پودویوم در حرکت بودند. در تمام طول مسیر برخی از فعالین کارزار از روی پودویوم شرکت‌کننده‌گان را در دادن شعارها با خود همراه می‌کردند. آن‌ها با صدای بلند و مملو از خشم و نفرت از رژیم ضد زن و جنایت‌کار جمهوری اسلامی افشاگری می‌کردند و با تمام توان علیه جمهوری اسلامی ایران و کلیت نظام مردسالار سرمایه‌داری در جهان شعار می‌دادند. علاوه بر شعار «همبستگی جهانی زنان!»، شعارهایی همچون «مرگ بر جمهوری اسلامی!»، «حجاب اجباری نمی‌خوایم! نمی‌خوایم!»، «رژیم سنگسار/ شکنجه/ اعدام/ چپاول و ... نمی‌خوایم! نمی‌خوایم!»، «جمهوری اسلامی، رژیم ضد زن، سرنگون! سرنگون!»، «زندانی سیاسی / دانشجوی زندانی / معلم زندانی / کارگر زندانی آزاد باید گردد!»، «کارگر، معلم، دانشجو، اتحاد! اتحاد!»، «ترک، کرد، عرب، بلوچ، متحد! متحد!»، «نه به نظام مردسالار سرمایه‌داری!»، «خشونت علیه زنان را متوقف کنید!»، «ما آماده‌ی مبارزه با مردسالاری / ناسیونالیسم / فاشیسم / سکسیسم / راسیسم / نئولیبرالیسم / امپریالیسم / سیستم سرمایه‌داری جهانی هستیم! ما آماده‌ی سرنگونی نظام مردسالار سرمایه‌داری هستیم! ما آماده‌ی انقلاب هستیم!»، «تجاوز، ازدواج اجباری، ازدواج کودکان، حجاب، خشونت خانگی، جنگ، فقر و ... را متوقف کنید! و ... داده می‌شد و جمعیت با شور و شوق انقلابی همراهی می‌کرد و تظاهرکننده‌گان با دادن این شعارها و پخش موزیک‌های انقلابی در خیابان‌ها توجه عابران را به خود جلب می‌کردند. همچنین وقتی از مقابل سفارت عربستان و ترکیه در مسیرمان عبور کردیم شعارهایی در حمایت از مبارزات مردم این کشورها در مقابل حاکمیت به زبان‌های عربی، ترکی و انگلیسی دادیم.

در مسیر راه‌پیمایی جمعی از فعالین کارزار در یک حرکت خودجوش و زیرکانه، خیلی سریع بر روی پله‌های سکوی بلندی در میانه‌ی یکی از میدانی شهر رفتند؛ تا به شکل نمادین، تصاویری از زنان زندانی که اسامی آنان به زبان‌های فارسی و انگلیسی نیز نوشته شده بود را به نمایش بگذارند. عکس‌هایی از زنان زندانی سیاسی اعدامی و به قتل رسیده در زندان‌های جمهوری اسلامی و همچنین عکس زنان زندانی سیاسی که در حال حاضر در زندان‌های رژیم جنایت‌کار جمهوری اسلامی بسر می‌برند؛

اجرای سرود کارزار، «آتش بزن به روسری!»، فریدا و صحرا - دن هاگ

تاکید «پریسا» بر ضرورت دفاع از زندانیان سیاسی - دن هاگ (لاسه)

تظاهرات روز دوم کارزار زنان در خیابان های دن هاگ (لاسه) ۷ مارس

تجمع پایانی تظاهرات روز دوم کارزار - دن هاگ (لاسه) ۷ مارس

تجمع پایانی تظاهرات روز دوم کارزار - دن هاگ (لاسه) ۷ مارس

زنانی که به دلیل اعتراض به قوانین ضد زن و تبعیض آمیز در زندان هستند؛ وکلای مدافع زندانیان سیاسی؛ زنان معترض به حجاب اجباری معروف به «زنان خیابان انقلاب» و فعالین جنبش کارگری و ... با این حرکت نمادین مورد حمایت و همبستگی قرار گرفتند: «من سپیده قلیان هستم! من زینب جلیان هستم! من نسرین ستوده هستم! من آتنا دائمی هستم! من پروین محمدی هستم! من نرگس محمدی هستم! و من ...» ... این حرکت خلاقانه مورد استقبال شرکت کنندگان قرار گرفت و همگی با شعار «زندانی سیاسی به همت توده ها آزاد باید گردد!» با آن همراهی کردند.

شرکت کنندگان با وجود هوای سرد و باد شدید بعد از یک ساعت راه پیمایی در خیابان ها در محل «یادمان قربانیان جنگ جهانی دوم» تجمع کردند و با دادن شعار «مرگ بر جمهوری اسلامی!» و «زنده باد مبارزات و همبستگی جهانی زنان» برنامه را ادامه دادند.

«تانیا عاکفی» رفیق شاعر، روشن فکر رادیکال افغان که از امضاء کنندگان فراخوان کارزار زنان نیز هست، دو شعر بسیار پرمعنا و سنت شکن در مورد زنان و در ارتباط با حجاب اجباری و روز زن سروده بود. او این اشعار را بسیار زیبا اجرا کرد و به شدت مورد استقبال حاضرین قرار گرفت.

سپس «پریسا» صحبت کوتاهی در دفاع از زندانیان سیاسی داشت. او تأکید داشت تعداد زیادی از زندانیان در زندان های رژیم جنایت کار جمهوری اسلامی در شرایط سخت و اسفباری بسر می برند؛ و جان بسیاری از آنان به دلیل شکنجه و عدم وجود امکانات درمانی و پزشکی در خطر مرگ قرار دارد...

در انتها با دادن چند شعار و خواندن سرود راه پیمایی سه روزه کارزار زنان به شکل دسته جمعی - «آتش بزن بر روسری» - برنامه به پایان رسید.

بعد از پایان راه پیمایی در یک روز طوفانی و سرد در هلند، فعالین و همراهان کارزار که غالباً راه طولانی سفر از هامبورگ به دن هاگ را سپری کرده بودند، برای استراحتی کوتاه و تجدید قوا برای ادامه سفر در مکانی گرم گرد هم آمدند تا بعد از خوردن شام در فضایی بسیار صمیمانه، آماده سفر شوند. این پذیرایی گرم البته با رقص و پای کوبی به پایان رسید که نشان می داد که هیچ اثری از خستگی بعد از دو روز راه پیمایی در شرکت کنندگان وجود ندارد و همگی سرشار از روحیه، شور و انرژی برای ادامه راه پیمایی در بلژیک هستند. با این روحیه و در حالی که عده ای دیگر از دوستان مان از هلند با ما همراه می شدند، راهی بروکسل شدیم. □

کمیته ی برگزارکننده ی دومین روز راه پیمایی کارزار زنان (۷ مارس ۲۰۱۹) در هلند ۳۰ مارس ۲۰۱۹

گزارش مختصری از روز اول راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار در هامبورگ

روز چهارشنبه ۶ مارس ۲۰۱۹، فعالین کارزار زنان و شرکت‌کننده‌گان و حامیان راهپیمایی سه‌روزه‌ی زنان که برای شرکت در راهپیمایی سه‌روزه شب قبل خود را از راه‌های دور و نزدیک به هامبورگ رسانده بودند از صبح بانشاط و شادایی شعارها و پلاکارهای مبارزاتی خود را آماده کردند.

از همان محل اسکان همگی تی‌شرت‌های مبارزاتی که توسط فعالین کارزار تهیه شده بود بر تن کردیم. تی‌شرت‌هایی که بر آن لوگوی راهپیمایی با دو شعار «چهل سال مبارزه‌ی زنان در ایران» و «اگر زنان رها نباشند، هیچ کس نیست!» جنبش زنان ایران را به جنبش جهانی زنان پیوند زده بود.

حدود ساعت ۱۳:۳۰ خودمان را به مقابل کنسولگری جمهوری اسلامی رساندیم و منتظر رسیدن دیگر یاران بودیم که در این مدت شبانه‌روز برای تدارک این راهپیمایی تلاش کردند بودند. مشتاق و پرنشاط یکدیگر را در آغوش می‌کشیدیم و از حضور متحدانه‌مان قدرت می‌گرفتیم.

خیلی سریع شعارها و پلاکاردهایمان را آماده کردیم و دستمال گردن‌های کارزار را به گردن بستیم. پلاکاردهایی از این دست «جمهوری اسلامی سرنگون!»، «نه به حجاب اجباری!»، «حق کار و حضانت»، «حق طلاق، حق ماست!»، «حق زن ملی نیست، جهانی است!»، «بدن من حق من است، نه هیچ دولت، نه هیچ مذهب و نه هیچ فردی!»، «دست مذهب از زندگی زنان کوتاه!»، «حق سقط‌جنین!» و ... را به دست گرفتیم.

۸ روز اول راهپیمایی، تجمع مقابل کنسولگری جمهوری اسلامی، هامبورگ ۶ مارس

۸ روز اول راهپیمایی، تجمع مقابل کنسولگری جمهوری اسلامی، هامبورگ ۶ مارس

همه پرشور برای شروع آکسیون لحظه‌شماری می‌کردند. برخی از دوستان استیکرهای لوگوی کارزار با شعار «بدن من حق من است، نه هیچ مذهب، نه هیچ دولت و نه هیچ فردی!» را روی لباس‌هایشان می‌زدند. یکی از زنان شرکت‌کننده استیکرها را به موهایش زده بود و می‌گفت به این شکل باید موضوع مبارزه علیه حجاب اجباری را برجسته کنیم.

کم‌کم جمعیتی که اکثریت آن را زنان ایرانی از کشورهای مختلف (از آلمان و هلند و بلژیک گرفته تا انگلستان و دانمارک و سوئد و ...) تشکیل می‌دادند جمع شدند اما زنان افغان و اروپایی نیز به شکل فعال و بسیار همدل و همبسته حضور داشتند.

همچنین برخی از نمایندگان احزاب و سازمان‌های سیاسی و سازمان‌های زنان ایرانی و غیرایرانی نیز با شعارها و پلاکاردهایشان در حمایت از مبارزات زنان حاضر شدند. بیانیه‌های کارزار در بین جمعیت پخش شد و با شعار «سرنگونوی جمهوری اسلامی!» و «رژیم زن‌ستیز سرنگون!» و «آزادی زندانی سیاسی!» و ... آکسیون شروع شد. در ابتدا یکی از سازمان‌دهندگان کارزار در هامبورگ به حاضرین خوش‌آمد گفت و دلیل حضورمان در این آکسیون اعتراضی و اهمیت مبارزات چهل‌ساله زنان را توضیح داد. در ادامه یکی از فعالین کارزار پیام کارزار زنان را قرائت کرد و نمایندگان مادران پارک لاله، سازمان رهایی زن، کراژ، سازمان زنان هشت مارس (ایران - افغانستان)، انجمن زنان ایرانی در هامبورگ، کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلین، MLPD، حزب کمونیست ایران و ... قرائت شد و سخنگوی کراژ به شکل سمبلیک یک روسری که روی چوب زده‌شده بود و بر آن شعار مبارزاتی نوشته‌شده بود و عکس‌های مبارزاتی زنان به آن متصل شده بود را به احترام مبارزه‌ی ویدا موحد به کارزار تقدیم کرد. مبارزه‌ی روز اول راه‌پیمایی سه‌روزه با شعار و سرودخوانی به پایان رسید. (این پیام‌ها به‌زودی در سایت کارزار درج خواهد شد)

پرنشاط از مبارزه‌ی متحدی که در روز اول پشت سر گذاشته بودیم، به سمت محل جشن امشب حرکت کردیم، درحالی‌که مشغول بحث و گفتگو برای سازمان‌دهی روزهای آتی و مبارزات آتی بودیم. □

هامبورگ - ۶،۳،۲۰۱۹

گزارش برگزاری هشت مارس ۲۰۱۹ در اسکی شهر - ترکیه توسط فعالین کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران آیدا پایدار. پریسا منصوری

در ترکیه مراسم هشت مارس امسال در حالی برگزار شد که حمله‌ی نیروهای پلیس در برخی شهرها از جمله استانبول منجر به ایجاد درگیری میان شرکت‌کننده‌گان و پلیس شد. در استانبول ساعتی قبل از برگزاری، از سمت دولت حاکمه، تجمع، غیرقانونی اعلام شد. به همین بهانه پلیس با پرتاب گاز اشک‌آور و اسپری فلفل به شرکت‌کننده‌گان حمله کرده و عده‌ای از آن‌ها را با تیرهای پلاستیکی مورد اصابت قرار داد. پلیس از کوچه و خیابان‌های اطراف مسیر راه‌پیمایی تعیین شده، شرکت‌کننده‌گان را محاصره کرد و در خیابان استقلال به‌سوی آنان یورش برد؛ اما شرکت‌کننده‌گان همچنان مقاومت کرده و شعارهایی از جمله: «طیب بدو! بدو! زنان دارند می‌آیند!»، «ساکت نمی‌شویم! نمی‌ترسیم! اطاعت نمی‌کنیم!» سر دادند.

پس‌ازاین درگیری به دنبال اعتراضاتی که به دولت حاکمه در این خصوص صورت گرفت، رجب طیب اردوغان رئیس‌جمهور این کشور به بی‌حرمتی تجمع‌کننده‌گان هشت مارس نسبت به اذان اشاره کرد. وی گفت: «گروهی که به رهبری اپوزیسیون خلق جمهوری‌خواه و حزب دموکراتیک خلق، به بهانه‌ی روز زن در میدان تقسیم گرد هم آمدند و با ادامه‌ی شعارها و سوت زدن‌شان، هنگام پخش اذان رفتاری بی‌ادبانه داشتند.»

شرکت‌کننده‌گان در واقع با این کار یعنی سوت زدن و فریاد هنگام پخش اذان اعتراض خود را نسبت به سیاست‌های حزب اسلام‌گرای در رأس حاکمیت ابراز داشتند. در طول مدتی که اسلام‌گرایان در ترکیه در رأس قدرت قرار گرفته‌اند، زنان به‌مراتب از نظر امنیت اجتماعی، خانگی، سیاسی و... در جای‌گاه نازل‌تری قرار گرفته‌اند. اسلام سیاسی حاکم در ترکیه با مرکزیت قرار دادن زن اسلامی محجبه در سلسله‌ی ارزش‌گذاری‌های برخاسته از ایدئولوژی حاکمه، موجب تشدید شکاف جنسیتی و رشد تبعیض علیه زنان شده است. افزایش قتل‌های ناموسی، افزایش آمار تجاوز، برخوردهای تبعیض‌آمیز بر اساس محجبه بودن در محیط‌های کار و اجتماع و در کل افزایش خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان همگی از نتایج شدت یافته‌ی روی کار آمدن اسلام‌گرایان در ترکیه است.

علاوه بر این، رکود اقتصادی ترکیه در سال‌های اخیر و سیاست‌های جنگ طلبانه‌ی دولت حاکمه در منطقه منجر به تشدید تضادهای اقتصادی، فرهنگی، سیاسی و... در این کشور شده است. زنان به علت جای‌گاه فرودست خویش، در صف اول قربانیان این بحران‌ها بوده‌اند. در این سال‌ها خصوصاً پس از کودتای نمایشی که بهانه‌ای برای سرکوب مخالفین و گروه‌های معترض به دولت ترکیه را فراهم کرد، دولت به طرز کم سابقه‌ای با بهانه‌های مختلف به هر

۸۲ فعالین کارزار در تظاهرات ۸ مارس - اسکی شهر

۸ فعالین کارزار در تظاهرات ۸ مارس - اسکی شهیر

تجمعی از جمله تجمع روز جهانی زن در هشتم مارس یا روز جهانی کارگر در یک می و... یورش می‌برد و به طرق مختلف برای سرکوب، ارباب و متفرق ساختن تجمع‌کنندگان تلاش به عمل می‌آورد. به همین دلیل در سال‌های اخیر، بنا بر وضعیت ارباب و سرکوب به نسبت سال‌های گذشته شرکت‌کنندگان کمتری در این مراسم‌ها امکان حضور یافته‌اند. با این حال همچنان گروه‌های زنان و احزاب چپ و سوسیالیست به مقاومت و مبارزه‌ی خود ادامه می‌دهند. هشت مارس امسال علی‌رغم تمامی این مداخلات سرکوب‌گرایانه‌ی دولتی در شهرهای مختلف از جمله در استانبول، ازمیر، آنکارا، آدانا، بورسا، یالووا، مرسین، اسکی شهیر و... برگزار شد. □

۸ تظاهرات ۸ مارس - اسکی شهیر

گزارشی از راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان به مناسبت روز جهانی زن و شرکت تشکیل «مبارزه برای جهانی بدون مرز» در این راهپیمایی

روز اول در هامبورگ:

راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار، روز چهارشنبه ۶ مارچ در شهر هامبورگ آلمان در مقابل قنصلگری جمهوری اسلامی ایران آغاز گردید.

گروه‌هایی از زنان و مردان مبارز از کشورها و یا شهرهای دور و نزدیک خود را از شب قبل به محل رسانیده بودند. برای رسیدن به هدفی مشترک و شرکت در مبارزه‌ای به یادماندنی، شعارها و پلاکاردهای‌شان را آماده کرده بودند. متانت و استواری نشانگر عشق به آزادی و رهایی این رفقا بود که شور و شوق و جوش‌وخروش بی‌نظیری را در آن‌ها ایجاد نموده بود. این مبارزان مصمم برای رسیدن به قنصلگری، دقیقه‌شماری می‌کردند.

با آغاز تظاهرات زمان مسعودی از طرف سازمان‌دهنده‌گان این کارزار پیام آغازین این راهپیمایی را قرائت کرد؛ و سپس پیام‌های متعددی از جمله پیام سازمان زنان هشت مارس، حزب کمونیست ایران و چند نیروی دیگر ارائه شد. امواج پرخروش به‌پیش رفت و این مبارزه فشرده و متراکم سمبل تعهد و استواری در رسیدن به هدف سرنگونی نظام حاکم بر ایران بود. عابرین با دیدن زنان ملبس با تی‌شرت‌هایی که بر آن لوگوی کارزار زنان با دو شعار «چهل سال مبارزه‌ی زنان در ایران» و «اگر زنان رها نباشند، هیچ‌کس نیست!» با کنجکاوای به ما نزدیک می‌شدند و با آگاهی از درد مشترکی که تمام جوامع بشری را فراگرفته شعارهای ما را زمزمه می‌نمودند و اعلامیه‌های کارزار را می‌قاپیدند.

مرگ بر ساختمان قنصلگری سایه افکنده بود و بغیر از سربازان محافظ آلمانی کسی در آن حوالی دیده نمی‌شد. نیروهای شرکت‌کننده دسته‌دسته به جمع ما می‌پیوستند، همدیگر را در آغوش می‌گرفتند و بر قدرت و توانمندی جنبش می‌افزودند.

با فرارسیدن ۸ مارچ روز جهانی زنان شور و هیجان مبارزاتی سه روز متوالی خیابان‌های بروکسل، دن‌هاگ (لاسه) و هامبورگ را در بر گرفت. این شور و هیجان توسط زنانی برپا شد که مصمم بودند پرچم مبارزه با زن‌ستیزی رژیم بنیادگرایی اسلامی را همچنان در اهتزاز نگاه دارند. این زنان عزم خود را جزم کرده بودند تا نشان دهند در مقابل خشونت‌های دولتی و قانونی تمکین نکرده بلکه مبارزه با آن را به خشمی انقلابی بدل خواهند کرد و نقش مهم و تعیین‌کننده‌ی خود را به همراه زنان جامعه در انقلاب آینده ایفا خواهند نمود.

اینان زانی هستند که کارزاری بپا کرده‌اند، کارزاری برای مبارزه علیه زن‌ستیزی، علیه خشونت‌های دولتی و اجتماعی و خانگی. اگر فرمان خمینی در چهل سال پیش برای حجاب اجباری اعلام جنگ رژیم اسلامی علیه زنان بود، خیزش زنان در ۴۰ سال پیش اعلام جنگ زنان علیه خمینی و رژیم مرتجع‌اش بود.

فعالین «مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)» با برافراشتن پرچم سازمان و پخش جزوه‌ای از منتخب مقالات و اعلامیه‌ها و سهم گرفتن در تمام عرصه‌های مبارزاتی سه‌روزه‌ی کارزار، همبستگی و تعهد مبارزاتی‌شان را با زنان انقلابی ایران نشان داده و پیوندشان را با جنبش انقلابی زنان، استحکام بخشیدند.

تظاهرات روز اول راه‌پیمایی، مقابل کنسولگری جمهوری اسلامی، هامبورگ

استیکر کارزار روی موهای صحرا

در راه رسیدن به کنسولگری

ندا روسی نمادین روی چوب، اهدافی سازمان کراژ را بلند کرد

مبارزه برای جهانی بدون مرز، روز اول راه‌پیمایی، هامبورگ

چشم همبستگی، زمان مسعودی نقاشی هنرمندان هامبورگ از زنان مبارز را معرفی می‌کند

در همان روز نیز در محل دانشگاه هامبورگ مراسمی نیز برگزار شد که علاوه بر اجرای برنامه‌ی هنری مثل رقص و موسیقی و تئاتر، به معرفی تعدادی از زنان انقلابی و مبارز ایرانی و بین‌المللی پرداخته شد. در این میان از لیلا پرنیان خواسته شد که به معرفی کارزار بپردازد که او در این گفتار در مورد نقش زنان در مبارزات علیه جمهوری اسلامی و این‌که چگونه زنان اولین نیروی اجتماعی بودند که صدای پای فاشیسم اسلامی را شنیدند و این‌که چگونه خیزش زنان علیه حجاب اجباری سنگ بنای جنبش نوین زنان را بنا نهاد و به‌این‌ترتیب مقاومتی شکل گرفت که همچنان ادامه دارد، سخن گفت. او در ادامه گفت که ادامه‌ی این مبارزه در قالب زنان خیابان انقلاب جلوه‌گر شد. زنان خیابان انقلاب در دی‌ماه ۹۶ حجاب اجباری را نه با مطالبه بلکه با مبارزه‌ی خود لغو کردند. لیلا پرنیان هم‌چنین در معرفی کارزار اعلام کرد که کارزار زنان در مقابل آنانیست که تلاش داشته و یا دارند به نام زنان چوکات* جمهوری اسلامی را حفظ کنند و یا از امپریالیست‌های آمریکایی بخواهند که موقعیت زنان ایران را عوض کنند. او گفت صدای کارزار، صدایی دیگر است صدای همه‌ی زنانی است که هیچ منفعتی در بقای رژیم ننگین جمهوری اسلامی ندارند، صدای بخش رادیکال و انقلابی زنان است.

روز دوم راه‌پیمایی در دن‌هاگ (لاسه):

صبح زود روز ۷ مارچ به‌طرف دن‌هاگ حرکت کردیم تا به آنانی که راه‌پیمایی در این شهر را سازمان‌دهی کرده بودند و منتظر ما بودند بپیوندیم. هفت ساعت با اتوبوس در گرماگرم سرود و شعرخوانی و بحث‌های چندنفره و دونفره به‌سرعت گذشت. سازمان‌دهی تظاهرات در مرکز شهر دن‌هاگ (لاسه) و سپس راه‌پیمایی و گردهم‌آیی در آخر در هوایی با باد شدید و طوفانی، طوفانی را بر ضد رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی بر پا کرد. هنرمندان ایرانی با آهنگ‌های انقلابی و شورانگیز بر شور و خروش شرکت‌کننده‌گان، افزودند.

نیروهای شرکت‌کننده پلاکاردهای «جمهوری اسلامی سرنگون!»، «نه به حجاب اجباری!»، «حق کار و حضانت»، «حق طلاق، حق ماست!»، «حق زن ملی نیست، جهانی است!»، «بدن من حق من است، نه هیچ دولت، نه هیچ مذهب و نه هیچ فردی!»، «دست مذهب از زندگی زنان کوتاه!»، «حق سقط‌جنین!» و ... را به دست گرفته و شعارهای که از تریبون سر داده می‌شد را با صدای بلند و قوی، تکرار می‌کردند.

شرکت تعداد بیشتری از زنان و مردان افغانستانی در این بخش از راه‌پیمایی جلب نظر می‌کرد. پس از خوش‌آمد گویی توسط فریدا فراز از فعالین کارزار و شعارهایی که بر شور و هیجان شرکت‌کننده‌گان می‌افزود برنامه با اجرای یک موسیقی از طرف هنرمندان حامی کارزار اجرا شد. سپس تعدادی از فعالین جنبش بین‌المللی زنان پیام‌های همبستگی خود را با کارزار زنان خواندند. در این میان شعله پاکروان مادر ریحانه جباری که توسط قداره‌بندان جمهوری اسلامی اعدام شد و خشم مردم ایران را برافروخت از جانب جنبش دادخواهی صحبت کرد. او گفت که او هم «مانند مادر زینعلی، همانند مادر اسماعیل بخشی دنبال عدالت» است. او گفت که مردم ایران بپا خاسته‌اند و قطعاً حکومت توان ایستاده‌گی در مقابل این‌همه فریاد عدالت‌خواهی نخواهد داشت. او ضمن حمایت از کارزار گفت که «دست همه‌ی شما زنان جوان، دختران، پسران و مردان را به گرمی می‌فشارم و بلند و رسا فریاد می‌زنیم نه به حکومت مرگ و ارتجاع». سپس پیام جنبش جهانی ضد جنگ توسط یکی از فعالین افغانستانی ارائه شد که هم‌چنین در مورد پایمال کردن حقوق زنان و سلطه‌ی مردسالاری مطلق در افغانستان بود.

او در ادامه در مورد اشغال افغانستان توسط امپریالیست‌ها و عواقب آن برای مردم نیز صحبت کرد و با شعار مرگ بر بنیادگرایی و مرگ بر رژیم‌های اسلامی ایران و افغانستان پیام را خاتمه داد. آنگاه پیام کارزار توسط فریده رضایی از فعالین کارزار ارائه شد که پس از اشاره به مبارزات چهل‌ساله‌ی زنان علیه جمهوری اسلامی اعلام کرد که زنان ایران نیاز به ناجیان امپریالیستی ندارند بلکه نیاز به همبستگی مردم جهان دارند که در کنار آنان بایستند.

پس‌از آن درحالی‌که پرچم کارزار توسط تعدادی از فعالین جوان کارزار پیشاپیش صف حمل می‌شد راه‌پیمایی آغاز شد و شعارهای مرگ بر جمهوری اسلامی، سرنگون باد جمهوری اسلامی، نه به حجاب اجباری، بدن من حق من است... در خیابان‌های دن‌هاگ (لااهه) طنین‌افکن شد. در این راه‌پیمایی پرچم «مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)» توسط فعالین و حامیان این تشکل حمل می‌شد که نشان از حمایت و پشتیبانی تشکل ما از این راه‌پیمایی مهم و تاریخی جنبش زنان ایران در خارج از کشور داشت. پس از یک ساعت راه‌پیمایی در محل «یادبود قربانیان جنگ جهانی دوم» گردهم‌آیی دیگری صورت گرفت؛ که با پیام‌ها ادامه یافت سپس تانیا آکفی شاعر افغانستانی با اشعار خوب و سنت‌شکنانه‌ی خود علیه مردسالاری تحسین حاضرین را برآورد. در انتها با شعار و سرود «آتش بزن به روسی» که توسط دو تن از حامیان کارزار سروده شده بود روز دوم راه‌پیمایی کارزار پایان یافت.

آنگاه پس از صرف شام - که همراه بود با موزیک و رقص که حاکی از روحیه‌ی شاد و بالای شرکت‌کننده‌گان بود - سوار اتوبوس شده تا خود را به بروکسل برسانیم و برای روز نهایی راه‌پیمایی آماده شویم.

روز سوم راه‌پیمایی در بروکسل:

روزی پر از جوش و خروش بود. روزی مملو از فعالیت که توسط فعالین کارزار در بلژیک و پشتیبانان آن به‌خوبی سازمان‌دهی شده بود. در ابتدا به اعتصاب زنان بلژیک که کارزار زنان نیز بخشی از آن بود پیوستیم. ما همراه با زنان کارزار و حمایت از آنان و شعارهای‌شان پرچم تشکل «جهانی بدون مرز» را نیز برافراشتیم. در این محل فریبا امیرخیزی از فعالین کارزار در مورد کارزار و اهداف آن و راه‌پیمایی آن در دو روز گذشته سخنرانی کرد. درحالی‌که تعدادی از زنان کارزار با تی‌شرت‌ها و روبند قرمز و پلاکاردها و پرچم کارزار روی صحنه ظاهر شدند، فریبا سخنرانی کوتاه خود را ایراد کرد که مورد استقبال گرم قرار گرفت.

برنامه‌ی بعدی تظاهرات در مقابل سفارت ایران بود که برخی با اتوبوس کارزار و بقیه از طرق دیگر خود را به آنجا رساندند. علاوه بر فعالین کارزار و حامیان آن بسیاری دیگر از جمله حامیان بین‌المللی کارزار از ملیت‌های مختلف که خود درگیر برگزاری روز ۸ مارچ بودند به این تظاهرات پیوستند. به فاصله‌ی کوتاهی فریادهای «مرگ بر رژیم جمهوری اسلامی!»، «جمهوری اسلامی مرگت فرارسیده!»، «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم!»، «حق زن، نه شرقی! نه غربی! جهانی است!» ... طنین‌افکن شد.

نیروهای شرکت‌کننده درین گردهم‌آیی بیشتر و نیرومندتر از قبل بودند. شعارها پرطنین و آتشین و بیانیه‌ها همچون روزهای قبل برجستگی و صلابت خاص و پیام متفاوتی داشتند که شرکت‌کننده‌گان کارزار را شدیداً تحت تأثیر قرار داده و به اهمیت مبارزه علیه زن‌ستیزی و دو نیروی مرتجع بنیادگرایی و امپریالیسم متوجه می‌ساخت.

وجیهه از فعالین سازمان هشت مارس به نماینده‌گی از بخش افغانستانی زنان سازمان بیانیه‌اش را در مورد شرایط افغانستان و عملکرد زن‌ستیزانه‌ی نیروهای اشغال‌گر و دولت اسلامی مزدور بخوانش گرفت.

«مبارزه برای جهانی بدون مرز»، روز دوم راه‌پیمایی، دن‌هاگ

پرشور و شاداب، تبلیغ در راه رسیدن به کنسولگری، هامبورگ

حضور چشمگیر و همبستگی زنان افغانستانی، روز دوم راه‌پیمایی، دن‌هاگ

فعالین کارزار در دن‌هاگ با تدارک کامل منتظر رسیدن اتوبوس بودند

باد شدید و بارندگی در دن‌هاگ مانعی برای مبارزات‌مان نبود

فعالین کارزار از راه‌های دور و نزدیک خود را به هامبورگ رسانده بودند

ملزومات مبارزاتی تا آخرین لحظه با همدلی و همکاری تهیه شد

مبارزین غیرایرانی در نهایت همبستگی در تمام این سه روز همراه بودند

شعرهای آتشین تانیا در انتهای تظاهرات روز دوم، انرژی بخش بود

تنوع شعارها چشمگیر بود

او به افشاگری عملکرد رژیم مزدور و نیروهای اشغال‌گر پرداخته و عملکرد منفی آن‌ها نسبت به زنان را تبارز داد. او همچنین در بخشی از بیانیه‌اش گفت امپریالیست‌ها که ادعای آزادی زنان افغانستان از دست طالبان را داشتند اکنون در تبارز و سازش با آن‌ها می‌خواهند حاکمیت چهل و خرافات آن‌ها را تأیید و بر زنان کشور تحمیل نمایند. شعارهای آتشین رفقا لیلیا و فریبا از فعالین و سازمان‌دهنده‌گان کارزار تا دوردست‌ها بگوش می‌رسید و علاقمندی خاصی را به صدها نفری که به تظاهرات پیوسته بودند می‌بخشید، خستگی را می‌زدود و جوش و خروش انقلابی را ایجاد می‌کرد. شکیب مصدق خواننده‌ی مبارز افغانستانی با آهنگ‌های شورانگیز و انقلابی در حمایت از زنان، بر گرمی‌گردهم‌آیی افزود.

پیام کارزار زنان توسط لیلیا پرینیان درحالی‌که صدایش در اثر سه روز راه‌پیمایی و شعارهای بی‌وقفه گرفته‌شده بود، ارائه شد که مورد استقبال قرار گرفت. در انتها سرود «آتش بزن به روسی!» خوانده شد.

آنگاه درحالی‌که تظاهرکننده‌گان شعار می‌دادند در یک راه‌پیمایی کوتاه به‌طرف سفارت آمریکا به راه افتادیم تا اعلام کنیم که رهایی مردم ایران و منطقه تنها به دست مردم و حمایت توده‌ها در سطح بین‌المللی امکان‌پذیر است. تظاهرات نسبتاً کوتاه اما پر محتوی در برابر سفارت آمریکا از ابهت و هیبت خاصی برخوردار بود. شعارها و سخنرانی‌ها به اعمال و نقشه‌های آمریکا برای دخالت‌گری در خاورمیانه، ایران و افغانستان هشدار می‌داد؛ و زنان کارزار اعلام کردند که ما اجازه نمی‌دهیم که آمریکا به نام زنان اما به دنبال منافع خود به دخالت‌گری در ایران و افغانستان و خاورمیانه بپردازد. شعارهای دیگری همچون نه به فاشیسم، آمریکا بیرون از عراق و افغانستان... سر داده شد. بیانیه‌ی کارزار در این مورد توسط مهسا روژان به زبان انگلیسی خوانده شد و همچنین بیانیه‌ی «مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)» که توسط فرخنده از زنان افغانستانی بخوانش گرفته شد هشدار می‌داد که عملکرد آمریکای اشغال‌گر و متحدین‌اش در افغانستان و منطقه. هرچند فاصله‌ی ما از ساختمان سفارت زیاد و امکان نزدیک شدن به آن بعید بود؛ اما لحظه‌به‌لحظه بر تعداد نگهبانان سفارت افزوده می‌شد. پس از آن بازم به سرعت حرکت کردیم تا خود را به تظاهرات زنان بلژیک که توسط «مارش زنان» سازمان‌دهی شده بود بپیوندیم. جمعیت عظیم بود و گفته می‌شد که یکی از بزرگ‌ترین تظاهرات‌های بلژیک است و تظاهرات بی‌نظیری در مورد زنان. پرچم کارزار در پیشاپیش صف ۱۵ هزار نفری پس از پرچم مارش زنان قرار گرفت. این مسئله در نتیجه‌ی مبارزه‌ی طولانی و متحد کردن سازمان‌دهنده‌گان تظاهرات ممکن شده بود. فعالین کارزار در بلژیک مدت‌ها برای متحد کردن نیروهای مختلف سازمان‌دهنده کار و فعالیت کرده بودند تا موضوع زنان ایران و اهمیت مبارزه‌ی زنان ایران بر سر خشونت دولتی و حجاب اجباری را به‌مثابه‌ی یکی از مسائل مرکزی این تظاهرات قرار دهند. قرار گرفتن کارزار در پیشاپیش این تظاهرات نتیجه‌ی چنین کاری بود. شعارها و پلاکاردهای کارزار عظمت و برازندگی خاص خود را داشت. تظاهرات انترناسیونالیستی و شورانگیز، بود. بیانیه‌ی کارزار زنان ایران در گردهم‌آیی پایانی برازندگی خاص خود را داشت.

شور و شوقی که شرکت‌کننده‌گان در صف کارزار را در بر گرفته بود بی‌نظیر بود و هیجان و شور خاصی را به‌خصوص در انتهای تظاهرات و گردهم‌آیی آخر آن بخشیده بودند.

پس از اجرای یک خواننده‌ی جوان مترقی نوبت به پیام کارزار رسید که بازم درحالی‌که بنر کارزار و تعدادی از فعالین بر روی سن رفتند، پیام کارزار توسط مهسا به زبان انگلیسی ارائه شد که مورد استقبال قرار گرفت؛ و پس از مدتی درحالی‌که پیام‌ها و برنامه‌های هنری پایان نیافته بود ما به‌سوی سالن حرکت کردیم تا در جشن پایانی راه‌پیمایی کارزار شرکت کنیم.

لمان خواننده‌ای که قرار بود شب در سالن برنامه اجرا کند از همان ایستگاه مترو شروع کرد و جشن همبستگی کارزار از همان لحظه برای ما آغاز شد سرود جنگل، بلا چاو و ... در طول راه ادامه یافت. وقتی به سالن برنامه رسیدیم، جوانان دسته‌به‌دسته وارد می‌شدند و در هر گوشه‌ای جمع شده و در مورد مبارزات آن روز با هم صحبت می‌کردند. درحالی‌که برخی در حال تهیه‌ی غذا و نوشیدنی بودند برنامه‌های هنری شروع شد. صدها نفر که لزوماً در همه‌ی برنامه‌های روز با ما نبودند در این برنامه شرکت کردند تا همبستگی خود را با کارزار زنان اعلام کنند.

جشن پایانی کارزار عالی و شورانگیز بود. پیام کارزار و حضور خواننده‌گانی مانند، شکیب مصدق خواننده مبارز افغانستانی، «لمان» خواننده‌ی مترقی زن ترک، «سیلویا ابالس» خواننده‌ی فمینیست مکزیکي همچنین «جو بی» خواننده‌ی جوان لهستانی‌الاصل نه‌تنها بر تنوع برنامه‌های هنری افزود، بلکه جنبه‌ی انترناسیونالیستی مسئله‌ی زنان را بیش‌ازپیش مشخص می‌کرد. این برنامه با رقص و پای کوبی حضار گره خورد و خستگی شرکت‌کننده‌گان را زدود.

با پایان این برنامه، راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان در اینجا خاتمه یافت. سازمان دهنده‌گان زحمات بسیاری کشیدند تا چنین برنامه‌ای موفق، تاریخی و پرتجربه‌ای را بیافرینند. همگی و به‌خصوص کارزار و سازمان‌های شرکت‌کننده در آن دوستان تازه‌ای یافتند؛ و نیروی تازه‌ای گرفتند تا مبارزات خود را گسترده‌تر کنند.

اما برنامه‌ی کارزار محدود به راه‌پیمایی سه‌روزه در شهرهای هامبورگ، دن‌هاگ و بروکسل نبود. ما اطلاع یافتیم که فعالین کارزار و حامیان ایرانی و بین‌المللی آن در همبستگی با کارزار زنان و در همبستگی با راه‌پیمایی سه‌روزه در برخی نقاط جهان ازجمله در اسکی‌شهر ترکیه، مونترال، ونکوور و کبک در کانادا در واشنگتن دی‌سی در آمریکا و سیدنی در استرالیا برنامه‌هایی در روز ۸ مارس برگزار کردند که برای گزارش آن‌ها می‌توان به سایت کارزار مراجعه کرد.

مبارزه‌ی زنان کارزار نه‌تنها نشان داد که زنان قصد عقب‌نشینی ندارند بلکه شور و هیجان زنان باتجربه در کنار زنان و دختران جوان همراه با همه‌ی کسانی که این مبارزه را حمایت کردند نشان از آن دارد که تا سرنگونی جمهوری اسلامی، مبارزه‌ی زنان به‌صورت قدرتمندی ادامه خواهد داشت. مبارزه‌ی کارزار زنان یک‌شنبه و بر مبنای تصمیم آبی و یا برای انجام وظیفه صورت گرفت و شور و هیجانی که آفرید آنی و لحظه‌ای نبود بلکه بر اثر بیش از ۲ سال تدارک سیاسی، تشکیلاتی و مبارزات عملی متعدد و تلاش برای متحد کردن خود و متحد کردن بخش‌هایی از زنان مبارز کشور و دیگر کشورها ایجاد شده بود. اینان زانی هستند که کارزاری برای مبارزه‌ی پی‌گیر و انقلابی و در خدمت منافع توده‌ها بر پا کرده‌اند.

ما فعالین «مبارزه برای جهانی بدون مرز» با شرکت خود در راه‌پیمایی کارزار پشتیبانی کامل خود از کارزار زنان و مبارزات زنان علیه خشونت و علیه حجاب اجباری به‌مثابه‌ی مرکز خشونت دولتی علیه زنان را اعلام کردیم، تجارب بسیار کسب کردیم و بسیار آموختیم تا آن را در راه مبارزه علیه سیستم‌های ارتجاعی ایران و افغانستان و حامیان بین‌المللی آن‌ها و درراه مبارزه برای جهانی بدون مرز بکار بریم.

پیش به‌سوی مبارزات گسترده و توده‌ای و انقلابی علیه جمهوری اسلامی

مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)

۱۵ مارچ (مارس) ۲۰۱۹

* در گویش هرات به چارچوب و قالب گفته می‌شود. (توضیح ویراستار)

شکیب مصدق هم در مقابل سفارت جمهوری اسلامی و هم در جشن روز زن، در همبستگی، همراهان بود

سرود «آتش بزن به روسی» در مسیر هامبورگ به دن‌هاگ ساخته شد

شعار: «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم!»
خروش زنان ۵۷ را پس از ۴۰ سال دوباره در خیابان‌ها منعکس کرد

خلاقیت شرکت‌کننده‌گان در حمایت از زنان خیابان انقلاب - بروکسل

لمان با اجرای سرودهای انقلابی در مسیر، جشن روز زن را به خیابان آورد

گزارش تصویری از تظاهرات روز زن در مونترال / کانادا

و حضور فعالین و حامیان کارزار در این تظاهرات

با پوسترهایی به مناسبت چهلمین سالگرد مبارزات زنان ایران

عکس‌های ارسالی از طرف «انجمن زنان ایرانی مونترال» و شمین نوانی

کشتن زنان تحت هر نامی محکوم است!

در چند ماه اخیر ده‌ها زن و دختر قربانی پدیده‌ی فجیع قتل‌های ناموسی شدند. قربانیان قتل‌های ناموسی زنان و دخترانی هستند که دیگر نمی‌خواهند تابع قوانین و شریعت ارتجاعی حاکم و آداب و سنن عقب‌مانده در جامعه‌ی پدر/مردسالار باشند، از تن دادن به ازدواج اجباری خودداری می‌کنند و در مقابل نه گفتن، به مرگ محکوم می‌شوند.

قاتلان این قربانیان از حمایت‌های قانونی برخوردارند و به همین دلیل است که این مردان، مردان «باافتخار» و «باغیرت»، از کشتن دختران و زنان ترسی ندارند. طبق آمارهای رسمی سازمان ملل در سطح جهان سالیانه بیشتر از ۵۰۰۰ نفر قربانی قتل‌های ناموسی می‌شوند. در کردستان از ابتدای سال ۹۸ در طول کمتر از ۲ ماه ۱۵ زن و دختر به دست پدر، برادر و یا همسر خود به قتل رسیدند که نام‌شان در پایین همین پیاپی خواهد آمد.* علاوه بر آن طی ۵۶ روز اول سال ۹۸، دست‌کم ۲۸ زن در کردستان خودکشی کردند؛ یعنی به‌طور متوسط هر دو روز یک زن برای رهایی از زندگی مملو از سرکوب، فشار و تحقیر، داوطلبانه به زندگی خود پایان داده است.

قتل ناموسی یکی از سبعانه‌ترین و وحشیانه‌ترین اشکال عریان خشونت نسبت به زنی است که علی‌رغم اینکه مهر مملکت پدر، برادر و یا همسر را بروی پیشانی خود حمل می‌کند، پا را از گلیم خود درازتر کرده و از مرزهای ممنوعه‌ای که مالکش معین کرده، عبور نموده و یا ظن آن می‌رود که عبور کرده باشد. قتل ناموسی نه تنها تنبیه مقتول که هشدار خوف‌آور و خونینی است به هم‌هی زنان. مرد خانواده، آتش به اختیار در جامعه، بزرگ قبیله و قانون‌گذار، دست در دست یکدیگر هرگونه تخطی از حکم الهی «مملکت بدن زن توسط مردان» را با سطوح مختلف از مجازات‌های «خفیف» تر مثل تحقیر، توهین، سلب آزادی تا کتک، اسیدپاشی یا قتل، پاسخ می‌دهند.

رژیم جمهوری اسلامی در ایران، در راستای تحکیم حکومت مرتجع و سرمایه‌دارانه‌ی خود، با اجرای قوانین زن‌ستیز برگرفته از شریعت اسلامی و بکار گرفتن کلیه ارگان‌های سرکوب از یک‌طرف و اتکا به عقب‌افتاده‌ترین افکار ارتجاعی و مردسالارانه، به خدمت گرفتن نهادهای آموزشی و فرهنگی و کنترل کامل و کانالیزه شده‌ی مدیای داخلی، از سوی دیگر، نیمی از جامعه یعنی زنان را به شکل ویژه برای کوچک‌ترین حرکت و اعتراضی با چالشی پیچیده و وحشتناک روبه‌رو ساخته است و به‌این‌ترتیب تلاش دارد از آن‌ها برده‌های سربراهی بسازد که خطری را متوجه اقتدار حکومت نمایند. این رژیم چنان موقعیت فرودست زنان را در جامعه نهادینه کرده است که ایران را در جایگاه یکی از برجسته‌ترین نمادهای بی‌حقوقی و تحقیر زنان در جهان قرار داده است؛ قتل ناموسی به این امر خدمت می‌کند و به همین دلیل است که ماده‌های قانونی، چپ و راست در قانون مجازات‌های اسلامی برای تسهیل قتل بدون عقوبت زنان «متخلف» به تصویب می‌رسند تا حمایت محکمی باشند از فرهنگ ارتجاعی که به ترویج آن کمر همت بسته‌اند.

مبارزه‌ی بی‌امان زنان با اشکال مختلف زن‌ستیزی جمهوری اسلامی طی ۴۰ سال گذشته، این تجربه‌ی ذی‌قیمت را به همراه داشته است که مرعوب سیاست‌های خوف‌آور حاکمیت و تحرکات و افکار ارتجاعی مزدوران آنان شدن، تنها به پیش‌روی بیشتر و حمله‌ی گسترده‌تر حاکمیت نسبت به پایه‌ای‌ترین حقوق زنان منجر خواهد شد. مبارزات زنان طی ۴۰ سال گذشته مانع از آن شده است که جمهوری اسلامی بتواند آن‌طور که در برنامه‌ی خود داشت، زنان را از هر تحرک و پیشرفت و اعتراضی محروم سازد. زنان جامعه اجازه نخواهند داد که اعمال وحشیانه‌ی مثل قتل‌های ناموسی، اسیدپاشی، ضرب و شتم و فحاشی آنان را مرعوب ساخته به پستوی خانه‌ها بفرستند. همه‌ی وجدان‌های بیدار آحاد آگاه جامعه این اعمال را محکوم کرده و در مقابل آن خواهند ایستاد. در این میان اما بسیار اهمیت دارد که در منطقه‌ی کردستان، جایی که در ماه‌های اخیر با موج فزاینده‌ای از کشتار زنان تحت نام «دفاع از ناموس» مواجه بوده‌ایم، فعالین جنبش، خصوصاً زنانی که علیه قوانین ارتجاعی، حجاب اجباری و سنت‌های عقب‌مانده مبارزه کرده و می‌کنند، افشای عمق جنایتی با نام «قتل ناموسی» را به موضوع مبارزاتی خود مبدل ساخته و با قاطعیت آن را محکوم سازند.

ما فعالین کارزار زنان، قتل و کشتن زنان را تحت نام «ناموس‌پرستی» یا در لوی هر نام دیگری قویاً محکوم می‌کنیم.

* اسامی زنانی که در کمتر از دو ماه به دست پدر، برادر و همسرشان، در کردستان قربانی شدند. این اسامی تنها مربوط به آن دسته از قربانیانی است که خبر کشته شدن‌شان به‌نوعی به بیرون درز کرده و رسانه‌ای شده است: دلنیا رحیمی، معصومه، سما ملایی، سیمین محبی، نازیلا اطمانی، لیلا سرابی، نوشین قادر، سمیرا یوزی، نشمیل احمدی، لچین علی دخت، شایسته امینی و خواهرش، اسرا امینی، نسرین زمانی، نرمین وطن‌خواه. اگر به چند ماه قبلش برگردیم: غزاله حبیبی، سوما صلواتی، شراره الناسی، آمنه محمدی

کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان

مه ۲۰۱۹

▲ تظاهرات روز جهانی زن، ۸ مارس ۲۰۱۹، لندن
فعالین کارزار در لندن

▲ تظاهرات روز جهانی زن، ۸ مارس ۲۰۱۹، لس آنجلس
گزارش تصویری ارسالی توسط حامیان کارزار در لس آنجلس

نوشته‌ای از صحرا:

هشت مارچی دیگر، کارزار زیبا، پرتلاش و غرورآفرینی دیگر را در سه کشور آلمان، هلند و بلژیک پشت سر گذاشتیم، کارزاری با کار و تلاش بی‌وقفه ده‌ها زنی که وقت، مال و جان خود را وقف مبارزه علیه حکومت زن‌ستیز جمهوری اسلامی و همه‌ی حکومت‌های فاشیستی خاورمیانه نموده، زنان مبارزی از کردستان، ایران، افغانستان، ترکیه، زنانی که متحد و یکپارچه به هفت زبان فارسی، ترکی، کردی، انگلیسی، آلمانی، هلندی و بلژیکی [فرانسوی] در سه شهر هامبورگ، هلند و بروکسل در مقابل سفارت‌های ایران و آمریکا، در خیابان‌ها و در مقابل دادگاه لاهه فریاد زدند: «ما جمهوری اسلامی نمی‌خوایم! نمی‌خوایم!»، «حکومت ضد زن نمی‌خوایم! نمی‌خوایم!»، «بدن من انتخاب من است!»، «بدن من حق من است!»، «کارگر، دانشجو، معلم، اتحاد! اتحاد!»، «جمهوری اسلامی مرگت فرارسیده!»، «جمهوری اسلامی فانوس رو به باد است!»، «زندانی سیاسی آزاد باید گردد!» و...

در کنار کار و تلاش، ملاقات دوستان مبارز قدیمی، در آغوش گرفتن یکدیگر، ریختن اشک ذوق و غم و یادآوری خاطرات مبارزاتی زنان قهرمانی که در راه مبارزات و جنبش‌های زنان ده‌ها سال از بهترین دوران زندگی خود را صرف رفع ستم از زنان کردند و بسیاری اعدام یا هنوز در زندان و یا در حال زندگی در جهنم جمهوری اسلامی هستند. قهرمانانی که اسارت را نپذیرفتند و به جامعه راه و الگو نشان دادند. چه لذت‌بخش بود وقتی صف طویلی از زنان و البته رفقای از مردان خاورمیانه با پلاکاردها، بنرهای زیبا و گویا، پوششی خاص و بچ‌ها و دستمال‌گردن‌های تزیین‌شده با آرم کارزار با شعارهایی کوبنده از بین هزاران شرکت‌کننده هشت مارچی گذشت و مورد لطف، همدلی، همراهی و تشویق آنان قرار گرفت. در هر شهری حداقل ده نفر با ما همراه می‌شدند طوری که در بروکسل که آخرین شهر بود ما مجبور شدیم اتوبوس دیگری کرایه کنیم. در بین راه چندین عکاس، خبرنگار و هنرمند داوطلبانه به ما پیوستند که عکس، فیلم و گزارش تهیه می‌کردند و برای مان موسیقی می‌نواختند... با بدنی کوبیده و صدایی رفته و گلویی دردناک ولی روحیه‌ای شاد و سرشار از مبارزه به لندن بازمی‌گردم. با سپاس ویژه از فریبا امیرخیزی و لیلا پرنیان که این سفر سخت را با تلاشی بی‌وقفه و مدبرانه بر همه‌گان آسان و لذت‌بخش نمودند.

صحرا

حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان است

نوشته‌ای پراحساس از مهرنوش معظمی در راه دن‌هاگ اتوبوس در جاده پیش می‌رود و ما مسافران خواب‌آلود با چشمانی پف کرده به انتظار فتنان قهوه و چای هستیم. مثل همیشه شاگردان خوب و ساکت در صندلی‌های جلو لم داده‌اند و شلوغ کارها با جوک و گفت‌وگوهای بلند عقب اتوبوس را با قهقهه‌های بلند اشغال کرده‌اند. خاطرات از آن سال‌های دور می‌آیند. از آن یادهای گرم در سر زمین با خاله، دایه‌ها و همسایه‌ها که در قلب محفوظ مانده‌اند که در یک فرصت از صندوقچه‌های رازهای ما بیرون بجهند، از دلتنگی‌ها، شاید آن زمان که این خاطرات اتفاق می‌افتاد هرگز به خاطر ما نمی‌رسید که روزی برای ما این چنین شیرین باشند. هر کلمه با شور و عشق، حسرت و آرزو به بازگشت آن سال‌ها در فضای اتوبوس می‌چرخد و با لذت در ذهن ما جای می‌گیرد که خنده را آزاد می‌کند. وای که این آزادی چه زیبا است، این‌خنده‌ها و آرامش و این آسمان ابری، دشت سرسبز آلمان و رویا من. خسته‌ام، تب دارم و سخت بیمار؛ اما این روزها هم خاطره‌ای خواهند شد برای یک روزی، شبی و یک شفق در خانه غربت. خواب را پس می‌زنم. خستگی را با خنده از پنجره اتوبوس بیرون پرتاب می‌کنم. در راه هلند هستیم و یک تظاهرات دیگر... به یاد تمامی مادران خاوران، کردستان، بلوچستان، خوزستان و لرستان فریاد خواهیم زد سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی!

مهرنوش معظمی
۷ مارس ۲۰۱۹

▲ پوستر راه‌پیمایی سه‌روزه که توسط یکی از حامیان کارزار طراحی شد

شعار روی پوستر: «حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی در ایران است!»
«به مناسبت چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری!»

این پوستر به زبان‌های فرانسوی، هلندی، انگلیسی و آلمانی تهیه شد و در کشورهای مختلف اطلاعات محلی به آن اضافه شد و توسط فعالین کارزار در سطح شهر، مکان‌های عمومی، دانشگاه و ... و فضای مجازی پخش شد.

▲ پوستر چسبانی در شهر گنت (بلژیک)

فعالین کارزار در تدارک سه روز راه‌پیمایی کارزار در شهرهای مختلف بلژیک پوستر چسبانی کردند؛ و برخی از فعالین جنبش زنان در بلژیک نیز در این کار همراه شدند.

همیشه از خداحافظی بیزارم، از جدایی. وقتی که مراسم تمام می‌شود و تو باید به زندگی عادی بازگردی در این یک هفته خیلی چیزها یاد گرفتم. عشق و همبستگی را احساس کردم، بودن در کنار دیگری که با هم اعتراض کنیم، نه چندنفری، هزاران، نه با یک زبان، زبان‌های دیگر، ایرانی، آلمانی، هلندی، بلژیکی، کرد، افغان، هند، آفریقا و آمریکای لاتین. در کارزار شرکت کردم که در خواب زمستانی نباشم، در کارزار فعال شدم که در جهانی دیگر چشم بازکنم که به یاد زنان تنها، زندانی، اعدامی، معتاد، تن‌فروش، کارگر، معلم، دست‌فروش، دلاک‌ها در آوایی بلند باز قلبم بتپد و در شکوه هشت مارس در بروکسل در مقابل بیش از ده هزار نفر درد دل زنان سرزمینم را بگوش آن‌ها برسانیم.

مدتی بود که از دوستان فعالین زنان دور بودم. جدا بودم. اما تظاهرات سه‌روزه کارزار ما را دوباره به هم رساند. به لایلا پرنیان دوست خوبم قول دادم که در سایت هشت مارس خواهیم نوشت. در این چند روز بیشتر به یاد آوردم که دغدغه‌های زنان ما در آن سرزمین به خون نشسته چقدر عمیق لحظات را به درد و زجر می‌کشاند. اما باین حال زن با نمایش زندگانی، خواسته‌ها، آرزوها و امید می‌شکند و پلیدی‌ها چهره و درون سیاه حکومت را به جهانیان نشان می‌دهد. در این چند روز اعتراض کردم. در این چند روز خواندم. در این چند روز رقصیدم. در این چند روز زندگی کردم.

در این بدرود آرزو می‌کنم که همچنان در کنار دوستان کارزار باقی بمانم و با هم شعر تازه‌ایی را بخوانیم. کارزار زنان از تئوری به عمل گام گذاشت و در حرکتی بسیار زیبا، باشکوه به مبارزه در راه زنان یک انرژی مثبت بخشید.

مهرنوش معظمی، ۹ مارس ۲۰۱۹

اسامی:

- اخگر فرزانه، فعال جنبش زنان
- آتش پایدار، فعال جنبش زنان
- آمنه کاکه‌باوه، فعال حقوق زنان
- و نماینده‌ی حزب چپ در پارلمان سوئد
- آیدا پایدار، هنرمند و فعال سازمان زنان هشت مارس
- اکبر دیلمی، کارگر کارخانه
- آینده آزاد، فعال حقوق زنان
- اردشیر نصراله‌بیگی، فعال کارگری و چپ و کمونیست
- آیدا ساجد، فعال جنبش زنان
- آمدور نویدی، فعال سیاسی و مترجم
- امین بیات، فعال سیاسی
- آرش کمانگر، فعال سیاسی و رسانه‌ای
- اردوان زبیرم، زندانی سیاسی سابق و فعال سیاسی
- احسان ثابت، فعال اتحادیه کارگری
- اسماعیل مولودی، فعال سیاسی وبلاگ نویس
- و زندانی سیاسی سابق
- انور میرستاری، فعال حقوق بشر
- امین مرادی، فعال سیاسی
- آزاده دراه، فعال سیاسی
- ابراهیم پویان، فعال سیاسی
- احمد پوری از سازمان پناهندگان پرایم
- اردلان مقدم قدیمی
- امید سینتا، فعال تشکل مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)
- باقر ابراهیم‌زاده، فعال سیاسی و زندانی سیاسی سابق
- بهرام رحمانی، نویسنده و فعال سیاسی
- بهروز فراهانی، فعال کارگری
- بهنام چنگائی، فعال سیاسی
- بهمن یوسفی، فعال سیاسی
- بهرام سلطانی، فعال حقوق بشر
- بهروز سورن، فعال رسانه‌ای و زندانی سیاسی سابق
- پروین اشرفی، فعال جنبش چپ و زنان
- پروین ریاحی، فعال جنبش زنان
- پری رستگار، فعال جنبش زنان
- پرویز میرمکری، شاعر
- پیروز زورچنگ، فعال سیاسی و زندانی سیاسی سابق
- پروین ملک، فعال جنبش زنان
- پوریا نستوه، مدافع حقوق زنان
- توفیق محمدی، فعال سیاسی اجتماعی
- و مدافع حقوق پناهندگی و علیه نژادپرستی، گوتنبرگ
- تقی روزبه، تحلیلگر سیاسی
- ثریا فتاحی، فعال جنبش زنان
- جعفر حسین زاده، فعال سیاسی
- جهان حسینی، فعال سیاسی
- حسن حسام، فعال سیاسی و شاعر
- حسن نایب هاشم، فعال حقوق بشر
- ح ریاحی، فعال سیاسی و زندانی سیاسی سابق
- حسین نقی پور، فعال سیاسی و رسانه‌ای
- حسین مقدم، مدافع جنبش رادیکال کارگری
- حمید محمص، کنشگر سیاسی
- حبیب مقبیان، پناهنده سیاسی
- حسن عبدالهی، فعال سیاسی
- حیدر بابا، فعال سیاسی
- خسرو احمدی، فعال تشکل مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)

**این ابتکار عمل حمایتی،
به شکل یک فراخوان، همراه
با ترجمه‌ی انگلیسی برای
ارسال به نهادهای بین‌المللی
مدافع حقوق زنان در سایت
گزارشگران درج شد!**

**با تمام توان از راهپیمایی سه‌روزه‌ی گزارزار مبارزه
با خشونت به مناسبت روز جهانی زن حمایت کنیم**

ده‌ها هزار زن انقلابی، مبارز و آزادیخواه هم‌زمان با «۸ مارس، روز جهانی مبارزه‌ی زنان» چندین

روز متوالی در مخالفت با فرمان حجاب اجباری به خیابان‌ها ریختند و مبارزه‌ای ماندگار در تاریخ مبارزات زنان علیه حجاب اجباری را رقم زدند و این‌چنین نطفه‌های جنبش نوین زنان را پایه‌ریزی کردند. از آن زمان تاکنون زنان به شکل جمعی و فردی، آگاهانه یا خودبه‌خودی و با افت‌وخیز در مقابل جنگ رژیم علیه زنان ایستاده‌گی کرده‌اند. زنان نه‌تنها علیه حجاب اجباری مبارزه و مقاومت کرده‌اند، بلکه در سایر عرصه‌های ستم بر زن همچون حق طلاق و حضانت، حق تحصیل و کار، حق انتخاب در ازدواج، حق انتخاب شریک هم‌جنس و... مبارزه‌ی بی‌امانی را پیش برده‌اند

هم‌زمان با ۴۰ امین سالگرد خیزش پنج‌روزه‌ی زنان علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۱۳۵۷، گزارزار مبارزه با خشونت در تدارک سه روز راهپیمایی در هامبورگ (آلمان)، دن‌هاگ (هلند) و بروکسل (بلژیک) در روزهای ۶، ۷ و ۸ مارس هستند.

زنان با ۴۰ سال مبارزه و مقاومت در برابر حجاب اجباری به شکل واقعی نشان داده‌اند که مصمم‌اند در صف مقدم مبارزه علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی بایستند.

زنان بر بستر شرایط عینی و خیزش پرشور اخیر کارگران، زحمتکشان و سایر اقشار و طبقات محروم، علیه فقر، بی‌حقوقی، گرانی، فساد، بی‌کاری، کارتن‌خوابی، گورخوابی، تن‌فروشی، اعتیاد، بی‌آینده‌گی، ستم جنسیتی، ستم ملی، ستم طبقاتی و... با برداشتن حجاب اجباری مبارزه و چالش مهمی را علیه یکی از دیرک‌های اصلی سیاسی - ایدئولوژیک جمهوری اسلامی کلید زدند.

زنان یکی از اصول ساختاری سلسله اعصاب جمهوری اسلامی را آگاهانه به چالش گرفته‌اند و مقاومت چهل‌ساله علیه حجاب اجباری را تبدیل به مبارزه‌ای تعرضی و علنی کرده‌اند.

رژیم جمهوری اسلامی اولین یورش خود را برای ارباب و کنترل جامعه سه هفته بعد از قدرت‌یابی، با فرمان «حجاب اجباری» علیه زنان انجام داد. یورش بنیادگرایان اسلامی تازه به قدرت رسیده به زنان اتفاقی نبود. حجاب اجباری پرچم ایدئولوژیک و ابزار کنترل دولتی بر بدن و اراده و سرنوشت زنان است و در پی تحمیل حجاب اجباری بود که کلیه‌ی قوانین نابرابر و مجازات‌های اسلامی علیه زنان به تصویب رسید؛ اما زنان اولین نیرویی بودند که صدای پای بنیادگرایی اسلامی تازه به قدرت رسیده را شنیدند.

ده‌ها هزار زن انقلابی، مبارز و آزادی‌خواه هم‌زمان با «۸ مارس، روز جهانی مبارزه‌ی زنان» چندین روز متوالی در مخالفت با فرمان حجاب اجباری به خیابان‌ها ریختند و مبارزه‌ای ماندگار در تاریخ مبارزات زنان علیه حجاب اجباری را رقم زدند و این‌چنین نطفه‌های جنبش نوین زنان را پایه‌ریزی کردند. از آن زمان تاکنون زنان به شکل جمعی و فردی، آگاهانه یا خودبه‌خودی و با افت‌وخیز در مقابل جنگ رژیم علیه زنان ایستاده‌گی کرده‌اند. زنان نه‌تنها علیه حجاب اجباری مبارزه و مقاومت کرده‌اند، بلکه در سایر عرصه‌های ستم بر زن همچون حق طلاق و حضانت، حق تحصیل و کار، حق انتخاب در ازدواج، حق انتخاب شریک هم‌جنس و... مبارزه‌ی بی‌امانی را پیش برده‌اند.

در شرایط حساس کنونی تقویت صفوف گزارزار مبارزه با خشونت در سازمان‌دهی سه‌روزه‌ی راهپیمایی و شرکت در آن می‌تواند به گسترش هر چه بیشتر صدای زنان رادیکال در پیوند با سایر جنبش‌های اجتماعی در خدمت به سرنوشتی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی یاری رساند.

از همه‌ی فعالین سیاسی، اجتماعی، رسانه‌ها و احزاب و سازمان‌ها و نهادهای مدافع حقوق زنان انتظار می‌رود با امضای خود از گزارزار مبارزه با خشونت و راهپیمایی سه‌روزه‌ی آن دفاع نمایند.

۱۴۰۲،۲۰۱۹

گزارشگران

- کامران امیری، فعال تشکل مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)
- کریم سوگلی، مدافع حقوق زنان
- کوبک نوابی، فعال حقوق بشر
- گیتا رضایی زینلانی، فعال جنبش زنان
- گلشین سید معینی، مدافع حقوق زنان
- لیلا پرنیان، فعال جنبش زنان
- مریم ناجی، فعال جنبش زنان
- ملیحه تیره گل، نویسنده، آمریکا
- مهرنوش معظمی، فعال حقوق زنان
- محمد محبی، زندانی سیاسی سابق
- مونا خجسته، مدافع حقوق زنان
- مهسا روزان، فعال جنبش زنان
- مسعود فروزش راد، فعال سیاسی و زندانی سیاسی سابق
- محسن رضوانی، فعال سیاسی
- مهرداد آهنگر، فعال سیاسی
- محمدرضا هادی پور، پناهنده سیاسی و مدافع حقوق پناهندگی
- محمدرضا غلامی، پناهنده سیاسی
- منوچهر تقوی بیات، تحلیلگر سیاسی
- مجید فلاح، پناهنده سیاسی
- مرجان افتخاری، کنشگر سیاسی
- محمد نبوی، فعال سیاسی
- محبوبه مشکین، فعال حقوق زنان
- مهدی پرستویی، فعال تشکل مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)
- مصطفی رحمانی، فعال تشکل مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)
- محمود سمرقندی، مدافع حقوق زنان
- محبوبه جاهدی فر، مدافع حقوق زنان
- نجیبه محمود، خبرنگار و فعال حقوق زنان
- نسرین احمدی، فعال اتحادیه پرستاران
- ندا روشن، فعال جنبش زنان
- ناناشا ف، فعال جنبش زنان
- نادر ثانی، تحلیلگر سیاسی
- نرگس جلالی، پناهجو
- ندا نوآور، فعال حقوق بشر
- ناصر جوهری، فعال سیاسی
- ناهید چاوشی، فعال جنبش زنان
- نادر درخشان، فعال سیاسی گوتنبرگ
- ونوس درخشان، فعال جنبش زنان
- هاجر جاهدی فر، پناهنده سیاسی
- دریا سلیمی، مشاور اجتماعی
- داود احمدلو، فعال سیاسی
- رسول شوکتی، فعال سیاسی و زندانی سیاسی سابق
- رخشنده بلوری، فعال سیاسی
- رضا بی‌شتاب، شاعر
- روناک شوانی، نویسنده و فعال حقوق زنان
- زمان مسعودی، فعال جنبش زنان
- زهرا شمس، استاد پیشین دانشگاه، پژوهشگر
- ژاله سهند، فعال سیاسی
- سروی درخشان، فعال جنبش زنان
- سیاوش عیقری، استاد دانشگاه و تلاشگر سیاسی
- سونیا شکر، فعال کارزار
- سوسن شهبازی، فعال کارگری
- سمیرا باستانی، فعال جنبش زنان
- سیامک جهانبخش، فعال سیاسی
- سحر ناجی، فعال جنبش زنان
- سیاوش کارساز، فعال حقوق بشر
- سعید بهبهانی، فعال سیاسی و رسانه‌ای
- سید جمال حسینی، پناهنده سیاسی
- سوفی ف، فعال جنبش زنان
- سیروس بینا، استاد اقتصاد و پژوهشگر سیاسی، اجتماعی
- سیامک مؤید زاده، فعال کارگری
- سعید محمدی، فعال سیاسی
- سپیده همراز، کنشگر سیاسی
- سروش نادری، فعال سیاسی
- سمیرا میر خانی، مدافع حقوق زنان
- شهره تهرانی، فعال جنبش زنان
- شاهدخت درخشان، فعال کارزار
- شیوا محبوبی سخنگوی کمیته مبارزه برای آزادی زندانیان سیاسی
- شهلا سعیدی فعال عرصه زنان و کودکان
- شهین نوائی، فعال و محقق جنبش زنان
- صنم طوسی، مدافع حقوق زنان
- صدیقه محمدی، فعال حقوق زنان
- صدیق جهانی، فعال کارگری
- صمد شمس، فعال سیاسی
- علی پیچگاه، فعال کارگری
- علی مبارکی، فعال کارگری
- علی آزاد، فعال سیاسی
- علی دماوندی، فعال سیاسی و رسانه‌ای
- علی شریعتی، مدافع حقوق زنان
- غلام عسگری بختیاری، فعال کارگری
- فریبا امیرخیزی، فعال جنبش زنان
- فاطمه حق پناه، فعال جنبش زنان
- فریماه روشن، فعال جنبش زنان
- فریده بازیاقتی، فعال جنبش زنان
- فاطمه رضائی، فعال حقوق بشر
- فریده رضائی، فعال جنبش زنان
- فریدا فران، از فعالین سازمان زنان هشت مارس (ایران - افغانستان) و کارزار
- فروغ صادق پور، معلم
- فرهاد بشارت، مدافع حقوق زنان
- فرهاد زند، فعال تشکل مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)
- فرشته معتمد، فعال حقوق زنان و پناهندگان
- کیمیا مرادی، فعال جنبش زنان
- کاوه دادگری، فعال سیاسی و زندانی سیاسی سابق
- کامبیز گیلانی، شاعر
- ک. الوند، فعال سیاسی

▣ نهادها:

- سازمان زنان هشت مارس (ایران - افغانستان)
- کمیته حمایت از مبارزات کارگران و زحمتکشان ایران - هلند
- جمعیت مبارزه برای آزادی زنان ایران
- مجموعه عصر آنارشیسم
- جنبش کارگری چگوارا
- کانون همبستگی با جنبش کارگری در ایران - فرانکفورت
- انجمن پناهندگان ایرانی - گوتنبرگ
- کمیته حمایت از زنان کرد
- اتحادیه آنارشیست‌های افغانستان و ایران
- بنیاد اسماعیل خوئی
- حامیان مادران پارک لاله ایران - دورتموند
- اتحاد بین‌المللی در حمایت از کارگران در ایران
- فدراسیون اروپا
- کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران در داتمارک
- کانون پوینده کپنهاک
- حامیان مادران پارک لاله - فرزنو

رسانه‌ها:

- سایت کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان
<https://kaarzaar.org>
- سایت سازمان زنان هشت مارس (ایران - افغانستان)
<https://8mars.com>
- سایت مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)
<https://ri-awwb.org>
- رادیو پیام کانادا
<http://radiopayam.ca>
- میهن تی وی
<http://mihantv.com>
- سایت لاجور
<http://lajvar.se/1397/11/26>
- سایت اطلاعات نت
<http://ettelaat.net>
- سایت اتحاد کارگری
<http://etehad-k.com>
- سایت اتحاد بین‌المللی در حمایت از کارگران در ایران
<http://etehadbinalmelali.com/ak>
- سایت عصر آنارشیسم
<http://asranarshism.com>
- سایت رضا بی‌شتاب
<http://rezabishetab.blogfa.com>
- وبلاگ اسماعیل مولودی
<https://emoloudi.blogspot.com>
- سایت اشتراک وورد پری
<https://eshtrak.wordpress.com>
- بازآفرینی واقعیت‌ها
<https://bazaferinieazad.blogspot.com>
- البرز ما
<https://aleborzma.wordpress.com>
- وبلاگ اخگر
<https://amadornavidi.wordpress.com>
- سایت گزارشگران
<http://gozashghar.com>

در این رسانه‌ها منتشر شد:

- سایت کارزار زنان
- سایت مادران پارک لاله ایران
- سایت راه کارگر
- سایت مشعل
- سایت ملیون
- پژواک ایران
- سایت احترام آزادی
- سایت هشت مارس
- میهن تی وی
- وبلاگ خبری سازمان راه کارگر
- تریبون زمانه
- عصر آنارشیسم
- سایت نقطه
- اطلاعات نت
- اشتراک وورد پرس
- سایت اتحاد کارگری
- آزادی بیان
- بالاترین
- احترام آزادی
- ایران گلوبال
- سایت گزارشگران

پیام‌ها: (ارسالی به سایت گزارشگران)

پیام کمیته‌ی حمایت از مبارزات کارگران و زحمتکشان ایران - هلند به کارزار سه‌روزه‌ی زنان

به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن علیه خشونت بر زنان بدون حضور زنان هیچ انقلابی به پیروزی نمی‌رسد.

اکنون که حاکمیت چهل‌ساله رژیم زن‌ستیز اسلامی، شرایطی اسفبارتر از همیشه را بر زنان در ایران تحمیل کرده، تلاش برای رهایی فردی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی واقعی برای زنان به‌عنوان نیمی از بدنه‌ی جامعه، بخش عمده‌ای از آرمان‌های انسانی با هدف سوسیالیستی را در برمی‌گیرد. در همین رابطه، ما کمیته‌ی حمایت از کارگران و زحمتکشان ایران در هلند، ضمن حمایت از راهپیمایی سه‌روزه‌ی شما، رفقای کارزار، هر تلاش انقلابی برای رساندن صدای اعتراضی حق‌طلبانه‌ی زنان به گوش جهان در هشت مارس، روز جهانی زن را ارزش می‌گذاریم. موفقیت را برایتان آرزو مندیم!

رژیم زن‌ستیز در ایران نابود باید گردد!

پیروز باد اتحاد و همبستگی نیروهای انقلابی، سوسیالیست و کمونیست!

کمیته‌ی حمایت از مبارزات کارگران و زحمتکشان ایران - هلند

آمستردام - هلند

فوریه سال ۲۰۱۹ (بهمن ۱۳۹۷)

تماس: Kargar.nl@gmail.com

پیام شبکه‌ی زنان

در حمایت از راهپیمایی سه‌روزه کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان

در چهلمین سال مقاومت زنان در سال ۱۳۵۷ و چهل سال مبارزه‌ی زنان علیه رژیم مذهبی و سرمایه‌داری جمهوری اسلامی از سوی «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» کارزار سه‌روزه‌ای بر پا می‌شود... متن کامل پیام در بخش پیام‌ها
2019.02.20 Stockholm

مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)

رفقا، دوستان و همه زنان آزاده‌ای که با عزمی راسخ کارزار گسترده‌ی خشونت علیه زنان را در خدمت به رهایی زنان بر پا داشته‌اید!

مردم ایران و افغانستان در ۴۰ سال گذشته شاهد وسیع‌ترین، شنیع‌ترین و شرورانه‌ترین خشونت‌های دولتی علیه زنان بوده‌اند. آنچه بر زنان ایران و افغانستان در نتیجه‌ی حکومت‌های بنیادگرای مذهبی در چند دهه‌ی اخیر گذشته است بر کسی پوشیده نیست. اینکه چگونه اولین اقدام اسلامیت این حکومت‌ها محصور و محدود کردن حقوق زنان بوده است. اینکه چگونه پرچم اسلامیت این مرتجعین با ستم، سرکوب و تبعیض علیه زنان برافراشته شده است. بسیاری از زنان پناه‌جو و مهاجرین ایرانی و افغانستانی به دلیل تبعیضات اجتماعی و به خاطر خشونت‌های دولتی و خانگی مجبور به ترک کشور خود شده‌اند. بسیاری از این زنان پناه‌جو و مهاجر در موقعیت شکننده‌تری نسبت به بقیه‌ی مهاجرین قرار دارند.

اما زنان چه در داخل این کشورها و چه در خارج در مقابل این ستم‌ها و فشارها ساکت ننشسته‌اند. راهپیمایی ده‌ها هزار زن مبارز علیه فرمان ارتجاعی خمینی در اولین ۸ مارس بعد از به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی همچنان الهام‌بخش مبارزات زنان و مردمی ...

• ادامه در سایت کارزار

مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)

۲۰ ژانویه ۲۰۱۹

ما زنان کارزاریم

برای زنان هشت مارس
پیش کش به دوست سال یانم لیلا پرنیان
زیبا کرباسی

ما زنان سربداریم
ما زنان کارزاریم
ما زنان انقلابیم
ما زنان بی حجابیم
ما زنان آتشافروز
رو سری و توسری سوز
ما زنان آفتابیم
جویبار و رود و آبیم
اتحاد ما به دریاست
آمیخته از چپ و چاست
ما زنان سرکش و شر
آشوب و سیم پیکر
باغ مرتد جنانیم
اصل عشق و اصل جانیم
ما زنان رزم و عزمیم
ناجی ی نبرد جزمیم
با اراده و دلیریم
جنگیان مهد شیریم
لپ مطلب این کلام است
گر چه شب شب ظلام است
بر سر و ملاح دشمن
مشت های ما سلام است

زیبا کرباسی

● پیام اتحاد بین‌المللی در حمایت از کارگران در ایران

در همبستگی با «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان» رفقا و دوستان گرمی و مبارز طوفان دریا، گاه رسوبات ته‌نشین شده در کف را برمی‌دارد و بر روی می‌نشانند. چهل سال پیش در جریان طوفان انقلاب مردم ایران، لجن‌های بازمانده از قرون سپری‌شده به روی آمدند و در شکل و هیبت رژیم اسلامی در قدرت سیاسی تجسم یافتند. در طول این ۴۰ سال، زن‌ستیزی از خصلت‌های بارز این رژیم بوده است و تلاش برای تحمیل بی‌حقوقی مطلق بر زنان و سرکوب مستمر، بی‌رحمانه و جنایت‌کارانه‌ی زنان با توسل به احکام شنیع سنگسار، شلاق، اعدام، زندان و شکنجه، در بسیاری موارد پیش درآمد و مقدمه‌ای بوده برای تشدید اختناق بر کل جامعه‌ی ایران. از منظر حکومت اسلامی، زن وسیله‌ای برای ارضای نیازهای جنسی و مادی مردان و ماشینی است برای تولیدمثل. از این منظر جایگاه زن نه در اجتماع که در کنج خانه و وظیفه‌ی اساسی او کار خانگی و تربیت فرزندان است. نابرابری زنان نه تنها قانونی اعلام‌شده بلکه بی‌شمارانه‌تر اینکه در این قوانین، زن، نیم انسان نیز شناخته نمی‌شود. گسترش کودک‌همسری و جلوگیری از شرکت آزادانه و برابر زنان در فعالیت اجتماعی یکی از نتایج فاجعه‌بار سیاست‌های زن‌ستیز جمهوری اسلامی بوده است. نرخ اشتغال زنان در ایران در همان سطح سال ۱۳۴۷ یعنی بین ۱۳ تا ۱۶ درصد درجا زده است. این از پایین‌ترین نرخ اشتغال زنان در آسیا و کشورهای خاورمیانه است....

● ادامه در سایت کارزار

اتحاد بین‌المللی در حمایت از کارگران در ایران

۷ فوریه ۲۰۱۹

etehadbinalmelali.com/ak

www.workers-iran.org

info@workers-iran.org

● پیام صمد شمس

در شرایط حساس کنونی تقویت صفوف کارزار مبارزه با خشونت دولتی و ... در سازمان‌دهی سه‌روزه راهپیمایی و شرکت در آن می‌تواند به گسترش هر چه بیشتر صدای زنان در پیوند با سایر جنبش‌های اجتماعی در خدمت به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی یاری رساند. من نیز به‌نوبه‌ی خود به‌عنوان یکی از فعالین سیاسی و مبارزین راه آزادی و رهایی مردم ایران از بند ضحاکان زمان و استبداد لجام‌گسیخته، به این مبارزه پیوسته و با شرکت خود در این مبارزه، سهم و مسئولیت خود را می‌پذیرم. رهایی زنان از هرگونه ستم و خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی و حجاب اجباری به معنای رهایی جامعه از ستم، اجحاف و عقب‌ماندگی اجتماعی و فرهنگی است. مسیر رهایی جامعه و رسیدن به یک دموکراسی واقعی و عدالت اجتماعی، مسیری جز رهایی زنان از هرگونه خشونت جنسیتی و سرکوب نخواهد داشت. قیل از آنکه بیگانگان برای ما تصمیم‌گیری کنند، ما خود به فکر اتحاد و شعله‌ور کردن مبارزه باشیم. این با حمایت تک‌تک ما ایرانیان خواهان آزادی و رهایی از بند جهل و استبداد از مبارزات به‌حق مردم و از جمله مبارزه علیه خشونت دولتی زنان ایران، منعکس می‌گردد. هان اینک وقت کارزار است.

۲۵ بهمن ۱۳۹۷

● پیام کمیته‌ی همبستگی کارگران ایران و سوئد

از «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران»، حمایت می‌کنیم!

زنان فعال ایرانی، هم‌زمان با هشت مارس روز جهان زن، کارزار بزرگی را علیه حکومت اسلامی زن‌ستیز و آزادی‌ستیز راه انداخته‌اند. ما به‌نوبه‌ی خود هم در این کارزار شرکت و هم از آن حمایت می‌کنیم. ما وظیفه‌ی خود می‌دانیم تا صدای مقاومت و مبارزات جسورانه‌ی زنان ایران را در جهان رساتر کنیم.

در بخشی از اطلاعیه این کارزار، آمده است: «در چهل‌مین سالگرد خیزش پنج‌روزه زنان سال ۵۷ علیه «فرمان حجاب اجباری» می‌رویم تا سه روز در خیابان‌های آلمان (هامبورگ)، هلند (دن‌هاگ) و بلژیک (بروکسل) در روزهای ۶، ۷ و ۸ ماه مارس ۲۰۱۹، طنین مبارزات «زنان انقلاب» را بازباییم تا نهالی که بی‌مهابا رستنی آغاز کرده بر ریشه‌های پرضلابت تاریخی‌اش تکیه کند. می‌رویم تا متحدین‌مان را بازباییم و جویبار مبارزات زنان ایران را به مبارزات جهانی زنان پیوند بزنیم.»

بی‌تردید مبارزه‌ی چهل‌ساله‌ی جنبش زنان ایران و حامیان این جنبش در داخل و خارج کشور علیه حکومت جهل و جنایت، زن‌ستیز، کودک‌آزار، آزادی‌ستیز، ترور و وحشت، تبعیض و استثمار، جای‌گاه شایسته و به‌سزایی دارد.

زنان برابری‌طلب و آگاه ایران با وجود سرکوب سیستماتیک و مداوم حکومت و مردسالاری، اما با مبارزه و مقاومت خود سنگرهایی در ر عرصه‌های سیاسی، فرهنگی و اجتماعی تسخیر کرده‌اند. هرچند که سهم زنان از بازار کار ایران حدود ۱۲ تا ۱۳ درصد و سیاست رسمی کشور، شاید نیم درصدی هم به حساب نیاید اما در مقابل آبروتاید جنسی حاکمیت، زنان جامعه ما برخلاف دوران شاه و سال‌های نخست انقلاب، در عرصه‌ی آکادمیک، ادبیات و هنر از جمله سینما، وکالت، آموزش، بهداشت و... رشد چشم‌گیری کسب کرده‌اند. ما امروز در جنبش کارگری، جنبش زنان، جنبش دانشجویی و جنبش‌های خلق‌های تحت ستم ایران، با هزاران زن فعال و جسوری روبرو هستیم که بارها به زندان افکنده شده‌اند؛ اما به‌محض آزادی بازهم به مبارزه بی‌امان خود ادامه داده‌اند. کم نیستند زنانی که توسط حکومت اسلامی اعدام و یا زیر شکنجه جان داده‌اند اما جنبش زنان و فعالین آن، هرگز مرعوب این رعب و وحشت و اعدام و ترور حکومت اسلامی نشده‌اند. هم‌اکنون نیز صدها زن فعال فرهنگی، اجتماعی و سیاسی در زندان‌های مخوف حکومت اسلامی، زندانی هستند. آن‌ها با شهامت و جسارت فوق‌العاده و تحسین‌برانگیزی در مقابل شکنجه‌گران حکومت اسلامی ایستاده‌اند...

● متن کامل پیام در بخش پیام‌ها

کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد

Iransk-svenska arbetarsolidaritetskommittén

isask@comhem.se

۱۴ فوریه ۲۰۱۹

برخیز! دستانت را به ما بده تا توانمندتر شویم!

▲ کلیپی به مناسبت یک سالگی

«کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان در ایران»

<https://youtube.com/watch?v=ldDOKgjsJws>

□ نظرات در یافتی:

● فریماه روشن

زنجیره‌ی خشونت علیه زنان را چنان پاره کنیم که هیچ نیرویی یارای بافتن دوباره‌ی آن را نیابد!

در چهل‌مین سالگرد خیزش زنان ۵۷ در کنار هم علیه تمام استبداد و خشونت جمهوری اسلامی فریادخواهیم زد ...

● غلام عسگری

در مقابل مادران بشریت که من زاده شده از بطن مادری دلسوز و زحمتکش همچون صدها میلیون مادر دیگر که نیمی از جمعیت جهان را از بدو پیدایش انسان تاکنون تشکیل داده و می‌دهند و خواهند داد برخلاف حاکمان ضد زن داعشی حکومت آخوندی کلاه از سر برمی‌دارم و عرض ادب و احترام دارم.

حرکت انسان‌دوستانه‌ی آن‌ها در فصل سرما جهت حمایت از زنان دربند و اسارت رژیم متحجران آخوندی جای بسی سپاس و قدردانی دارد.

دست‌های پر از مهرشان را می‌بوسم و قلباً با همه‌ی درد و رنجی که از گزیده‌های شاه و شیخ بر دل و تن دارم خود را همراه و در کنارشان احساس می‌کنم.

توانتان بیش و صدایتان رساتر و در پایان راهییمایی دشمن‌تان یعنی رژیم جهل و جور و فساد و جنایت آخوندی سرنگون باد.

چشمهای‌تان به فردای آزادی ملک و ملت ایران روشن باد.

● علی آزاد

با دروهای گرم و سپاس فراوان از برگزارکنندگان تظاهرات و کمپین علیه خشونت به مناسبت ۸ مارس

من علی آزاد از کپنهاک دانمارک به نمایندگی دو نهاد فعال سیاسی و اجتماعی از این کمیته سراسری حمایت می‌کنیم و تلاش می‌کنیم که صدای اعتراض شما را به گوش ایرانیان در دانمارک و زنان و مردان آزاده در دانمارک انعکاس بدهیم امیدوارم که فرصت و امکان آن را داشته باشید عکس و ماتریالهای فعالیت‌هایتان را برای ما ارسال کنید بخصوص به زبان دانمارکی.

همچنین از دست اندرکاران سایت گزارشگران نیز قدردانی می‌کنیم و برای همه‌ی شما آرزوی موفقیت و سربلندی داریم!

علی آزاد از دانمارک

aliazademil@yahoo.dk

کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران در

دانمارک

کانون پوینده کپنهاک

● بهمن یوسفی از استرالیا

اقدامی والا و ارزشمند برای پشتیبانی از زنان در اسارت شئونات واپسگرانه اسلامی در آستانه‌ی ۸ مارس روز جهانی زن به‌ییش به‌سوی برچیدن کل سیستم بربریت اسلامی نه به حجاب اجباری!

زنده‌باد برابری زن و مرد!

● عباس منصوران: عضو حزب کمونیست ایران

حکومت اسلامی در نخستین روز به قدرت رسیدن، پایه‌های حکومت طبقاتی و اسلامی خویش را با سرکوب زنان بنا نهاد. از همین روی، زنان به‌سان نیمی از جامعه، محروم از حقوق حتا حقوق بشری - طبقاتی، به‌سان یک واکنش طبیعی و برای دفاع از عزت‌نفس و حقوق پایه‌ای خویش پیوسته در

صف نخست مبارزه، زیر ستم، شکنجه و کشتار و زندان قرار داشته‌اند. اگر تاکنون هزاران زن در زندان‌های سراسر ایران در دهه‌ی شصت تاکنون به اعدام و سنگسار و دار و شکنجه محکوم شده و جان‌باخته‌اند، ریشه در آنتاگونیسم اسلامی به پدیده‌ای به نام زن دارد. اگر زنان در زندان قرچک ورامین به آتش کشیده می‌شوند، اگر سپیده قلیانی‌ها هم‌اکنون در دخمه‌ای از زندان‌های حکومتی به جرم دفاع از کارگران هفت‌تپه به شکنجه

نشسته است، اگر نیلوفر بیانی‌ها و سپیده کاشانی‌ها در بی‌دادگاه فعالین محیط‌زیست، با اتهام فساد فی‌الارض محاکمه می‌شوند، اگر نیلوفر بیانی که نزدیک به یک سال «بازداشت موقت» را گذرانده در هر دو جلسه دادگاه

اعلام می‌کند که شکنجه‌شده و اعتراف‌اش زیر شکنجه صورت گرفته و فریاد می‌زند: «اگر شما رو هم مثل من به آمپول زدن تهدید می‌کردند، اعتراف می‌کردید»!...

● Sanam Tousi

دستیابی دوباره به همه‌ی ارزش‌های مقدس و گران‌بهای که در لابه‌لای برگ‌های تاریخ [محو] شده، بر عهده‌ی خود زنان است؛ زیرا سیستم و عقلائیت مرد هیچ‌گاه در راستای احقاق حقوق زنان و بازگرداندن کرامت و ارزش انسانی زنان گام بر نخواهد داشت چون سرمنشأ همه‌ی مسائل و مشکلات، دولت و مجریان آن است. مبارزه‌ی رادیکال و مستمر با سیستم است زیرا نهایت سازش در برابر نابرابری‌ها و استعمار به معنای تسلیمیت و تداوم خشونت و رنج‌های بی‌پایان است. زنان طلایه‌داران جامعه‌ی آزاد و دموکراتیک‌اند و قادرند بار دیگر جامعه را آباد و آزاد ساخته و همه‌ی ارزش‌های معنوی و اخلاقی که به مرز نابودی رسیده است را از نو احیاء نمایند. چون سرشت زنان آزادی‌خواه، صلح‌طلب و زیباست.

علمی که توسط زن توسعه داده شود، اولین گامی خواهد بود که بسوی جامعه‌شناسی حقیقی برداشته می‌شود.

پیام به راهپیمایه

«کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماع و خانگی بر زنان در ایران»

● پیام نجیبه صالح‌زاده و محمود صالحی از فعالین جنبش کارگری

سقز/ایران - ۶ اسفند ۱۳۹۷

سازمان‌دهندگان کارزار مبارزه علیه خشونت زنان، درودهای گرم ما را پذیرا باشید.
عزیزان:

یکی از مشکلات غیرقابل‌انکار امروز در نظام گنبدیده‌ی سرمایه‌داری، خشونت علیه زنان در سراسر جهان است. بدرفتاری با زنان در عرصه‌های مختلف، در سراسر جهان سلامت روحی و جسمی زنان را به مخاطره انداخته است. این خشونت‌ها علیه زنان در خانواده و اجتماع، سبب تشویش، حس حقارت و درنهایت خودکشی تعدادی از زنان می‌گردد. این رخدادها ناگوار در همه‌ی کشورها جهان دیده شده است.

برای مقابله با این خشونت‌ها نیاز به مبارزه‌ی پیگیر زنان در تمام عرصه‌های زندگی و کار است. زنان مبارز همراه مردان برابری طلب باید با تمام توان در مقابل این همه خشونت که ما در طول روز آن را در اطراف خود مشاهده می‌کنیم، مبارزه کنند و یک‌لحظه دست روی دست نگذارند. خشونت علیه زنان با شعار و نوشتن مقاله‌های طولانی از بین نخواهد رفت. بلکه برای از بین بردن هرگونه خشونت در نظام سرمایه‌داری علیه زنان باید مبارزه کرد. این مبارزه بدون حضور گسترده‌ی زنان امکان‌پذیر نیست.

برگزارکنندگان کارزار خشونت علیه زنان،

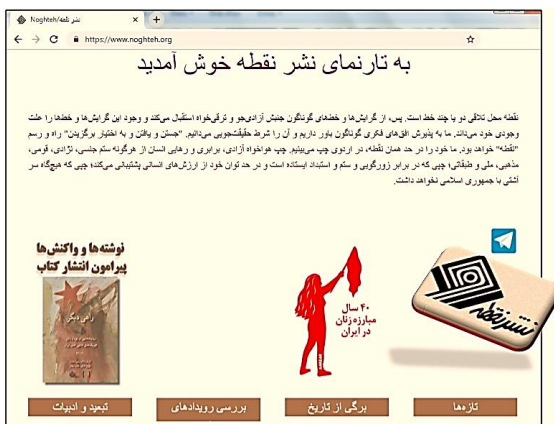
ما دوست داشتیم در آن روزهای معین و مشخص (۶، ۷ و ۸ مارس مصادف با روز جهانی زن) در کنار شماها راهپیمایی می‌کردیم و حضوری علیه هرگونه خشونت صدای اعتراض خود را بلند می‌کردیم.

در صورت ما ضمن حمایت از کارزار علیه خشونت، از همه‌ی زنان جهان می‌خواهیم تا در مقابل خشونت علیه زنان در هرکجای جهان که هستند، سکوت نکنند و در طول سال با آن پدیده شوم مبارزه کنند.

با احترام

نجیبه صالح‌زاده و محمود صالحی

سقز - ایران / ششم اسفند ۱۳۹۷

● همبستگی «نشر نقطه» با کارزار زنان

۸ مارس ۲۰۱۹

از طرف «ناصر مهاجر»، یکی از نویسندگان کتاب دوجلدی «خیزش زنان ایران در اسفند ۱۳۵۷» ایمیلی دریافت کردیم مبنی بر حمایت نشر نقطه، ناشر این کتاب دوجلدی، از کارزار زنان. این انتشارات، لوگوی کارزار زنان را در صفحه‌ی اول خود درج کرده‌اند و بدین وسیله، حمایت خود را از این کارزار اعلام نموده‌اند. درود فراوان به این حامیان عزیز و همراه. ایمیل «ناصر مهاجر» که به فریبا، از اعضای کارزار ارسال شده است:

فریبای خوب و عزیز

روز جهانی زن را به تو شادباش می‌گویم و خسته نباشی.

محبت کن و لینک زیر را یک‌لحظه فعال کن و ببین که دوستان نقطه هم به کمپین پیوسته‌اند، در کنار شما هستند و دلشان با یاران!

<https://www.noghteh.org>

از سوی ما به همه‌ی رفقا و دوستان، ۸ مارس را تبریک بگو.

با مهر بسیار

ناصر

پیام شهین نوایی از زنان حاضر در تظاهرات سال ۱۳۵۷، به کارزار زنان

پیام بنیاد بین‌المللی زنان آزاد

خشونت علیه زنان سیاسی است!

چرا؟

از آنجاکه هرگونه خشونت علیه زنان به حملات سیاسی سیستم مربوط است، به همین منظور خشونت علیه زنان سیاسی است. خشونت علیه زنان، سلاح دائمی، مؤثر و پیوسته این سیستم است. زمانی که زنی به این درک و آگاهی می‌رسد و می‌خواهد با هویت خود و نه مرد و یا نظام زندگی کند، مورد خشونت واقع می‌شود. ما به‌عنوان بنیاد بین‌المللی زنان آزاد مخالف تمامی اشکال خشونت هستیم!

به همین دلیل همبستگی خود را با زنان ایرانی که با اشکال مختلف ظلم و ستم مخالفانند، به‌وسیله‌ی این پیام اعلام می‌داریم و مبارزه آن‌ها را محترم می‌شماریم.

بنیاد بین‌المللی زنان آزاد

۲۸ ژانویه ۲۰۱۹

●●●●●●●●

● اصل پیام به زبان هلندی:

Geweld tegen vrouwen is politiek!

Waarom?

Elke vorm van geweld tegen vrouwen houdt verband met de politieke aanvallen van het systeem, dus geweld tegen vrouwen is politiek. Geweld tegen vrouwen is het meest permanente, effectieve en voortdurende wapen van het systeem. Wanneer vrouwen bezwaar maken, weigeren, bestaan met hun eigen identiteit en niet leven met de man of systeem komen ze met geweld in aanraking.

Wij als Internationale Vrije Vrouwen Stichting zijn tegen alle vormen van geweld!

Hierbij geven we onze boodschap van solidariteit met Iraanse vrouwen die zich verzetten tegen alle soorten onderdrukkingen en groeten hun strijd.

Internationale Vrije Vrouwen
Stichting

28 januari 2019

پیام به راهپیمایی «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران»، مارس ۲۰۱۹ درود فراوان به زنان آزاده و مبارز، دست‌اندرکاران برگزاری این بزرگداشت و شرکت‌کنندگان در این راه پیمایی تاریخی در بزرگداشت چهلمین سالگرد جنبش نوین زنان ایران. رزمتمان پایدار.

متأسفم که نمی‌توانم با شما همگام باشم، اما با یادتان در تظاهرات روز جهانی زن در قاره‌ای دیگر شرکت خواهم داشت. جنبش فمینیستی جهانی ست و از پیوند بین‌المللی آن بسیار آموخته‌ایم.

زنان ایرانی در دیاسپورا همواره این روز را گرمی داشته‌اند و به همت آنان تنها فیلم برجای‌مانده از حرکت تاریخی در روزهای نهم و دهم مارس ۱۹۷۹، هیجدهم و نوزدهم اسفند ۱۳۵۷ که توسط زنان فمینیست فرانسوی تهیه‌شده بود، با زیرنویس به زبان‌های مختلف در چهار قاره جهان در گردش است. هر بار که این فیلم را دیده‌ام، هیجان‌زده به آن روزها پرتاب می‌شوم.

صبح زود روز هشتم مارس همگام هزاران زنی شدم که محوطه دانشگاه تهران را به اشغال خود درآورده بودند. این تجمع که به تدریج به میلیون نیز رسید، بدون تدارک قبلی از زنان خشمگین و مصممی بود که در پاسخ به سخنان خمینی در قم* به خیابان‌ها آمده بودند تا پاسخی جانانه به قدرت‌خزیدگان جدید داده باشند. گفتمان لائیک زنان در آن روزها در شعارهای آن‌ها متجلی بود. آن‌ها نشان دادند که پیشرفت جامعه در گرو آزادی و دموکراسی و شرکت همه‌جانبه زنان خواهد بود؛ و تجربه نشان داده که بدون آزادی و دموکراسی و دخالت فعال زنان هرگز به پیشرفت نخواهیم رسید. این زنان علیه شاه دیکتاتور برخاسته بودند و در آن روز به خوبی دریافتند که «در صبح آزادی جای زن خالی است» و یا در شعار «آزادی نه شرقی است، نه غربی، جهانی است» نشان دادند که برخلاف درک سنتی نیروهای مترقی چپ و سازمان‌های نام‌دار آن دوران مانند «چریک‌های فدایی خلق» و در یک کلیت جامعه‌ی روشنفکر ایرانی در آن روزها از آزادی زنان، درکی جهان‌دارا نبودند.

تمام روز هشتم مارس در دانشگاه تهران در حرکت بودم، دلم می‌خواست این زنان هشیار را بیشتر بشناسم. برف می‌بارید و هوا سرد بود، ولی خللی در خواست آن‌ها که خواهان عکس‌العملی سخت به گفتمان خمینی بودند وارد نمی‌کرد.

جلو دانشکده حقوق، جمعی از زنان گرد هم ایستاده و باهم در گفتگو بودند. کمی آن‌طرف‌تر عده‌ای زن جوان با صدای بلند شعار «مرگ بر خمینی» می‌دادند. با تعجب به آن‌ها نزدیک شدم و جسارت‌شان را ستودم. آن‌ها از من جسورتر و بی‌پروا تر بودند تا به امروز حس قوی آن‌ها را در پیش‌بینی وقایع بعدی تحسین می‌کنم.

قرار بود سه برنامه سخنرانی به مناسبت اولین هشت مارس در بهار آزادی - در دوران حکومت پهلوی، برگزاری هشت مارس ممنوع بود و به‌جای آن ۱۷ دی‌ماه را روز زن نامیده بودند - از طرف سه تشکل زنان در دانشکده‌های ادبیات، حقوق و هنرهای زیبا برگزار شود. ساعت ده صبح به سالن دانشکده ادبیات، تالار فردوسی، رفتم. تالار چنان آکنده از جمعیت بود که هیچ حرفی شنیده نمی‌شد. همه‌همه و ناآرامی زیاد بود، جمعیت خواهان یک عمل بود و نه بحث و گفتگو در مورد روز زن. پس از مدت کوتاهی همگی از سالن خارج شدیم و به‌طرف در بزرگ دانشگاه تهران در حرکت که گفته شد اشرف دهقانی در ستاد چریک‌های فدایی خلق در خیابان میکده (ساختمان اشغال‌شده‌ی ساواک تهران) سخنرانی می‌کند. چندین هزار نفر به آن‌طرف حرکت کردند. من نیز با جمعیت برده شدم. به ستاد فدایی‌ها رسیدیم. از سخنرانی «اشرف دهقانی» خبری نبود. خود را به محل ستاد رساندم و جستجو کردم، گفته شد شایعه است. در نزدیکی ستاد دو زن را دیدم که با چادر مشکی ایستاده و جمعیت را نظاره می‌کنند. از آن‌ها خواستم به جمع بپیوندند. گفتند: «مواظب باشید ماجرای زنان قابلمه به دست شبلی تکرار نشود.»

در اولین خیزش خود به خودی و قدرتمند زنان، حکومت عقب‌نشینی کرد. ولی بعدها به تدریج پس از قلع‌وقمع روزنامه‌ها و تشکل‌های سیاسی و صنفی و بسته شدن دانشگاه‌ها و جنگ با عراق و بیکار کردن تعداد بی‌شماری از زنان، در پنجم مرداد ۱۳۶۳ (۱۹۸۴) دولت لایحه‌ی حجاب اجباری را از مجلس گذارند و از آذرماه همان سال به اجرا درآمد و کلیه‌ی زنان را در ایران، اعم از مسلمان و غیرمسلمان، ایرانی و غیر ایرانی، مقید به پوشش اسلامی نمود.

شور و شغف آن تظاهرات را هنوز حس می‌کنم. تظاهراتی که راه و هدف آینده‌ی زندگی مبارزاتی‌ام را رقم زد. هنوز آن صداها در گوشم طنین‌انداز است. «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم». «در صبح آزادی جای حق زن خالی». «آزادی نه شرقی است، نه غربی، جهانی است».

مبارزه‌ی زنان در ایران و در دیاسپورا در چهل سال گذشته ادامه داشته. زنان در جامعه ایران همچنان به‌عنوان پیش‌قراولان آزادی‌های اجتماعی و فردی در تک‌تک روزهای چهل سال گذشته علیه حجاب اجباری مبارزه کرده‌اند. تداوم این مبارزات از هشت مارس ۱۳۵۷ تا ویدا موحد در دی‌ماه ۱۳۹۶ و «زنان خیابان انقلاب» در این سال و سپیده‌قلیان در دی‌ماه ۱۳۹۷ نشان داده‌شده.

پس از سرکوب خشن سال ۱۳۶۰، زنان در محافل و جمع‌های کوچک هشت مارس را جشن گرفته و پاسداری کرده‌اند. شکل‌گیری حرکات اعتراضی در فرصتی که فضای جامعه کمی بازتر بوده تا برپایی «کتابخانه صدیقه دولت‌آبادی»، «کمپین یک‌میلیون امضا»، «نه به سنگسار»، «زلزله بم»، «آزادی‌های یواشکی»، «زلزله کردستان»، «چهارشنبه‌های سفید»، «تجمع زنان روز هشت مارس جلو وزارت کار در سال ۱۳۹۶» نشان از تجربه‌های رنگارنگ در ایران بوده.

در دیاسپورا نیز شکل‌گیری بیش از ۱۵۰ تشکل مستقل در سه قاره مختلف از سال ۱۹۸۰ تاکنون نشان از خواست آزادی و رشد آگاهی فمینیستی این زنان در درجات متفاوت بوده. نگاهی به این تجربه‌ها نشان می‌دهد که نه چانه‌زنی با حکومتیان و جناح‌های مختلف آن و نه وابستگی به قدرت‌مداران خارجی در انواع متفاوتش از آن‌جایی‌ها گرفته تا برنامه‌های تلویزیونی و رادیویی، هیچ‌کدام زنان را به آزادی، خودگردانی و استقلال نمی‌رساند. بلکه مبارزه زنان برای دگرگونی در ساختار قدرت حکومتی در ایران و مشارکت عمومی می‌تواند در مرحله اول پاسخگوی خواسته‌های دموکراتیک زنان و تغییر قوانین زن‌ستیز آن با شرکت و دخالت فعال خود زنان در کلیه‌ی سطوح جامعه باشد.

به امید آن روز!

شهین نوائی

برلن، ژانویه ۲۰۱۹

نمی‌دانم به چه دلیل به این فکر رسیده بودند که طرفداران سلطنت پهلوی این تظاهرات را برپا کرده‌اند؟ سیستمی که خواسته‌های زنان پیشرو را سرکوب کرده بود. سیستمی که درونی کردن ارزش‌های مردسالاری و جدایی جنسیتی از اصول آن بود؛ و سعی در پرورش زنان «نجیب‌خانه‌دار» و «مادران نمونه با فرزندان بسیار» داشت و نه زنان بی‌پروا، خودگردان و شجاع.

دو هفته قبل از هشت مارس ۱۳۵۷ با چندین زن دیگر در جلسه بحثی آشنا شده بودم که خواهان به وجود آوردن تشکل مستقل زنان بودیم. مستقل از کلیه‌ی تشکل‌های سیاسی؛ خودگردان و خودکفا، آزاد از قیمومیت گروهی در اپوزیسیون مترقی. به دلیل دیکتاتوری حاکم در زمان حکومت شاه ما فاقد تجربه‌ی کار دموکراتیک و یا صنفی در ایران بودیم و به این دلیل می‌دانستیم که باید گام‌به‌گام فراگیریم و مخالف تشکیلات از بالا تعیین‌کننده. به این مناسبت ما اطلاعیه‌ای نوشته و از علاقه‌مندان دعوت کرده بودیم که برای بحث و گفتگو به ما بپیوندند؛ اما در آن روز تاریخی مجالی برای پخش این دعوت نبود. عصر هشت مارس جمع تقریباً بیست نفره ما جمع شدیم که مشاهدات خودمان را ردوبدل کنیم. قرار روز بعد بر این شد که در نقاط مختلف شرکت کنیم و تجربه‌مان را بررسی نماییم.

روز نهم مارس بازم جمعیت انبوهی در دانشگاه تهران و خیابان‌های اطراف آن گردآمده بودند. تعداد زنان سحرخیزتر از من بسیار بود. همگی باهم حرف می‌زدند که تا آخر خواهیم ایستاد و نمی‌گذاریم ما را حذف کنند. زنان همگی سکولار بودند. آن‌هایی هم که با روسری و یا چادر آمده بودند خواهان آزادی زنان. به خاطر ندارم چه ساعتی بود که همراه هزاران زن در خیابان انقلاب حرکت کردیم. عده‌ای به‌طرف میدان آزادی و عده‌ای به‌طرف ایستگاه رادیوتلوویزیون. در روز دوم دسته‌های عریضه‌کش حزب‌الله با فریاد «یا روسری یا توسری» افزایش‌یافته بود و هرچند که تعدادشان در مقایسه با تظاهرکنندگان اندک بود، ولی با زنجیر به زنان حمله می‌کردند. باینکه تظاهرات روز قبل از طرف نیروهای مترقی به دلیل گفتمان «ضد امپریالیستی» و این‌که «حجاب مسئله ثانوی است» یا «حجاب مسئله زن زحمتکش نیست» مورد حمایت قرار نگرفته و یا کاملاً ندیده گرفته‌شده بود - تعداد زیادی از مردان مترقی با زنجیر کردن دست‌هایشان از تظاهرات حمایت می‌کردند و مانع حمله‌ی حزب‌الله سازمان‌یافته به‌صفت تظاهرات می‌شدند.

حمایت آن‌ها در روزهای بعد نیز ادامه داشت. در طی حرکت به‌طرف ایستگاه تلویزیون در خیابان انقلاب و ولی‌عصر (پهلوی سابق) مرتب بر تعداد تظاهرکنندگان اضافه می‌شد. آن‌ها از ادارات و یا وزارت‌خانه‌های در مسیر خارج‌شده و می‌پیوستند. پرستاران از بالکن و یا پنجره کلینیک‌ها و بیمارستان‌ها حمایت خود را با دست‌ان گره‌کرده نشان می‌دادند.

جلو ایستگاه تلویزیون زنان کارمند آن روی پله‌ها ایستاده و با نزدیک شدن جمعیت شادی‌کنان به جمع پیوستند. اعتراض به دلیل عدم پخش اخبار تظاهرات و وقایع روز قبل بود، باینکه خبرنگاران تلویزیون، دوربین به دست همه‌جا حضور داشتند.

روز دهم مارس نیز تظاهرات ادامه داشت. حکومت در عصر این روز اعلام عقب‌نشینی کرد. امیرانتظام سخنگوی دولت موقت و آیت‌الله طالقانی که به دلیل مبارزه‌اش با شاه تنها آخوند مورداحترام مردم قبل از انقلاب بود، به تلویزیون آمدند و به‌نوعی حرف خمینی را پس گرفتند و توجیه کردند که به‌هیچ‌وجه اجباری در رعایت حجاب نیست و زنان می‌توانند بدون حجاب سرکار بروند، منظور علیه بی‌بندوباری بوده (نقل به معنی)!

قرار بود جمع کوچک ما با خانم خواجه‌نوری یکی از اعضای «جمعیت زنان حقوقدان» و تعدادی دیگر جمع شده و خواسته‌های خودمان را در بیانیه‌ای منتشر کنیم. این نوشته به‌عنوان قطعنامه در روز چهارم درون دادگستری و خارج از آن خوانده شد.

● حمایت تصویری جمعی از هنرمندان تئاتر شهر روتردام/هلند از کارزار زنان

● اصل پیام به زبان انگلیسی:

To: Campaign to fight state, social and domestic violence against women in Iran

On this International Women's Day 2019 - the annual celebration of working women's resistance - Radical Women stands in solidarity with our Iranian sisters. We applaud the demonstrators holding a three-day march in Hamburg, Amsterdam, and Brussels to end state, domestic and social violence against Iranian women. And we call on the Iranian government to stop the persecution of the Girls of Revolution Street and other women fighting for their rights.

Radical Women also demands that the Iranian government immediately release all political prisoners, end attacks on lawyers defending activists, and grant full civil rights and self-determination to the Kurdish people and other oppressed minorities in Iran. We support the demands of the Iranian people for democracy, freedom from censorship and an end to repression.

We also call on the U.S. to cease its harsh sanctions against Iran, which were unilaterally imposed even though Iran met its obligations under the internationally negotiated nuclear deal. U.S. sanctions make the lives of the Iranian people much more difficult. Scarcity falls the hardest on the most vulnerable – women, children, the ill and people already struggling in poverty.

In the tradition of revolutionary socialist feminist leaders - from Clara Zetkin to our founder Clara Fraser - we add our voices to the international chorus demanding an end to capitalist patriarchy in Iran and around the world.

Helen Gilbert
Radical Women - United States

Debbie Brennan
Radical Women - Australia
March 5, 2019

● پیام سازمان «زنان رادیکال» به کارزار زنان

● ترجمه‌ی فارسی:

به: کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران
امسال روز جهانی زن ۲۰۱۹ که جشن سالگرد مقاومت زنان زحمت‌کش و کارگر است، «زنان رادیکال» در کنار خواهران ایرانی‌مان ایستاده و از آن‌ها حمایت می‌کند. ما مشوق زنانی هستیم که راه‌پیمایی سه‌روزه در هامبورگ، آمستردام (قبلن آمستردام) اعلام‌شده بود و بعد به دن‌هاگ تغییر کرد - مترجم) و بروکسل در جهت پایان دادن به خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان ایرانی را بر پا کردند و در آن شرکت داشتند. ما از دولت ایران می‌خواهیم که از آزار و اذیت دختران خیابان انقلاب و زنان دیگری که برای حق‌شان مبارزه می‌کنند دست بردارد.

«زنان رادیکال» هم‌چنین خواهان این هستند که دولت ایران هر چه سریع‌تر تمام زندانیان سیاسی را آزاد کند، به حملات خود به وکلایی که از فعالین گوناگون دفاع می‌کنند پایان دهد و به مردم کردستان و دیگر اقلیت‌های مورد ستم قرارگرفته در ایران حقوق کامل و حق تعیین سرنوشت بدهد. ما از درخواست مردم ایران برای داشتن دموکراسی، آزادی از قید هرگونه سانسور و پایان یافتن ظلم و فرودستی حمایت می‌کنیم.

ما هم‌چنین از دولت آمریکا می‌خواهیم که تحریم‌های سخت و شدیدش را علیه ایران متوقف کند. این تحریم‌ها به‌طور یک‌جانبه اعمال شدند حتی با این‌که ایران به وظایفی که قرارداد هسته‌ای برایش تعیین کرده بود عمل کرد. تحریم‌های آمریکا زندگی مردم ایران را به‌شدت سخت‌تر کرده است. کمبودها بیش از همه به ضعیف‌ترین افراد ضربات شدیدتری می‌زند؛ یعنی به زنان، کودکان، بیماران و مردمی که از همان قبل هم در فقر و کمبود به سر می‌بردند.

با پیروی از رهبران سوسیال فمینیست - از کلارا زتکین گرفته تا بنیان‌گذار سازمان ما کلارا فریزر - ما صدایمان را با نغمه‌سرایان آزادی زنان در سراسر جهان در هم می‌آمیزیم و خواهان پایان بخشیدن به مردسالاری سرمایه‌دار در ایران و جهان هستیم.

هلن گیلبرت

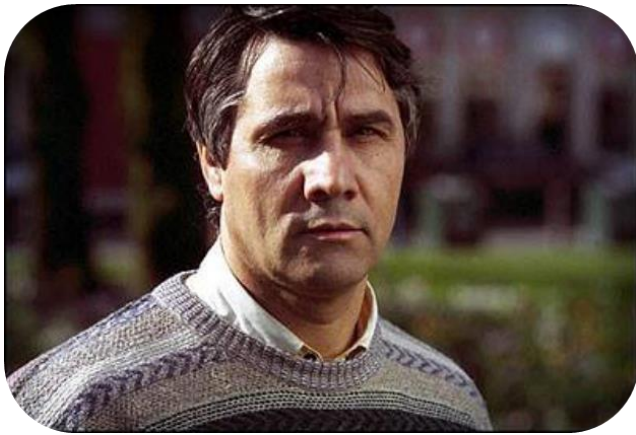
زنان رادیکال - آمریکا

دبی برنان

زنان رادیکال - استرالیا

۵ مارس ۲۰۱۹

● پیام احمد پوری به کارزار زنان

سرعت تحولات اجتماعی و مبارزات زنان برای نابودی هرگونه تبعیض و برابری با مردان در نیم قرن اخیر بیشتر از تمام مبارزات تاریخی از دوران برده‌داری تاکنون بودا...

در قرن بیست و یکم به احتمال قوی زنان به برابری واقعی با مردان خواهند رسید. با توجه به سرعت رشد علم و تکنولوژی و پیامدهای آن در تحولات اجتماعی، می‌توان امیدوار بود که بقایای قوانین و خرافات خردستیز مذهبی که طبق آیات الهی، زنان را مورد تبعیض منفی قرار می‌دهند به‌طور کامل از زندگی اجتماعی محو شود!

البته اگر نظام سرمایه‌داری جهان را نابود نکرده باشد و بدون جنگ‌های ویرانگر جهانی جای خود را به نظامی عدالت محور و حافظ محیط‌زیست و بشریت بدهد... آزادی زنان در نظام سرمایه‌داری تا جایی است که در عرصه‌ی کار و اجتماع موجب تولید سود بیشتر برای طبقه‌ی حاکم باشند... باورهای رهبران فعلی آمریکا و رئیس‌جمهور آمریکا در مورد زنان گویای نوع برابری زنان و مردان در نظام سرمایه‌داری است...

آزادی واقعی زنان در همبستگی با مردان در جهت ساختن دنیایی انسانی عملی خواهد شد... یادمان باشد که میلیاردها انسان اکنون روزی کمتر از دو دلار درآمد دارند و سطح تحصیلات و امکانات مالی آن‌ها مانع از دستیابی به تلفن همراه و اینترنت است... این شکاف رشد یابنده بین فقیر و غنی هرگز در نظام سودمحور و سرمایه‌داری حل نخواهد شد!... زنی که روزی کمتر از یک دلار درآمد دارد چگونه می‌تواند معنی آزادی و برابری را بفهمد؟!... صحبت از حقوق مساوی سیاسی و اجتماعی برای چنین افرادی که تعدادشان تقریباً یک میلیارد نفر است یک طنز تلخ است!... در نظام سرمایه‌داری شایستگی افراد و حقوق اجتماعی و سیاسی‌شان به میزان ثروت‌شان وابسته است!...

تجاوز به زنان در جنگ‌های امپریالیستی و اسلامی

در جنگ‌های امپریالیستی که بنام دفاع از حقوق بشر یا حقوق زنان انجام می‌پذیرد، زنان و کودکان اولین قربانیان جنگ‌ها و بی‌ثباتی سیاسی و اقتصادی هستند. خوشبختانه تجاوز به زنان و کودکان در جنگ به‌عنوان جنایت جنگی شناخته شده... ولی علی‌رغم انکار ژنرال‌ها و سیاستمداران جنگ‌افروز، تجاوز به زنان و کودکان یک استراتژی شناخته شده در جنگ‌های جاریست...

در جنگ‌های «اسلامی» نیازی به انکار و دورویی نیست! با توسل به آیات مقدس الهی تجاوز به زنان اسیر به‌عنوان غنیمت جنگی تبدیل به حقوق طبیعی ارتش اسلام و یک وظیفه‌ی شرعی و مقدس می‌شود!... آیات‌الله‌هایی را که بر اساس آیات الهی مقدس تجاوز به زنان دهات و

جمهوری اسلامی از روز تولدش همزاد زن‌ستیزی است.

به کارزار زنان علیه هرگونه خشونت و تبعیض جنسیتی و بی‌عدالتی نژادی و طبقاتی بپیوندیم!

بدون آزادی زنان، آزادی مردان و به طبع آن آزادی بشریت ممکن نیست! سن قانونی ازدواج برای دختران حتی در افغانستان ۱۶ سال، بنگلادش ۱۸ سال و ایران ۱۳ سال ولی برای سنین کمتر با اجازه‌ی والدین و دادگاه مجاز است!

چهل سال حاکمیت جنایت‌بار جمهوری اسلامی خردستیز در ایران، همزاد زن‌ستیزی است! یکی از غرورانگیزترین ابعاد مبارزه‌ی مردم ایران علیه بنیادهای ارتجاعی و ننگین جمهوری اسلامی، چهل سال مبارزه‌ی مستمر زنان در تمام اشکال و سطوح انفرادی و اجتماعی است.

در چهلمین سال خیزش زنان علیه حجاب اجباری و هرگونه تبعیض جنسی و طبقاتی به دفاع از مبارزات زنان آزادی‌خواه برخیزیم!

آزادی زنان در یک نگاه استراتژیک

در قرن هجدهم زنان برای سوادآموزی مبارزه می‌کردند...

کلیساها و مساجد و ادیان الهی در طول تاریخ بزرگ‌ترین دشمن و مانع تحصیلات و اشتغال زنان بودند...

در قرن نوزدهم کسب حق رأی و برابری با مردان، مهم‌ترین خواست زنان مبارز و آزادی‌خواه و فمینیست بود... مارکسیسم در سطح تئوریک و مارکسیست‌ها در میدان‌های مبارزه‌ی عملی برای کسب حق رأی زنان و محو هر نوع استثمار و سرکوب زنان و طبقات تحت ستم، امواج مبارزات سیاسی و اجتماعی زنان را به اوج‌های ناشناخته‌ای ارتقاء دادند... قابل توجه است که آلکساندارا کولونتای اولین زنی در تاریخ بشریت است که در سال ۱۹۱۷ بعد از انقلاب سوسیالیستی اکتبر، در دولت لنین وزیر شد!...

یادمان نرود در کشور سوئیس که ثروتمندترین و زیباترین بوتیک کشورهای سرمایه‌داری است، زنان در سال ۱۹۷۱ حق رأی کسب کردند!... زنان در فرانسه در سال ۱۹۴۴، سوئد ۱۹۲۱ و در ایالات‌متحده در سال ۱۹۲۰ حق رأی را کسب کردند!... در کشورهای نفت‌خیز عربی خاورمیانه و مرکز اسلام و بهترین دوستان آمریکا و اروپا تا پایان قرن بیستم زنان از حق رأی محروم بودند! بعد از قرن بیست و یکم زنان در این کشورها حق رأی را به دست آوردند! به‌جز عربستان سعودی که مرکز اسلام و قبله‌ی مسلمانان است، هنوز هم زنان حق رأی را کسب نکرده‌اند تا چه رسد به آزادی و برابری اجتماعی و سیاسی واقعی!...

در قرن بیستم به‌ویژه بعد از جنگ دوم جهانی زنان خواهان برابری واقعی با مردان در کلیه‌ی میدان‌های علمی، تخصصی، شغلی و اجتماعی بودند... در سه دهه‌ی پایانی قرن بیستم به میمنت دولت‌های رفاه و رقابت با کشورهای سوسیالیستی زنان تا حدودی این‌گونه آزادی و حقوق برابر را در کشورهای اروپایی به دست آوردند!... اریک هابسبوم معتقد است: یکی از مهم‌ترین و تأثیرگذارترین موفقیت‌های زنان در دهه‌های پایان قرن بیستم، کسب حق کنترل زادوولد و بر بدن خود بود...

زنان آزادی کنترل زادوولد و بر بدن خود را در مبارزه‌ی مستقیم علیه مذاهب اسلام و مسیحیت و یهودیت کسب کردند...

وضعیت زنان در اروپا

آمارهای تجاوز و خشونت به زنان در کشورهای اروپایی هنوز هم شوک‌آور است... طبق معتبرترین تحقیقات سازمان‌های اروپایی حداقل یک‌سوم زنان مورد آزار و اذیت جنسی واقع می‌شوند! در اروپا تعداد زنانی که حداقل یک‌بار در طول عمر خود مورد تجاوز واقع شده‌اند بیش از ۹ میلیون نفر است یعنی اگر همه‌ی آن‌ها را در یک کشور جمع کنیم بیشتر از جمعیت کشور اتریش می‌شود!... همان‌طوری که در نمودارهای زیر می‌توانید ملاحظه کنید، مسئله‌ی باورنکردنی این است که در ثروتمندترین کشورهای اروپایی مانند هلند، دانمارک، نروژ، سوئد و فنلاند این رقم از متوسط ۳۳٪ اروپا بیشتر است، به‌ویژه در دانمارک تا ۵۰٪ رشد می‌کند!...

«میلیون‌ها زن و دختر در سراسر جهان تحقیر می‌شوند، کتک می‌خورند، مورد تجاوز قرار می‌گیرند یا حتی کشته می‌شوند. آن‌ها در خیابان‌ها، در مدرسه، در محل کار و خانه یا در اجتماع، خشونت می‌بینند. بیش از ۷۰ درصد زنان جهان در زندگی خود خشونت جسمی یا جنسی را تجربه می‌کنند. یک‌چهارم زنان باردار در جهان با خشونت روبرو می‌شوند.»

بخشی از آمار تکان‌دهنده‌ای که بان کی‌مون، دبیر کل سازمان ملل متحد، در پیام خود به مناسب روز جهانی منع خشونت علیه زنان در نوامبر ۲۰۱۳ اعلام کرد.

زنانی که از دست جنایتکاران حاکم یا جنگ‌های دائمی غارتگران جهان می‌گریزند بهترین شکار برای باندهای مافیایی و برده‌داری جنسی برای کسب حداکثر سود ممکن هستند... قاچاق زنان و بردگی جنسی آن‌ها در اغلب کشورهای اروپایی به‌عنوان صنعت جنسی یا سکس به رسمیت شناخته شده... تن‌فروشی اصولاً با انواع خشونت مرئی و نامرئی همراه است و از ضعف و نیاز برای زنده‌مان ناشی می‌شود... به رسمیت شناختن صنعت تجارت سکس در حقیقت نوعی انکار خشونت اجتماعی و دولتی سیستماتیک علیه افرادی است که از کوچک‌ترین مکانیسم دفاعی و آگاهی و خودسازمان‌دهی برخوردار نیستند... وضعیت آن‌ها در این پروسه فرار یا مهاجرت به معنی واقعی کلمه «یکی داستان است پر آب چشم...»

تبعیض دینی و فرهنگی

تا زمانی که انسان سعی می‌کند بنام مقدسات یا فرهنگ یا ایدئولوژی یا کسب حداکثر سود ممکن انسان‌های دیگر را دربند نگهدارد و از طریق تبعیض و تحقیر به سرکوب و کنترل آن‌ها دامن زند، هرگز خودش نیز به‌عنوان یک انسان آزادی واقعی را تجربه نخواهد کرد... در چنین جامعه‌ای «آزادی» هرکسی در گرو سرکوب و استثمار دیگری است! بشریت زمانی به آزادی واقعی خواهد رسید که آزادی هر فردی در گرو آزادی بقیه هموعانش باشد و به این رزم مشترک با همبستگی ادامه دهند!...

این مبارزه‌ی زنان هرگز به‌تنهایی به موفقیت نخواهند رسید... برای ساختن جهانی بهتر و انسانی‌تر، به مردان و زنانی نیازمندیم که انسانیت جزئی از طبیعت آن‌ها شده است!...

«رابطه مرد با زن طبیعی‌ترین رابطه‌ی موجود انسانی با موجود انسانی است... بر اساس این رابطه، کل سطح رشد انسانی را می‌توان قضاوت

شهرهای کشوری را که توسط «ارتش اسلام» اشغال شده مجاز می‌شمارند، عجیب است که هنوز به‌عنوان جنایتکاران جنگی یا جنایتکاران علیه بشریت، در دادگاه‌های بین‌المللی محاکمه نمی‌کنند؟!...
چهل سال حاکمیت جمهوری اسلامی در عمل به معنی چهل سال جنگ با زنان برای پس گرفتن حقوق اجتماعی زنان و بازگرداندن آن‌ها به دوران برده‌داری در تمام ابعاد زندگی خصوصی و اجتماعی، بوده است! مبارزه برای جاری کردن احکام شرعی دوران پارینه‌سنگی علیه زنان از اتاق خواب گرفته تا میدین عمومی و کنج سلول‌های انفرادی و شکنجه‌گاه‌های زندان‌ها، حتی تا لحظه‌ی اعدام جاریست!...

وضعیت زنان در قرن بیست و یکم در حکومت عدل الهی از زبان

رهبران جمهوری اسلامی

«حسین میرمحمد صادقی رئیس گروه جزا و جرم‌شناسی دانشگاه «شهید بهشتی» تهران با ابراز تأسف نسبت به اینکه امروز قاچاق زنان یک تجارت میلیارد دلاری شده احتمال داده قاچاق زنان دومین جرم سازمان‌یافته بعد از قاچاق مواد مخدر در ایران باشد...»

«مهدی کوچک‌زاده نماینده مجلس شورای اسلامی: صیغه به معنای لذت بردن است؛ هرکس خجالت می‌کشد، من نمی‌کشم...!»

«هر دو خواهر نماینده‌ی مجلس آماده‌ی سرویس‌دهی به جوانان نیازمند هستند...!» آقای کوچک‌زاده افزودند: «اسلام دین کاملی است و برای تمامی مشکلات بشریت راه‌حل دارد. راه‌حل اسلام برای جوانانی که امکان ازدواج ندارند، صیغه کردن است و ما بایستی تمام‌قد و بدون ترس از غوغاسالاری دشمنان، به جد این سنت الهی را تبلیغ و ترویج کنیم.» عضو فراکسیون انقلاب اسلامی در پایان افزودند: «پس از صحبت‌های من در مجلس، یکی از نمایندگان نردم آمد و پس از کلی حاشیه رفتن گفت: من میدونم شما دو تا خواهر جوان دارید، وجدانن اگه کسی بخواد اون‌ها رو صیغه کنه، شما قبول می‌کنید...؟ اگه صیغه شدن خواهران من، کمکی به ترویج این سنت الهی میکنه، من اصلن مخالفتی ندارم و همین‌جا اعلام می‌کنم از فردا درب خانگی ما به روی متقاضیان باز است و هر دو خواهر من آماده‌ی سرویس‌دهی به جوانان نیازمند هستند.»

در نظر مؤمنینی که مدعی هستند اسلام مقام زن را ارتقاء داده... اراده و خواست زن به‌عنوان یک انسان کوچک‌ترین معنایی ندارد! زن در یک کلمه، ابزاری برای سیر کردن شهوات و احساسات مردان است!... به همین دلیل این نماینده‌ی مجلس شورای اسلامی بدون این‌که کوچک‌ترین نیازی به مشورت با خواهرانش داشته باشد، در راه اسلام خواهرانش را همانند یک ابزار بی‌جان برای مصرف مردان مسلمان در اختیار جوانان مسلمانی قرار می‌دهد که به برای فرونشاندن آتش شهوت خود به چنین ابزاری نیازمندند!... زنان درست مثل زمین کشتزار بی‌اراده و مفعول مطلق فاعلی بنام مردان است! بی‌جهت نیست که حضرت محمد در قرآن از زبان خدا می‌گوید: «به کشتزارهای خود درآید، درآمدنی!...» این است معنی واقعی احترام به زن و عدالت الهی و اسلامی!... زنان حتی حق عاشق شدن، یا طلاق گرفتن و... را ندارند!

از زمان مشروطیت تا حالا بزرگ‌ترین مانع تحصیلات و آزادی‌های اجتماعی و سیاسی زنان در ایران مذهب و روحانیون بودند!...

● پیام مهناز متین و ناصر مهاجر.

نویسندگان کتاب «خیزش زنان ایران در اسفند ۵۷»

دوستان و رفقای عزیز!

بر کارزارتان ارج می‌نهیم؛ اراده‌تان را می‌ستائیم و نیز ابتکار کم ماندتان را که بانگ اعتراض زن ایرانی علیه حکومت زن‌ستیز جمهوری اسلامی را به گوش جهانیان می‌رسانید. درود ما نثار شما باد!

سال‌های سال است که حقوق زنان میهن ما به شکل‌های گوناگون پایمال شده و بدترین تحقیرها و خشونت‌ها بر آن‌ها رفته است. این را کمتر کسی‌ست که نداند؛ اما آنچه بسیاری نمی‌دانند، این است که زنان ایرانی، تاریخچه‌ای پر بار و پرفراز و نشیب در پیکار برای حق‌خواهی داشته‌اند؛ دست از مبارزه نکشیده‌اند، سر فرود نیاورده‌اند و با فرمان‌برداری جنگیده‌اند.

بانگ زیبای دادخواهی شما، پژواک شعار هزاران زنی‌ست که در تظاهرات‌شان علیه حجاب اسلامی اجباری در روز جهانی زن، در ۱۷ اسفند ۵۷، فریاد برآوردند: «روز زن، نه شرقی، نه غربی، جهانی‌ست!» دوستان و همراهان!

به باور ما، با برافتادن این حکومت واپس‌نگر دین‌سالار است که شالوده‌های نظامی نوین ممکن خواهد شد؛ نظامی بر مبنای آزادی، عدالت و حقوق برابر انسان‌ها. در چنین نظم نوینی‌ست که روز جهانی زن، جای‌گاه شایسته و نمادین خود را در پیکار حق‌خواهانه‌ی زنان این مرز و بوم خواهد یافت و ما خواهیم توانست در کنار خواهران‌مان در سراسر جهان، به پیکارمان برای رهایی زن از نظم پدرسالار ادامه دهیم.

گم‌های‌تان استوار و صدای‌تان رسا!

مهناز متین، ناصر مهاجر

پاریس، ۱۵ اسفند ۱۳۹۷ - ۶ مارس ۲۰۱۹

کرد. این‌که انسان به‌عنوان موجودی نوعی تا چه حد انسان شده است و تا چه حد خود را به این عنوان ادراک می‌کند، از خصیصه همین رابطه ناشی می‌شود. این رابطه همچنین نشان می‌دهد که نیاز انسان تا چه حد نیازی انسانی شده است و نتیجتاً تا چه حد انسانی دیگر، به‌مثابه‌ی انسان، تبدیل به نیاز او شده است و تا چه حد انسان در بالاترین حد موجودیت فردی‌اش درعین‌حال موجودی اجتماعی است...» مارکس

قتل‌های ناموسی

در فرهنگ ارتجاعی مذهبی زنانی که قربانی تجاوز یا آزار جنسی مردان دیگر قرار می‌گیرند توسط شوهر یا خانواده خود نیز مورد انواع مجازات‌ها و حتی قتل ناموسی واقع می‌شوند!... هنوز هم در خیلی از کشورهای مسلمان و جهان سوم دختری که بدون اجازت پدر یا برادرش عاشق کسی شود، ریختن خونش را برای بازگرداندن شرف و حیثیت خانواده مباح می‌شمارند!... یکی از نمونه‌های اخیر آن در کردستان اتفاق افتاد. پدری دخترش را فقط به این دلیل کشت که خیال می‌کرد پسری را دوست دارد! سپس مدعی شد دخترش خودکشی کرده است!... درنهایت تأسف از این نمونه‌های ارتکاب به جنایات مقدس در کشورهای اسلامی بیش‌ازاندازه یافت می‌شود.

دین و فرهنگی که حکم قتل انسانی را به خاطر عاشق شدن مجاز و مباح می‌شمارد باید به نیروی ارتقاء آگاهی توده‌ها نابود شود... و کسانی که این‌گونه فتواها را صادر می‌کنند به‌عنوان پدر معنوی جنایتکاران محاکمه و مجازات شوند...

چرا باید از کارزار زنان دفاع کرد؟

آن‌ها جزء اولین افرادی بودند که در اوج پراکندگی احزاب و سازمان‌ها، توانستند حصارهای سکتاریستی را در هم شکنند و یک رزم مشترک فراسازمانی را سازمان‌دهی کنند... این حرکت در بنیاد خود مترقی و انقلابی است؛ زیرا خواهان براندازی نظام جمهوری اسلامی و مبارزه علیه دخالت‌گری و جنگ‌افروزی کشورهای امپریالیستی بودند و هستند...

ایران نه به دست مزدوران کشورهای امپریالیستی، بلکه به دست نیروهایی مستقلی که بر خلق‌های ایران تکیه می‌کنند آزاد خواهد شد!...

زنان آزاده با رزم مشترک خود راه حرکت‌های بزرگ‌تر را هموار می‌کنند... یاد آذر درخشان گرمی باد که جزء اولین زنانی بود که در هموار کردن این رزم مشترک زمانی که با دیو سرطان درگیر نبرد بود از هیچ کوششی فروگذار نبود!...

من از «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان در ایران» و تظاهرات مشترک و فراسازمانی زنان از سال ۲۰۰۶ تاکنون دفاع کرده و حمایت می‌کنم.

در تظاهرات آن‌ها در هفتم و هشتم مارس در کشورهای هلند و بلژیک شرکت می‌کنم... روز نهم مارس هم در تظاهرات سراسری زنان هلند در آمستردام شرکت می‌کنم...

کارزار زنان خوشبختانه محدود به رزم مشترک زنان ایران نیست و زنان افغانستان هم نقش برجسته‌ای در این حرکت دارند.

امیدوارم این حرکت به رزم مشترک تمام زنان خاورمیانه منتهی شود و از حمایت تمام مردان مترقی و مبارز برخوردار شود.

بدون آزادی زنان، آزادی مردان و به طبع آن آزادی بشریت ممکن نیست!

با احترام

احمد پوری

هلند، ۵ مارس ۲۰۱۹

● اصل پیام به زبان انگلیسی:

Iranian Circle of Women's Intercultural Network (ICWIN), one of the circles of Women's Intercultural Network (WIN) is proud to support "The campaign to fight state, social and domestic violence against women in Iran"

Reflecting four decades after the revolution, the path from 1979 to 2019 has been an arduous one for Iranian women. They were the first segment of Iranian society that their human rights were violated and experienced the worst of regressive policies of the Islamic Republic of Iran, as they were stripped from the fragile legal status and social positions they had during the previous regime and their second class citizenship dramatically declined in the name of religion. Compulsory veiling, the ban on women singers, exclusion from political power, economic marginalization, and—adding insult to injury—the return of unilateral divorce, polygamy, and temporary marriage were some of the egregious gender discriminations that characterize Islamic Revolution. Violence against women in the public and private sphere is a major barrier to the human rights and dignity of Iranian women. Iran has not signed CEDAW (The Convention on Elimination of All forms of Violence Against Women), a convention that is being known as the "Bill of Rights" of women.

However, Iranian women have been at the forefront of challenging the discriminatory laws and human rights violation in Iran. During the last four decades despite all gender engineering and regressive policies in education, employment, social protection, public services, they have a strong presence in public sphere, demanding their rights and some even dare to bare their hair in public in spite of harassments and punishments! Today they are braver than any time in the last four decades at the forefront of social movements demanding their social, economic and political rights and holding the people in the position of power accountable.

Onward and upward with the struggle of Iranian women for equality, peace and social justice.

Iranian Circle of Women's Intercultural Network & Women's Intercultural Network

● پیام دو ارگان «بخش ایرانی شبکه میان فرهنگی زنان» و «شبکه میان فرهنگی زنان» به کارزار زنان

بخش ایرانی شبکه‌ی میان فرهنگی زنان (ICWIN) یکی از بخش‌های شبکه‌ی میان فرهنگی زنان (WIN)، مفتخر است که از «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» حمایت می‌کند.

بازتاب چهار دهه پس از انقلاب، یعنی مسیر ۱۹۷۹ تا ۲۰۱۹ برای زنان ایرانی دشوار است. آن‌ها نخستین بخش جامعه ایرانی بودند که حقوق بشر آن‌ها نقض شده و عقب‌افتاده‌ترین سیاست‌های رژیم جمهوری اسلامی ایران را تجربه کردند؛ زیرا همان موقعیت اجتماعی و وضعیت حقوقی شکننده‌ای که در رژیم قبلی داشتند نیز از آنان گرفته شد و آن موقعیت شهروند درجه‌دو بودن‌شان با نام مذهب به طرز چشم‌گیری سقوط کرد. حجاب اجباری، ممنوعیت خوانندگی زنان، محرومیت از قدرت سیاسی، در حاشیه گذاشته شدن به لحاظ اقتصادی و - برای این‌که به این زخم‌ها نمک هم بپاشند - بازگرداندن طلاق یک‌جانبه، چندهمسری و ازدواج موقت؛ از جمله تبعیض‌های جنسیتی فجیعی هستند که صفت مشخصه انقلاب اسلامی می‌باشند. خشونت بر زنان در عرصه اجتماعی و خصوصی موانع بزرگ و مهمی برای دستیابی زنان ایرانی به حقوق و شأن انسانی‌شان است. ایران معاهده رفع تمام اشکال خشونت بر زنان (CEDAW) را امضا نکرده است. معاهده‌ای که به‌عنوان «لایحه حقوق» زنان معروف است.

با این حال زنان ایرانی در صف مقدم اعتراض و به چالش کشیدن قوانین تبعیض‌آمیز و ناقض حقوق بشر در ایران بوده‌اند. در طول چهار دهه گذشته علی‌رغم تمام سیاست‌های جنسیتی مهندسی شده و عقب‌مانده در زمینه آموزش، استخدام، امنیت اجتماعی، خدمات عمومی، زنان هم چنان حضوری قوی در عرصه اجتماعی دارند، خواهان حقوق‌شان هستند و برخی حتا با وجود آزار و مجازات شدن‌ها جسارت برهنه کردن سر و موی خود را دارند. امروز زنان از هر زمان دیگر در این چهل سال شجاع‌تر شده‌اند و در صف مقدم جنبش‌های اجتماعی خواهان حقوق سیاسی، اجتماعی و اقتصادی‌شان هستند و آنانی که در قدرت هستند را پاسخ‌گو می‌دانند.

به امید موفقیت هر چه بیشتر برای مبارزه زنان ایران در جهت دستیابی به برابری، صلح و عدالت اجتماعی.

بخش ایرانی شبکه میان فرهنگی زنان

و شبکه میان فرهنگی زنان

۲ مارس ۲۰۱۹

● پیام روند سوسیالیستی کومه‌له به کارزار زنان

رفقا! دوستان شرکت‌کننده!

با درودهای گرم به شما عزیزان، اقدام انقلابی شما در بزرگداشت چهلمین سالگرد راهپیمایی بزرگ و چندین روزه زنان ایران در اعتراض به سخنان خمینی و اجباری کردن حجاب اسلامی در سال ۵۷، اقدامی بسیار بجا و قابل پشتیبانی است. زنان برابری‌طلب و سکولار ایرانی همواره و در طول چهل سال گذشته، از مبارزه‌ی پیگیرانه در راه رسیدن به حقوق پایمال شده‌ی خود، بازنیاستاده و به شیوه‌های گوناگون این جنبش حق‌طلبانه را به‌پیش برده‌اند. اقدام کنونی شما در حمایت از مبارزات زنان ایران در داخل کشور، حرکتی اثربخش در پیوند مبارزه زنان داخل و خارج از ایران و در تقویت پایداری آنان در مقابل سرکوب وحشیانه‌ی جمهوری اسلامی می‌باشد.

ما ضمن حمایت از اقدام پیش‌تازانه و نمادین شما در رساندن صدای زنان ستمدیده و تحت‌فشار داخل کشور، دست یک‌یک‌تان را به گرمی می‌فشاریم و آرزوی موفقیت برایتان داریم.

روند سوسیالیستی کومه‌له

۴ مارس ۲۰۱۹

۸ عکس از حضور من در تظاهرات عظیم زنان. اسفند ۱۳۵۷. تهران. من پلاکارد «بی حجاب و باحجاب علیه شاه. بی حجاب و باحجاب آزادی را پاس داریم»

« quand les femmes iraniennes font sauter leurs chaînes »

● پیام جمیله ندایی، از زنان حاضر در خیزش اسفند ۵۷، به کارزار زنان

سلام بر زنان مبارز ایران! سلام بر مبارزان کارزار زنان ایران علیه خشونت قانونی بر زنان! چهل سال پیش در روزهای بهار آزادی ایران از استبداد سلطنتی، در گردهم‌آیی‌ها و تدارکات بسیاری برای رسیدن به آزادی و برابری، عدالت اجتماعی و حکومت قانون حضورداشته‌ام. مفتخر و سربلندم در میان زنانی بودم که هزاران هزار در مقابل تحکم دین و پدرسالاران قدرت‌های سیاسی، محکم ایستادند و ایستاده‌اند و با صدای بلند می‌گویند: نه! روزهای شورش بعد از اولین زمزمه‌های اسلام سیاسی، ما زنان در خیابان در شعارهایمان اولین حرکت برای آزادی را سر دادیم.

شعار «آزادی نه شرقی، نه غربی، جهانی‌ست» از زبان ما، در مقابل «آزادی، استقلال، جمهوری اسلامی» شنیده شد.

شعار «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم» تحلیل ما از اسلام سیاسی بود که تاخت‌کنان نه‌تنها علیه ما زنان ایران و زنان جهان، بلکه همه فجایی بود که بعد از به قدرت رسیدن اسلام سیاسی در ایران، همه خاورمیانه و همه جهان را فراگرفت.

شعار «لحظه‌به‌لحظه گویم، زیر شکنجه گویم، یا مرگ یا آزادی» پیام ما نه فقط به زنان، به زنان و مردانی بود که از انقلاب مشروطیت تا امروز جان‌شان را برای آزادی بیان و عقیده در ایران از دست داده‌اند.

در گردهم‌آیی‌های بعد از تظاهرات در سالن‌های فردوسی دانشکده ادبیات و سالن پلی‌تکنیک و سالن‌های دیگر وقتی نمایندگان سازمان‌های سیاسی در تریبون از باید و رهنمودهای سیاسی علیه امپریالیسم، میکروفون از دست هم می‌قاپیدند، ما زنان با شعار «باید، نباید، نباید» به خمینی و یارانش پیام می‌دادیم «ما از پای نخواهیم نشست» حرکت سیاسی ما زنان در تهران و سایر شهرهای بزرگ ایران، جهان را متوجه ساخت.

در فرانسه، اتحادیه بین‌المللی زنان با حضور سیمون دوپوار در جلسه بزرگی با حضور زنان و خبرنگاران زن هیئتی هیجده نفره از خبرنگاران و مبارزین جنبش زنان برای همبستگی با جنبش مستقل زنان ایران علیه حجاب اجباری، به ایران فرستادند.

از طرف فمینیست‌های نیویورک، کیت میل فمینیست چپ انقلابی به ایران آمد. مبارزه ما زنان ایران علیه حجاب اجباری چند روز خبر اول روزنامه‌های ایران و جهان شد. هنوز از گوشه و کنار، اسناد این حرکت انقلابی هر روز، در گوشه‌یی از جهان، منتشر می‌شود؛ اما هنوز عکس‌ها و فیلم‌های آن روزها در ایران انتشار عمومی نیافته است.

سرکوب قانونی زنان و بعد مطبوعات و بعد احزاب مخالف حکومت اسلام سیاسی بعد از چهل سال پایان نیافته است.

نسل دوم و نسل سوم از راه می‌رسد. سه روز کارزار خشونت به زنان در شهرهای اروپا و آمریکا نشان از لشکر عظیم مبارزان علیه زور و ستم قانونی در ایران است. ما با مشت گره‌کرده هنوز در خیابانیم و فریاد می‌زنیم، نه، مبارزه ادامه دارد.

جمیله ندایی / چهارم مارس ۲۰۱۹ - پاریس

● پیام کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلین به مناسبت هشت مارس و حمایت از کارزار

۸ مارس، روز جهانی زن و مبارزات زنان علیه هرگونه نابرابری و تبعیض جنسیتی گرامی باد!
زنان مبارز، انسان‌های آزاده و برابری‌طلب!

چهار دهه از مبارزه زنان ایران علیه رژیم به‌غایت ارتجاعی و مذهبی جمهوری اسلامی، می‌گذرد. زنان در ایران از نخستین گروه‌های اجتماعی بودند که در مقابل حجاب اجباری، قوانین زن‌ستیز، اخراج و ممنوعیت از کار و تحصیل، جداسازی جنسیتی و قوانین زن‌ستیزانه در عرصه اجتماعی، سیاسی، فرهنگی و خصوصی ایستادند. اولین جرقه‌ی این مبارزه در اسفند ۵۷ با تظاهرات سراسری زنان ایران علیه سیاست‌های ارتجاعی حکومت اسلامی در سلب حق آزادی پوشش زده شد که علی‌رغم تهاجم سازمان‌دهی شده گروه‌های حزب‌اللهی و اراذل‌واوباش توسط حاکمین جدید، شش روز در خیابان‌های سراسر کشور ادامه یافت تا جایی که حاکمیت و در رأس آن خمینی را مجبور به تکذیب و پس گرفتن گفته‌هایشان نمود.

در طول چهار دهه مبارزه برای آزادی و علیه نابرابری و تبعیض‌های جنسیتی هزاران زن اعدام و به قتل رسیدند؛ و مورد شکنجه و آزار و تعرض وحشیانه و غیرانسانی قرار گرفتند؛ اما اعدام، زندان و شکنجه و سایر اقدامات سرکوبگرانه و زن‌ستیزانه‌ی جمهوری اسلامی قادر نشد که عزم و اراده‌ی راسخ زنان را در تلاش و مبارزه برای تحقق مطالبات برابری‌طلبانه خود در هم شکنند. زنان همچنان به اشکال مختلف برای به دست آوردن حقوق خویش علیه قوانین ارتجاعی و زن‌ستیز چون حجاب اجباری و تفکیک جنسیتی و سایر قوانین ارتجاعی اسلامی و در دفاع از سایر مطالبات خود در سایر جنبش‌های اجتماعی، مبارزه می‌کنند.

با خیزش دی‌ماه ۹۶ مبارزات زنان علیه حجاب اجباری به‌عنوان سمبل سرکوب و کنترل بر بدن زنان موجب اعتراضات وسیع در بسیاری از شهرهای ایران شد و با مبارزه‌ی فرودستان جامعه علیه فساد و گرانی، ابعاد تازه‌ای به خود گرفت. حرکت نمادین دختران خیابان انقلاب بر روی صندوق‌های پستی اکنون به سمبل مبارزه‌ی زنان در بسیاری از کشورهای جهان مبدل شده است. اگرچه حرکت شجاعانه‌ی زنان علیه حجاب اجباری با حمله‌ی همه‌جانبه‌ی رژیم روبرو گردید؛ اما ادامه دارد زنان ایران دیگر اجازه نمی‌دهند که نیروهای ارتجاعی با استفاده ابزاری از مبارزات آنان به قدرت بخزند.

مردم ایران امروز به تجربه دریافته‌اند و در اعتراضات دی‌ماه ۹۶ به‌کرات اعلام نمودند که نفی موجودیت کلیت حکومت مذهبی پیش‌شرط دستیابی به مطالبات عادلانه‌ی آنان است. در این حکومت، با هر جناح و دسته‌ای که باشد، محال است که زنان بتوانند به رهایی و برابری دست یابند. این دستاورد مبارزات زنان ایران از انقلاب مشروطه و نیز تجربه‌ی ۴۰ ساله‌ی مبارزه علیه حاکمیت جمهوری اسلامی است.

کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلین

Kupg_iran@yahoo.de

۵ مارس ۲۰۱۹

پیام لیلا دانش به کارزار زنان

به کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان در ایران

جنبش جاری زنان ایران از دل انقلابی که چهل سال پیش در اوج شکوفایی اش شکست خورد، متولد شد. با اینکه این جنبش یکی از گسترده‌ترین حرکات اعتراضی در طول این چهل‌ساله علیه حکومت اسلامی بوده است، اما آنچه امروز بر متن شرایط سیاسی حاضر برای فعالین آن می‌تواند و باید مهم باشد تمرکز بر مسائلی است که می‌تواند قدرت این جنبش را بیشتر کند و پتانسیل تعرضی آن را بالا ببرد.

پیام و شعر تقدیمی رویا صادقی به کارزار زنان

مبارزات زنان در سراسر جهان هرگز کم نبوده است؛ اما به دلیل وجود مخوف قدرت‌های سرمایه‌داری و مذهب حاکم و دخالت قانون شرع در برخی جوامع زنان مورد تحقیر و شکنجه حاکمان جامعه و مردان مرید شریعت قرار گرفتند. این مبارزات همگی [این] سال‌ها با مشکلاتی که بر سر راهش بوده است توانسته خود را به مقطع پرارزشی برساند. مبارزات زنان کارگر امروز پیشاپیش تمام مبارزات پرچم‌دار پیروزی‌ست. امسال امیدوارم این کارزار مؤثرترین گام باشد برای انقلاب سراسری ایران به رهبری زنان زحمتکش و طبقه‌ی محروم. خسته نباشید و با تمام توانم و اندیشه‌ام پشتیبان شما و انقلاب در راه هستم.

* شعر تقدیمی رویا صادقی به کارزار زنان:

من زنم، مال تو نیستم
مالکم خود،
باربردار تو نیستم...
من حجاب بر سر ندارم
من رهایم، راضیم خود
یک زنم، انسان کامل
پرتوان و شاد و عاقل
هیچ‌کس بر من نخواهد کرد شاهی
من زنم انبوهی از پرواز و شادی
من زنم، سر میوه باز تکامل
از طبیعت زنده و سرخوش
به‌سان لاله و گل...
من لباسم عشق و شادی و رهاییست
دور انداخته‌ام این را که نامش بدحجابیست...
من زنم، شادم، رهایم
می‌خورم هر زمان با مشت‌هایم
من زنم مال تو نیستم
مالکم خود...
باربردار تو نیستم

رویا صادقی

سوم مارس ۲۰۱۹

۱. وجود یک حکومت متکی بر قوانین مذهبی، نیاز این حکومت به برافراشته نگه‌داشتن پرچم سرکوب و عوارض برنامه‌های اقتصادی و تغییرات ساختاری‌ای که در دهه‌های گذشته در ایران وقوع یافته؛ خشونت سازمان‌یافته علیه زنان را به یکی از وجه مشخصه‌های جامعه ایران تبدیل کرده است. این خشونت سازمان‌یافته تنها ناشی از ایدئولوژی دولت حاکم نیست. نظام کاپیتالیستی و دولت در صحنه‌اش در ایران برای مشروعیت بخشیدن به سیاست‌ها و برنامه‌هایشان تماماً به چنین ایدئولوژی و فرهنگی نیاز دارند.

۲. به دلایل متعددی علی‌رغم قوانین زن‌ستیز اسلامی، امروز زنان نقش بسیار گسترده‌ای در حیطه‌های اقتصادی و اجتماعی دارند؛ و به همین دلیل نه‌فقط در مبارزه علیه حجاب اجباری و دیگر قوانین اسلامی ضد زن، بلکه در همه‌ی عرصه‌های مبارزه حضورشان چشمگیر است. بجز آن می‌توان گفت که طبقه‌ی کارگر ایران امروز بیش از هر زمان دیگری به لحاظ کثرت آحاد خود، زنانه شده است.

۳. جنبش زنان ایران راهی جز گسترش صفوف خود، ایستادن در مقابل دولت حاکم و برنامه‌های اقتصادی آن و همچنین مبارزه گسترده علیه فرهنگ پدر/ مردسالاری که توسط دولت مذهبی موجود بازتولید می‌شود، ندارد.

چهل سال پس از انقلاب شکست‌خورده ۵۷ و اعتراضات گسترده زنان علیه دولتی که سکان جامعه را به دست گرفت، همه‌ی شواهد حکایت از ضرورت تغییراتی اساسی دارد؛ و منجی‌ای در کار نیست!

به شرکت‌کنندگان در این کارزار/راهپیمایی و همچنین گردانندگان و دست‌اندرکارانش درود می‌فرستم و متأسفم که به علت بیماری نمی‌توانم در برنامه شرکت کنم.

لیلا دانش

۴ مارس ۲۰۱۹

پیام یلدا از همراهان کارزار زنان در ایران

این روزها همراه با انتشار روزشمار زمستان پنجاه‌وهفت از صفحه‌ی کارزار، بیشتر متوجه ترتیب وقایع در اون سال‌ها شدم و این‌که زنان با چه سرعتی متوجه نابسامانی و ارتجاعی بودن قدرتی که بر سر کار آمده شدند و عکس‌العمل نشان دادند؛ و با چه ستم آشکار، قدرتمند و قانونی یک‌به‌یک از صحنه‌های اجتماعی که تا اون روز شرکت داشتند و برای به دست آوردن همان میزان مشارکت تلاش کرده بودند هم حذف شدند.

امسال در چهلمین سالگرد آن روزها با نفرتی آشکار از عقب‌گردی این‌چنین با آن‌که فیزیکی نمی‌توانم در راهپیمایی سه‌روزه کارزار شرکت کنم قلباً در کنار شما خواهم بود.

یلدا از همراهان کارزار در ایران

۱۲ اسفند ۱۳۹۷

● پیام لاوژه جوادی

فعال سیاسی کمونیست و فعال جنبش برابری طلبی زنان در کردستان عراق به کارزار زنان

● اصل پیام به زبان کردی:

په‌یامی پشتیوانی بۆ هاورێیان و هه‌لسوروانی کارزار ناکسیۆن و خۆپیشاندانی سێ رۆژه‌ی کارزار له‌ دژی توند و تیژی به‌رانبه‌ر ژنان له‌ هه‌شتی ماری نهمسالدا به‌رز دهنه‌رخینم، به‌داخه‌وه‌ باری ته‌ندروستیم دهر فتمه‌ پینادات له‌ شه‌قامدا له‌گه‌لتان بم، به‌لام هه‌ر لێزوه‌ هاور ده‌که‌م هاورده‌نگانم. هه‌رکاتیک ناوی کوماری نیسانی ئێران وه‌یه‌ر گویم ده‌که‌وتیت، به‌که‌سه‌ر زۆر سیفاتی ئه‌و رژیهم ده‌که‌وتیه‌ خه‌یال، له‌ کوشتن و زیندان، سه‌رکوبکردن و په‌تی ئێعدام، سه‌پاندنی فه‌قر و هه‌ژاری، که‌لینی چینه‌په‌تی و سه‌رکوتی سیاسی، گه‌نده‌لی و دزی ده‌سه‌لاتداران، جه‌وساندنه‌وه‌ و ئه‌شی مندان و... به‌لام سیفه‌تیکێ تری ئه‌و رژیمه‌ که‌ له‌ هه‌مو زیاتر مێشکی من داده‌گرزیت، خۆشونه‌ی سیسته‌ماتیک و سازماندراویته‌ی دژی ژنان. هه‌رکاتیکیش بیه‌ر له‌ خه‌بات بۆ نازادی و یه‌کسانی ژنان ده‌که‌سه‌وه‌، بیه‌گومان ژنانه‌ی ئێران و به‌تایه‌ت ژنانه‌ی چه‌پ و کۆمونیست به‌ درێژایی ته‌مه‌نی من به‌ بێ دودلی و دا‌یران له‌ مه‌یداندا بون. کوماری نیسانی له‌ ماوه‌ی چه‌ل سال، به‌ هه‌مو شیوازیکی سازماندراو، به‌ حه‌جاب به‌رته‌سه‌ک کردنه‌وه‌، به‌ ترساندن و تۆقاندن، به‌ یاسای دژه‌ ژنه‌ و حزب الله، توندو تیژی و جه‌یاکاری، به‌ هه‌ره‌شه‌ و ئه‌سه‌یدپاشی، به‌ نه‌شه‌که‌جه‌ و سوکایه‌تی نه‌یتوانی له‌ سه‌رکوب کردن ژنانه‌ی ئێران سه‌رکه‌وتن به‌ده‌سه‌ت بیه‌نینت. ئه‌م ناکسیۆنه‌ی ئیوه‌ درێژه‌ی ئه‌و خه‌باته‌ دانه‌براو و به‌رده‌وامیه‌ که‌ هه‌ر ئه‌یستا ده‌یان رابه‌ر و هه‌لسوروانی کرێکاری ژن و پیاو له‌ به‌ندێخانه‌کانی کوماری نیسانی ته‌نها له‌ سه‌ر بیه‌ر و باورێیان و کار و چالاکیان بۆ دونیایه‌کی باشتر به‌ندکراون، ئه‌م ناکسیۆنه‌ی ئیوه‌ درێژه‌ی خه‌باتی ئه‌و ژنانه‌یه‌ که‌ رۆژانه‌ له‌ سه‌رتاسه‌ری ئێران ته‌نها به‌ فریادی له‌ چه‌که‌کانیان بزمار له‌ تابوتی ئه‌و نیزامه‌ دهن. سه‌رکه‌وتوبن، بژی هه‌شتی ماری، بژی خه‌بات له‌پێناوی یه‌کسانی بژی کارزار!

لاوژه‌ جه‌واد هه‌لسوروانی سیاسی کۆمونیست و هه‌لسوروانی بزوتنه‌وه‌ی یه‌کسانه‌خوازی ژنان له‌ کوردستانی عێراق

اکسیون و تظاهرات سه‌روه‌ه‌ کارزار مبارزه‌ علیه‌ خشونت بر زنان در ۸ مارس امسال را گرامی می‌دارم.

متأسفانه وضعیت جسمی و شرایط موجود اجازه‌ آن را نمی‌دهد تا در میتینگ اعتراضی در چهلمین سالگرد اولین اعتراض میلیونی زنان علیه‌ حجاب اجباری با شما همراه و هم‌آوا باشم و باهم بار دیگر خیابان‌ها را تسخیر کنیم، اما این را بدانید هم‌صدا و همدل با شما و تمام فعالین این کارزار هستیم.

هرگاه اسم جمهوری اسلامی به‌ گوشم می‌خورد، مستقیماً بسیاری از صفات این رژیم به‌ مغزم خطور می‌کند، از کشتن، زندان، سرکوب، اعدام، تحمیل کردن فقر و گرسنگی، فاصله‌ی طبقاتی، سرکوب سیاسی، دزدی مسئولین، ظلم و ستم و کودکان کار و...

اما ظلم و جنایتی که‌ از هر چیز دیگری مغز مرا به‌ خود مشغول می‌کند خشونت سیستماتیک و سازمان‌دهی شده‌ علیه‌ زنان در ایران است. هرگاه به‌ مبارزه‌ برای آزادی و برابری زنان فکر می‌کنم بدون شک زنان ایران و بخصوص زنان چه‌پ و کمونیست در طول تاریخ بدون دودلی و بی‌وقفه‌ همیشه‌ در صحنه‌ی مبارزه‌ سیاسی و طبقاتی حضور داشته‌اند.

جمهوری اسلامی در مدت این چه‌ل سال متوسل به‌ هر ابزار سازمان‌دهی‌شده‌ی و به‌واسطه‌ی نیروهای سرکوب‌گرش با حجاب اجباری، محدود کردن، ترس خفقان، قوانین ضد زن، نیروی مذهبی و سلفیون اسلامی، خشونت، جداسازی جنسیتی، ته‌دید و اسیدپاشی با شکنجه‌ و تحقیر نتوانسته‌ است جنبش زنان را سرکوب کند.

این آکسیون شما ادامه‌ی همان نبرد بدون وقفه‌ و پی‌درپی مبارزین زن و مرد در زندان‌های جمهوری اسلامی است که‌ تنها به‌ جرم اندیشیدن برای دنیای بهتر در سیاه‌چال‌های رژیم آخوندی زندانی‌شده‌اند، آکسیون کارزار زنان عملی جسورانه‌ در راستای مبارزه‌ زنان است که‌ روزانه‌ در همه‌ شهرهای ایران با به‌ چالش کشیدن حجاب اجباری به‌ جنگ ایدئولوژی اسلام‌گرایان حکومت آخوندی رفتند و قوانین ضد زن و سنت‌های عقب‌مانده‌اش را به‌ چالش کشیدن.

زنده‌باد ۸ مارس
زنده‌باد مبارزه‌ برای برابری
زنده‌باد کارزار زنان!

لاوژه‌ جوادی

● سروده‌ای از احسان حقیقی

تقدیم شده به کارزار زنان

با هزاران درود و دست‌مریزاد به‌ یاران کارزار خوشحالم که‌ افتخار این را دارم که‌ در این حرکت عظیم، این مبارزه‌ با ارتجاع که‌ سال‌ها کوشیده‌ که‌ موجودیت نیمه‌ی از بدنه‌ی اجتماع را در همه‌ی عرصه‌ها حذف و سانسور کند، همگام هستم. با مهر سروده‌ای از خودم را در راستای حمایت از این خیزش انقلابی به‌ رفقای کارزار تقدیم می‌کنم:

باد برای گیسوان تو می‌وزید
این است که‌ زوزه‌ کشان
تن می‌کشد بر تیزی صخره‌ها
آفتاب برای لبخندت
و ماه برای رقصت بود
هان، اینک سلسله‌ی ابرهای سوگوار
اگر نرقصی...؟

اگر نیامیزی خشمت را با ترانه‌های شادیت
اگر حضور توامان ستاره‌ و تندر نباشی
اگر...

ماه، آفتاب و باد
! چه‌ کنایه‌های گنگی
دلتنگی دخترکان سرزمین من
خاطره‌های عاشقانه‌ را
از ذهن زمین پاک‌کرده‌ است.

احسان حقیقی نژاد

مارس ۲۰۱۹

● پیام مینو جلالی،

از زنان حاضر در خیزش اسفند ۵۷

با درود به شرکت‌کنندگان «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» و با سلام و ستایش بر تمامی زنان مبارز در ایران که مشعل مبارزه برای آزادی و برابری را در چهل سال گذشته روشن و فروزان نگاه داشته‌اند.

من و شما زنان در تبعید، خود را بخشی از مبارزه‌ی عادلانه‌ی زنان در ایران می‌دانیم، گرچه چون آنان آماج سرکوب مستمر و سبانه‌ی دولتی نیستیم.

اگرچه در هشتم مارس به علت تبعید نمی‌توانیم در ایران در کنار زنان مبارز گام برداریم، اما در این روز دور از آنان ولی با آنان علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران هم‌صدا خواهیم بود. آن چه از روز هشتم مارس ۱۳۵۷ و تظاهرات باشکوه آن بیشتر به خاطر دارم و خواهم داشت، هیجان و امیدی بود که سرتپای وجودم را فراگرفته بود. هیجان از این‌که با موج بی‌شماری از زنان، از اقشار و سنین مختلف، هم‌گام و هم‌صدا بودم و امید به این‌که این سیل خروشان بتواند سودای آنان را که خواستار اعمال هنجارهای ۱۴۰۰ ساله بر زنان بودند در هم گوید.

بدون تردید دوستان بسیاری در پیام‌شان خاطرات خود را از آن چند روز سرشار از مقاومت و همبستگی به نحو شیوایی بیان داشته‌اند؛ اما پرسشی که ناگزیر طرح است این‌که چرا این وسعت مخالفت و در پی آن عقب‌نشینی موقت رژیم، نتوانست در نهایت مانع از سرکوب گسترده زنان و نقض حقوق‌شان گردد. پاسخ به این پرسش برای آینده‌ی مبارزات ما زنان اهمیتی ویژه دارد. در این ارتباط بجاست که به یادآوریم که سه روز قبل از تظاهرات زنان همایش بسیار وسیعی از گروه‌های دمکراتیک و چپ در احمدآباد (حوالی تهران) صورت گرفت. این دو کنش عظیم حاکی از حضور دو جریان وسیع در صحنه‌ی مبارزه علیه رژیم است؛ اما متأسفانه جریان حامی عدالت اجتماعی و دموکراسی و حرکت زنان برای احراز برابری نتوانستند به‌طور ارگانیک به هم بپیوندند. این انفصال به نظر من از جمله دلایل موفقیت رژیم در سرکوب همگان به‌ویژه زنان است. امید آن است که بتوانیم در مبارزاتمان پیوندی ارگانیک با تمامی جریان‌های دمکراتیک و عدالت‌جویانه برقرار سازیم.

و با آرزوی آزادی و برابری زنان در ایران

مینو جلالی

لندن، مارس ۲۰۱۹

● حمایت نشریه‌ی «رهایی زن» از کارزار سه‌روزه‌ی زنان

نشریه‌ی شماره‌ی ۷۰ «رهایی زن» در کنار بازنشر اطلاعیه‌ی شماره‌ی چهار کارزار زنان، با شرکت در تظاهرات سه‌روزه‌ی کارزار زنان در هلند و بلژیک و آلمان، حمایت خود را از این کارزار اعلام کرده‌اند. (فوریه ۲۰۱۹)

● پیام تشکل سراسری «پیلو فادیمه را هرگز فراموش نکنید»

در حمایت و شرکت در راهپیمایی کارزار زنان، پژواک صدای ۴۰ سال مبارزات زنان ایران باشیم. در هشت مارس امسال به‌حق در دفاع و حمایت از ۴۰ سال مبارزه و تلاش هرروزه‌ی زنان و مردان آزادی‌خواه و برابری‌طلب در ایران علیه رژیم آپارتاید جنسی اسلامی، ما نیز هم‌صدا با تمام نهادها و سازمان‌های مدافع حقوق زنان حمایت و شرکت خود در این کارزار را اعلام می‌کنیم و همه انسان‌های برابری‌طلب و مدافع حقوق زنان می‌خواهیم با حمایت و پیوستن‌شان به این کارزار در دفاع از مبارزات زنان آزادی‌خواه در ایران از مبارزات آن‌ها حمایت نمایند.

مبارزه علیه آپارتاید جنسی رژیم اسلامی در ۴۰ سال حاکمیت این رژیم در ایران یکی از خصیصه و مشخصه‌ی مبارزات مردم ایران علیه رژیم اسلامی بوده است. در اعتراضات مردم مبارز ایران از دی‌ماه ۱۳۹۶ تاکنون زنان با حضورشان در این اعتراضات، از زیر پا نهادن قوانین اسلامی در رعایت حجاب تا رقص و موزیک و جشن و شادی تا تلاش بی‌نظیر و ابتکار دختران خیابان انقلاب در پرت کردن حجاب‌های‌شان و ده‌ها و صدها ابتکار دیگر زنان برای زیر پا نهادن قوانین ضد زن اسلامی بخش مهم و جدائی‌ناپذیر از اعتراضات این دوره مردم در جامعه ایران است.

ما ضمن حمایت از مبارزات زنان در ایران در این کارزار تلاش خواهیم کرد صدای اعتراض آن‌ها باشیم. باید هشت مارس امسال مهر و تأکید بر این مبارزات زنان در ایران را بر خود داشته باشد. شکی نیست که تلاش و مبارزه‌ی زنان در ایران خواهد توانست با عقب راندن اسلام سیاسی در ایران تأثیرات به‌مراتب فرامانطقه‌ای بر مبارزات زنان در خاورمیانه و حتی در همین کشورهای غربی که امروزه اسلام سیاسی تلاش می‌کند تحقیر بی‌حقوقی و ابقای قوانین ارتجاعی ناموس‌پرستی را به نرم این جوامع - در برخورد به زنان و دخترانی که از این کشورها آمده‌اند تحمیل کند - خواهد داشت.

زنده‌باد ۸ مارس روز جهانی زن

زنده با بی‌حجابی

نهاد سراسری پیلو فادیمه را هرگز فراموش نکنید!
National association against honor related violence
۳ مارس

پیام هتاو عبداللهی، روزنامه‌نگار و فعال حقوق زنان

با سلام و درودی بی‌پایان به فعالین کارزار زنان هشت مارس ۴۰ سال است زنان ایران تحت حاکمیت رژیم اسلامی از ابتدایی‌ترین حقوق انسانی خود محروم‌اند. قوانین ضد زن

تصویب و ارکان دولتی مؤظف به اجرای آن گشتند. قوانین برده‌دارانه‌ای که فرودستی را بر زنان تحمیل کرد. خشونت سازمان‌یافته از روزهای اول سر کار آمدن جمهوری اسلامی علیه زنان تبلیغ و تحمیل شد و سعی در عقب‌نشینی زنان از عرصه‌های سیاسی، اجتماعی و اقتصادی داشت. زنان مبارز از همان اوایل انقلاب به ماهیت زن‌ستیزی رژیم پی بردند. خشونت، فحشا، فقر، اعتیاد، خودکشی و کشتن زنان زیر لوای ناموس همه نتیجه‌ی تبعیض سیستماتیک علیه زنان، فقر اقتصادی حکومتی و فرهنگ زن‌ستیزی در جامعه و خانواده است. حاکمیت رژیم عامل اصلی زن‌ستیزی و به وجود آمدن ناهنجاری‌های درون جامعه بوده و تلاش در تشدید آن دارد. در چهل سال گذشته کسانی که با حجاب اجباری مخالفت کردند، با تبعیض و خشونت سیستماتیک دولتی روبرو شدند. تبعیض و خشونت، از دست دادن شغل در صورت مخالفت با حجاب اجباری در ادارات، کنترل، توهین، تحقیر و تهدید توسط ارکان دولتی، زندان، تجاوز و شکنجه و اعدام تبدیل به بخشی از تجربیات روزانه زنان ایران شد.

میلیون‌ها نفر از زنان در ایران که بیش از نیمی از جمعیت کشور را تشکیل می‌دهند گرفتار انواع مختلف خشونت به خاطر جنسیت‌شان هستند و از تبعیض مضاعف در جامعه رنج می‌برند. خشونت علیه زنان در ایران با تبعیض نژادی، قومیتی، مذهبی، هویت جنسی، وضعیت اجتماعی، طبقه، سن، شرایط اقتصادی و... ترکیب شده‌است. امروزه زنان که بدن و جای‌گاه اقتصادی و حضور اجتماعی‌شان همیشه سرکوب شده با همین تابوها به جنگ مخالف‌شان آمده‌اند، زنان دیگر نه تنها ساکت نمی‌شوند بلکه هر روز صدای‌شان بیشتر در جامعه شنیده می‌شود آنان با شجاعت با برداشتن حجاب به‌گونه‌ای ساختارشکنانه علیه یکی از نمادین‌ترین ارزش‌های ایدئولوژیک نظام اسلامی قد برافراشته‌اند. مبارزه ای که کلیت نظام را به چالش کشیده است.

آزادی زنان ایران در گرو اتحاد و همبستگی در راستای برچیده شدن حاکمیت جمهوری اسلامی و بنیاد نهادن سیستمی سوسیالیستی است. در آستانه‌ی فرارسیدن ۸ مارس روز جهانی زن همبستگی خود را با کارزار زنان اعلام می‌دارم. زنده‌باد اتحاد و همبستگی!

هتاو عبداللهی روزنامه‌نگار و فعال حقوق زنان

۲۸ فوریه ۲۰۱۹

پیام فراست صالحی، فعال سیاسی و فعال زنان به کارزار زنان

چهل سال از مقاومت و مبارزه‌ی پیگیر زنان علیه رژیم زن‌ستیز مذهبی و سرمایه‌جمهوری اسلامی می‌گذرد. زنان در این مدت فراز و نشیب‌های مبارزاتی زیادی را تجربه کرده و دستاوردهایی داشته‌اند و رژیم را در بسیاری موارد به عقب‌نشینی وادار کرده‌اند.

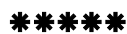
جنبش زنان ایران و از جمله کارزار زنان می‌تواند و باید سنگر محکم در ادامه‌ی مبارزه برای احقاق حقوق برابری‌طلبی زنان در ایران باشد. آزادی زن در گرو پیشبرد یک مبارزه پیگیر و همه‌جانبه‌ی طبقاتی میسر خواهد شد و بی‌گمان کارزار زنان در این امر انقلابی پیروز می‌گردد.

امسال در گرمی‌داشت روز جهانی زن کارزار زنان راهپیمایی سه‌روزه‌ای را در سه کشور اروپایی تدارک دیده تا صدای اعتراض زنان علیه قانون ضد زن را به گوش جهانیان برساند و بار دیگر و در این روز اتحاد و همبستگی زنان را در سراسر جهان به هم پیوند زند. دوستان مبارزه و حرکت انقلابی شما را تبریک گفته و قابل‌پشتیبانی و تقدیر می‌دانم. پیروزی از آن ماست رفقا!

موفق باشید!

فراست صالحی، فعال سیاسی و فعال در عرصه‌ی زنان

استکهلم - ۲۸ فوریه ۲۰۱۹

پیام سهیلا قادری و عزیز ماملی به کارزار زنان

دوستان عزیز

در چهلمین سالگرد خیزش و جهش زنان ایران علیه حجاب اجباری با شما هم‌نوا و هم‌آوا می‌شویم و خشونت‌های دولتی، سیاست‌ها، روش‌ها و کردارهای ضد زنان را در جمهوری اسلامی ایران به‌شدت محکوم می‌کنیم.

مبارزه برای تأمین آزادی و برابری حقوق زنان در رژیم سرکوبگر و زن‌ستیز جمهوری اسلامی با مبارزه برای رهایی از فرهنگ پدرامردسالارانه و جدایی دین از دولت در سراسر جهان هماهنگ است و باید گفت که این کارزار جهان‌شمول است و ابعاد بسیار گسترده‌ای دارد.

اکنون که مردم ایران برای در هم پیچیدن طومار رژیم ضد بشری جمهوری اسلامی به مبارزات خود ادامه می‌دهند و زنان و مردان مبارز با شدیدترین آزارها و شکنجه‌ها روبرو هستند مسئله حقوق زنان در آینده ایران و در فردای گذار از جمهوری اسلامی یکی از معضلات جامعه را تشکیل می‌دهد و باید در صدر همه‌ی برنامه‌های سازمان‌های مترقی و دمکراتیک قرار داشته باشد.

ما به مبارزات و تلاش‌های بی‌وقفه‌ی شما برای رهایی زنان ایران و بنیاد نهادن جامعه‌ای دمکراتیک نهایت ارج می‌نهیم و پیروزی‌تان را در این راه صمیمانه آرزومندیم.

سهیلا قادری، عزیز ماملی

پاریس، اول مارس ۲۰۱۹

پیام آناهیتا رحمانی از زنان حاضر در خیزش اسفند ۵۷

پیام همبستگی با تظاهرات سه‌روزه‌ی کارزار زنان با دروهای فراوان و همبستگی با شما برای اقدام مبارزه‌جویانه‌تان در همبستگی با مبارزات چهل‌ساله زنان ایران علیه حجاب اجباری و علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی. امید دارم که در این تظاهرات سه‌روزه، بتوانید صدای فریاد چهل سال مبارزه پیگیرانه و شجاعانه‌ی زنان ایران علیه مردسالاری و حجاب اجباری را به گوش جهانیان برسانید.

در ۱۷ اسفند ۵۷ زمانی که در تظاهرات عظیم زنان علیه حجاب اجباری شرکت کردم هنوز باور نداشتم که این آغاز یک دوره‌ی تاریک برای مردم ایران به‌ویژه زنان خواهد بود و ممکن است چهل سال به طول انجامد. زمانی که در این تظاهرات فریاد می‌زدیم «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم» هنوز نمی‌دانستیم که حکم حجاب اجباری برای مرتجعین تازه به قدرت رسیده حکم بیرقی است که مختصات حکومت اسلامی بر آن نقش بسته است. نمی‌دانستیم بلایی که سر ما نازل شد قرار است بر سر کل جامعه نیز بیاید. هرچند پیگیری مبارزات زنان علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۱۳۵۷ به مدت ۵ روز، رژیم را به عقب‌نشینی واداشت اما جمهوری اسلامی توانست در فرصت‌های بعدی انتقام خود را از آن زنان مبارز و آگاه بگیرد. جمهوری اسلامی که از روز اول سرکوب انقلاب را در دستور کار خود قرار داده بود توانست با سبعیت تمام و با اعمال جنایت، با زندان و شکنجه، با قتل‌عام و اشاعه جهل و خرافات، چهل سال بر مردم ایران حکومت کند و ستم استثمار و فقر و فلاکت و فحشاء و اعتیاد را وسیع‌گسترش دهد؛ اما این حکومت هرگز نتوانست مقاومت و مبارزه مردم به‌ویژه مبارزات زنان را خاموش کند بلکه دامنه این مقاومت به‌مرور زمان هرچه وسیع‌تر و عمیق‌تر گردید.

متأسفانه آن دوره اهمیت و نقش مبارزه علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۵۷ از سوی جنبش کمونیستی درک نشد و این امر پیامدهای مخربی در روند تحولات بعدی جامعه ایران به بار آورد. کمونیست‌ها اهمیت حیاتی آن مبارزه را درنیافتند، فعالانه به حمایت از آن برخاستند و نتوانستند آن را با افق و دورنمای انقلاب کمونیستی پیوند زنند. جنبش کمونیستی آن زمان نتوانست بر پایه این حقیقت فکر و عمل کند که «اگر رهایی زنان بدون کمونیسم قابل‌تصور نباشد؛ کمونیسم نیز بدون رهایی زنان قابل‌تصور نیست!» حقیقتی که در پی انقلاب اکتبر روسیه، توسط آنیسا آرماند از رهبران برجسته‌ی رهایی زنان کشف شد.

اکنون نیز در شرایط حساسی به سر می‌بریم. رشد مبارزات روزافزون اقشار و طبقات مختلف علیه جمهوری اسلامی به‌ویژه شورش و طغیان زنان جمهوری اسلامی را در تنگنا و پرسش بودن‌بود قرار داده‌است. این وضعیت تمامی نیروهای طرفدار نظم کهنه از درون و بیرون رژیم را به تکاپو واداشته تا به هر طریقی ستون‌های دولت ارتجاعی را حفظ کنند. بسیاری از اپوزیسیون‌های بورژوازی در حال تدارک‌اند که چگونه مبارزات مردم من‌جمله زنان علیه حجاب اجباری را تحت کنترل و مهار خویش درآورند و برای مقاصد سیاسی خویش به کار گیرند. در چنین شرایطی که همه‌ی نیروهای سیاسی فعال در جامعه تلاش می‌کنند افق و دورنمای خود را در مقابل زنان قرار دهند، بیش از هر زمانی لازم است تلاش شود که مبارزات زنان با افق و آلترناتیو کمونیستی پیوند خورد تا مانع از آن شود که آلترناتیوهای بورژوازی از انرژی زنان بهره‌برداری کنند. تاریخ بارها ثابت کرده است که اگر نیروهای کمونیستی در رأس جنبش‌های اجتماعی قرار نگیرند، بدون شک دیر یا زود نیروهای بورژوازی رهبری آن را در کف خواهند گرفت. از این‌رو تلاش عمیق و گسترده‌ای از زنان کمونیست طلبیده می‌شود تا فعالانه پیشرفته‌ترین تئوری‌های کمونیستی را با مبارزات جاری پیوند زنند؛ مسیری کیفیتاً متفاوت ترسیم کنند تا مقدمات برای برقراری جامعه سوسیالیستی نوین فراهم شود. جامعه‌ای که بر تارکش نوشته باشد: «تا زمانی که یک زن در جهان تحت ستم باشد، هیچ‌کس به‌واقع آزاد نیست.»

آناهیتا رحمانی

۲۵ فوریه ۲۰۱۹

پیام جامعه زنان آزاد شرق کوردستان (کژار)

تا زن آزاد نگردد، جامعه آزاد نمی‌گردد!

جامعه‌ی ایران از زمانی که خود را شناخته همواره تحت استبداد و سرکوب شدید قرار داشته، استبداد و خفقان، جامعه‌ی ایران را از توسعه و پیشرفت بازداشته و در این میان هر زمان زنان بودند که نتایج فشار و ترور ناشی از قدرت‌طلبی را تحمل کرده‌اند و از زمانی که به تبعیض نسبت به حقوق خود آگاه شده‌اند مبارزات آنان آغاز شده است. جنبش زنان در تمامی دنیا صرف‌نظر از هدف و انگیزه هر زمان به‌عنوان خطری علیه موجودیت حکومت و قدرت قلمداد شده است. جنبش زنان در ایران نیز از این قاعده مستثنا نبوده است. با نگاهی به تاریخ ایران خواهیم دید زنان در تمامی جنبش‌ها و حرکات‌های اجتماعی حضوری فعال داشته‌اند، تجارب نشان می‌دهد اگر مسئله‌ی زنان به‌عنوان یک مسئله‌ی اصلی در رأس اهداف انقلاب و جنبش‌ها قرار نگیرد، شکست آن حتمی خواهد بود. انقلاب‌های سوسیالیستی بدون عنصر مبارزه برای رهایی زنان اصولاً به اهداف خود نخواهد رسید.

جنبش زنان می‌تواند به جریانی تعیین‌کننده در صحنه‌ی سیاسی جامعه گردد چراکه آزادی و رهایی زنان از قیدوبند جوامع سنتی در واقع رهایی انسان‌ها از سلطه‌ی طبقاتی است. در این‌بین نبایست نقش اتحاد زنان را در دست‌یابی به آزادی نادیده انگاشت. یکی از موانع اصلی بر سر راه همبستگی زنان، عدم شناخت منافع جمعی است. اگر سازمان‌ها و نهادهای مستقل زنان، مشکلات و مسائل تمامی زنان را سواى تفاوت‌های فرهنگی، دینی، مذهبی و نژادی را در دستور برنامه‌های خود قرار دهند می‌توان به موفقیت و کسب دستاوردهای آنان امیدوار بود. ما همچون جامعه‌ی زنان آزاد شرق کوردستان (kjar) هشت مارس را به‌تمامی زنان آزادی‌خواه و دموکراسی طلب تبریک گفته و گام کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران را مهم و پژواکی برای اتحاد و همبستگی تمامی زنان با باورمندی‌های متفاوت می‌بینیم و بر این باوریم تا زن آزاد نشود، جامعه آزاد نمی‌گردد.

زن، زندگی، آزادی! (ژن، ژیان، نژادی!)

پیروز باد اتحاد و همبستگی نیروهای انقلابی!

جامعه زنان آزاد شرق کوردستان (کژار)

مارس ۲۰۱۹

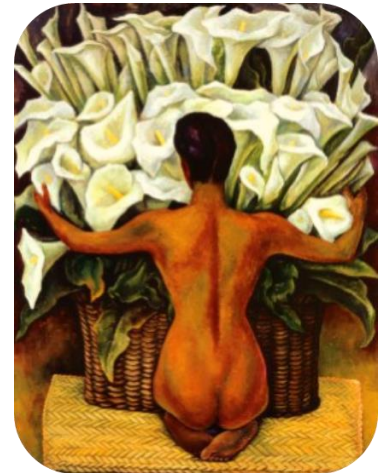
● پیام کمیته‌ی مستقل یادمان کشتار زندانیان سیاسی دهه‌ی شصت (واشینگتن‌دی‌سی) به کارزار زنان و اعلام برنامه روز جهانی زن

● پیام گولاله مروتی از نروژ به کارزار زنان

کمیته‌ی روز جهانی زن در Kongsvinger نروژ، از تلاش‌های زنان ایرانی برای دستیابی به حقوق برابر، حق آزادی بیان و نیز آزادی مذهبی به‌طور قاطع حمایت می‌کند. ما معتقدیم هیچ زنی به خاطر جنسیت‌اش نباید تحت هیچ شرایطی محدود گردد. با درودهای متدانه

گولاله مروتی، فوریه ۲۰۱۹

● پیام شبکه زنان استکهلم به کارزار زنان

در حمایت از راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان

در چهلمین سال مقاومت زنان در سال ۱۳۵۷ و چهل سال مبارزه زنان علیه رژیم مذهبی و سرمایه‌داری جمهوری اسلامی از سوی «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» کارزاری سه‌روزه برپا می‌شود. روزهای ۶ تا ۸ مارس در سه کشور اروپایی و در شهرهای هامبورگ، دنهاخ و بروکسل زنان مبارز راهپیمایی خواهند کرد.

شبکه‌ی زنان از این کارزار پشتیبانی و همه‌ی آزادی‌خواهان را به شرکت در آن دعوت می‌کند. باشد که با مبارزات خود ریشه‌های ستم بر زنان را آماج قرار دهیم و سهم خود را در از میان برداشتن هرگونه سلطه بر زنان و ایجاد دنیایی فارغ از سلطه‌ی انسان بر انسان ادا نماییم.

بیستم فوریه ۲۰۱۹

My Roots Are Not My Chains
 Celebrating International Women's Day with Music and Poetry
 Speech: Maria Rohaly
 Poem Recital: Leslie Bumstead
 Sepideh Jodeyri
 Musical Performance: Latifeh, Ali
 Open Discussion
 Saturday March 9th 6-8 pm
 Providence Community Center
 3001 Vaden Dr. Fairfax, VA 22031
 Classroom 1
 کلاسگاه میثاق یادمان کشتار زندانیان سیاسی دهه ۶۰
 واشینگتن دی سی
 Mission Free Iran

زنان ما در زمینی سخت رویدند، جوانه زدند و بالیدند. گر من از سرزنش مدعیان اندیشم شیوه مستی و رندی نرود از پیشم

اولین پیام انسان‌ستیزی جمهوری اسلامی از زبان خمینی در اسفندماه ۵۷ علیه زنان جاری گشت و از آن زمان، زنان ما همواره مورد هجوم وحشیانه قرار گرفتند. ولی آنان از پای ننشستند و در ۱۷ اسفند ۵۷ خود را علیه حجاب اجباری و زن‌ستیزی رژیم سازمان دادند، تظاهرات عظیم روز زن را به وجود آوردند و از آن‌پس بی‌وقفه مبارزه نمودند. از طریق قوانین زن‌ستیز حقوق آنان پایمال شد. در خانه نگاهداشتن زنان در دستور کار قرار گرفت. نه‌تنها آنان را از قضاوت، بلکه از کلیه‌ی مشاغل قانونی و قضایی برکنار کردند و اینان گفتند نه: نمی‌خواهیم برده

بمانیم. پس به بندشان کشیدند و زندان‌ها را لبریز از مبارزان زن کردند... باز از پای نشستند. رژیم از زنان آگاه بیم دارد و سعی بر آن داشت که دانشگاه را از زنان خالی نماید. بیش از ۶۰ درصد دانشجویان دانشگاه‌ها را دختران تشکیل می‌دهند. در سیاست و جامعه و هنر به زنان تعرض نمودند ولی زنان با سربلندی در تمامی عرصه‌ها بالیدند. حجاب را هرگز برنافتند، همواره خار چشم جمهوری اسلامی گشتند و به اشکال متفاوت مبارزه را ادامه دادند. دختران مبارز خیابان انقلاب حجاب از سر برکنندند و همچون طاهره قره‌العین گفتند نه و همین زنان آزاده بودند که در مقابل سیستم به هرگونه و شکل در خانه و در اجتماع ایستادند و فریاد برآوردند دیگر بس است: آزادی و برابری بدون قید و شرط بین زن و مرد در کلیه امور خواست اساسی ماست.

ما از کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران و از برگزارکنندگان این کارزار حمایت می‌کنیم و برایتان آرزوی موفقیت داریم و در حمایت از جنبش زنان در ایران و هم‌صدا با شما ما در روز ۷ مارس در مقابل دفتر رژیم در واشینگتن دی‌سی خواهیم بود تا صدای دختران خیابان انقلاب را به گوش مردم برسانیم.

کمیته مستقل یادمان کشتار زندانیان سیاسی دهه ۶۰ - واشینگتن دی سی

۲۱ فوریه ۲۰۱۹

●●●●●●●●●●

● پیام به زبان انگلیسی:

We stand with you and the Iranian women in honor of International Women's Day.

We commend your struggle to demand equality and justice in Iran. We stand with those beaten, tortured, raped, imprisoned and executed in the past 40 years. We stand here today, our hearts in our hands, to remember the courageous Iranian women who lost their lives fighting for equality and justice for themselves, and for their daughters, for American daughters, for the daughters of Afghanistan, Turkey, South Africa and beyond. Iranian women's struggle is our struggle: it belongs to the world and it is unifying our struggle for equality, and we are here to consolidate our unity. We will join KARZAR in the street of Washington DC to demand gender equality, and to defy the gender-apartheid policies of the Islamic Republic. In solidarity with women in Iran we will be in front of regime office in Washington DC on March 7th, 2019 at 12 pm. Also on March 9th we will have night of reflection, unity, music, and poetry.

Yadman 1988 Massacre in Iran- DC
 Feb 21, 2019

#Long_live_International_Solidarity
 #Women_s_karzar_3_day_rally
 #40_years_women_s_struggle_in_Iran

پیام کمیته‌ی حمایت از مبارزات کارگران و زحمتکشان ایران - هلند

به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن علیه خشونت بر زنان.

بدون حضور زنان هیچ انقلابی به پیروزی نمی‌رسد.

اکنون که حاکمیت چهل‌ساله رژیم زن‌ستیز اسلامی، شرایطی اسفبارتر از همیشه را بر زنان در ایران تحمیل کرده، تلاش برای رهایی فردی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی واقعی برای زنان به‌عنوان نیمی از بدنه‌ی جامعه، بخش عمده‌ای از آرمان‌های انسانی با هدف سوسیالیستی را در برمی‌گیرد. در همین رابطه، ما کمیته‌ی حمایت از کارگران و زحمتکشان ایران در هلند، ضمن حمایت از راهپیمایی سه‌روزه‌ی شما، رفقای کارزار، هر تلاش انقلابی برای رساندن صدای اعتراضی حق‌طلبانه‌ی زنان به گوش جهان در هشت مارس، روز جهانی زن را ارزش می‌گذاریم.

موفقیت را برای‌تان آرزو می‌کنیم!

رژیم زن‌ستیز در ایران نابود باید گردد!

پیروز باد اتحاد و همبستگی نیروهای انقلابی، سوسیالیست و کمونیست!

کمیته حمایت از مبارزات کارگران و زحمتکشان ایران - هلند

آمستردام - هلند، فوریه سال ۲۰۱۹ (بهمن ۱۳۹۷)

Kargar.nl@gmail.com: تماس

پیام کنفرانس زنان شهر برمن/آلمان به کارزار زنان

زنان عزیز ایران،

ما متحدانه در برنامه‌ی راهپیمایی ۳ روزه - از ۶ تا ۸ مارس ۲۰۱۹ - در کنار شما هستیم. در فراخوان‌مان برای راهپیمایی ۸ مارس در شهر برمن، از کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران با این ایده حمایت کرده‌ایم: «همبستگی را زندگی کردن، برای ما به این مفهوم است: همراه هم مبارزه می‌کنیم برای حقوق، رهایی و آزادی زنان. ما همبستگی جهانی را زندگی می‌کنیم و بخشی از جنبش جهانی زنان هستیم.»

زمانی که شما در هامبورگ، دن‌هاگ و بروکسل در خیابان هستید و یک سیگنال قوی را به نمایش می‌گذارید، ما در برمن راهپیمایی خواهیم کرد و هم‌زمان اطلاعات مربوط به مارش ۳ روزه‌ی شما را هم منتشر می‌کنیم.

ما از این همکاری فزاینده بسیار خوشنودیم!

با آرزوی موفقیت فراوان!

کنفرانس زنان شهر برمن - ۲۲ فوریه ۲۰۱۹

اصل پیام به زبان آلمانی

Liebe Frauen aus dem Iran, wir sind solidarisch an eurer Seite beim dreitägigen Marsch vom 6.-8.März 2019. Wir unterstützen eure Kampagne gegen die staatliche, gesellschaftliche und häusliche Gewalt gegen Frauen im Iran, in unserem Aufruf zum 8.März in Bremen heißt es: "Solidarität leben bedeutet für uns: Wir kämpfen gemeinsam für Frauenrechte, Emanzipation und Befreiung. Wir leben internationale Solidarität und sind Teil der Weltfrauenbewegung."

Während ihr in Hamburg, Den Haag und Brüssel auf der Straße seid und ein starkes Zeichen setzt, werden wir in Bremen demonstrieren und dabei auch über euren dreitägigen Marsch informieren.

Wir freuen uns über die wachsende Zusammenarbeit.

Viel Glück!!!

Stadtfrauenkonferenz Bremen, 22.02.19

حمایت مهنوش موسوی در فیس‌بوک از کارزار زنان

۲۲ فوریه ۲۰۱۹

از فراخوان کارزار زنان برای راهپیمایی علیه حجاب در سه کشور بلژیک، آلمان و هلند حمایت می‌کنم!
حجاب اجباری ملغا باید گردد!

Mehnosh Mousawi

پیام زنان حزب چپ برمن/آلمان به کارزار زنان

DIE LINKE.
LANDESVERBAND BREMEN

زنان عزیز ایران و افغانستان!

ما زنان حزب چپ برمن در فکر و قلبمان با شما هستیم. از راهپیمایی سه روزه‌ی شما حمایت کرده و آن را تحسین می‌کنیم.

ما از کمپین مبارزاتی شما در برابر خشونت‌های دولتی، اجتماعی و خانوادگی علیه زنان در ایران حمایت می‌کنیم.

ما برای راهپیمایی پرقدردان شما در هامبورگ، لاهه و بروکسل آرزوی موفقیت‌های فراوان داریم.

ما همچنین در برمن در راهپیمایی خود به شما می‌اندیشیم و کمپین شما را هم معرفی خواهیم کرد.

همراه با دروهای صمیمانه

۲۵ فوریه ۲۰۱۹

اصل پیام به زبان آلمانی:

Liebe Frauen aus dem Iran, Afghanistan.

Wir, die Frauen AG DIE LINKE Bremen, sind in Gedanken und im Herzen bei euch. Wir unterstützen und bewundern euch bei eurem dreitägigen Marsch.

Wir unterstützen eure Kampagne gegen die staatliche, gesellschaftliche und häusliche Gewalt gegen Frauen im Iran.

Wir wünschen euch viel Erfolg und Stärke bei eurem Marsch in Hamburg, Den Haag und Brüssel.

Wir werden auch hier in Bremen demonstrieren und dabei an euch denken und über euch berichten!

Herzliche Grüße

● بیانیه سازمان زنان هشت مارس برای کارزار زنان

به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن

متحد برای عملی کردن یک فراخوان جسورانه

هشت مارس، روز شورش و طغیان، روز مبارزه‌ی همه‌ی زنان در سراسر جهان علیه ستم جنسیتی فرامی‌رسد. زنان «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران»، در تدارک سه روز راه‌پیمایی بزرگ به مناسبت ۴۰ امین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری، هستند. زنان کارزار قصد دارند، پژواک صدای معترض میلیون‌ها زنی باشند که به اشکال مختلف علیه حجاب اجباری و قوانین خشونت‌آمیز مبتنی بر شریعت اسلامی، مبارزه کرده و می‌کنند. صدای زنانی باشند که امروزه خواست آزادی پوشش را تقاضا نمی‌کنند، بلکه آن را به دست توانای خود در سطح جامعه، عملی می‌کنند. صدای میلیون‌ها زنی باشند که حاضر نیستند شلاق دین، خرافه و سنت‌های عقب‌مانده را تحمل کنند. صدای میلیون‌ها زنی باشند که فرهنگ پدرمردسالاری را بر نمی‌تابند. زنان کارزار می‌خواهند در خیابان‌های هامبورگ (آلمان)، دن‌هاگ / لاهه (هلند) و بروکسل (بلژیک) در روزهای ۶، ۷ و ۸ مارس صدای رسای زنان خیابان انقلاب که بخشی از میلیون‌ها زن منجر از حجاب اجباری هستند را چنان منعکس کنند تا الهام‌بخش زنانی باشند که در زندان حجاب، اسیرند...

● نسخه‌ی کامل این پیام در بخش بیانیه‌ها درج شده است.

سازمان زنان هشت مارس (ایران - افغانستان)

فوریه ۲۰۱۹

● پیام جهان از همراهان کارزار زنان

رفقای گرمی در کارزار زنان

دوهفته‌ای است که در محل واقعی اقامت نیستیم و دسترسی به امکانات اینترنتی هم نداشتیم که به همین دلیل پاسخ به سوال شما تا این لحظه امکان‌پذیر نبوده است.

برادرم یکی از نزدیک‌ترین رفقای زندگی‌ام بیمار است و شاید سخت‌ترین و تلخ‌ترین روزهای زندگی‌اش را می‌گذراند.

متأسفانه نمی‌توانم در این اعتراض آگاهانه شرکت نمایم؛ اما با تمام وجود به تلاشی که می‌کنید باور دارم و برای به ثمر رسیدنش و دسترسی به برابری انسان که در رهایی زن از ستم مضاعف معنی و شکل خواهد گرفت به سهم توانایی و دانشم کوشش می‌کنم.

تلاش شما رفقا را ارج می‌گذارم و پیروزی آن را همگام با شما پیگیری می‌کنم. شاد و سرفراز و پیروز باشید.

جهان، ۲۲ فوریه ۲۰۱۹

● حمایت هنری منصور علوی از کارزار زنان

«زن علیه خشونت»

رنگ آکرلیک روی بوم، ۷۰×۵۰ سانتیمتر، ۲۰۱۹

به مناسبت ۸ مارس، روز جهانی زن

تقدیم به «کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان»

منصور علوی - m-alavi.com

فوریه ۲۰۱۹

● پیام گوهر معمارزاده به کارزار زنان

با درود به شما رفقای گرمی در کارزار زنان علیه خشونت دستان را به گرمی می‌فشارم.

۸ مارس برابر با ۱۷ اسفند ۱۳۵۷ چراغی درخشان در مبارزات زنان ایران است که در تاریخ حک شده است. جمهوری اسلامی از بدو به قدرت رسیدنش با سرکوب زنان آغاز به کار کرد. تحمیل حجاب و پوشش اجباری عیان‌ترین نمود نقض آزادی زنان بود.

ارمغان جمهوری اسلامی برای مردم ایران فقر و فلاکت، نابرابری، تهیدستی، تن و جان فروشی، اعتیاد، کارتن‌خوابی و حاشیه‌نشینی و قتل و شکنجه بوده است.

مبارزات زنان به وسعت جهان زنده هست و ادامه دارد و زنان آزاده ایران در طول ۴۰ سال عمر ننگین جمهوری اسلامی علیه آپارتاید جنسیتی و برای قید اسارت از بردگی و ستم مضاعف مبارزه کرده‌اند. این وضع موجود ریشه در تاریخ طبقات و مذهب و مالکیت دارد.

جمهوری اسلامی توانسته با احکام شرع و قانون مذهبی و مردسالاری این نابرابری قرون‌وسطایی را بر زنان حاکم کند. اما تنها راه مبارزه برای رهایی کامل از این ستم و نابرابری سرنگونی انقلابی جمهوری اسلامی و یک جامعه سوسیالیستی است که ما باید با سازمان‌یابی انسان‌های آزادی‌خواه و برابری طلب با به گره خوردن آن با جنبش‌های کارگری تلاش کنیم.

کارزار برابری و برابری طلبی یک خواست بر حق انسان‌های کمونیست و آزاده است. رفقای عزیز پیشاپیش ۸ مارس و راه انداختن این کارزار را از صمیم قلب به شما عزیزان تبریک گفته و برایتان آرزوی موفقیت دارم.

زنده‌باد آزادی و برابری!

نابود باد جمهوری اسلامی!

گوهر معمارزاده

دانمارک - ۲۲ فوریه ۲۰۱۹

پیام جمعی از کمونیست‌های انقلابی افغانستان به کارزار زنان

پیام رخشنده بلوری به کارزار زنان

رفقا و دوستان فعال در کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران اقدام شما در جهت سازمان دادن راهپیمایی سه‌روزه کاری به‌موقع و بسیار ضروری است و من از آن حمایت می‌کنم. مبارزات چهل‌ساله‌ی زنان ایران، تحت حاکمیت حکومت دین و سرمایه با مبارزات کارگران و زحمت‌کشان و سایر اقشار تحت ستم و استثمار، همچون رود خروشان‌ی متحد، کل حاکمیت را نشانه گرفته است. در این میانه آلترناتیوهای اصلاح‌طلب، طرفداران سلطنت و سایر نیروهای متوهم به امپریالیسم جهانی در تدارک سازمان‌دهی و به انحراف بردن مبارزات توده‌ای هستند. زنان و کارگران آگاه، اما دیگر حاضر نیستند بار دیگر ریسک کرده و به وعده‌های رفرمیستی تن بدهند، زنان در مبارزات خود خصوصاً در یک‌سال اخیر نقش فعال و پیشرو ایفا کرده و خود به میدان آمده و برای رسیدن به مطالبات خود به این واقعیت که با اتکا و اعتماد به خود و هم‌سرنوشتان خود رها می‌شوند - رسیده‌اند. همه‌ی آزادی‌خواهان و برابری‌طلبان را به پشتیبانی از این کارزار سه‌روزه فرا می‌خوانم. دست‌تان را به گرمی می‌فشارم و برای مبارزات مشترک‌مان آرزوی پیروزی دارم.

رخشنده بلوری

فوریه ۲۰۱۹

مبارزه‌ی بزرگ ۸ مارس ۱۹۷۹ زنان ایران علیه حجاب اجباری نقطه‌ی عطفی در مبارزه‌ی زنان آن سرزمین محسوب می‌شود. حمایت نیروهای پیشرو برای موفقیت این مبارزه ضروری بود که متأسفانه چنین حمایتی یا صورت نگرفت و یا بسیار ناچیز بود. این درس مهمی از این مبارزه بزرگ است. جای خوشوقتی است که زنان در طی چهل سال گذشته از پای ننشستند و مبارزات‌شان را هم بر ضد حجاب اجباری و هم علیه سایر قوانین ضد زن پیش برده‌اند و خاری در چشم رژیم جمهوری اسلامی بوده‌اند.

کارزار ۵ روزه‌ی زنان ایران در اروپا ثمره‌ی مبارزات پیگیر، مداوم و شکوفان شما بود و نشان داد که زنان ایران پتانسیل رهایی از چنگال خونین نظام مردسالار جمهوری اسلامی را دارند. این کارزار به مبارزات زنان خارج و داخل کشور جانی تازه می‌دمد و بر روحیه‌ی مبارزاتی زنان ایران مؤثر خواهد بود.

کارزار سه‌روزه‌ی کنونی شما برازنده و باشکوه است. شما که با عزمی آهنین هم‌زمان به مصاف ارتجاع حاکم بر ایران و امپریالیسم آمریکا که برای تصرف ایران آمادگی می‌گیرد، می‌روید واقعاً جرئت و شهامت می‌طلبید و شما این جرئت و شهامت بی‌نظیر را دارید چون حق با شماست و خط انقلابی در دست شماست.

این حرکت پرشور و انقلابی شما که ابتکار برپایی آن را کارزار مبارزه با خشونت بر عهده دارد، نه‌تنها تأثیرات بزرگی را بر مبارزات زنان تحت ستم ایران خواهد گذاشت، بلکه بر مبارزات زنان منطقه خصوصاً زنان افغانستان برای پیشبرد مبارزات‌شان تأثیر خواهد گذارد.

ما آگاهیم که رهایی زنان یک پدیده‌ی جهانی است و رهایی زنان تنها با از بین رفتن طبقات و تحت جامعه‌ی کمونیستی تحقق خواهد یافت؛ اما چنین جامعه‌ای به‌خودی‌خود و بدون مبارزه به وجود نمی‌آید. مبارزه علیه ستم جنسیتی و علیه پدرسالاری جامعه‌ی طبقاتی یک مؤلفه‌ی فوق‌العاده مهم از مبارزه‌ی توده‌ها علیه دشمنان طبقاتی برای رسیدن به چنین جامعه‌ای محسوب می‌شود. به همین دلیل شرکت، بسیج و سازمان‌دهی زنان برای رسیدن به چنان جامعه‌ای یک ضرورت است. ما معتقدیم که کارزار مبارزاتی شما در خدمت چنین بسیج و سازمان‌دهی است و در خدمت هدف نهایی آن قرار می‌گیرد.

به همین دلیل حمایت و پشتیبانی قاطع، پیگیر و همه‌جانبه از کارزار مبارزاتی شما را وظیفه‌ی خود دانسته و همراه و همگام با شما حرکت نموده و به‌پیش خواهیم رفت.

جمعی از کمونیست‌های انقلابی افغانستان

۱ دلو ۱۳۹۷، ۲۰ فبروری ۲۰۱۹

grca.afghan@gmail.com

Facebook.com/grcaafghan

به کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

همانند ایران، افغانستان نیز زندان زنان است. بسیاری از زنانی که از جور خانواده و نظام حاکم مردسالار مورد ضرب و شتم قرار گرفته و یا به فرار نهاده‌اند یا در زندان بسر می‌برند و یا طعمه و اسیر باندهای قاچاق‌بر و فاسد گردیده و به منجلاب اعتیاد و فساد غوطه‌ور گردیده‌اند. در کشورهای افغانستان و ایران که حکومت‌های اسلامی بر آن‌ها حاکم است همواره بیشترین و خشونت‌بارترین نوع ستم نسبت به زنان در آن‌ها قانونی است.

امپریالیست‌ها که ادعای حفظ حقوق زنان در افغانستان را داشتند، با ایجاد دولت اسلامی متشکل از شیع‌ترین بنیادگرایان جهادی، مردسالاری را در این کشور رسمیت بخشیدند. جامعه‌ی مدنی و دیگر سازمان‌های وابسته به آن‌ها می‌کوشند تا «قانون محو خشونت علیه زنان» را که در چوکات قانون حاکم بر جامعه تدوین‌یافته وسیله‌ی جلوگیری از خشونت به حساب آورند؛ اما خشونت و آزار و اذیت جنسی نسبت به زنان تحت حاکمیت امپریالیست‌ها و دولت گمارده شده توسط آن‌ها بیش‌ازپیش تشدید گردیده است.

اما بسیاری از دختران جوان در افغانستان، دیگر تسلیم شرایط و قانون شریعت نشده و برای دفاع از حقوق خود به مبارزه برخاسته‌اند. مسیر مبارزه‌ی زنان در افغانستان مسیری همانند مبارزه‌ی زنان در ایران دارد و باید در جبهه‌های مختلفی بجنگند. باید علیه خشونت‌های دولتی، اجتماعی و خانگی مبارزه کنند. زنان افغانستان همانند شما نه‌تنها باید علیه یک رژیم بنیادگرا و همچنین علیه نیروهای بنیادگرای خارج از حکومت مبارزه کنند بلکه همچنین باید علیه نیروهای امپریالیستی که خود را ناجی زنان می‌دانند مبارزه کنند. اگر در ایران امپریالیست‌ها می‌خواهند نقش ناجی را ایفاء کنند و نیروهای وابسته می‌خواهند امپریالیست‌ها را مدافع حقوق زنان معرفی کنند، افغانستان به همین بهانه اشغال شده است و زنان نتیجه کار چنین ناجیان اشغالگری را دیده‌اند. اینک بعدازآن همه ادعا مجبور شده‌اند که پرده‌ها را کنار بزنند و طالبان را به صلح و شراکت در قدرت فراخوانند و حقوق زنان را وجه‌المعامله‌ی مذاکرات خود قرار دهند.

● پیام زنان فعال در بنیاد ایران تریبونال

چهل سال پیش، در ۱۷ اسفند ۱۳۵۷، ۸ مارس روز جهانی زن، هزاران زن ایرانی در اعتراض به اجباری شدن حجاب و همچنین سایر محدودیت‌های اجتماعی برای زنان، به مدت پنج روز به خیابان‌های تهران آمدند. این روزها از مهم‌ترین روزهای تاریخ جنبش زنان و مبارزات زنان در ایران علیه هرگونه ستم جنسیتی و نابرابری محسوب می‌شود. این روزها، از این‌رو نیز مهم است که زنان با آمدن به خیابان‌های تهران، فتوای خمینی درباره حجاب را به چالش کشیدند و یکی از حوادث سرنوشت‌ساز انقلاب پنجاه‌هفت را در تاریخ مبارزات زنان ایران به ثبت رساندند.

یادآوری این بخش از مبارزات زنان ایران و تأکید بر آن و تداوم آن در اشکال دیگر مبارزاتی از جمله راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. مبارزه‌ی زنان در ایران برای احقاق حقوق انسانی و اجتماعی‌شان، به بیش از صدسال می‌رسد که از انقلاب مشروطه آغاز شده و با انقلاب پنجاه‌هفت در ابعاد وسیع‌تری اما به‌طور پراکنده ادامه یافته است. پراکندگی در صفوف زنان رادیکال، مانع از آن شد که این بخش از جنبش زنان ایران یکپارچه و متحد، بر روند روبه رشد مبارزات زنان در ایران، نقش تعیین‌کننده داشته باشد. باین‌حال، جنبش زنان در تمامیت آن، دارای تجارب و دستاوردهایی است که نشان‌دهنده‌ی رشد این جنبش در عرصه‌ی مبارزاتی زنان ایران است.

ما زنان فعال در بنیاد ایران تریبونال، ضمن حمایت از راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان، این رشد یافتگی را به عموم زنان مبارز ایرانی که دل در گرو برابری زنان در تمامی عرصه‌های جنسیتی، خانوادگی، اجتماعی، اقتصادی و سیاسی دارند و از این منظر قوانین شریعت و نظام نابرابر سیاسی و اقتصادی حاکم بر ایران را به چالش کشیده‌اند، تبریک می‌گوییم.

۸ مارس روز جهانی زن بر تمامی زنان مبارز و

ستم‌دیده مبارک باد!

زنان فعال در بنیاد ایران تریبونال

۲۱ فوریه ۲۰۱۹ - ۲ اسفند ۱۳۹۷

● پیام شمسی خرمی به کارزار زنان

با درود و دست‌مریزاد به شما رفقای دست‌اندرکار کارزار! رفقا!

زنان در مقیاس جهانی با پدیده‌ی خشونت روبرو هستند. آنچه به‌عنوان خشونت طبقاتی و جنسیتی علیه زنان اعمال می‌شود، پایه در نظام طبقاتی جامعه دارد، چراکه در یک نظام سرمایه‌داری و متکی به مردسالاری، تمام اهرم‌های جامعه از جمله مذهب، خرافات، سنت‌های قرون‌وسطی، قانون و درنهایت دولت دست‌به‌دست هم می‌دهند تا پدیده‌ی خشونت را طبیعی و ازلی و ابدی جلوه دهند.

آن‌چه مسلم است، چه آن‌جا که سلطه‌ی مردان در خانواده نهادینه می‌شود و چه آن‌جا که روابط تولید سرمایه‌داری، به زن به‌مثابه‌ی کالا نگاه می‌کند، خشونت خانگی، دولتی و اجتماعی تولید و بازتولید می‌شود.

حکومت سرمایه‌داری جمهوری اسلامی با درآمیختن ایدئولوژی اسلامی و قوانین زن‌ستیز، از این بابت برگ برنده را از بسیاری از کشورهای همپای خود ربوده و در صف مقدم اعمال خشن‌ترین و عریان‌ترین نوع خشونت در تمام ابعاد علیه زنان قرار گرفته است.

اما توده‌های معترض زنان، از همان سال ۵۷، به گستردگی خشونت جاری در جامعه، دست به مبارزه و اعتراض زده و تا همین امروز هم از پانزدهمین سالگرد جایی که جای پای خود را در تمام جنبش‌های رادیکال اجتماعی تحکیم کرده‌اند و به یک نیروی بالقوه برای پیشروی انقلاب آتی تبدیل شده‌اند.

رفقا و دوستان! درود می‌فرستم به عزم راسخ‌تان در راه انداختن کارزاری که به مناسبت چهلمین سالگرد مبارزات زنان کار و زحمت در ایران، سازمان داده‌اید! زنده‌باد اتحاد و همکاری زنان چپ و رادیکال در راه سرنگونی انقلابی جمهوری اسلامی!

شمسی خرمی، ۱۸.۰۲.۲۰۱۹

● پیام مینا احدی به کارزار زنان

درودهای گرم

اقدام شما در برگزاری سه روز همایش و راهپیمایی در دفاع از جنبش برابری طلبانه و آزادی‌خواهانه‌ی زنان در ایران یک اقدام بسیار جالب و مؤثر است که می‌تواند یک‌بار دیگر در اروپا توجه‌ها را به جنبش چهل‌ساله مقاومت و مبارزه زنان در ایران علیه یک حکومت زن‌ستیز اسلامی جلب کند. این حرکت همچنین می‌تواند بیانگر یک اقدام دسته‌جمعی و متحدانه و امیدبخش برای زنان و مردم ایران باشد. به امید آن‌که با همیاری و مساعدت بیشترین افراد در این سه روز در هامبورگ و لاهه و بروکسل بتوانیم فریاد آزادی و برابری زنان ایران و فریاد چهل سال استقامت قهرمانانه آن‌ها را به گوش جهانیان برسانیم.

مینا احدی / آلمان

۲۰ فوریه ۲۰۱۹

پیام آنا محمودی، فعال حقوق زنان به کارزار زنان

در حمایت از کارزار سه‌روزه‌ی زنان

به مناسبت چهلمین سالروز اعتراض علیه حجاب اجباری حجاب و پوشش اجباری از واقعیات تلخی است که زنان با آن مبارزه کرده و در برابر آن مقاومت و اعتراضات روزمره وجود داشته و دارد. حجاب به‌عنوان اهرمی برای جنس دوم نگه‌داشتن زن و وسیله‌ای در دست طبقات دارا برای ابقا ستم طبقاتی است. اولین کشمکش بر سر حجاب، دو هفته پس از قیام در ۸ مارس یا ۱۸ اسفند ۵۷ روی داد. درست از آن زمان بود که اعتراض علیه حجاب اجباری، این نماد تبعیض و فرودستی زن، به بخشی از مبارزات روزمره‌ی زنان علیه کلیت رژیم اسلامی تبدیل شد و جنبش زنان در ایران به شیوه‌ای جدید عرض‌اندام کرد و از آن زمان به یکی از ارکان‌های محکم برای تغییر وضعیت زنان که با سرنگونی رژیم اسلامی گره می‌خورد تبدیل گردید. تحمیل اجباری حجاب اسلامی، تحمیل ستم‌های دیگر در همه‌ی عرصه‌های زندگی بر زنان بود، بنابراین، مسئله‌ی حجاب به‌ویژه در مبارزات جنبش زنان ایران به مسئله‌ای مهم و به یک جنگ همه‌روزه‌ی زنان علیه رژیم اسلامی تبدیل شده است.

در طول نزدیک به ۴ دهه زنان در ایران در اشکال مختلف علیه قوانین تبعیض‌آمیز و ارتجاعی که یکی از آن‌ها حجاب است، اعتراض و مبارزه کرده‌اند؛ اما از دی‌ماه سال ۹۶ هم‌زمان با خیزش سراسری گرسنگان، کارگران و ستمدیدگان، زنان مبارز با حرکت‌های اعتراضی نوینی که به دختران خیابان انقلاب معروف گردید علیه حجاب اجباری اعتراض کرده و این نماد تبعیض و فرودستی و تحقیر زنان را به نشانه‌ی اعتراض به چوب بستند.

حجاب سمبل و اهرم در انقیاد نگه‌داشتن زنان و یکی از ارکان ایدئولوژیک اسلام‌یون حاکم است. به هر نسبت اهرم حجاب ضعیف شود، به همان درجه پایه‌های رژیم سست‌تر می‌شوند. رژیمی که بنیان‌های آن بر اساس آپارتاید جنسیتی و جداسازی دو جنس از هم، شکل‌گرفته و حجاب وسیله‌ی مناسب محفوظ نگه‌داشتن این سیستم آپارتاید است، معلوم است که هر انسان آگاه، هر کمونیست هوشیار و هر انسان انقلابی را به واکنش وامی دارد و عمل مقابل این سیاست همانی است که زنان مبارز در طول ۴ دهه اختناق اسلامی به اشکال گوناگون از خود به نمایش گذارده‌اند.

در آستانه فرا رسیدن روز جهانی زن به فعالین و مبارزینی که این کارزار سه‌روزه را سازمان داده‌اند درود می‌فرستم و همبستگی خود را با این کارزار اعلام می‌دارم. به امید پیروزی.

آنا محمودی فعال حقوق زنان

۱۷ فوریه ۲۰۱۹

پیام مرجان افتخاری به کارزار زنان

همبستگی و حمایت از کارزار زنان

در برگزاری ۸ مارس در سه کشور هلند، آلمان و بلژیک

مبارزات زنان با تمام فراز و فرود آن در برابر رژیم جمهوری اسلامی چهل‌ساله شد. سرکوب زنان که با حجاب اجباری آغاز شد، دبری نیابید که تمام سازمان‌ها، احزاب، گروه‌های اجتماعی و روشنفکران را نیز شامل شد. سرکوب گسترده و وحشیانه‌ی جمهوری اسلامی در دهه‌ی ۶۰، دهه‌ی سیاه که زندان، شکنجه، اعدام و کشتار هزاران هزار نفر از زنان و مردانی که آرمانی به‌جز آزادی، برابری و عدالت

اجتماعی نداشتند مفهوم عمیق «سرکوب» را در حافظه‌ی جمعی ثبت کرد.

در طول این چهل سال، استعمار، بی‌عدالتی، نابرابری طبقاتی و تبعیض‌های جنسیتی سرمایه‌داری، همراه با زن‌ستیزی رژیم مذهبی - اسلامی وضعیت زندگی و معیشتی زنان را به وخامت کشاند. بیکاری، فقر، تهیدستی، بی‌خانمانی، آوارگی، گور خوابی، خیابان خوابی و زباله‌گردی به پدیده‌های عمومی تبدیل شدند؛ اما سرکوب، بی‌حقوقی، محرومیت و به‌طور کلی زن‌ستیزی سیستماتیک ابعادی گسترده‌تر و پیچیده‌تری در جمهوری اسلامی دارد.

باوجود تمام شرایط سخت و دشوار بخصوص سرکوب که جزء بنیادین رژیم جمهوری اسلامی است، زنان در هیچ دوره‌ای دست از مقاومت، ایستادگی و مبارزه برای آزادی و برابری برنداشتند. مبارزات زنان در این چهل سال تجربه و میراث بزرگ تاریخی و پرافتخاری است در جنبش جهانی زنان و جنبش زنان در ایران. جنبشی که سرمایه‌داری نابرابری‌ها و تبعیض‌های جنسیتی این سیستم، زن‌ستیزی مذهب اسلام، قوانین عقب‌مانده و واپس‌گرای آن را به چالشی بزرگ کشیده است. به‌طوری‌که تغییر شرایط زنان در خاورمیانه به مبارزات زنان در ایران گره‌خورده است.

خیزش سراسری و بزرگ دی‌ماه سال ۹۶ نسیم تازه‌ای بود بر ادامه‌ی مبارزات کارگران، زحمت‌کشان، زنان، معلمان، دانشجویان، کشاورزان، کامیون‌داران، بیکاران و تمامی محرومان جامعه که زنان نقش برجسته‌ای در آن دارند. بازگشت به سیاست‌های نفرت‌انگیز و نخ‌نمای دهه‌ی ۶۰، «طراحی سوخته» گویای ضعف و استیصال دستگاه سرکوب و امنیتی چهل‌ساله جمهوری اسلامی در برابر گسترش اعتراضات و اعتصابات محرومانی‌ست که زنان اکثریت آن را تشکیل می‌دهند.

اگرچه چهل سال پیش مبارزات زنان علیه حجاب اجباری با سکوت و بی‌تفاوتی گروه‌ها و سازمان‌ها روبرو شد و پیوند ارگانیک بین سرکوب زنان و «آزادی‌ها» در ناآگاهی فرو رفت، اما ادامه‌ی مبارزات زنان علیه نابرابری، بی‌عدالتی، ستم طبقاتی و اجتماعی، تبعیض و حجاب اسلامی که نماد هویتی جمهوری اسلامی و اسلام است تا حرکت و حضور شجاعانه‌ی «دختران خیابان انقلاب» ادامه یافت. تجربه‌ی جهانی و ایران نشان می‌دهد که مبارزات زنان در برابر سرکوب و بی‌حقوقی «انحراف از جنبش طبقاتی»، «تحت شعاع قرار دادن مبارزه با سرمایه‌داری، ساختارها و کارکردهای آن» نیست. برعکس مفهوم عمیق اشکال ستم، استعمار طبقاتی و جنسیتی را به عریانی به چالش می‌کشد.

بازهم تجربه‌ی چهل‌ساله ثابت کرده است که یکی از مشکلات و دشواری‌های اصلی مبارزات در تمامی جنبش‌ها و همچنین جنبش زنان در پراکندگی و عدم هماهنگی آن‌ها است. پاسخ به این مهم بحثی است پایه‌ای، همه‌جانبه و فراتر از این متن کوتاه.

فرارسیدن هشت مارس و روز جهانی زن امکانی است در همبستگی عملی همه‌ی زنان و مردانی که برای آزادی و برابری مبارزه کرده و می‌کنند. ابتکار «کارزار زنان» در سه کشور هلند، بلژیک و آلمان به مناسبت ۸ مارس اقدامی است عملی در راستای این همبستگی.

مرجان افتخاری

۱۷ فوریه ۲۰۱۹

● پیام پروین کابلی، از سازمان دهندگان ۸ مارس ۱۳۵۷، به کارزار زنان

به: کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران
این روزها جنب و جوش فراوانی در رابطه با ۸ مارس در جریان است. ۱۷ اسفند ۱۳۵۷ در زندگی بسیاری از ما که در تظاهرات عظیم زنان شرکت کردیم برای همیشه باقی خواهد ماند. روز نو، روزی برای اعلام نه صریح و روشن، اعلام حضور و بودن، روزی که جمهوری اسلامی وارد آغازی تاریخی شد. هنوز بعد از چهل سال، طنین شعارها را می شنویم و هنوز صدای کوبیدن پای صدها هزار زن را در حرکت به سوی محل استقرار خمینی می شنویم. ما می دانستیم و ما نه گفتیم.
جنبش برابری طلب ایران وارد ۴۰ سال نه به جمهوری اسلامی، نه به حجاب اسلامی و نه به آپارتاید جنسی می شود.
جمهوری اسلامی از همان روز اول قدرت گرفتن، سرکوب انقلاب و انقلابیون و خواسته های به حق مردم را در دستور کار خود قرار داد. این حکومت تاکنون بر بستری از جنایت و خون و قتل عام و تحمیل فقر و تنگدستی و اشاعه ی زن ستیزی و خرافات در زندگی مردم توانسته است بماند.
اکنون در چهلمین سال به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی دوران سرنوشت سازی فرا رسیده است.

جنبش آزادی زن در این دوران سهم مهمی ایفا می کند. زنان که از همان روز اول به جمهوری اسلامی نه گفتند، اکنون می دانند، کارگران فولاد اهواز و هفت تپه راه را نشان داده اند، معلمان و بازنشستگان در صحنه ی سیاست ایران هر روزه به اعتراض مشغول اند و رانندگان کامیون با اعتصاب سراسری صحنه ی اعتراض را مدتها به تصرف خود در آوردند.

جنبش برابری طلب و آزادی خواه زنان! باید ۸ مارس امسال را به گسترش مبارزه ی هر چه بیشتر علیه جمهوری اسلامی و با شعار آزادی و برابری تبدیل نماییم. نباید اجازه بدهیم که جنبش برابری طلب زنان به وسیله ای برای بندوبست با بالایی ها و یا «اصلاحات» تبدیل شود. این رژیم نه اصلاح پذیر است و اصلاح طلب هم حکم رفتنش صادر شده است.

جنبش آزادی زن همراه و هم قدم با طبقه ی کارگر باید کار این رژیم را یکسره کند و راه را برای پایان دادن به زن کشی، ناموس پرستی، سنت های عقب مانده، مردسالاری، دخالت مذهب و جهل و خرافه در زندگی مردم، تحقیر و ستم بر زن را برای همیشه پایان دهد. پیروزی ما در ایران می تواند پشتوانه ی عظیمی برای به حرکت درآوردن جنبش برابری طلب در خاورمیانه باشد.

آزادی واقعی و برابری بدون قید و شرط زن و مرد در کلیه ی شئون اجتماعی یک شرط اساسی برای پیروزی است. تحقق آزادی جامعه و برابری زن و مرد بدون سرنگونی تمامیت جمهوری اسلامی، بدون سرنگونی نظم مبتنی بر نابرابری و تبعیض و بردگی مزدی، بدون سرنگونی سرمایه داری ممکن نیست. مرگ بر جمهوری اسلامی!

زنده باد آزادی! زنده باد برابری!

رفقا! برای تان آرزوی موفقیت در کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران دارم. پیروز باشید.

فوریه ۲۰۱۹

● پیام «کمیته هشت مارس ۲۰۱۹، ونکوور»

به کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران
ما فعالین کمیته ی هشت مارس در ونکوور از راه پیمایی سه روزه ی کارزار شما پشتیبانی می کنیم.

ما این کارزار را در جهت مبارزه با فرودستی زنان از سوی و تقویت مبارزات زنان علیه رژیم سرمایه داری ایران از سوی دیگر، ارزیابی می کنیم و بر این باور هستیم که کل حاکمیت جمهوری اسلامی به مثابه ی مانعی عظیم در راه رهایی زنان ایران، مظهر و نماد همه گونه خشونت و تبعیض بر زنان ایران است و هر صدایی که در چارچوب آزادی خواهی و برابری و عدالت اجتماعی در مقابل آن ایستادگی کند، توان مان را در سرنگونی چنین رژیمی تقویت می بخشد.

ما خود را بخشی از این کارزار و آن را صدای خود می دانیم و با دروهای فراوان بر شما هم زمان مان، از این حرکت پشتیبانی می کنیم.

کمیته هشت مارس ۲۰۱۹ - ونکوور

کمیته ی ۸ مارس ونکوور، برنامه ی امسال روز زن در ونکوور را در همبستگی با راه پیمایی سه روزه ی کارزار زنان برگزار خواهد کرد.

زنده باد همبستگی جنبش زنان

● پیام کمیته خارج از کشور حزب کمونیست ایران به کارزار زنان

به اطلاع می رسانیم که «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران»، امسال در آستانه ی ۸ مارس روز جهانی زن و به مناسبت چهلمین سال

مقاومت زنان در مقابل یورش رژیم اسلامی علیه زنان، به ویژه خیزش ۵ روزه ی زنان در سال ۱۳۵۷ علیه حجاب اجباری، یک راه پیمایی سه روزه را در روزهای ۶ - ۸ مارس در سه کشور اروپایی سازمان داده است. مکان برگزاری این راه پیمایی ها بدین قرار است: آلمان (هامبورگ)، هلند (دنهاخ) و بلژیک (بروکسل).

تقویت مبارزه ی زنان و تقویت هم پیوستگی آن با مبارزه ی طبقه کارگر جزو اولویتهای مبارزه علیه رژیم سرمایه داری اسلامی ایران و یکی از مهم ترین ملزومات سرنگونی انقلابی این رژیم است. لذا کمیته ی خارج از کشور حزب کمونیست ضمن تأکید مجدد بر حمایت از مبارزات زنان علیه جمهوری اسلامی و فرهنگ ضد زن در جامعه، حمایت خود از فعالیت های کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان را اعلام می کند و کلیه ی اعضا و فعالین حزب کمونیست ایران و مردم آزادی خواه و مدافع حقوق زنان را فرامی خواند که به فراخوان کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان پاسخ مثبت داده و در این راه پیمایی ها شرکت نمایند. زنده باد اتحاد مبارزات زنان با جنبش کارگری!

زنده باد سوسیالیسم!

کمیته خارج از کشور حزب کمونیست ایران

فوریه ۲۰۱۹

پیام صلاح ایراندوست از سایت ایران تریبون به کارزار زنان

رفقا! برای تان آرزوی موفقیت در کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران دارم. پیروز باشید.

ایران تریبون
صلاح ایراندوست
۱۷ فوریه ۲۰۱۹

پیام شیوا محبوبی سخنگوی کمیته مبارزه برای آزادی زندانیان

سیاسی و فعال حقوق زنان به کارزار زنان

چهل سال پیش حکومتی بر سر کار آمد که خشونت بر زنان را در تمام سطوح قانونی کرد و دفاع از حقوق زنان را با شکنجه و زندان و اعدام جواب داد. اولین حمله‌ی حکومت اسلامی به حقوق مردم با حمله به زنان شروع شد. قانون تصویب کردند که زنان را در زندان‌های متحرکی به نام حجاب حبس کنند و موجودیت‌شان را در جامعه انکار کنند.

زمانی که این جنایت‌کاران با اعتراض زنان روبرو شدند، اراذل و اوباش اسلامی‌شان را با قمه و چاقو در خیابان‌ها به جان زنان انداختند. لب‌های ماتیک‌زده‌ی زنان را با تیغ زخمی کردند، روسری را با پونز به پیشانی زنان کوبیدند، ناخن‌های لاک‌زده را در کیسه‌ی پر از سوسک فرو کردند، با چاقو به زنانی که روسری بر سر نمی‌کردند حمله کرده و از ورودشان به اماکن عمومی جلوگیری و از محل کار اخراج‌شان کردند. هرگونه نشانه‌ی زن بودن و آزاده بودن را ممنوع اعلام کردند. تلاش کردند زنان را در خانه‌ها حبس کرده و با کشیدن چادر سیاه اسلام بر روی آن‌ها صدای اعتراض‌شان را خاموش کنند. تمام جوانب زندگی زنان را موردتهاجم قرار دادند، تجاوز به زنان و دختران خردسال را قانونی کرده و انواع قانون‌ها را جهت محروم کردن زنان از ابتدایی‌ترین حقوق‌شان اعمال کردند. می‌خواستند با سرکوب زنان جامعه را مرعوب کنند اما زنان و کل جامعه ایران در مقابل این همه جنایت خاموش نماندند.

تظاهرات وسیع زنان در هشتم مارس ۱۳۵۷ علیه حجاب نقطه آغاز اعتراض زنان علیه حکومت اسلامی بود. از همان روز زنان اعلام کردند تا دستیابی به حقوق برابر از پای نخواهند نشست. روحیه و عزم راسخ زنان در اعتراض گسترده سال ۱۳۵۷ به نسل بعدی منتقل شد و در شکل دختران خیابان انقلاب و اعتراضات خیابانی نمود پیدا کرد. علی‌رغم چهل سال سرکوب و ستم بر زنان، علی‌رغم شکنجه و زندان و اعدام مدافعین برابری زن و مرد، جنبش‌هایی زن زنده ماند و اعتراض‌ها را با قدرتی هر چه بیشتر ادامه داد. اعتراض و مبارزه برای رهایی زنان در طول چهل سال اخیر به بخش مهم و حیاتی جنبش سرنوشتی تبدیل شده است. این اعتراض همچنان ادامه دارد.

در آستانه‌ی فرارسیدن هشتم مارس، روز جهانی زن، به شما عزیزانی که این کارزار سه‌روزه را سازمان داده‌اید درود می‌فرستم و همبستگی خود را با این کارزار اعلام می‌دارم. دست‌تان را به گرمی می‌فشارم. ما پیروز خواهیم شد.

شیوا محبوبی

سخنگوی کمیته مبارزه برای آزادی زندانیان سیاسی و فعال حقوق زنان

دوازدهم فوریه ۲۰۱۹

پیام کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد به کارزار زنان

Iransk-svenska
arbetsolidaritetskommittén
arbetsolidaritetskommittén

از «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» حمایت می‌کنیم! زنان فعال ایرانی، هم‌زمان با هشت مارس روز جهان زن، کارزار بزرگی را علیه حکومت اسلامی زن‌ستیز و آزادی‌ستیز راه انداخته‌اند. ما به‌نوبه‌ی خود هم در این کارزار شرکت و هم از آن حمایت می‌کنیم. ما وظیفه‌ی خود می‌دانیم تا صدای مقاومت و مبارزات جسورانه‌ی زنان ایران را در جهان رساند کنیم.

در بخشی از اطلاعیه این کارزار، آمده است: «در چهلمین سالگرد خیزش پنج‌روزه‌ی زنان سال ۵۷ علیه «فرمان حجاب اجباری» می‌رویم تا سه روز در خیابان‌های آلمان (هامبورگ)، هلند (دن‌هاگ) و بلژیک (بروکسل) در روزهای ۶، ۷ و ۸ ماه مارس ۲۰۱۹، طنین مبارزات «زنان انقلابی سال ۵۷» علیه حجاب اجباری باشیم تا ریشه‌های «زنان خیابان انقلاب» را بازیابیم تا نهالی که بی‌مهیا رستن آغاز کرده بر ریشه‌های پervasبت تاریخی‌اش تکیه کند. می‌رویم تا متحدین‌مان را بازیابیم و جویبار مبارزات زنان ایران را به مبارزات جهانی زنان پیوند بزنیم.»

بی‌تردید مبارزه‌ی چهل‌ساله‌ی جنبش زنان ایران و حامیان این جنبش در داخل و خارج کشور علیه حکومت جهل و جنایت، زن‌ستیز، کودک‌آزار، آزادی‌ستیز، ترور و وحشت، تبعیض و استثمار، جای‌گاه شایسته و به‌سزایی دارد.

زنان برابری طلب و آگاه ایران با وجود سرکوب سیستماتیک و مداوم حکومت و مردسالاری، اما با مبارزه و مقاومت خود سنگرهایی را در عرصه‌های سیاسی، فرهنگی و اجتماعی تسخیر کرده‌اند. هرچند که سهم زنان از بازار کار ایران حدود ۱۲ تا ۱۳ درصد و سیاست رسمی کشور، شاید نیم درصدی هم به‌حساب نیاید اما در مقابل آپارتاید جنسی حاکمیت، زنان جامعه ما برخلاف دوران شاه و سال‌های نخست انقلاب، در عرصه آکادمیک، ادبیات و هنر از جمله سینما، وکالت، آموزش، بهداشت و... رشد چشم‌گیری کسب کرده‌اند. ما امروز در جنبش کارگری، جنبش زنان، جنبش دانشجویی و جنبش‌های خلقی‌های تحت ستم ایران، با هزاران زن فعال و جسوری روبرو هستیم که بارها به زندان افکنده شده‌اند؛ اما به‌محض آزادی باز هم به مبارزه بی‌امان خود ادامه داده‌اند. کم نیستند زنانی که توسط حکومت اسلامی اعدام و یا زیر شکنجه جان داده‌اند اما جنبش زنان و فعالین آن، هرگز مرعوب این رعب و وحشت و اعدام و ترور حکومت اسلامی نشده‌اند. هم‌اکنون نیز صدها زن فعال فرهنگی، اجتماعی و سیاسی در زندان‌های مخوف حکومت اسلامی، زندانی هستند. آن‌ها با شهامت و جسارت فوق‌العاده و تحسین‌برانگیزی در مقابل شکنجه‌گران حکومت اسلامی ایستاده‌اند!

بی‌گمان یکی از معیارهای مهم سنجش آزادی‌خواهانه، برابری‌طلبانه و عدالت‌جویانه خیزش‌های سیاسی-اجتماعی و انقلاب‌ها، حضور زنان در صف مقدم آن‌هاست. از این رو روشن است که در انقلاب آتی ایران، زنان و مردان دوش‌به‌دوش هم نه قدم عقب‌تر و نه جلوتر حرکت خواهند کرد! و در مدیریت جامعه نیز مشترکاً سهیم خواهند شد.

بی‌تردید مبارزه برای رهایی زن، تنها به مبارزه زنان محدود نمی‌گردد و وظیفه‌ی هر نیرو و انسان آزادی‌خواه و برابرطلب و چپ است که در این جنبش فعالانه شرکت کند و در راه رهایی زن، رهایی کل جامعه را مدنظر داشته باشد.

ما ضمن حمایت از «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» در چهلمین سالگرد انقلاب بهمن ۱۳۵۷ و حضور فعال زنان در این انقلاب و مبارزه‌ی جسورانه‌ی آن‌ها از جمله در مقابل فرمان ارتجاعی خمینی مبنی بر رعایت حجاب اجباری اسلامی را گرامی می‌داریم و به ایستادگی و پیشروی زنان در مقابل حکومت اسلامی جهل و جنایت اسلامی، ارج می‌نهیم!

کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد

Iransk-svenska arbetsolidaritetskommittén
isask@comhem.se

فوریه ۲۰۱۹

● پیام روناک شوانی نویسنده، مترجم و فعال عرصه‌ی حقوق بشر

مایه‌ی بسی خوشوقتی است که سرکوب ستم چهل ساله‌ی رژیم اسلامی ایران بر زنان آزادی‌خواه، هر روز بیش از روز پیش، دچار شکست و عقب‌گرد می‌شود.

این وضعیت نتیجه‌ی کار یکی دو روز نبوده بلکه حاصل و ثمره‌ی مبارزه‌ی تاریخی و پیوسته‌ی زنان مبارز و جسوری است که همواره با سلاح اعتماد و باور به خود و پافشاری برای آزادی زن و انسان، رهایی زنان زحمت‌کش و محروم از حقوق خود، در چارچوب جغرافیایی که با سرکوب و اعدام و قتل بر آن حکومت می‌شود، مبارزه می‌کنند.

از آن‌جا که زنان در ایران هرگز میدان مبارزه را خالی نگذاشته‌اند، رژیم تا حد بسیار زیادی نگران بوده و بدین جهت درندانه‌ترین شیوه‌ی سرکوب را بر زنان اعمال می‌کند؛ اما زنان در مقابل سرکوب تسلیم نشده بلکه جسورانه‌تر به میدان آمده، سینه سپر کرده و پیش‌قراول اعتراضات و تحصن‌های دوره اخیر مبارزات جنبش سراسری زنان در شهرهای ایران شده‌اند.

من از مبارزات کارزار زنان و جنبش سراسری زنان ایران، چه در داخل کشور و چه در خارج کشور حمایت می‌کنم. شما پیشروان آزادی زنان هستید. امیدوارم روش مبارزه و فعالیت‌های کارزار خود را از شیوه‌های کلاسیک مبارزه رها کرده و با روش‌های مدرن‌تر به فعالیت‌های خود ادامه بدهد. از هم‌اکنون هشت مارس را به شما تبریک گفته، برای ادامه‌ی مبارزات‌تان آرزوی موفقیت دارم.

روناک شوانی

نویسنده، مترجم و فعال حقوق بشر

فوریه ۲۰۱۹

● اصل پیام به زبان کوردی:

مایه‌ی خوشحالییه، که سمرکوت و ستهمی چل ساله‌ی رژیمی نیسلامی نیران دژ به ژنانی نازادیخواز، رۆژ برۆژ پتر تووشی شکست و به‌په‌په‌چانه‌وه ده‌بیت، دياره نهمه‌ش به رۆژ و دوو رۆژ نه‌هاتوته دی، به‌لکو به‌ره‌می خهباتی له میژینه و نه‌پساوه‌ی ژناتی نیکۆشهر و بویره، که همیشه چه‌کی ده‌ستیان بروب‌به‌خۆبۆون و پینداگریبه له‌سه‌ر نازادی سهرتاسهری ژنی مروّف، ژناتی زهمه‌تکش و له ماف بینه‌شکرایی نیو چوارچنوهی جوگرافیهک، که به سمرکوتکردن و سیداره و کوشتن حوکم ده‌کریت. دياره ژن له نیراندا همرگیز مه‌یدانی چۆل نه‌کردوه، نهمه‌ش نیگهرانییه‌کی زۆری له‌لای رژیم دروست کردوه و له م سونگه‌یه‌وه درندانه‌ترین شیوه‌ی سمرکوتکردنی گرتوته به‌ر، له‌به‌رامی‌مردا ژنات ده‌سه‌هه‌ستان نه‌بوون، به‌لکو جه‌سورانه‌تر هاتونه‌ته مه‌یدان، سنگیان کردۆته قه‌لغان و پشه‌یایی خۆپیشه‌ندان و مانگرته‌مکانی نهم دواییانه‌ی شاره‌مکانی نیران ده‌کهن. لیره‌دا به‌په‌روه‌شه‌وه پشتیوانی کارزار و نهم بزوتنه‌وه سهرتاسهرییه‌ی ژناتی نیران ده‌کهم، چ له ناو ولات و چ له ده‌روه، ئیوه پینشه‌نگی نازادی ژن. هیوادارم شیوازی چالاکی و خهباتی هه‌لای ژنان (کارزار) خۆی له ئیوه کلاسیکیه‌که‌ی نیکۆشان زرگار بکات و به‌به‌رگ و شیوه خهباتی مؤدیرنتره‌وه له کارمکانی به‌رده‌وام بیهت.

لیره‌وه پیروزبایی هه‌شتی مارستان لی ده‌کهم، هیوای سهرکه‌ه‌تین و به‌رده‌وامییه‌تان بۆ ده‌خوازم.

رووناک شوانی/ نووسهر و چالاکی بواری مافی مروّف

● پیام عباس سماکار، نویسنده، شاعر و فیلمساز

رفقای گرانقدر برگزاکنده‌ی «کارزار زنان»، از دریافت خبر برگزاری این حرکت خوب و تأثیرگذار خوشحال شدم. امیدم این است که در مبارزه با جمهوری پلید اسلامی به‌عنوان اصلی‌ترین مانع برابری و آزادی زنان در حال حاضر، پیروز باشید و تلاش‌تان برای برابری

همه‌ی زنان جهان به نتایج دلخواه برسد. بی‌تردید، این تلاش‌ها سرانجام راهی به رهایی خواهد گشود و زنان جامعه‌ی ما، روزهای تابناک آینده را خواهند دید.

تلاش انسانی‌تان گرمابخش!

رزمندان پیروزی!

عباس سماکار

فوریه ۲۰۱۹

● پیام شورای همبستگی با مبارزات مردم ایران (لندن)

به کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

در این روزهای پرتلاطم در جامعه که کارگران، زحمت‌کشان و سایر اقشار و طبقات تحتانی جامعه در مبارزه علیه رژیم جمهوری اسلامی هستند، تلاش شما برای راه‌اندازی کارزار مبارزه با خشونت بر زنان و تدارک سه روز راه‌پیمایی به مناسبت چهلمین سالگرد مبارزه زنان در ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری، تلاشی است بسیار مهم و تأثیرگذار.

زنان اولین قربانیان نظام سرکوبگر جمهوری اسلامی بودند. جمهوری اسلامی با تحمیل حجاب اجباری می‌خواست زنان را به برده‌گانی صبور و خانه‌نشین بدل کند؛ اما زنان مبارز و آزادی‌خواه در مقابل یورش ضد زن رژیم تازه به قدرت رسیده ایستادند و در ۵ روز متوالی در ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری مبارزه‌ای را آغاز کردند که تاکنون ادامه دارد.

در دوره‌ی اخیر خصوصاً از دی‌ماه ۹۶ تاکنون نقش زنان در مبارزات کارگران، معلمان، پرستاران، دانشجویان و... چشم‌گیر بوده است. علاوه بر آن زنان خیابان انقلاب نیز با برداشتن حجاب اجباری فراخوان مبارزه‌ای عمیق‌تر و هدفمندتر را برای سایر جنبش‌های اجتماعی صادر کردند.

ما از حرکت جسورانه‌ی شما دفاع نموده و برای گسترش خواست‌های این راه‌پیمایی سه‌روزه که در رأس آن سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی قرار دارد، همراهی خود را اعلام می‌کنیم.

شورای همبستگی با مبارزات مردم ایران (لندن)

۱۴ فوریه ۲۰۱۹

پیام کمیته میز کتاب آمستردام

از راه پیمایی سه‌روزه‌ی کارزار مبارزه با خشونت به مناسبت روز جهانی زن حمایت می‌کنیم.

رفقا با درود و خسته نباشید! کمیته‌ی میز کتاب آمستردام بنا بر وظایف خود همواره از حرکت‌ها و آکسیون‌های انقلابی و اعتراضی، علیه رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامی و علیه نظم امپریالیستی و استثمارگرانه موجود حمایت و پشتیبانی کرده است و می‌کند.

امسال نیز از آکسیون و راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی شما در اروپا - که علیه رژیم‌های زن‌ستیز و مناسبات ستم‌گرانه و برای دفاع از حقوق حقه‌ی زنان برپا شده است - حمایت و پشتیبانی می‌کنیم و در کنارتان خواهیم بود.

بی‌تردید مبارزات متحدانه‌ی زنان و مردان آزادی‌خواه و نیروهای انقلابی، سوسیالیست و کمونیست علیه تبعیض طبقاتی و جنسیتی و رهایی انسان از قید زنجیر سرکوب، زندان، شکنجه و کشتار می‌تواند در مسیر پر پیچ‌وخم مبارزه‌ی طبقاتی و برپایی نظمی دیگر مثبت و مفید باشد.

در این راه و در این آکسیون برای شما آرزوی موفقیت و پیروزی داریم.

سرنگون باد رژیم سرمایه‌داری و زن‌ستیز جمهوری اسلامی!

نابود باد نظم کهنه و پوسیده‌ی امپریالیستی! زنده‌باد رزم دلاورانه‌ی زنان ایران و افغانستان

علیه رژیم‌های سرمایه‌داری و زن‌ستیز! پایدار باد اتحاد عمل نیروهای آزادی‌خواه و

ضد امپریالیست!

زنده‌باد انقلاب!

زنده‌باد آزادی!

زنده‌باد سوسیالیزم!

کمیته میز کتاب آمستردام

فوریه ۲۰۱۹

پیام کمیته هماهنگی فعالیت‌های زنان کومه‌له - حکا به کارزار زنان

با درودهای انقلابی بدین‌وسیله کمیته‌ی هماهنگی فعالیت‌های زنان کومه‌له (سازمان کردستان حزب

کمونیست ایران) «حکا» همبستگی خود را در خصوص برگزاری راه‌پیمایی سه‌روزه‌ای که از سوی «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» به مناسبت ۸ مارس، روز جهانی زن در سال ۲۰۱۹ در سه کشور اروپایی در شهرهای هامبورگ، دن‌هاگ (لااهه) و بروکسل سازمان‌دهی شده، اعلام می‌دارد. کمیته‌ی زنان حکا امیدوار است که روز ۸ مارس روز به میدان آمدن زنان و مردان آزادی‌خواه برای دستیابی به حقوق برابر و رهایی زنان باشد. در این روز زنان باید بار دیگر به حاکمیت رژیم اسلامی اعتراض کرده و عزم‌شان را برای مبارزه جهت رسیدن به کلیه‌ی خواسته‌های برحق خود و هموعان‌شان و همچنین سرنگونی انقلابی نظام ضد زن جمهوری اسلامی جزم کنند.

زنده‌باد همبستگی جنبش زنان!

کمیته هماهنگی فعالیت‌های زنان کومه‌له -

حکا

فوریه ۲۰۱۹

پیام همبستگی تصویری

از کمیته‌ی هشت مارس زنان نروژ

اعلام همبستگی کمیته‌ی هشت مارس زنان نروژ در شهر کونگسوینگر است. اکثر زنان این گروه از مسولان موزه‌ی زنان، کتابخانه و روابط فرهنگی شهرداری هستند.

با آرزوی موفقیت برای دوستان کارزار منصوره

پیام نجیبه محمود، فعال زنان و خبرنگار به کارزار زنان

ضمن تبریک خود به مبارزه و فعالیت کارزار زنان! دست خستگی‌ناپذیرتان را به گرمی می‌فشارم و همبستگی خود را دوباره اعلام می‌دارم.

یار و غمخوار شما عزیزان

هستم و در مبارزه برای ریشه‌کن کردن خشونت، اعدام، دستگیری و تعقیب زنان در ایران از طرف رژیم اسلامی، مرا همراه خود بدانید.

جای بسی خوشحالی‌ست که کارزار مبارزه علیه خشونت بر زنان، قصد دارد در سه کشور جداگانه در همبستگی خود با زنان در ایران، همچنین جلب همبستگی جهانی ۳ روزه راه‌پیمایی کند.

به امید اینکه این هماهنگی و همکاری و اتحاد زنان بتواند آغازی نو در مبارزه برای رهایی زنان بوده و قدمی باشد برای ایجاد جامعه‌ای آزاد و مستقل و به دور از خشونت، بیکاری، فقر و نابرابری و هرگونه تبعیض و ستمی که بر زنان اعمال می‌شود.

بار دیگر در مقابل قربانیان و مبارزین جنبش زنان سر تعظیم و احترام فرود می‌آورم.

به امید آینده‌ای روشن و پیروزی مداوم.

با احترام

نجیبه محمود، خبرنگار و فعال حقوق زنان

فوریه ۲۰۱۹

●●●●●●●●

• اصل پیام به زبان کوردی:

وێزای پێڕۆزبایی خۆم له‌خه‌بات و تێکۆشانی کارزاری ژنان، دهستی ماندوو بوونتان ده‌گوشم و پشتگیری خۆمتان بۆ دوویات ده‌که‌مه‌وه، هاو‌غهم و هاوسۆزتانم له‌پێناو نه‌هه‌شتینی توندوتیژی و اعدام و گرتن و راو‌دونانی ژنان له‌ نێزان له‌لایهن رژیمی نێسلامی نێران‌ه‌وه. مایه‌ی خوشحالیه‌که‌کارزاری ژنان به‌نیازن له‌ ۳ وولاتی جیاواز خۆپێشاندان بکهن بۆ پشتگیری ژنان له‌ناوخۆی نێراندا. به‌و هه‌یوایه‌ی به‌هاو‌کاری و هه‌ماهه‌نگی و به‌کریزی ژنان، ده‌ستپێکی خه‌باتیکی بزوتنه‌ی ژنان و وه‌رچه‌رخانێک بێت له‌پێناو ژیانیکی نازاد و سه‌ربه‌ست، دور له‌توندوتیژی و بیکاری و هه‌ژاری و نایه‌کسانی و هه‌ر جو‌ره‌زولم و زۆریه‌ک له‌ناو ژناندا...

دووباره‌سه‌ری ریز بۆ قوربانیان و خه‌باتی بزوتنه‌وه‌ی ژنان داده‌نوینم به‌هه‌یوای ناینده‌یه‌کی گه‌ش و سه‌رکه‌وتنی به‌رده‌وام له‌گه‌ل ریزم

نه‌جیبه‌مه‌حمود

پیام مریم افراسیابپور از کمپین بین‌المللی دفاع از حقوق زنان

با سلام به زنان آزاده و مبارز دست‌اندرکاران برگزاری این بزرگداشت و شرکت‌کنندگان در این راه‌پیمایی. ضمن تبریک به مناسبت ۴۰ سال تولد جنبش نوین و رادیکال در ایران که در ۱۷ اسفند ۱۳۵۷ برابر با ۸ مارس ۱۹۷۹ زنان ایران علیه فرمان حجاب به‌عنوان سمبل فرودستی زن به خیابان‌ها آمدند - به شما شرکت‌کنندگان و برگزارکنندگان کارزار؛ متأسفم که نمی‌توانم با شما در راه‌پیمایی ۳ روزه و تظاهرات روز جهانی زن همراه باشم. بدین‌وسیله، همبستگی خود را در برگزاری مراسم راه‌پیمایی برای بزرگداشت چهلمین سالگرد راه‌پیمایی ۸ مارس سال ۱۹۷۹ اعلام می‌کنم. با تشکر

مریم افراسیابپور

کمپین بین‌المللی دفاع از حقوق زنان

سوئد، نهم فوریه ۲۰۱۹

پیام زرغونه عظیمی و عصمت عزیز

رفقا!

ما بدون شک به شما می‌پیوندیم. هنوز صدای زنده‌یادها (آذر درخشان و مینا حق‌شناس) را از پس سال‌ها در راه‌پیمایی دنهاگ می‌شنویم که بر تداوم و پیگیری این کارزار اصرار می‌نمودند. امروز که سال‌هاست آن‌ها در جمع ما نیستند؛ تکرار راه‌پیمایی گویای روشن‌گسترده‌ی، عمق و پیروزی اندیشه‌های بر حق شماست. با افتخار رفقا، من و همسرم زرغونه که همین لحظه پیام‌تان را یک‌جا باهم می‌خوانیم، هر دو افتخار داریم اگر نام‌های ما در ردیف رهروان آذرها و حق‌شناس‌ها درج گردد.

۲۰ بهمن ۱۳۹۷

پیام زهره خیام از زنان حاضر در تظاهرات سال ۵۷، به کارزار زنان

با درود به زنان مبارز ایران که مشعل آزادی‌خواهی را برافروخته و پرچم برابری‌طلبانه را در یکی از تاریک‌ترین دوران‌های تاریخ ایران برافراشته نگاه داشتند.

به‌عنوان یکی از شرکت‌کنندگان در این حرکت ماندگار و ضبط شدنی در تاریخ جنبش سیاسی مردم ایران و جنبش فمینیستی جهان فرارسیدن سالگرد نخستین رویارویی گسترده با حاکمیت جهل و رذالت جمهوری اسلامی را تهنیت می‌گوییم.

چهلیمین سالگرد تظاهرات پرشور و دامنه‌دار زنان دلاور هم‌وطن ما که زیر ریزش برف در هفتمین روز اسفندماه هزار و سیصد و پنجاه‌وهفت آغاز گردید و روزهای متوالی ادامه یافت بر همه‌ی انسان‌های ترقی‌خواه فرخنده باد.

در چنین روزی زنان دلاور میهن ما در برابر چشمان حیرت‌زده‌ی جهانیان در پاسداری از حقوق به کف آورده بزرگ‌ترین «نه» در تاریخ وطن‌مان ایران را به واپس‌گرایان تازه به قدرت‌رسیده فریاد کردند. این نه تاریخی به‌منزله حفظ هویت انسانی و تضمین برابری در حقوق شهروندی بود. با سردادن این فریاد اعتراضی زنان، نحوست واپس‌گرایی حاکمان به قدرت رسیده را به دیگر شهروندان یادآور شدند. زنان آگاه ما به نیمه‌ی دیگر شهروندان که مهر سکوت بر لب داشتند هشدار خزیدن به آینده‌ی تاریک و تیره دادند و از آنان خواهان پشتیبانی و همبستگی شدند.

این حرکت وسیع اعتراضی نه‌تنها تازه به قدرت رسیدگان در ایران را متحیر ساخت که جهانی را به شگفتی کشاند. رهبران جنبش فمینیستی جهان با شادی و شگفتی به حمایت از این واقعه‌ی تاریخی روی آوردند و فراگیری از آن را به زنان جهان به‌ویژه زنان غرب توصیه کردند.

با تأسف اما این حرکت گسترده‌ی اعتراضی که حتی حاکمیت ارتجاع نوین را موقتاً به عقب نشانده از حمایت بسیاری از نیروهای به‌اصطلاح ترقی‌خواه به دلایل گوناگون برخوردار نشد. از یک‌سو نیروهای سیاسی متشکل سرگرم یافتن راه‌حل برای به بازی گرفته شدن در شکل دادن به قدرت سیاسی نوین بودند چراکه با استدلال خرده‌بورژوا بودن اقشار مذهبی در حکومت از فاصله‌گیری با آن احتراز می‌کردند و از سوی دیگر به‌اصطلاح روشنفکرانی که از سوی حزب توده تغذیه می‌شدند نظر به این‌که در شکل‌گیری و بسیج زنان این نیروی وسیع اجتماعی نقشی نداشتند از حمایت از این نخستین حرکت وسیع اعتراضی سر باز زدند. حزب توده‌ای که در تاریخ معاصر ایران همواره در موضعی علیه منافع ملی و مردمی قرار گرفته است. جامعه به‌اصطلاح روشنفکری ایران با ارباب مردم از احتمال مداخله‌ی نیروهای امپریالیستی و مقایسه‌ی زنان قابل‌به دست‌شیلی در جریان براندازی حکومت آئنده با موج وسیع و آگاه زنان ایران و شعارهایی از قبیل اینکه رهایی زنان از رهایی زحمتکشان جدا نیست به خاموش‌سازی این بیان‌پرطنین مبارزات دموکراتیک و مردمی ایران دست یازیدند.

اگرچه این تظاهرات وسیع و فراگیر در نتیجه‌ی عوامل مذکور و ریاکاری ملایان مرتجع تدریجاً به خاموشی گرایید، شراره‌ی آتش زیر خاکستر آن در اشکال و ابعاد نوین بار دیگر شعله‌ور شد. زنان آگاه و مبارز ایران دریافتند که چانه‌زنی از پایین و شرکت در سفره‌های ابوالفضلی‌مایه‌ی ائتلاف انرژی‌ست و چاره‌ساز نیست. مبارزه از نوع حرکت زنان خیابان انقلاب و چهارشنبه‌های سفید نقطه عطفی در ماهیت این تلاش وسیع بود که ابعادی جهانی یافت. واکنش مثبت و حمایت گسترده‌ی مردم از این اقدامات - حاکی از همگامی آن‌ها برای دگرگونی ساختاری است. امروز نیز اعلام پایان‌یافتگی مبارزات چشمگیر زنان به‌واقع ابراز هراس ذهنیتی است که مماشات و چانه‌زنی را بر دگرگونی ریشه‌ای ارجح می‌داند. زنان مبارز ایران چهار دهه پیش به‌روشنی دریافته بودند که انقلاب نکردند تا به عقب برگردند. آگاهی، دلاوری و ابتکار عمل زنان مبارز حضور پررنگ آنان در جنبش اعتراضی امروز پیام‌آور تحولی است که در انتظارش هستیم.

شرکت در این مبارزه همدوش زنان مبارز وطنم از آن روز برفی در تهران مایه‌ی افتخار همیشگی و راهنمای عملم بوده و هست.

زهره خیام، فوریه ۲۰۱۹

پیام ایرج جنتی عطایی به کارزار زنان

ستیزه‌گران کارزار زنان! برای شما و هم‌نردان‌تان و همه‌ی ستیزه‌گران «نه‌گو» به بی‌عدالتی، فقر، شکنجه، اعدام و هرگونه نابرابری جنسیتی، نژادی و طبقاتی، آرزوی پایداری و پیروزی دارم.

چهلمین سال ستیز، خجسته باد.

ایرج جنتی عطایی

۲ فوریه ۲۰۱۹

پیام جمعی از زنان کارگر در کردستان به کارزار زنان

۴۰ سال گذشت!

درود بر شما هم‌زمان ما!

زنان آزادی‌خواه و برابری‌طلب، دوباره در کارزاری دیگر و مارشی ۳ روزه در کشورهای اروپایی همراه با صدای ما زنان ایران - که ۴ دهه، علیه نظامی مبارزه می‌کنیم که از آغاز آمدنش از دادن فتوای فرمان حجاب اجباری تا تحقیر و سرکوب و پایمال کردن ابتدایی‌ترین حقوق‌مان در طی این چهار دهه بی‌وقفه مبارزه کرده‌ایم - به میدان می‌آیند تا صدای ما زنان باشند، هنوز صدای زنده‌یاد آذر درخشان را در کارزار اول که فریاد می‌زند «این صدای زنان ایران است» را می‌شنویم. در پیام به کارزار اول به‌عنوان جمعی از زنان کارگر در گوشه‌ای از کردستان اعلام همبستگی کردیم. اکنون نیز مجدداً همبستگی خود را در کارزار مبارزه علیه خشونت بر زنان به مناسبت چهلمین سالگرد خیزش ۵ روزه زنان در سال ۵۷ اعلام می‌داریم. ما زنان کردستان همانند هم‌طبقه‌های‌مان در سراسر ایران نه‌تنها ستم جنسیتی و ستم طبقاتی بلکه مانند ملیت‌ها ستمی دیگر را متحمل شده و در مقابل آن هم ایستادگی کرده و مبارزه می‌کنیم، هم‌زمان! در شرایطی این پیام همبستگی را برای شما می‌فرستیم که هنوز زن و دختر - به خاطر دوست داشتن و استقلال فکری و تصمیم به ازدواج دلخواه و ایستادگی در مقابل انتخاب پدری و برادری برای ازدواج - به قتل می‌رسیم و در جامعه‌ی پدر/مردسالار با خشونت‌های روزانه دست‌وپنجه نرم می‌کنیم و چشم‌های خفته را در مقابل این صداهای خاموش باز نگه می‌داریم.

ما زنان کارگر و تحت ستم در ایران، من جمله در کردستان به‌وضوح می‌دانیم که مبارزه‌ی بر حق و سراسری مردم ایران تا سرنگونی رژیم اسلامی خاموش نمی‌شود و مردم به اتکا به نیروی خود به این ستم پایان می‌دهند.

ما بار دیگر اعلام می‌کنیم دیگر نمی‌خواهیم در این شرایط که ایران برای‌مان زندانی بزرگ‌شده، زندگی کنیم. با مبارزه‌ی یکپارچه و سراسری در مقابل هرگونه ستمی از جمله ستم طبقاتی و ستم جنسیتی ایستادگی می‌کنیم و به پشتیبانی خواهران‌مان در خارج از کشور نیازمندیم.

عزم‌تان را سخ زنان مبارز در کارزار ۳ روزه و شرکت‌کنندگان در این کارزار! موفق باشید. پیروزی از آن ماست!

جمعی از زنان کارگر در کردستان

بهمن ۱۳۹۷

پیام «زنان آزاد» به کارزار زنان

به کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

کارزار زنان برحق و شهامت مبارزاتی آن‌ها، پرشکوه است.

کارزار مبارزاتی زنان شورشگر ایران در هشت مارس ۵۷ طغیان نیرومند زنان مبارز، آزاده و انقلابی در برابر فرمان زن‌ستیز خمینی بود که کاخ‌نشینان تازه به دوران رسیده را نگران و سراسیمه ساخت.

سرکوب، زندانی، شکنجه و کشتار وحشیانه‌ی هزاران انسان آزاده توسط رژیم منفور اسلامی نتوانست جنبش نیرومند زنان ایران را نابود و اطاعت آنان از فرمان‌های زن‌ستیز قرون‌وسطایی را مقدر سازد.

درفش‌هایی‌بخش جنبش انقلابی زنان ایران علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی همواره برافراشته و در اهتزاز بوده و مبارزات شما هیچ‌گاهی فروکش نکرده است.

علی‌رغم سرکوب و وحشیانه‌ی پی‌درپی و متواتر چهل سال گذشته جنبش زنان همواره قد برافراشته و رفتار رژیم منفور و فاسد جمهوری اسلامی را افشاء و به جهانیان معرفی نموده است.

کارزار ۵ روزه‌ی مبارزاتی سال ۲۰۰۶ نمادی از حضور گسترده‌ی زنان ایران و متحدین افغانستانی و جهانی‌شان در صف مقدم مبارزه و پیکار علیه رژیم منفور جمهوری اسلامی بود و کارزار کنونی طلایه‌دار گردبادی‌ست که جنبش سرتاسری مردمان داخل و خارج ایران را به هم پیوند داده و می‌رود تا رژیم زن‌ستیز آخوندی را ریشه‌کن ساخته و به زباله‌دان تاریخ سپارد.

کارزار مبارزاتی زنان ایران در پیوند استوار و مستحکم با جنبش‌های انقلابی جهانی زنان قرار داشته و به تحکیم و نیرومندی آن‌ها می‌افزاید.

زنان آزاده همواره کارزارهای مبارزاتی نیرومند و پرتوانی را در برابر زورگویان زن‌ستیز، برپا کرده و از حقوق انسانی‌شان به دفاع برخاسته‌اند و در بسا موارد پوزه‌ی مردان و دولت‌های زورگو و ستمگر را به خاک مالیده‌اند.

زنان آزاده‌ی ایران با پتانسیل مبارزاتی نیرومندشان هم‌دوش با مردان آزاده و انقلابی نظام مردسالار جمهوری اسلامی ایران را درهم کوفته و به‌زانو در خواهند آورد.

ضمن استقبال از این حرکت انقلابی مبارزاتی شما خود را مکلف می‌دانیم تا با تمام قدرت و توان در تحکیم و تقویت کارزار شما، بکوشیم.

بدین‌وسیله از تمام زنان آزاده و آزادی‌خواه دعوت می‌کنیم تا به صفوف تظاهرات کارزار خشونت علیه زنان پیوسته و از آن حمایت و پشتیبانی همه‌جانبه نمایند.

زنان آزاد

۷ فوریه ۲۰۱۹

در همبستگی با «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان»

رفقا و دوستان گرامی و مبارز

طوفان دریا، گاه رسوبات تهنشین شده در کف را برمی‌دارد و بر روی می‌نشانند. چهل سال پیش در جریان طوفان انقلاب مردم ایران، لجن‌های بازممانده از قرون سپری‌شده به روی آمدند و در شکل و هیبت رژیم اسلامی در قدرت سیاسی تجسم یافتند. در طول این ۴۰ سال، زن‌ستیزی از خصلت‌های بارز این رژیم بوده است و تلاش برای تحمیل بی‌حقوقی مطلق بر زنان و سرکوب مستمر، بی‌رحمانه و جنایت‌کارانه از آن با توسل به احکام شنیع سنگسار، شلاق، اعدام، زندان و شکنجه، در بسیاری موارد پیش‌درآمد و مقدمه‌ای بوده برای تشدید اختناق بر کل جامعه‌ی ایران. از منظر حکومت اسلامی، زن وسیله‌ای برای ارضای نیازهای جنسی و مادی مردان و ماشینی است برای تولیدمثل. از این منظر جای‌گاه زن نه در اجتماع که در کنج خانه و وظیفه‌ی اساسی او کار خانگی و تربیت فرزندان است. نابرابری زنان نه تنها قانونی اعلام‌شده بلکه بی‌شرمانه‌تر اینکه در این قوانین، زن، نیم انسان نیز شناخته نمی‌شود. گسترش کودک همسری و جلوگیری از شرکت آزادانه و برابر زنان در فعالیت اجتماعی یکی از نتایج فاجعه‌بار سیاست‌های زن‌ستیز جمهوری اسلامی بوده است.

نرخ اشتغال زنان در ایران در همان سطح سال ۱۳۴۷ یعنی بین ۱۳ تا ۱۶ درصد درجا زده است. این از پایین‌ترین نرخ اشتغال زنان در آسیا و کشورهای خاورمیانه است. در سیستم سرمایه‌داری تحت حاکمیت این رژیم ضد انسانی، زنان شاغل در بسیاری از رشته‌های شغلی به‌ویژه در بنگاه‌های کوچک تولیدی و خدماتی در برابر کار یکسان، دستمزدی به مراتب کمتر از مردان دریافت می‌کنند. افزون بر این، بخش‌های بزرگی از کارگران زن مجبورند با دستمزدی کمتر از همان حداقل دستمزد بسیار ناچیز مصوب شورای عالی کار، به کار بپردازند.

زنان در ایران اما هیچ‌گاه قربانیان خاموش سرکوب‌گیری‌های افسارگسیخته رژیم نبوده‌اند. اعتراض و تظاهرات گسترده‌ی زنان علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۱۳۵۷، یعنی کمتر از یک ماه بعد از به قدرت رسیدن ارتجاع حاکم، نشان داد که زنان مبارز و برابری طلب ایران حاضر نیستند به خفت، حقارت و بی‌حقوقی مطلق که رژیم در پی اعمال آن بوده است تن دردهند. مبارزه علیه حجاب اجباری، برای حق تحصیل، حق اشتغال، حق حضانت فرزندان، حق دستمزد برابر و علیه همه نمادهای سرکوب جنسیتی و در یک کلام برای آزادی و برابری به اشکال گوناگون در تمام طول حیات رژیم ادامه داشته است. مبارزه زنان در این ۴۰ سال، سرفصل‌های درخشان تاریخ مبارزه آزادی‌خواهی و برابری طلبی در ایران را رقم‌زده است.

برای آن دسته از نسل جوان ایران که از تاریخ مبارزه زنان برای برابری، شناخت کاملی ندارند، شاید مقایسه رژیم جمهوری اسلامی با داعش و طالبان ابتدایه‌ساکن مبالغه‌آمیز به نظر رسد. حقیقت اما این است که دیدگاه‌ها و نظرات رژیم اسلامی در مورد زنان و بی‌حقوقی آنان تفاوتی با دیدگاه‌ها و نظرات داعش و طالبان نداشت و ندارد. رژیم اسلامی اگر نتوانسته است به‌رغم سنگسار و اسیدپاشی و هزار جنایت دیگر الگوی موردنظر خود در مورد زنان را در ایران تحمیل کند نه به دلیل تعاریف و برداشت معتدل‌تر از اسلام بلکه به دلیل مقاومت و مبارزه خستگی‌ناپذیر و شجاعانه زنان ایران و نیروهای و جریان‌های مترقی برای رسیدن به برابری و آزادی بوده است. مبارزه‌ای که از حجاب برافکنی طاهره قره‌العین در دوران ناصرالدین‌شاه تا برآمد نخستین تشکل‌های زنان در انقلاب مشروطیت و نیز از تظاهرات علیه حجاب اجباری در سال ۵۷ تا دختران خیابان انقلاب به اشکال مختلف اما بدون وقفه تداوم‌یافته است. مبارزه‌ی زنان برای رهایی برای برابری واقعی در کلیه عرصه‌های اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی، بخش جدایی‌ناپذیری از مبارزه طبقه کارگر برای رهایی از نظام سرمایه‌داری است. این نظام با هزار رشته به مردسالاری و ستم جنسیتی گره‌خورده است و مدام بازتولیدش می‌کند. طبقه کارگر نمی‌تواند خود را رها سازد زمانی که زنان در اسارت و تبعیض بسر می‌برند.

رفقا و دوستان گرامی

شما از همان آغاز شکل‌دهی کارزارهای خود، نقش بسیار ارزنده در مبارزات زنان ایران برای آزادی و برابری و نفی همه‌ی ستمگری‌ها جنسیتی ایفا کرده‌اید. در تمام این دوران، صدای شما، صدای اعتراض علیه بنیادها و نمودهای تبعیض جنسیتی بوده است. درحالی‌که گرایش‌های راست در جنبش زنان، رسیدن زنان به حقوق خود را به قرائت ملایم‌تر از اسلام توسط چند مرجع تقلید مرتجع و به قدرت رسیدن اصلاح‌طلبان حکومتی و یا به تلاش در راه کسب آزادی‌های محدود لیبرالی در هماهنگی و همکاری با نهادها و دولت‌های غربی گره می‌زدند و هم‌چنان به آن مشغول‌اند، شما مبارزه برای تغییر رادیکال و بنیادی در مناسبات قدرت را در دستور کار قرار دادید و تاکنون پیگیرانه به‌پیش برده‌اید. ما از «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان» که شما به مناسبت تظاهرات زنان علیه حجاب اجباری در سال ۱۳۵۷ سامان داده‌اید، پشتیبانی می‌کنیم و در این کارزار خود را در کنار شما می‌دانیم.

اتحاد بین‌المللی در حمایت از کارگران در ایران

۸ بهمن ۱۳۹۷

etehadbinalmelali.com/ak
www.workers-iran.org
info@workers-iran.org
twitter.com/IASWIinfo

● پیام بصیر نصیبی بنیان گذار سینمای آزاد ایران

به کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان

بعد از مسلط شدن نظام مرتجع و نائسان و ضد زن جمهوری داعشی کنونی، زنان که ستم مضاعف بر آنان تحمیل شده بود علیه فرامین قرون وسطایی نظام نوبنیاد بپا خواستند؛ اما رژیم جمهوری اسلامی توانست با همراهی

جهان سرمایه‌داری که منافعشان در گسترش ارتجاع دینی بود بر اوضاع مسلط شود با اعمال زندان، شکنجه، اعدام به عمر نگیں خود بیفزاید. زنان اما هرگز از پای ننشستند و صحنه را رها نکردند. از میان فعالیت‌های مستمر علیه نظام عقب‌مانده و ضد زن رژیم جمهوری اسلامی کارزار مبارزه علیه قوانین نابرابر و مجازات‌های اسلامی بود که سازمان زنان ۸ مارس مبتکر آن بود. این کارزار در سال ۲۰۰۶ با سازمان‌دهی راهپیمایی در ۵ روز در دو کشور آلمان و هلند به مناسبت روز جهانی زن توانست نقش مؤثری در مبارزات زنان ایفا نماید.

از دو سال پیش همگانی شدن جنبش پیگیر کارگران در ایران شرایط متفاوتی در زادگاه اسیر ما برقرار شده است. ترس عامه از نظام داعشی ریخته و اعتراضات گسترش یافته است. رژیم جمهوری اسلامی دیگر توان سرکوب به شیوه ۴۰ سال گذشته را ندارد. حرکت‌های اعتراضی علاوه بر کارگران ستم دیده، دیگر انسان‌های معترض را هم به حرکت در آورده است. در اعتراضات اخیر هم زنان نقش عمده‌ای در مبارزات داشته‌اند.

بر بستر این اوضاع است که کارزار مبارزه با خشونت بر زنان اهمیت ویژه‌ای می‌یابد. کارزار مبارزه با خشونت بر زنان ایران که از ۲ سال پیش فعالیتش را آغاز کرده در نظر دارد در چهلمین سال خیزش زنان علیه حجاب اجباری و به مناسبت ۸ مارس ۲۰۱۹ در سه شهر اروپایی هامبورگ، دنهاخ (لااهه) و بروکسل حضور مؤثر و کارسازی داشته باشد. در این جو هرچه این برنامه گسترده‌تر و پرتن‌تر برگزار شود تأثیر مثبتش بر پیش‌برد اهداف کل جنبش، محسوس‌تر خواهد بود. این کارزار می‌تواند و توانش را هم دارد که نه فقط به جامعه ما از شر این نشانه‌ی عقب‌ماندگی و تحجر خدمت کند بلکه تأثیرش را بر دیگر کشورهای منطقه به‌خصوص زنان ستم‌کشیده‌ی افغانستان نیز بگذارد. این چنین است که می‌باید از فرصت به دست آمده بیشترین بهره حاصل شود.

حضور و همراهی و مشارکت گسترده در راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در ایران برای جنبش سینمای آزاد یک وظیفه‌ی مهم اجتماعی و سیاسی و برای تحقق خواست‌های برحق زنان کشورهای تحت ستم است. سینمای آزاد به سهم خود و در حد توانش در این مبارزه همراه خواهد بود.

به امید موفقیت هر چه بیشتر کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان بصیر نصیبی بنیان‌گذار سینمای آزاد ایران و سینماگر در

تبعید مقیم آلمان، ۲۱ ژانویه ۲۰۱۹

● پیام تصویری سازمان زنان گرانس در بلژیک به کارزار زنان

● ما از زنانی که در این‌جا روسری به سر داشتن را انتخاب کرده‌اند، حمایت می‌کنیم. حتی زنانی که خودشان حجاب دارند را نیز درگیر می‌کنیم. درعین حال از زنانی - که چه در اینجا و چه در ایران، تن به حجاب اجباری نمی‌دهند - حمایت می‌کنیم.

● آن‌ها همچنین بخشی از برنامه کارزار سه‌روزه را در فیس‌بوک خود درج کرده‌اند:

“The campaign to combat violence against women in Iran, launched two years ago, plans to organize a three-day March on international women’s day (2019) in three days: Hamburg (March 6), Amsterdam (March 7) and Brussels (March 8) to celebrate the 40th anniversary of the uprising of women against forced hijab in Iran and reflect the voice of millions Iranian women against forced hijab, in solidarity with recent struggles.”

Campaign to combat state, social and domestic violence against women in Iran

November 2018

www.kaarzaar.org

● اصل پیام:

On peut soutenir les femmes qui choisissent ici de porter le foulard, engager des femmes qui portent le foulard, et même porter le foulard soi-même, et soutenir en même temps les femmes qui en refusent le port forcé, que ce soit ici ou en Iran.
Fière d’être membre de mes collègues de **Garance ASBL!**

● پیام نوشین فرهید از زنان حاضر در تظاهرات ۵۷ به کارزار زنان

پیام به راهپیمایی «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان ایران»

با درود

بدین‌وسیله من همبستگی خود را در برگزاری مراسم راهپیمایی برای بزرگداشت چهلمین سالگرد راهپیمایی ۸ مارس سال ۱۹۷۹ اعلام می‌کنم. هرچند، آرزو داشتم که خود می‌توانستم در این مراسم حضور یابم. متأسفانه به دلیل کار بسیار زیاد قادر نیستم سفر کنم اما من هم پا به پای شما در تظاهرات روز جهانی زن در لندن شرکت خواهم کرد و دستاوردهای جنبش جهانی زن را در سطح بین‌المللی پاس خواهم داشت.

من در روز ۸ مارس ۱۹۷۹ به‌طور غیرمترقبه به راهپیمایی زنان در تهران پیوستم و از آن روز به بعد به فعالیت‌های اجتماعی و مبارزه علیه اجحاف و نابرابری حقوق زنان در جمهوری اسلامی در زیر پرچم اتحاد ملی زنان به فعالیت پرداختم. در روز تظاهرات همه‌ی زنان از کشورهای مختلف جامعه، از جمله معلم، پرستار، کارگر، محصل، پیر، جوان، کودک و... به خیابان‌های تهران جاری شدند و خشم خود را در مورد فتوای خمینی و اجباری کردن حجاب ابراز داشتند.

به یاد می‌آورم که در زنان احساس همبستگی بسیار زیادی ایجاد شده بود. من برای اولین بار در تظاهراتی شرکت می‌کردم که شعارهایش به‌طور مستقیم به موقعیت و جای‌گاه خودم به‌عنوان یک زن در جمهوری اسلامی ارتباط داشت.

با امید آزادی و برابری زنان و مردان در ایران و جهان

نوشین فرهید، ۱۶ بهمن ۱۳۹۷

● پیام انجمن افق زنان در هامبورگ/آلمان به کارزار زنان

به کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان!
رفقا و دوستان گرامی!

اکنون چهل سال از به قدرت رسیدن یکی از زن‌ستیزترین دولت‌های جهان و چهل سال از یورش وحشیانه‌ی این رژیم به راه‌پیمایی باشکوه زنان در اعتراض به حجاب اجباری می‌گذرد. در گذر این چهل سال، اگر حاکمین جدید گام‌به‌گام قوانین و سیاست‌های

زن‌ستیز خود را نهادینه کرده و آن‌ها را به یکی از مهم‌ترین ارکان ایدئولوژی و تثبیت حاکمیت خود تبدیل نمودند، در مقابل زنانی که با آرمان‌های انقلابی و افق‌های راه‌پیمایی‌بخش در انقلاب پنجاه‌وهفت شرکت کرده بودند، در تمام این سال‌ها پای به عقب نگذاشتند. هزاران تن از این زنان در زندان‌های رژیم به دار آویخته شدند، آنان در همین شکنجه‌گاه‌ها مورد تجاوز وحشیانه‌ی پاسداران اسلامی قرار گرفتند. ضدانقلاب برآمده از انقلاب سیاست زن‌ستیزانه‌ی تفکیک جنسیتی را در همه‌ی سطوح جامعه به پیش برد، ارتجاعی‌ترین و عقب‌مانده‌ترین قوانین را در خدمت تثبیت نظام سرمایه‌داری مردسالارانه به تصویب رساندند، شلاق زدند، سنگسار کردند، کودک همسری را رواج دادند و با درهم‌آمیختگی مذهب و دولت با تمام توان کوشیدند که زنان را به عقب برانند.

در تمام این چهل سال زنان مجبور بودند که برای هر گام از پیشروی خود هزینه‌ی گرانی بپردازند. باین‌وجود هیچ‌کس نمی‌تواند کتمان کند که آن‌ها بخش مهمی از سازندگان شرایطی هستند که اکنون به‌ویژه بعد از خیزش دی‌ماه سال گذشته، جامعه را فراگرفته است. اکنون زنان در مقیاس گسترده‌ای در صف اول اعتراضات اجتماعی قرار گرفته‌اند. آنان در مقابل چشمان ناباور و از حدقه درآمده‌ی پاسداران نظم زن‌ستیز، حجاب‌ها را برکنده و بر زمین می‌افکنند. آنان در کنار کارگران هفت‌تپه و فولاد اهواز قرار گرفته و پرچم دادخواهی علیه بیدادگری‌های رژیم را برمی‌افرازند. آنان بخش جدانشدنی از اعتراضات دانشجویان، معلمان، بازنشستگان، مالباختگان و جنبش آزادی‌زندانان سیاسی گردیده‌اند.

آنان با شجاعتی بی‌نظیر افق تنگ فمینیست‌های لیبرال و اسلامی را پاره کرده و در مقابل کمپین‌های به‌غایت عقب‌مانده، نظیر «یک‌میلیون امضاء» و «آزادی‌های یواشکی» با افق انقلابی به وسط میدان آمده و به چیزی کمتر از سرنگونی نظم سرمایه‌داری - اسلامی و مردسالار تن نخواهند داد. جنبش رادیکال زنان ایران چاره‌ای ندارد که در دل هرج‌ومرج و کشمکش همه نیروهای امپریالیستی و ارتجاعی منطقه و در دل سر برآوردن جریانات به‌غایت ارتجاعی اسلامی از قعر تاریخ، پرچم پیکار علیه همه و هرگونه سنت‌ها و ارزش‌های زن‌ستیزانه را در دست گرفته و افق انقلابی، رادیکال و آزادی‌بخش را در مقابل توده‌های میلیونی زنان قرار دهد.

از این‌رو تلاش شما جهت شکل دادن به «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان» تلاشی ارزنده برای یادآوری پیکار شجاعانه‌ی زنان در هشت مارس چهل سال پیش و هم‌زمان تلاش ارزنده‌ای برای اعلام‌جرم علیه رژیمی است که زن‌ستیزی در آن نهادینه گردیده است. ما در این کارزار خود را همراه شما می‌دانیم و بسیار خوشحالیم که میزبان شما در هامبورگ هستیم.

انجمن افق زنان در هامبورگ، آلمان

بیست و هشتم ژانویه‌ی ۲۰۱۹، هشتم بهمن ۱۳۹۷

● پیام زیبا کرباسی به کارزار زنان

با این شعر بخشی از شعر رمان نامه‌ام با زنان کارزار علیه هرگونه ظلم به ساحت زنان سرزمین‌مان و جهان اعم از دولتی اجتماعی خانگی و خصوصی حتی بر می‌آشوبم و قیامتم را اعلام می‌کنم. در کنار تان هستم و خود را بخشی از شما زنان آزاده می‌دانم.

زیبا کرباسی

۸ مارس ۲۰۱۹ - لندن

● نامه‌های خصوصی‌ی بهادر درانی و آهو حسانی (۱۸۵)

اگر راست بگویم

همه‌ی شما در این مدرسه قصد من کنید و نتوانید

زبان آن‌هم با شما عاید شود

و اگر خواهید

بیازماید

شمس تبریزی

سازگاری زیر قانون جبر موروثی

پوست را به دباغ‌خانه سپردن است

اهلش نیستم

امروز که از دور باطل دایره بیرون زده‌ای

از زیر ضرب برادر و پدر و چند مرد دیگر فامیل

امروز که از دایره‌های مخدوم درخت

آهو

از حلقه‌های سیگار مردان محله

مثل دود شکسته

هوا را تکانده

بیرون ریخته‌ای

امروز که از زیر مشت و لگد شوهر

با گوشوار خونین بر کف دست

از حلقه‌های زنگ‌زده‌ی دسته‌کلید زندانبانی از عهد عتیق

از فوران حلقه‌های بازی‌ی دست دلکان ملنگ

از قانون مدارا

از مصلحت اوضاع

از شفاعت‌های شیخ

امروز

امروز که با همین

حلقه‌ی نقطه‌های شین شورش

در دستخطی گرد و آتشین

گردن همه‌ی قرم‌ساق‌های کلفت ناسوت را

طوری ساطور کرده‌ای

که فکر پاکشی

از سر ندیده هاشان هم

افتاده باشد

● پیام سوسن بهار به کارزار زنان

من متأسفانه به‌عنوان عضو پابره‌های کوچولو و فاطمی کوچولوهای بی‌تنبان امکان کمک مالی ندارم. (۲۸ ژانویه ۲۰۱۹)

● اما این سروده را به تلاش شما تقدیم می‌کنم:

خسته از دلهره و شدت کار
من زنم از دو جهانم بیزار
که بیاریم سر و چهره به خشنودی
یار که زنم به دو ضربه کننم سنگسار
من زنم خشم فرو خورده حزین اعصار
من زنم از غم فقر زنم نعره خورم خون جگر
چه بگویم من به این طفل پریشان؟
من زنم پای به‌رّه می‌آیم
دست تو می‌طلبم تا بکنم چاره‌ی کار
من زنم خنده به لب می‌آیم
نه یکی چند که صدها و هزار

سوسن بهار، ۸ مارس ۱۹۹۰

● پیام شورای سیاسی زنان در آلمان به کارزار زنان

نشست سراسری تدارک دوازدهمین شورای سیاسی زنان در آلمان

به کارزار مبارزه علیه خشونت بر زنان در ایران در سال ۲۰۱۹

ما شرکت‌کنندگان در اولین نشست تدارک دوازدهمین شورای سیاسی زنان در سال ۲۰۱۹، از راهپیمایی سه‌روزه شما، کارزار مبارزه علیه خشونت بر زنان در ایران، در ۶، ۷ و ۸ مارس ۲۰۱۹، در چهل‌مین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری در سال ۱۹۷۹ که در حال سازمان‌دهی است و با تمرکز دادن بر روی حجاب اجباری به‌عنوان یکی از خشونت‌های عریان و برجسته دولت تئوکراتیک جمهوری اسلامی، حمایت و همبستگی خود را با آن اعلام می‌کنیم.

بدون تردید جنبش زنان ایران بخشی از جنبش جهانی زنان علیه سیستم سرمایه‌داری مردسالار بر زنان است. مبارزه و مقاومت زنان ایران از بدو قدرت‌گیری رژیم جمهوری اسلامی علیه حجاب اجباری و سایر خشونت‌های سازمان‌یافته دولتی علیه زنان به مدت چهل سال، خصوصاً در ماه‌های اخیر علیه حجاب اجباری، الهام‌بخش و شادی‌آفرین است.

حمایت و همبستگی برای پیشروی جنبش زنان در ایران و جهان گام‌های استوار، هدفمند در خدمت به ساختن دنیایی است که هیچ زنی مورد ستم و استثمار واقع نشود.

Frauenpolitischer Ratschlag

frauenpolitischeratschlag@gmx.de

28 October 2018

Kontakt:

Anne Wilhelm,

Karl-Meyer-Straße 13 / 45884 Gelsenkirchen

● پیام مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)

رفقا، دوستان و همه‌ی زنان آزاده‌ای که با عزمی راسخ کارزار گسترده خشونت علیه زنان را در خدمت به رهایی زنان بر پا داشته‌اید!

مردم ایران و افغانستان در ۴۰ سال گذشته شاهد وسیع‌ترین، شنیع‌ترین و شرورانه‌ترین خشونت‌های دولتی علیه زنان بوده‌اند. آنچه بر زنان ایران و افغانستان در نتیجه‌ی حکومت‌های بنیادگرای مذهبی در چند دهه‌ی اخیر گذشته است بر کسی پوشیده نیست. اینکه چگونه اولین اقدام اسلامیت این حکومت‌ها محصور و محدود کردن حقوق زنان بوده است. اینکه چگونه پرچم اسلامیت این مرتجعین با ستم، سرکوب و تبعیض علیه زنان برافراشته شده است. بسیاری از زنان پناه‌جو و مهاجرین ایرانی و افغانستانی به دلیل تبعیضات اجتماعی و به خاطر خشونت‌های دولتی و خانگی مجبور به ترک کشور خود شده‌اند. بسیاری از این زنان پناه‌جو و مهاجر در موقعیت شکننده‌تری نسبت به بقیه مهاجرین قرار دارند.

اما زنان چه در داخل این کشورها و چه در خارج در مقابل این ستم‌ها و فشارها ساکت ننشسته‌اند. راهپیمایی ده‌ها هزار زن مبارز علیه فرمان ارتجاعی خمینی در اولین ۸ مارس بعد از به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی همچنان الهام‌بخش مبارزات زنان و مردمی هستند که این ستم‌های قرون‌وسطایی را بر نمی‌تابند. مبارزات خودبه‌خودی و آگاهانه زنان علیه حجاب اجباری علیه قوانین نابرابر و تبعیض‌آمیز و علیه ستم‌های جنسیتی که تلاش دارند زنان را در انقیاد درآورند، در چهار دهه جمهوری اسلامی را به ستوه درآورده و عاجز کرده است. همچنین راهپیمایی پنج‌روزه‌ی کارزار زنان در ۸ مارس در ۲۰۰۶ و همچنین در سال‌های بعد نمونه چنین مبارزاتی در خارج از کشور است.

راهپیمایی شما در ۸ مارس ۲۰۱۸ به مناسبت و در دفاع از ۴۰مین سالگرد راهپیمایی شورانگیز زنان در سال ۱۹۷۹ علیه حجاب اجباری و به‌مثابه‌ی بخشی از کارزار شما علیه خشونت‌های دولتی نه‌تنها حرکت ضروری است بلکه بسیار، الهام‌بخش و نشاط برانگیز است؛ و نشان از آن دارد که زنان آزاده به ستم و فشارهای پدر/ مردسالارانه تحت نام مذهب و یا هر نام دیگری تن نخواهند داد. بلکه خشم خود را به مبارزه‌ی قهرمانانه علیه مرتجعین واپس‌گرا و رهایی از زنجیر اسارت خواهند کرد.

ما باکمال افتخار از این حرکت جسورانه شما پشتیبانی می‌کنیم و تلاش خواهیم کرد که با تمام قوا در آن شرکت کنیم و به هر شکل ممکن در تقویت آن بکوشیم. ما همچنین همه پناه‌جویان و مهاجرین را فرامی‌خوانیم که با شرکت خود در این راهپیمایی تاریخی و در هم سویی با مبارزات بقیه‌ی اقشار و طبقات جامعه با شرکت خود در این راهپیمایی بر تقویت و موفقیت آن بکوشند.

مبارزه برای جهانی بدون مرز (افغانستان - ایران)، ۲۰ ژانویه ۲۰۱۹

Frauenpolitischer Ratschlag

frauenpolitischeratschlag@gmx.de

Bundesweites Vorbereitungstreffen des 12. Frauenpolitischen Ratschlags am 28.10.2018
Kampagne gegen Gewalt an Frauen im Iran 1979 - 2019.

Anlässlich des 40. Jahrestag des Aufstands der Frauen gegen Zwangsverschleierung im Jahr 1979 startet vom 6. - 8. März dem Internationalen Frauentag, eine Kampagne, (Kaarzaare Zanan) gegen die staatliche, gesellschaftliche und häusliche Gewalt gegen Frauen im Iran.

Wir, Teilnehmerinnen und Teilnehmer des ersten Vorbereitungstreffens für den 12. Frauenpolitischen Ratschlag freuen uns, euren Kampf zu unterstützen. Ohne Zweifel ist die Frauenbewegung im Iran Teil der globalen Frauenbewegung gegen das patriarchalische kapitalistische System. Der Kampf und der Widerstand der iranischen Frauen ist seit der Errichtung des Regimes der Islamischen Republik Iran vor vierzig Jahren ununterbrochen. Gegen die Zwangsverschleierung und andere organisierte Regierungsgewalt setzen sich Frauen mutig zur Wehr. Insbesondere freuen wir uns über den Widerstand der Frauen gegen Zwangsverschleierung in den letzten Monaten.

Die Kampagne konzentriert sich auf den Schleierzwang als einer der brutalsten Gewalt gegen Frauen durch den theokratischen Staat, der Islamischen Republik. dass unsere

Wir unterstützen eure Kampagne gegen Gewalt an Frauen im Iran als Teil des Kampfes der weltweiten Frauenbewegung mit dem Ziel, eine Welt zu schaffen, in der keine Frau mehr unterdrückt und ausgebeutet wird.

Diese Resolution wurde einstimmig ohne Gegenstimmen/ Enthaltungen angenommen

▼ پیام همبستگی «چپ ضد سرمایه‌داری» که در مقابل سفارت ایران ارائه شد - به زبان فرانسه:

Le 8 mars, une camarade de la Gauche anticapitaliste a pris la parole lors du rassemblement de solidarité devant l'ambassade d'Iran à Bruxelles. Voici le texte de son intervention.

Gauche anticapitaliste – web

Le 8 mars 2019 c'est une date importante pour plusieurs raisons. Cela fait 40 ans que le peuple iranien a réussi à renverser la dictature du Shah. Cela fait 40 ans que les femmes sont en lutte contre l'oppression d'un régime théocratique et patriarcal.

Depuis le mois de décembre 2017, les mouvements sociaux repartent à l'offensive en Iran parce que les gens n'ont plus de quoi se loger, se nourrir, se soigner. Les dignitaires du régime se gavent et massacrent les révolutionnaires syrien.ne.s, pendant que la population souffre. Tout ça dans un contexte où la moindre contestation est réprimée violemment, où les syndicalistes, les féministes, les écologistes, les personnes LGBT, les opposantEs en général se retrouvent torturés en prison...quand ils et elles ne sont pas exécutés par pendaison.

Aujourd'hui en Iran il y a des luttes dans la jeunesse, des luttes des femmes, dans la classe ouvrière et chez les minorités ethniques comme les kurdes, les arabes ou les afghans. Là aussi les femmes doivent se battre partout, dans leurs maisons, dans les espaces publics et dans l'espace politique.

Pour nous, Gauche anticapitaliste, les droits des femmes, la justice sociale, les droits démocratiques, le droit à un environnement sain, ce ne sont pas des combats qui s'arrêtent aux frontières. La lutte pour l'égalité et l'émancipation n'a pas de frontières.

Aussi il faut être clair sur le fait que nous n'avons pas à choisir entre nous taire sur le régime iranien ou soutenir Trump. L'impérialisme états-unien ne peut qu'aggraver la situation. Chaque provocation de Trump est un cadeau au régime des mollahs.

Nous nous battons ici et là-bas pour la même liberté des femmes à porter ce qu'elles veulent, à vivre, aimer, circuler comme elles l'entendent! À Téhéran, à Buenos Aires, comme à Bruxelles: nos corps, nos choix! Nos vies, nos envies! La solution pour les iraniennes viendra avant tout de leurs propres luttes et de notre solidarité de classe, notre solidarité féministe avec leurs combats.

En tant qu'internationalistes, il est pour nous indispensable de soutenir ces mouvements en leur donnant une visibilité et aussi en soutenant directement la campagne Karzar.

Notre meilleure solidarité dans les faits, c'est lutter contre l'exploitation capitaliste et l'oppression patriarcale ici et maintenant en Belgique, comme on le fait ce 8 mars, ainsi que pour la reconnaissance pour toutes les demandes d'asile venues d'Iran, et plus largement pour la liberté de circulation et d'installation et des droits égaux.

En tant que militantes marxistes, féministes, nous saluons la force de nos camarades qui se battent en Iran pour leurs droits face à la dictature mais aussi des camarades iranien.ne.s exilé.e.s qui continuent la lutte ici avec nous !

Contre le capitalisme hétéro-patriarcal, contre l'impérialisme et l'Europe forteresse.

Nous avons un grand besoin de révolutions dans ce monde. La chute du régime en Iran par une révolution populaire serait une victoire contre le système capitaliste.

Le réveil féministe international peut être l'étincelle qui incendiera la plaine. Aujourd'hui les femmes sont en grève en Belgique et dans plusieurs endroits du monde

Même les nuits les plus longues ont une fin. Les mauvais jours finiront!☐

☐ سایر پیام‌های همبستگی مقابل سفارت جمهوری اسلامی و ترجمه آن‌ها به زودی در سایت کارزار درج می‌گردد.

▼ پیام همبستگی «چپ ضد سرمایه‌داری»:

<https://gaucheanticapitaliste.org/8-mars-declaration-de-solidarite-avec-les-femmes-et-les-classes-populaires-en-lutte-en-iran>

گزیده‌ای از فعالیتهای محلی و سراسری فعالین کارزار در تدارک راهپیمایی سه‌روزه‌ی سال ۲۰۱۹

فعالین کارزار در هلند در حال چسباندن پوسترهای راهپیمایی سه‌روزه

۸ فعالین کارزار در ۲۹ «کنفرانس بنیاد پژوهش‌های زنان ایران»
۸-۱۰ ژوئن ۲۰۱۸ استکهلم، برای معرفی کارزار و تدارک راهپیمایی سال ۲۰۱۹
۲۰ سمینار سراسری تشکلهای مستقل زنان، ۲۰ ژانویه ۲۰۱۹، برلین

دوشنبه، ۴ مارس، آخرین جلسه برنامه‌ریزی و سازمان‌دهی برای هشت مارس ۲۰۱۹ در بروکسل، ماسن: مارش جهانی زنان و فعالین کارزار

جلسه بحث و گفتگو «مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران»

پرسی مبارزات زنان علیه خشونت بر زنان
چرا حجاب اجباری در ایران مرکز اعمال خشونت دولتی علیه زنان است؟
به مناسبت روز جهانی مبارزه با خشونت علیه زنان،
و موضوع زامن پیمان نامدانی به خشونت بر زنان

سخنرانان:
فریده رضایی
فریده افراز

زمان: یکشنبه ۱۸ تاسیس ۲۰۱۶ تا ۱۹۰۰ ساعت ۱۰:۰۰ به وقت اروپای مرکزی
مکان: اتاقی پانزدهم در تهران
KARZAR ZANAN - 15th Floor
MIRJAMOLAN - 15th Floor
تهران، کارزار علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

گفتمان سیاسی اجتماعی

زمان: ۲۰:۰۰ شب اروپای مرکزی، ۳۰ شب تهران، ۳۰۰۰ بعد از ظهر نیویورک
Paltalk -> View all -> All Languages -> Iran

شنبه ۲۳ فوریه ۲۰۱۹ - ۴ اسفند ماه ۱۳۹۷

نقش راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان در چرخش مبارزه با
خشیش زنان علیه حجاب اجباری

با فریبا امیرخیزی

از فعالین کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان در ایران

دیدار با فعالین جنبش برای معرفی کارزار و تدارک راهپیمایی روز دوم (۷ مارس) در هلند

جلسات پالتاکی عمومی برای گسترش مباحث و تحلیل‌های درونی کارزار برای دامن زدن به بحث درون جنبش

کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران
اگر می‌خواهید حجاب اجباری را به دست زنان لغو کنیم!
به هر شکلی که می‌توانید

راهپیمایی سه‌روزه‌ی زنان را تقویت کنید!

شمارش معکوس

۰۹	۱۱	۴۱	۵۱
روز	ساعت	دقیقه	ثانیه

به این کارزار بپیوستید
بیت از کارزار، ارسال هر گونه نظر، پیشنهاد یا انتقاد با کارزار در تماس باشید

راه ارتباطی

یک ماه پیش از راهپیمایی بخش «شمارش معکوس» روی سایت کارزار فعال شده بود؛ و از طریق آن اطلاعات مربوط به سازمان‌دهی راهپیمایی در خروجی‌های کارزار به روزرسانی می‌شد.

۱۷ فوریه ۲۰۱۹، فعالین کارزار در پنجمین مجمع عمومی «کلکتیو ۸ مارس» برای سازمان‌دهی اعتصاب زنان در روز هشت مارس ۲۰۱۹، بروکسل

KARZAR 2019

حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان است

LA NUIT DE LA SOLIDARITÉ AVEC LE MOUVEMENT DES FEMMES

**SILVIA ABALOS
LEMAN STEHN
JOBEE PROJECT**

**8 MARS - 20H AU PIANOFABRIEK
(RUE DU FORT 35, 1060 SAINT-GILLES)**

À l'occasion du 40e anniversaire du soulèvement des femmes contre le port obligatoire du voile en Iran

1979

▲ پوستر جشن شب هشت مارس، بروکسل، بلژیک
شب همبستگی «جشن روز جهانی مبارزات زنان»
۸ مارس ۲۰۱۹: بلژیک، بروکسل

در کنار مبارزات زنان در سراسر جهان برای رهایی
در کنار مبارزات زنان در بلژیک
در کنار فعالین کارزار و چهل سال مبارزه زنان ایران علیه حجاب
اجباری
پایان سه روز راهپیمایی و یک روز مبارزاتی را جشن خواهیم گرفت
همراه با هنرمندان فمینیست و مبارز از مکزیک، ترکیه، لهستان که
در همبستگی با جنبش زنان ایران اجرا خواهند داشت:
سیلویا ابالس (Silvia Abalos)
لمان اشتین (Leman Stehn)
جویبی پروجکت (JoBee Project)

خیزش شش روزه زنان ایران در اسفند ۱۳۵۷
روز سوم: ۱۹ اسفند

خیزش شش روزه زنان ایران در اسفند ۱۳۵۷
روز دوم: ۱۸ اسفند

خیزش شش روزه زنان ایران در اسفند ۱۳۵۷
روز اول: ۱۷ اسفند

خیزش شش روزه زنان ایران در اسفند ۱۳۵۷
روز پنجم: ۲۱ اسفند

خیزش شش روزه زنان ایران در اسفند ۱۳۵۷
روز ششم: ۲۲ اسفند

خیزش شش روزه زنان ایران در اسفند ۱۳۵۷
روز چهارم: ۲۰ اسفند

▲ روزشمار صوتی: خوانش بخش‌هایی از روزشمار برگرفته از کتاب «خیزش زنان ایران در اسفند ۵۷» توسط فعالین کارزار

- <https://youtube.com/watch?v=zoIV0mzFpus>
- <https://youtube.com/watch?v=VshYND7Btg>
- <https://youtube.com/watch?v=xTqPQgALLDE>
- <https://youtube.com/watch?v=-LUNctSzJ4>
- https://youtube.com/watch?v=IKx1gPKq_qw
- <https://youtube.com/watch?v=oEqpZleJLFE>

◀ استیکر ویژه راهپیمایی سه روزه
با شعار: «کنترل بدن من حق من است!»
نه هیچ دولت، نه هیچ مذهب و نه هیچ فردی!»
این استیکر به زبان‌های فرانسه و انگلیسی چاپ و
وسیعاً پخش شد.
همین نماد به عنوان فریم فیس‌بوکی به زبان‌های
فارسی، انگلیسی و فرانسه پخش شد.

طوفان در راه است!

40 YEARS OF WOMEN'S STRUGGLE IN IRAN

▲ کلیپ «شمارش معکوس» در تدارک راهپیمایی:
<https://youtube.com/watch?v=Qy5W5mBfx3s>

40 YEARS OF WOMEN'S STRUGGLE IN IRAN

کارزار مبارزه علیه خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

www.kaarzaar.org
www.instagram.com/kaarzaar
t.me/kaarzaar
twitter.com/kaarzaar
www.facebook.com/kaarzaar
info@kaarzaar.org

▲ کلیپ «فراخوان به راهپیمایی سه روزه»:
<https://www.youtube.com/watch?v=SP-AByWwR3Q>

▲ دیدار فعالین کارزار با فعالین «جنبش جهانی زنان علیه جنگ»، هلند

۸ مارس ۲۰۱۹

فعالین کارزار و لمان پس از راهپیمایی منتظر مترو، در راه رسیدن به محل جشن

گزارش مالی کارزار

رفع مشکلات و معضلات مالی برای کارزار زنان همانند سایر تشکلات و کمپین‌های مبارزاتی و انقلابی زنان در خدمت به پیشبرد مبارزه‌ی انقلابی نیز مثل دیگر عرصه‌های فعالیت بدون اتکا به مردم یعنی کسانی که پیشروی جنبش زنان را بخشی از پیشروی خود می‌دانند، امکان‌پذیر نبوده و نیست. قبل از هر چیز با پیشبرد آگاهانه‌ی مبارزه‌ی سیاسی است که می‌توان توده‌ها را در این زمینه نیز تا حد ممکن درگیر کرد و هم یاری و هم کاری آنان را جلب نمود. زمانی که به این اصل درست معتقدیم که بدون اتکا به توده‌ها و درگیر کردن آن‌ها در همه‌ی زمینه‌های فعالیت انقلابی قادر نخواهیم بود وظایف انقلابی خود را انجام دهیم، روشن است که در زمینه رفع مشکلات مالی نیز اتکای ما به توده‌ها خواهد بود.

کمک مالی هر فرد و گروه طرفدار جنبش رهایی زنان ولو این‌که اندک باشد، در حد خود با ارزش و مفید است؛ زیرا که در قدم اول سمت‌گیری در پیشبرد مبارزات زنان علیه ستم جنسیتی است.

کارزار مبارزه با خشونت برخلاف کسانی که با اتکا به امکانات و

منابع مالی دولت‌های سرمایه‌داری مردسالار ارتجاعی به‌جای مبارزه با روابط مردسالارانه در پی کسب اعتبار و درآمد از جنبش زنان هستند، با اتکا به فعالین و حامیان‌اش، به زنان، به مردم، به سازمان‌ها مترقی و ... توانست مخارج سنگین این دوره از مبارزات خود را تأمین کند. البته مسلماً تمامی وقت، انرژی و هزینه‌های مالی که فعالین و حامیان کارزار برای پیشبرد اهداف کارزار صمیمانه صرف کردند، قابل بازماندگی در آمار و ارقام نیست. فعالیت‌هایی که توانست بازتاب کیفیت سیاسی و عملی خود را در سه روز راهپیمایی به مناسبت چهل‌مین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۲۰۱۹، منعکس کرده و در تاریخ مبارزاتی جنبش انقلابی زنان ثبت گردد.

در اینجا لازم است از هنرمندانی که در فعالیت‌های کارزار زنان با نقاشی، طراحی، سرودن اشعار، ارسال پیام‌های همبستگی و اجرای ترانه‌های انقلابی در برنامه جشن روز جهانی زن، سهم گرفتند، قدردانی کنیم. بدون این همراهی‌ها و همبستگی‌ها که از جانب هنرمندان و سایر رفقای که با کمک‌های مالی و معنوی پیشبرد امر مبارزه کارزار زنان علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی و حامیان امپریالیستش را میسر ساختند، نمی‌توانستیم این چنین پرقدرد صدای میلیون‌ها زن منجر از حجاب اجباری را منعکس کنیم.

لیست کمک‌های مالی دریافت شده:

- احمد خورشیدی: ۱۴۰ کرون
- صدیقه محمدی: ۱۰۰۰ کرون
- فراست صالحی: ۲۰۰ کرون
- محمد نبوی: ۱۰۰۰ کرون
- سعدیه نسیمی: ۲۰۰ کرون
- فریده رضایی: ۱۰۰۰ کرون
- شنه احمد: ۱۰۰۰ کرون
- مریم افراسیاب پور: ۵۰۰ کرون
- دریا سلیمی: ۵۰۰ کرون
- اسعد سلیمی: ۵۰۰ کرون
- احمد عزیزپور: ۱۰۰۰ کرون
- استی پیروتی: ۲۰۰ کرون
- وریا عزیزپور: ۸۵۰ کرون
- سهیلا قادری و عزیز ماملی: ۵۰۰ یورو
- لیلا قرایی: ۵۰ یورو
- اکرم: ۲۰ یورو
- شیرین: ۸۰ یورو
- صمد: ۱۰۰ یورو
- ندا: ۵۰ یورو
- دیان: ۵۰ یورو
- شورش: ۱۰ یورو
- مریم: ۵۰ یورو
- سحر: ۵۰ یورو

کمک‌های مالی دریافتی در بلژیک:

- کمک‌های جمع‌آوری شده در آکسیون‌های تدارکاتی بلژیک: ۲۶۰ یورو
- سایه: ۵۰ یورو
- ک: ۲۰۰ یورو
- ملیحه: ۲۰۰ یورو
- ونوس: ۱۰ یورو
- علی: ۵۰ یورو
- پیمان: ۱۲ یورو
- ناتاشا: ۱۵ یورو
- اخگر فرزانه: ۵۰ یورو
- آتش: ۵۰ یورو
- پریش: ۵۰ یورو
- مارش جهانی زنان در بلژیک: ۳۷۰ یورو (تأمین هزینه اتوبوس بین‌شهری)

مجموعه مخارج سه روز راهپیمایی: ۴۹۱۵ یورو

ذکر این نکته حائز اهمیت است که این مخارج دربرگیرنده هزینه‌های فعالیت‌های تدارکاتی، سفر و اسکان فعالین و حامیان کارزار که در طول سه روز راهپیمایی حضور داشتند، نیست.

■ آذر: ۳۰ یورو

■ سمیرا باستانی: ۵۰ یورو

■ مهسا روژان: ۵۰ یورو

■ گیتا: ۵۰ یورو

■ لیلا: ۵۰ یورو

■ تشکل جهانی بدون مرز (افغانستان- ایران): ۶۰۰ یورو

■ اتحادیه معلمان در هامبورگ توسط زمان مسعودی:

۸۲۵ یورو

از طریق حساب بانکی کارزار:

■ فریده رضایی، صدیقه محمدی، استی پیروتی، فراست

صالحی، ماریا رشیدی، شاهین و پویا: ۷۰ یورو

■ زمان مسعودی: ۱۰۰ یورو

■ میترا: ۱۰۰ یورو

■ اشرف غیائی: ۳۰ یورو

■ ندا روشن: ۳۵۰ یورو

■ آلیسه: ۴۰ یورو

■ خانواده Delong: ۳۰۰ یورو

■ روناک از سوئیس: ۱۰۰ یورو

■ شهین نوایی: ۱۰۰ یورو

■ هاله زمانی: ۳۰ یورو

■ داود احمدلو: ۲۰ یورو

■ ابوالفضل اردوخانی: ۱۰۰ یورو

■ میلا مسافر: ۵۰ یورو

■ مینو: ۱۰۰ دلار کانادا

کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

ژوئن ۲۰۱۹

بخشی از فعالیتهای سازمان زنان هشت مارس

« برای مطالعهی نسخه‌ی کامل این گزارش‌ها می‌توانید به سایت سازمان مراجعه کنید.

«چکیده‌ای از گزارش راهپیمایی روز جهانی کارگر در لندن

سه‌شنبه ۱ ماه می ۲۰۱۹

روز چهارشنبه اول ماه می همانند هر سال راهپیمایی در بزرگداشت روز جهانی کارگر در شهر لندن برگزار شد. احزاب، اتحادیه‌ها و اصناف کارگری، سازمان‌ها و احزاب چپ، سوسیالیستی و کمونیستی کشورهای مختلف از جمله ایران، گروه‌های مردمی و تشکلات مختلف از جمله زنان (سازمان زنان ۸ مارس)، مهاجران (مبارزه برای جهانی بدون مرز)، ضد نژادپرستی و مهاجر ستیزی، ضد ریاضت کشی و قطع کمک‌های دولتی به نیازمندان، و ... در این راهپیمایی شرکت داشتند. نکته جالب توجه این بود که مردم نیز بیش از قبل این روز را فرصتی برای ابراز نارضایتی و نگرانی خود از وضع موجود می‌دیدند. برخی از مردم پلاکاردها و بنر در بیان برابری زن و مرد و اینکه زنان نیمی از نوع بشر هستند در دست داشتند، برخی در حمایت از مهاجران و مخالفت با نژادپرستی و اسلاموفوبیا و ... و برخی در حمایت از محیط‌زیست و خطر نابودی آن. این در واقع نشان‌دهنده زنجیر به‌هم‌پیوسته مبارزات مردم در برابر یک سیستم است که بحران از هر روزه آن بیرون زده است.

ما فعالین و هواداران سازمان زنان ۸ مارس نیز با بنر و پخش اعلامیه در این روز شرکت داشتیم. علاوه بر آن خواننده فارسی‌زبان کیمیا قربانی نیز در این روز در کنار ما بود و در میان راه دو ترانه «بلاچاقو» و «نان، کار، آزادی!» را در میان صف راهپیمایی به زیبایی خواند.

ما هم‌چنین در کنار دیگر احزاب چپ و تشکلات دمکراتیک ایرانی شرکت‌کننده در این تظاهرات به دادن شعار در حمایت از زندانیان سیاسی، کارگران و معلمان زندانی، زنان و ... و شعار مرگ بر جمهوری اسلامی پرداختیم. پلاکاردهایی حاوی عکس فعالین کارگری زندانی و زندانیان سیاسی از جمله اسماعیل بخشی و سپیده قلبان نیز در این میان به چشم می‌خورد. سازمان زنان ۸ مارس (ایران-افغانستان) - انگلستان

«چکیده‌ای از گزارش راهپیمایی روز جهانی کارگر در بروکسل

سه‌شنبه ۱ ماه می ۲۰۱۹

... امسال هم مثل سال گذشته در پایتخت دو نیرو اعلام تظاهرات کرده بودند یکی پلترم «یک مه انقلابی» که ما بخشی از آن بودیم و دیگری احزاب چپ کوچک (بیرون از پارلمان) به همراه سندیکاها... علاوه بر رشد کمی و کیفی تظاهرکنندگان دومین موفقیت امسال این بود که «کلکتیو هشت مارس» که اولین اعتصاب روز زن در بلژیک را سازمان‌دهی کرده بود نیز اعلام کرد که برای اولین بار به‌عنوان یک بلوک فمینیستی در تظاهرات روز جهانی کارگر و در تظاهرات «یک مه انقلابی» شرکت خواهد داشت. البته ما به‌عنوان فعالین سازمان زنان هشت مارس یکی از حامیان این تصمیم بودیم و این حرکت تاریخی تأثیرات مثبتی روی سایر نیروهای انقلابی و حضور چشمگیر و متشکل زنان با شعارهای مشخص در مورد ستم جنسیتی و کارکرد سیستم مبتنی بر استثمار داشت...

... ساعت ۱۱ صبح جمعیتی دو برابر سال گذشته یعنی بیش از ۸۰۰ نفر در Carré de Moscou گرد آمدند. به‌سرعت پرچم‌ها و پلاکاردها آماده شد. حضور جوانان چشم‌گیر بود، زنان برای اولین بار در بلوک فمینیستی تظاهرات روز زن متشکل شرکت کرده بودند و با وجودی که احتمال می‌رفت تظاهرات آرام نباشد کودکان نیز همراه با خانواده‌هایشان حضور داشتند. ما فعالین سازمان زنان هشت مارس و «کمیته دفاع از مبارزات مردم ایران» بلوک کوچکی از نیروهای ایرانی بودیم که بیانیه‌هایمان را در بین جمعیت پخش کردیم و بحث‌هایی در مورد وضعیت مبارزات کارگری در ایران درگرفت. بنر «زنان در مقابل دو واپس‌گرای مردسالار: سرمایه‌داری امپریالیستی و بنیادگرایان مذهبی!» و پلاکارهایی مثل «نه به جنگ امپریالیستی!»، «جنبش زنان متحد، جنبش کارگری، دانشجویی و معلمان است!» و «انقلاب تنها راه رهایی!» ... تلاش داشتیم ضمن تأکید روی خواسته‌های مشخص زنان، استراتژیک بودن مبارزه‌ی متحد برای رهایی زنان را هم نشان دهیم. ضمن این‌که می‌خواستیم صدای فرودست‌ترین لایه‌ی طبقه‌ی کارگر یعنی زنانی باشیم که امروزه بهای گزاف سیاست‌های داخلی و خارجی حاکمیت جمهوری اسلامی بر کرده آن‌هاست و نه در ادامه‌ی حیات جمهوری اسلامی و نه در تحریم و جنگ‌های امپریالیستی منفعتی دارند. بلوک ما همچنین عکس‌هایی از زندانیان سیاسی، کارگران، دانشجویان و معلمان و ... در بند را نیز با خواست آزادی کلیه زندانیان سیاسی به همراه داشت...

سازمان زنان ۸ مارس (ایران-افغانستان) - بروکسل

فراخوان به عمل متحد!

اگر می‌خواهید حجاب اجباری را به دست زنان لغو کنیم!
اگر می‌خواهید متحد از مبارزه‌ی تعرضی دختران خیابان انقلاب، علیه حجاب اجباری دفاع کنیم!
اگر می‌خواهید آزادی پوشش و حق کنترل بر بدن زن را در عمل به دست آوریم!
اگر می‌خواهید به فقر، بی‌کاری، تن‌فروشی، کارتن‌خوابی، زانه شدن فقر، فرودستی و... فوق استثمار زنان پایان دهیم!
اگر می‌خواهید کلیه قوانین نابرابر و مجازات‌های اسلامی علیه زنان را در عمل لغو کنیم!
اگر می‌خواهید روابط پدر/ مردسالانه‌ی سرمایه‌داری را در هر شکل و هر جایی در هم شکنیم!
به راهپیمایی کارزار زنان در سه کشور هلند، بلژیک و آلمان که در ۸ مارس ۲۰۱۹، هم‌زمان با چهلمین سالگرد «خیزش پنج‌روزه‌ی زنان در ۸ مارس ۱۳۵۷ ضد حجاب اجباری» برگزار می‌کند، بپیوندید!

چرا؟

چون زنان با ۳۹ سال مبارزه و مقاومت در برابر حجاب اجباری به‌شکل واقعی نشان داده‌اند که مصمم‌اند در صف مقدم مبارزه علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی بایستند.

چون زنان بر بستر شرایط عینی و خیزش پرشور اخیر کارگران، زحمتکشان و سایر اقشار و طبقات محروم، علیه فقر، بی‌حقوقی، گرانی، فساد، بی‌کاری، کارتن‌خوابی، گورخوابی، تن‌فروشی، اعتیاد، بی‌آینده‌گی، ستم جنسیتی، ستم ملی، ستم طبقاتی و... با برداشتن حجاب اجباری مبارزه و چالش مهمی را علیه یکی از دیرک‌های اصلی سیاسی-ایدئولوژیک جمهوری اسلامی کلید زدند.

چون زنان یکی از اصول ساختاری سلسله‌اعصاب جمهوری اسلامی را آگاهانه به چالش گرفته‌اند و مقاومت ۳۹ساله علیه حجاب اجباری را تبدیل به مبارزه‌ای تعرضی و علنی کرده‌اند.

چون زنان در شرایط کنونی حقوق پایه‌ای خود را صرفاً مطالبه نمی‌کنند، صبر نمی‌کنند، مدارا نمی‌کنند، «بدحجابی» نمی‌کنند، تقاضا نمی‌کنند، چانه‌زنی نمی‌کنند، سازش نمی‌کنند و... بلکه در عمل حلقه‌ی تنگ تحمل و اصلاح این نظام تئوکراتیک را شکسته‌اند؛ و آزادی بی‌قیدوشرط پوشش را همین امروز و در عمل متحقق می‌کنند و شکل نوینی از مبارزه علیه حجاب اجباری را رقم زده‌اند.

چون جمهوری اسلامی اولین یورش خود را برای ارباب و کنترل جامعه سه هفته بعد از قدرت‌یابی، با فرمان «حجاب اجباری» علیه زنان انجام داد. یورش بنیادگرایان اسلامی تازه به قدرت رسیده به زنان اتفاقی نبود. حجاب اجباری پرچم ایدئولوژیک و ابزار کنترل دولتی بر بدن و اراده و سرنوشت زنان است و در پی تحمیل حجاب اجباری بود که کلیه قوانین نابرابر و مجازات‌های اسلامی علیه زنان به تصویب رسید؛ اما زنان اولین نیرویی بودند که صدای پای بنیادگرایی اسلامی تازه به قدرت رسیده را شنیدند. ده‌ها هزار زن انقلابی، مبارز و آزادی‌خواه هم‌زمان با «۸ مارس، روز جهانی مبارزه‌ی زنان» چندین روز متوالی در مخالفت با فرمان حجاب اجباری به خیابان‌ها ریختند و مبارزه‌ای ماندگار در تاریخ مبارزات زنان علیه حجاب اجباری، یورش دولت بر بدن و آزادی زنان و جامعه و در اصل علیه استبداد مذهبی تازه به قدرت رسیده را رقم زدند و این چنین نطفه‌های جنبش نوین زنان را پایه‌ریزی کردند. از آن زمان تاکنون زنان به شکل جمعی و فردی، آگاهانه یا خودبه‌خودی و با افت‌وخیز در مقابل جنگ رژیم علیه زنان ایستاده‌گی کرده‌اند. زنان نه‌تنها علیه حجاب اجباری مبارزه و مقاومت کرده‌اند، بلکه در سایر عرصه‌های ستم بر زن هم چون حق طلاق و حضانت، حق تحصیل و کار، حق انتخاب در ازدواج، حق انتخاب شریک هم‌جنس و... مبارزه‌ی بی‌امانی را پیش برده‌اند.

چون ما به‌خوبی می‌دانیم که مبارزه با ستم جنسیتی و وظایف جنبش زنان به موضوع مبارزه با حجاب اجباری محدود نمی‌شود؛ اما مبارزه‌ی زنان ایران علیه حجاب اجباری راه را برای مبارزه‌ی عمیق‌تر در جهت به دست آوردن آزادی و برابری زنان در همه‌ی حیطه‌های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و... هموار می‌کند؛ و سایر حلقه‌های ستم جنسیتی را به میدان می‌آورد و مبارزه با مناسبات مردسالانه‌ی سرمایه‌داری را که در آن بدن زن کالا و ابژه‌ی جنسی محسوب می‌شود را به چالش می‌کشد.

به همین دلیل ما همه‌ی زنان و مردان آزادی‌خواه، تشکلات و سازمان‌ها، احزاب مبارز و انقلابی، همه‌ی نیروهای مبارز، مترقی و ضدراسیسم را که دل در گرو ساخت آینده‌ای فارغ از دهشت‌های امروز در ایران و جهان دارند، فرامی‌خوانیم:

هم‌زمان با چهلمین سالگرد خیزش پنج‌روزه‌ی زنان در سال ۱۳۵۷، به تظاهرات کارزار زنان و به صف مبارزات حق‌طلبانه‌ی زنان ایران بپیوندند تا متحد و قدرتمند علیه حجاب اجباری و کنترل بر بدن زنان، علیه هرگونه دخالت در سرنوشت زنان مبارزه کنیم. تا پیوند گسست‌ناپذیر مبارزات زنان انقلابی در ۸ مارس ۵۷ علیه حجاب اجباری را با دختران خیابان انقلاب، به جنبش جهانی زنان نشان دهیم.

به ما بپیوندید تا همراه هم با شعار «کنترل بدن من حق من است، نه هیچ مذهب، نه هیچ دولت و نه هیچ فردی» راه را هم برای مبارزه‌ی زنان و هم اقشار و طبقات مردم برای جدایی کامل دین از دولت باز کرده و با صدای بلند فریاد زنیم که رهایی زنان و کلیه‌ی ستمدیدگان در قدم اول با سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی به دست می‌آید.

به صف ما بپیوندید تا بتوانیم راه را برای هرگونه فرصت‌طلبی، جنگ احتمالی و... سرمایه‌داری/امپریالیستی و مصادره‌ی مبارزات زنان و مردم ایران ببندیم. چراکه حلقه‌های مبارزات مردم ازهم‌گسیخته و بی‌ارتباط نیست. ادامه‌ی مبارزات کارگران، مال‌باختگان، معلمان، کولبران، دانشجویان، ملیت‌ها، زنان و... علیه رژیم جمهوری اسلامی می‌باید آن‌چنان به هم بپیوندند که هیچ قدرتی یارای ایستاده‌گی در مقابل آن را نیابد.

به همین دلیل در بجه‌ی سیاست‌های جنگ‌افروزان‌ی قدرت‌های جهانی ما نه در پی «آشتی ملی» با رژیم مرتجع جمهوری اسلامی هستیم و نه چشم به «مراحم» نیروهای امپریالیستی داریم؛ چون هر دو دروغ می‌گویند. چون تضاد منافع این دو نیروی ارتجاعی هیچ ربطی به منافع زنان و اکثریت توده‌های مردم ندارد.

جنبش زنان، جنبشی است جهانی و به همین دلیل ما از همه‌ی زنان، فعالین و تشکلات زنان در سراسر جهان می‌خواهیم در کنار زنان ایران برای ادامه‌ی مبارزات‌شان علیه حجاب اجباری و سایر اشکال ستم جنسیتی بایستند و پیشبرد موفقیت‌آمیز این مبارزه را در راستای منافع و پیشرفت جنبش جهانی زنان با حضور و سهم گرفتن در آن رقم زنند.

جزئیات راه‌پیمایی کارزار زنان
که از چندین کشور مختلف اروپایی عبور خواهد کرد،
را به‌زودی به اطلاع می‌رسانیم!

ایمیل تماس:

karzar.zanan.2016@gmail.com

- ✓ تحمل نمی‌کنیم،
- ✓ تن نمی‌دهیم،
- ✓ تقاضا نمی‌کنیم،
- ✓ قانون اسارت‌آمیز را خود لغو می‌کنیم،
- ✓ قانون آزادی و برابری را خود می‌نویسیم،
- ✓ حجاب از سر برمی‌کشیم،
- ✓ حجاب از ذهنیت جامعه برمی‌کشیم،
- ✓ و تا رهایی از پای نمی‌نشینیم!!!

زنان جهان برای برچیدن خشونت بر زنان متحد شویم

ابعاد خشونت بر زن در پهنه‌ی جهان به طرز وحشیانه‌ای گسترش یافته است. از تجارت زنان جوان و دختران خردسال به کشورهای غربی و سایر کشورها برای تن‌فروشی اجباری و پورنوگرافی تا تجاوز، تجاوز گروهی، توهین و تحقیر، قتل ناموسی، از ازدواج اجباری، اذیت و آزار در خیابان و محیط کار، سنگسار زنان به خاطر عشق ورزیدن تا به خطر افتادن جان میلیون‌ها زن به خاطر غیرقانونی بودن سقط‌جنین و ضرب و شتم زنان در خانه‌شان توسط مردان خانواده، همه و همه زنجیر به هم پیوسته‌ای هستند از ستم دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان. این سیستم مردسالار امپریالیستی حاکم بر جهان است که چنین خشونت بی‌رحمانه و خشنی را بر زنان اعمال می‌کند. این سیستم بدون فرودستی زنان، بدون دفاع عملی و ایدئولوژیکی از برتری مرد نسبت به زن و سازمان‌دهی وسیع‌ترین شکل خشونت در عرصه‌های گوناگون اقتصادی، اجتماعی و خانگی قادر به ادامه حیات خود که مبتنی بر ستم و استثمار است، نخواهد بود. انواع خشونت‌های دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان ابزاری برای تداوم و تقویت رابطه‌ی قدرت و فرمان‌برداری از مردان و از عریان‌ترین نمودهای اقتدار نظام طبقاتی مردسالار در جهان امروزی است. هم‌زمان اما همان قدر که خشونت علیه زنان جهانی شده است، مقاومت و مبارزه زنان نیز ابعاد جهانی گسترده‌تری به خود گرفته است.

نزدیک به ۴۰ سال پیش دولت تازه به قدرت رسیده‌ی جمهوری اسلامی در ایران با فرمان حجاب اجباری خمینی، به زنان اعلام کرد که این رژیم بر پایه‌ی سرکوب، تبعیض، خشونت گسترده و فرودستی زنان استوار است. اجباری کردن حجاب، اولین قدم این رژیم در تحمیل سایر قوانین ضد زن مبتنی بر شریعت اسلامی بود و از آن زمان تا کنون خشونت لجام‌گسیخته‌ای را برای تعمیق فرودستی زنان پیش برده است. با اعلام جنگ علیه زنان در اجباری کردن حجاب، هزاران هزار زن در ۵ روز خیزش متوالی و با سر دادن شعار «معیار آزادی جامعه، آزادی زن است»، تولد جنبش نوین زنان را پایه‌گذاری کردند. در طی این چهل سال زنان با «بدحجابی»، برای به دست آوردن حق طلاق، حضانت و... به اشکال متفاوت مبارزه و مقاومت خود را به شکل فردی و جمعی، آگاهانه و خود به خودی علیه خشونت سازمان‌یافته دولتی ادامه داده‌اند.

در ماه‌های اخیر بر بستر شرایط عینی که منجر به خیزش و مبارزه‌ی توده‌های فرودست و تحتانی جامعه علیه کلیت رژیم جمهوری اسلامی شده است، مبارزه علیه حجاب اجباری نیز که توسط ویدا موحد با سر چوب کردن روسری آغاز و به سرعت تکثیر شد؛ ابعاد تعرضی و نوینی به خود گرفته است. زنان پیشرو و شورشگر به دست خود قانون اسارت‌بار حجاب اجباری را لغو می‌کنند. این شکل مبارزه نشان می‌دهد که قانون، قانونی است که به دست خود ستمدیدگان نوشته و اجرا می‌شود. این مبارزه پتانسیل آن را دارد که به شکل متشکل و سازمان‌یافته و با هدف خدمت به انقلابی که بنیان رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی و حامیان امپریالیست‌اش را در هم شکند، پیش رفته و این‌گونه انرژی میلیون‌ها زن را در ساختن جامعه‌ی نوین که بر سرلوحه‌ی آن آزادی و برابری زنان قرار دارد، رها سازد.

کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در ایران که از ۲ سال پیش فعالیت خود را آغاز کرده است، در نظر دارد که در ۴۰مین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری، در همبستگی با مبارزات اخیر زنان و در انعکاس صدای میلیون‌ها زن علیه حجاب اجباری، راهپیمایی سه‌روزه‌ای را به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن در سال ۲۰۱۹ در سه کشور اروپایی در شهرهای هامبورگ (۶ مارس)، آمستردام (۷ مارس) و بروکسل (۸ مارس) برگزار کند. ما از همه‌ی فعالین، نیروها و تشکلات انقلابی، مترقی و آزادی‌خواه می‌خواهیم که با سهم گرفتن در پیشبرد موفقیت‌آمیز این مارش انقلابی، حمایت خود را به هر شکل ممکن در همبستگی با مبارزات زنان علیه حجاب اجباری، این مرکز اعمال خشونت دولتی بر زنان در ایران اعلام کنند.

نوامبر ۲۰۱۸

کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

www.kaarzaar.com
 karzar.zanan.2016@gmail.com
 www.facebook.com/kaarzaar
 https://twitter.com/kaarzaar
 https://t.me/kaarzaar

فراخوانی به همه نیروهای مبارز برای ساخت یک اثر هنری ماندگار در جنبش رادیکال زنان

کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در ایران که از ۲ سال پیش فعالیت خود را آغاز کرده است، در نظر دارد که در چهلمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری، در همبستگی با مبارزات اخیر زنان و در انعکاس صدای میلیون‌ها زن علیه حجاب اجباری، راهپیمایی سه‌روزه‌ای را به مناسبت ۸ مارس، روز جهانی زن در سال ۲۰۱۹ در سه کشور اروپایی در شهرهای هامبورگ (۶ مارس)، دن‌هاگ/لاسه (۷ مارس) و بروکسل (۸ مارس) برگزار کند.

فعالین کارزار مبارزه با خشونت در پی ساخت ترانه-سرودی هستند که بازتاب‌دهنده‌ی ۴۰ سال مبارزه‌ی زنان علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های ستم باشد. برخی از هنرمندان متعهد آمادگی خود را برای خلق چنین اثر ارزشمندی اعلام کرده‌اند. به همین جهت برای تولید اثری ماندگار در جنبش مبارزاتی، خصوصاً در جنبش زنان ایران، ما نیاز به کمک مالی داریم.

روی سخن ما با همه‌ی زنان، مبارزین، نیروهای مترقی و انقلابی و همه‌ی کسانی است که دل در گروی رهایی زنان دارند تا در این زمینه با فرستادن کمک مالی همیاری نمایند؛ اما علاوه بر این انتظارمان به‌طور مشخص این است که فرد و یا افرادی که از زاویه‌ی مالی توان بیشتری دارند و درعین‌حال حامی مبارزات زنان در جهت سرنگونی رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی - که اولین قدم در جهت رهایی‌شان است - هستند، پا پیش گذاشته و با تقبل کلیه‌ی مخارج خلق یک اثر هنری تأثیرگذار در شرایط حساس کنونی به جنبش رادیکال و انقلابی زنان یاری رسانند.

در این زمینه هر پیشنهاد، تماس، امکانات یا ایده‌ای دارید با ما تماس بگیرید!

karzar.zanan.2016@gmail.com

حساب بانکی:

BE20 0004 4362 5456

دارنده حساب:

Anne Mortiaux

کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

۱۹ ژانویه ۲۰۱۹

www.kaarzaar.com

karzar.zanan.2016@gmail.com

www.facebook.com/kaarzaar

<https://twitter.com/kaarzaar>

<https://t.me/kaarzaar>

شمارش معکوس! انفجاری در پیش است!

طوفانی در راه است و روزشمار مبارزاتی وعده‌ی دیدار می‌دهد. آماده می‌شویم تا همبسته و همراه یک‌بار دیگر خیابان‌ها را تسخیر کنیم؛ و هم‌زمان با ۸ مارس روز مبارزاتی زنان جهان، صدای مقاومت و مبارزات جسورانه‌ی زنان ایران را رساتر کنیم.

در چهلمین سالگرد خیزش پنج‌روزه‌ی زنان سال ۵۷ علیه «فرمان حجاب اجباری» می‌رویم تا سه روز در خیابان‌های آلمان (هامبورگ)، هلند (دن‌هاگ) و بلژیک (بروکسل) در روزهای ۶، ۷ و ۸ ماه مارس ۲۰۱۹، طنین مبارزات «زنان انقلابی سال ۵۷» علیه حجاب اجباری باشیم تا ریشه‌های «زنان خیابان انقلاب» را بازیابیم تا نهالی که بی‌مهتابا رستن آغاز کرده بر ریشه‌های پصلابت تاریخی‌اش تکیه کند. می‌رویم تا متحدین‌مان را بازیابیم و جویبار مبارزات زنان ایران را به مبارزات جهانی زنان پیوند بزنیم. گام‌های‌مان لحظه‌به‌لحظه شتاب می‌گیرد تا ضرب‌آهنگ مبارزات مردم ایران علیه رژیم جمهوری اسلامی را دریابیم و شتاب بخشیم. می‌رویم تا بازتاب چهل سال مقاومت و مبارزه‌ی زنان ایران برای اولیبه‌ترین حقوق‌شان علیه یکی از ضد زن‌ترین رژیم‌های معاصر باشیم. آماده می‌شویم تا صلابت مبارزات کارگران، جسارت مبارزات دانشجویان، استمرار مبارزات معلمان، حقانیت کولبران، نارضایتی مال‌باختگان، همبستگی کامیون‌داران، دادخواهی زندانیان، خشم فرودستان ... و عصیان و شورش‌گری زنان را بیش‌ازپیش در صفوف‌مان جذب و بازتابی کنیم.

چرا چهلمین سالگرد مبارزات زنان سال ۵۷؟

چون خیزش زنان ۵۷ برگ زرینی از تاریخ مبارزات صدساله‌ی زنان ایران و نمودی از جهش واقعی جنبش زنان ایران علیه ستم جنسیتی است. چون زنان یعنی نیمی از جامعه اولین هدف سرکوب بنیادگرایان تازه به قدرت رسیده بودند که باید برای تثبیت حاکمیت اسلامی مجدداً به پستوها رانده می‌شدند؛ اما زنان نیز اولین گروه اجتماعی بودند که ماهیت واپس‌گرای رژیم تازه به قدرت رسیده را دریافتند و علیه این تهاجم دست به مبارزه زدند و با مبارزات‌شان نه‌تنها موضوع کنترل دولتی بر بدن زنان را افشا کردند بلکه با شعار «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم!» مانیفستی فشرده و کوبنده به نیابت از طرف تمام جامعه علیه بنیادگرایان اسلامی صادر کردند. مبارزات زنان علیه حجاب اجباری هرچند در انحراف، تردید و سکوت سایر نیروهای انقلابی تنها ماند و درنهایت سرکوب شد، اما جنبش نوین زنان با خیزش زنان در سال ۵۷ در مخالفت علیه حجاب اجباری متولد شد. برای اولین بار در تاریخ جنبش ایران، زنان که همواره در مبارزات حضور فعال داشتند، از زیر چتر سایر نیروهای سیاسی - اجتماعی بیرون آمدند و موضوع ستم جنسیتی را به شکل مشخص طرح و برای آن مبارزه کردند. در چهلمین سالگرد این‌همه جسارت و مقاومت، می‌رویم تا صدای ایستادگی و پیشروی زنان بوده و فارغ از تحریفات رسانه‌های جریان اصلی فریاد آزادی‌خواهی و رهایی‌طلبی انقلابی چهل‌ساله‌ی زنان ایران علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی باشیم.

چرا پیشروی امروز جنبش زنان محدود به زنان و جنبش زنان نیست؟

چون رژیم جمهوری اسلامی در اثر بحران عمیق سیاسی - اجتماعی - اقتصادی و افزایش انشقاق درونی حاکمیت و فشارهای بین‌المللی و مبارزات کارگران، زحمتکشان و همه اقشار و طبقات ستم‌دیده‌ی جامعه، به پایین‌ترین سطح مشروعیت خود رسیده است. زنان به شکل کمی و کیفی در تمام این مبارزات حضوری جسورانه دارند؛ اما مبارزات پراکنده‌ی زنان بر سر ستم جنسیتی کماکان شکل مستقل، متشکل و توده‌ای نیافته است. هم زنان و هم سایر جنبش‌های اجتماعی و طبقاتی باید بتوانند درس‌های تاریخی خیزش ۵۷ را همین امروز به کاربندند. مبارزه‌ی زنان بر سر ستم جنسیتی نه‌تنها نافی مبارزه با سایر اشکال ستم و استثمار نیست، بلکه با طرح خواسته‌های زنان در جنبش زنان و سایر جنبش‌های اجتماعی است که می‌توان پیشروی جنبش را تضمین کرد. تقویت و سازمان‌دهی جنبش انقلابی زنان امروز حلقه‌ی کلیدی آزاد کردن خشم و نارضایتی زنان در تمام جنبش‌های اجتماعی و طرح خواسته‌های زنان در این جنبش‌ها عامل پیشروی آن‌ها در پیوند درونی و هم‌افزایی متقابل مابین جنبش زنان و سایر جنبش‌های اجتماعی و یافتن ریشه‌های مشترک مبارزاتی علیه تمام اشکال ستم و استثمار است.

چرا و چگونه در پیوند با جنبش‌های بین‌المللی زنان؟

چون سکسیسم و حجاب اجباری دو روی یک سکه هستند و هر دو تمامیت بدن زن را تبدیل به ابژه‌ی جنسی می‌کنند. چون در اثر رشد مناسبات کالایی همگام با تشدید ستم جنسیتی در تمام جهان، بدن زنان تبدیل به کالای جنسی سرمایه‌داری شده که روابط مردسالارانه یک‌جا فرمان به پوشاندن‌اش به‌اجبار می‌دهد و یک‌جا در صنعت پورنوگرافی و تجارت سکس و ... به حراج‌اش می‌گذارد. درنتیجه مبارزه‌ی زنان در ایران علیه حجاب اجباری و سایر اشکال خشونت بر زنان جدا از مبارزه‌ی جهانی زنان علیه سیستم سرمایه‌داری مردسالار نیست. به همین دلیل ما مبارزه یا عدم مبارزه‌ی خود را بخشی از پیشروی و یا خطر عقب‌گرد موقعیت زنان در جهان و مشخصاً در خاورمیانه می‌دانیم.

چرا همبستگی جهانی؟

چون در اثر تشدید بحران اقتصادی - اجتماعی و سیاسی جمهوری اسلامی و تشدید تضاد با آمریکا، تحریم و رقابت‌های نئولیبرالیستی کشورهای امپریالیستی، مردم و خصوصاً تحتانی‌ترین اقشار و مشخصاً زنان قربانیان اصلی را تشکیل می‌دهند. از طرف دیگر هر دو طرف می‌خواهند به مردم بقبولاند که راهی جز انتخاب بین بردگی نئولیبرالی (تحریم، جنگ، دخالت امپریالیستی) و بنیادگرایی اسلامی ندارند. درحالی‌که ما می‌دانیم این دونیرو ضمن تضام عمیقاً با یکدیگر اشتراک منافع و امکان همزیستی دارند و سرنوشت مردم هیچ تأثیری بر تصمیمات سیاسی‌شان ندارد، همان‌طور که در عراق و افغانستان نداشت. به همین دلیل مردم ایران، خصوصاً زنان نه‌نیاز به ناجیان بین‌المللی دارند و نه واپس‌گرایان اسلامی؛ بلکه نیاز به همبستگی با مردم جهان دارند. نیاز دارند که صدای مبارزات‌شان توسط نیروهای مترقی و مبارز، خصوصاً زنان جهان طنین‌انداز شود تا مردم جهان در کنار مبارزات مردم ایران بایستند.

چرا مبارزه علیه حجاب اجباری؟

چون ما بسیار خوب می‌دانیم که رفع ستم جنسیتی فقط به مبارزه با خشونت علیه زنان محدود نمی‌شود و مبارزه با خشونت علیه زنان فقط به مبارزه با حجاب اجباری محدود نمی‌شود؛ اما در ایران حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان و نهاد و ستون ایدئولوژیک یک حکومت تئوکراتیک و ابزار اصلی کنترل بدن و سکسوالیته‌ی زن و تثبیت فرودستی او در یک دولت سرمایه‌داری است. به همین دلیل با تقویت و تعمیق مبارزه‌ی تعرضی زنان علیه حجاب اجباری برای هر چه توده‌ای و متشکل‌تر شدن آن، می‌توان سایر حلقه‌های خشونت علیه زنان هم چون کلیه‌ی قوانین و مجازات‌های ضد زن مبتنی بر شریعت اسلامی را هم هدف قرار داد و با استمرار این مبارزات صفوف جنبش زنان را حول منشأ این خشونت‌های آشکار دولتی، قانونی و شرعی علیه زنان آگاه و متحد کرده و با پیوند آن با سایر اشکال کنترل و مالکیت بر بدن زنان می‌توان به جهش جنبش زنان یاری رساند. به همین دلیل می‌رویم تا جویبارهای مبارزه‌ی زنان علیه حجاب اجباری و سایر اشکال خشونت بر زنان را علیه رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی به‌عنوان عامل اصلی فرودستی زنان در ایران به هم پیوندزنیم.

معنا و مفهوم عملی این همبستگی این است که امروز به هر شکل ممکن به برگزاری پرشکوه راهپیمایی سه‌روزه کارزار زنان یاری‌رسانیم. در کنار زنانی که با اتکا به نیروی خودشان و به اعتماد به حقانیت مبارزات‌شان چهل سال بی‌وقفه در مقابل یکی از ضد زن‌ترین رژیم‌های جهان ایستاده‌اند. در کنار زنانی که می‌خواهند صدای رسای سایر ستم‌دیده‌گان باشند ولی می‌دانند این مبارزه بدون مبارزه‌ی تمام‌قد علیه ستم جنسیتی از همین امروز و در همه‌جا به سرانجام نخواهد رسید.

در کنار زنانی که می‌خواهند با ادامه‌ی مبارزات‌شان علیه حجاب اجباری و سایر اشکال ستم جنسیتی، به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی و کلیه‌ی حامیان امپریالیستش، خدمت نمایند. این آغازی است برای رهایی زنان و همه‌ی ستم‌دیده‌گان از سیستم ستم و استثمار حاکم. به صفوف کارزار بیونیدید و فراخوان ما را به گوش هر انسان مترقی با هر جنسیت، سن، زبان، ملیت و... برسانید. در راهپیمایی سه‌روزه در کنار ما بایستید و صدای زنان ایران را بلندتر کنید.

کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

به راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان پیوندید!

هم‌زمان با چهلمین سالگرد خیزش پنج‌روزه‌ی زنان علیه حجاب اجباری در سال ۱۳۵۷، به تظاهرات سه‌روزه‌ی کارزار زنان پیوندید تا متحد و قدرتمندتر علیه حجاب اجباری و کنترل بر بدن زنان و علیه هرگونه دخالت در سرنوشت زنان مبارزه کنیم. تا پیوند گسست‌ناپذیر خیزش زنان علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۵۷ را با زنان خیابان انقلاب، به جنبش جهانی، به فعالین و تشکلات رادیکال زنان و سایر احزاب و سازمان‌های مترقی و مبارز، نشان دهیم. به ما پیوندید تا همراه هم و با صدای بلند فریاد زنیم که رهایی زنان و کلیه‌ی ستمدیدگان در قدم اول با سرنوشتی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی به دست می‌آید. به ما پیوندید تا بتوانیم همراه با سایر جنبش‌های انقلابی راه را برای هرگونه فرصت‌طلبی، جنگ احتمالی و... امپریالیستی و به کجراه کشاندن مبارزات زنان و اکثریت مردم ستمدیده بندیم. چراکه حلقه‌های مبارزات مردم ازهم‌گسیخته و بی‌ارتباط نیست. ادامه‌ی مبارزات کارگران، مال‌باختگان، معلمان، کولبران، دانشجویان، ملیت‌ها، زنان و... علیه رژیم جمهوری اسلامی باید آن‌چنان به هم پیوندند که هیچ قدرتی یارای ایستادگی در مقابل آن را نیابد.

① اولین روز راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان، چهارشنبه ۶ مارس ۲۰۱۹: آلمان / هامبورگ

■ تظاهرات در مقابل کنسولگری جمهوری اسلامی: ساعت ۱۴ تا ۱۶ مقابل کنسولگری جمهوری اسلامی در هامبورگ

Hamburg, Bebelallee 18, U2, Haltstelle Lattenkamp

■ شب همبستگی با جنبش زنان ایران: از ساعت ۱۸ تا ۲۱ موسیقی زنده، تئاتر، شعرخوانی

Edmund-Siemers-Allee, Hamburg 1, Haltstelle S. Dammtor

☎ برای تماس با ما در هامبورگ:

0049(0)40.49.29.22.45 / 0049(0)15.15.2573393

② دومین روز راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان، پنج‌شنبه ۷ مارس ۲۰۱۹: هلند / دن‌هاگ

■ تظاهرات اعتراضی: پنج‌شنبه هفتم مارس از ساعت ۱۵ تا ۱۷،۳۰

محل تجمع ایستگاه مرکزی قطار دن‌هاگ koekamp

☎ برای تماس با ما در هلند:

0031(0)6.28.22.81.85 / 0031(0)6.15.94.76.84

③ سومین روز راهپیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان، جمعه ۸ مارس ۲۰۱۹: بلژیک / بروکسل

۸ مارس روز مبارزاتی زنان در سراسر جهان:

■ شروع تظاهرات مقابل سفارت جمهوری اسلامی در بروکسل: ساعت ۱۴،۳۰ تا ۱۶

Avenue Franklin Roosevelt 15, 1050 Ixelles, Belgium

■ ادامه تظاهرات: ساعت ۱۷ از ایستگاه مرکزی با دیگر زنان و عبور از مقابل سفارت آمریکا در همبستگی با زنان ایران

Central Station Brussels

■ شب همبستگی انترناسیونالیستی:

از ساعت ۲۰ تا ۲۲ موسیقی زنده از ترکیه، مکزیک و ایران ... پیام‌های همبستگی، شعرخوانی و جشن پایانی

☎ برای تماس با ما در بلژیک:

0032(0)486.59.56.17

کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

۱۲ فوریه ۲۰۱۹

www.kaarzaar.org

kaarzar.zanan.2016@gmail.com

<https://facebook.com/kaarzaar>

<https://instagram.com/kaarzaar>

<https://twitter.com/kaarzaar>

<https://t.me/kaarzaar>

با پیوستن به راهپیمایی کارزار زنان پژواک صدای ۴۰ سال مبارزات زنان ایران باشیم!

هشت مارس، روز مبارزاتی زنان در سراسر جهان فرامی‌رسد. فعالین «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران» در تدارک سه روز راهپیمایی به مناسبت چهلیمین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری در هامبورگ (آلمان)، دن‌هاگ (هلند) و بروکسل (بلژیک) در روزهای ۶، ۷ و ۸ مارس ۲۰۱۹، هستند.

این راهپیمایی بیان اتحاد همه‌ی کسانی است که می‌خواهند صدای معترض میلیون‌ها زنی باشند که در چهل سال گذشته با مبارزه و مقاومت خود علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های خشونت بر زن، در برابر یکی از زن‌ستیزترین رژیم‌های جهان ایستادگی کرده‌اند.

این راهپیمایی متعلق به همه‌ی کسانی است که می‌خواهند با بلند کردن پرچم مبارزاتی زنان به نیروهای مترقی و آزادی‌خواه و به مردم جهان این پیام را بدهند که در کنار زنان و مردم ایران برای مبارزه در جهت سرنگونی انقلابی رژیم سرکوبگر و زن‌ستیز جمهوری اسلامی قرار گیرند و این‌گونه با صفی متحد و گسترده به وسعت مرزهای جهان، در برابر هر نوع دخالت و یا جنگ احتمالی از جانب رژیم فاشیستی ترامپ و سایر قدرت‌های بزرگ ایستادگی کنند.

این راهپیمایی جای هر زن و مردی است که اسارت زنان را در حجاب اجباری این مرکز خشونت دولتی علیه زنان، در قوانین ضد زن مبتنی بر شریعت اسلامی و در فرهنگ پدر/مردسالارانه را برمی‌تابند و معیارشان برای ایجاد آزادی و برابری در جامعه، آزادی و برابری زنان است.

به راهپیمایی بپیوندید، با حضور شما نیرو می‌گیریم!

طرح راهپیمایی:

روز اول: ۲۰۱۹/۰۳/۰۶ - هامبورگ (آلمان)

روز دوم: ۲۰۱۹/۰۳/۰۷ - دن‌هاگ (هلند)

روز سوم: ۲۰۱۹/۰۳/۰۸ - بروکسل (بلژیک)

دوستانی که مایل هستند از امکانات اتوبوس، محل خواب و... استفاده کنند می‌توانند از طریق ایمیل و یا شماره‌های زیر با ما تماس بگیرند.

0049(0)40.49.29.22.45 / 0049(0)15.15.2573393

0031(0)6.28.22.81.85 / 0031(0)6.15.94.76.84

0032(0)486.59.56.17

karzar.zanan.2016@gmail.com

■ تماس با ما در هامبورگ:

■ تماس با ما در هلند:

■ تماس با ما در بلژیک:

■ از طریق ایمیل:

نمایش پرچم و پلاکاردها در راهپیمایی:

این راهپیمایی نمایش وحدت نیروها و گرایش‌های گوناگون مترقی و آزادیخواه بر سر ۴۰ امین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری است که با حفظ اعلام هویت شرکت‌کنندگان، در بلند کردن صدای زنان منجر از حجاب اجباری و سایر عرصه‌های ستم، متحد شده‌اند؛ بنابراین ما می‌خواهیم که در این راهپیمایی همه‌ی نیروها با هویت خود شرکت کنند تا سمبل اتحاد و تنوع باشند، ضمن این‌که انتظار می‌رود همگی بر خواسته‌ها و مبارزات زنان در شعارها و بنرها و... خود به اشکال متنوع و خلاقانه تأکید کنند. این راهپیمایی به شعارها و پرچم کارزار زنان آراسته است. (لطفاً از آوردن پرچم سه رنگ و عکس شخصیت‌ها خودداری کنید.)

با ارسال کمک مالی ما را یاری رسانید:

برای تدارک راهپیمایی، کارزار زنان تاکنون مخارج زیادی را متقبل شده است. برای این‌که بتوانیم ادامه تدارکاتمان را تضمین کنیم، نیاز به کمک مالی شما داریم. نیاز به کمک مالی از شما عزیزانی داریم که خواست شرکت در راهپیمایی را دارید اما به دلایلی نمی‌توانید شرکت کنید. شما می‌توانید با ارسال کمک مالی بخشی از مخارج این راهپیمایی سه‌روزه را بر عهده بگیرید. به کمک مالی شما فعالین، نیروها، سازمان‌ها، احزاب و تشکلاتی داریم که این راهپیمایی را متعلق به خود می‌دانید و به این امر معتقدید که: اگر زنان آزاد و رها نباشند، هیچ‌کس نیست.

BE20 0004 4362 5456

Anne Mortiaux

■ حساب بانکی:

■ دارنده حساب:

به امید دیدار شما در راهپیمایی

کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

۱۷ فوریه ۲۰۱۹

www.kaarzaar.org

karzar.zanan.2016@gmail.com

<https://facebook.com/kaarzaar>

<https://instagram.com/kaarzaar>

<https://twitter.com/kaarzaar>

<https://t.me/kaarzaar>

در یوزگی به درگاه امپریالیستها

دیدار مسیح علی نژاد با مایک پمپئو وزیر امور خارجهی دولت فاشیستی آمریکا

«نه به نام ما!»

روز دوشنبه ۴ فوریه ۲۰۱۹ رسانه‌های مختلف خبر دیدار و گفتگوی ۳۵ دقیقه‌ای مسیح علی نژاد با مایک پمپئو وزیر امور خارجهی آمریکا را همراه عکس این دو در کنار هم پخش کردند.

توضیحات مسیح علی نژاد در رابطه با مکالمات ردوبدل شده، صحنه‌ای را مقابل چشم مخاطبین ترسیم می‌کند که تمام مدت وزیر امور خارجهی «خیرخواه و حامی حقوق بشر» ساکت و مشتاق شنیدن نصایح میهمان خود نشسته و مسیح علی نژاد کارهای لازمه در جهت حمایت از «حقوق بشر» در ایران را به سران آمریکا گوشزد می‌کند! این دیدار حساب شده در شرایطی انجام می‌گیرد که موقعیت اقتصاد ورشکسته در ایران، هر روز لایه‌ی دیگری حتا از اقشار میانی را هم به درون گرداب دهشتناک فقر اقشار تحتانی، می‌کشد. به اعتراف یکی از اعضای کمیسیون اقتصادی مجلس، بیش از ۸۰ درصد مردم زیر خط فقر زندگی می‌کنند. نارضایتی و اعتراضات توده‌ای کارگران و زحمتکشان و سایر اقشار مردم، نه تنها رژیم جمهوری اسلامی را به وحشت انداخته است، بلکه امپریالیستها و حامیان داخلی این رژیم را هم دستپاچه کرده و هر یک را بر آن داشته تا به دنبال منافع خود برای آینده‌ی ایران طرح و برنامه بریزند.

۴۰ سال پیش ۴ قدرت بزرگ امپریالیستی در گوآدالوپ، گرد آمدند و برای تحت کنترل قرار دادن خیزش مردمی که از ستم و استثمار رژیم شاه به ستوه آمده بودند، در بین آلترناتیوهای موجود، رژیم جمهوری اسلامی را گزینه‌ی مناسبی برای حفاظت از منافع خود تشخیص دادند و از آن حمایت کردند و در تثبیت‌اش تلاش نمودند. امروز هم که

یک بار دیگر در اثر مبارزات کارگران و زحمتکشان، زنان، ملیت‌ها و... به مشروعیت رژیم جمهوری اسلامی بیش از هر زمان دیگری ضربه وارد شده است، به تکاپو افتاده‌اند که آلترناتیوهای ارتجاعی را برای به قدرت رسیدن در فردای سرنگونی رژیم ایران، پرورش داده و به خورد مردم دهند. بر این پایه است که جریاناتی هم چون سازمان مجاهدین، فرسگرد، سلطنت طلب‌ها و ... که تا مغز استخوان به امپریالیستها خصوصاً امپریالیست‌های آمریکایی وابسته هستند، برای مقبول جلوه دادن خود به اربابان‌شان با یکدیگر در رقابت‌اند. در این آشفته بازار است که افرادی هم چون مسیح علی نژاد که تا همین چند سال پیش برای ترمیم رژیم سرتاپا سرکوب‌گر و فاشیست جمهوری اسلامی فعالیت می‌کرد، امروزه به دیروزگی دربار فاشیست‌های آمریکایی افتاده است. چراکه به عنوان فردی فرصت طلب مترصد است تا اگر فردا رژیم توسط امپریالیست‌های آمریکایی «تغییر» کرد، از این نمَد کلاهی برای خود بدوزد.

مسیح علی نژاد در سال‌های اخیر با استفاده از موج عظیم نارضایتی یکی از تحت ستم‌ترین اقشار جامعه یعنی زنان از یک سو و محروم بودن‌شان از تشکلات رادیکال و انقلابی در ایران از دیگر سو، با حمایت‌های گسترده‌ی مالی و رسانه‌های امپریالیستی، در کنار بزرگ‌ترین دشمنان زنان نه تنها در ایران بلکه در سراسر جهان قرار گرفته است. مسیح علی نژاد می‌خواهد از جهش مبارزات زنان در برداشتن حجاب اجباری - که بازتاب ۴۰ سال مبارزه‌ی زنان علیه رژیم جمهوری اسلامی به عنوان یکی از زن‌ستیزترین حکومت‌های جهان است - استفاده کرده، چهره‌ی کریه و امپریالیستی دول غربی و در رأس آن آمریکا را که خود از طراحان و حامیان رژیم‌های زن‌ستیز در خاورمیانه و در جهان هستند بزرگ کرده و با گفتگو با آنان، شل شوالیه‌های ناجی حقوق زنان و حقوق بشر را بر دوش‌شان بیاندازد.

مسیح علی نژاد از نگاه زن‌ستیزانه‌ی ترامپ و حکومت ضد زن آمریکا، از نداشتن حق سقط جنین در بسیاری از ایالات آمریکا، از جنبش وسیع اعتراضی زنان آمریکا «من هم!» (Me Too!) که به افشای تجاوز و تحقیر گسترده نسبت به زنان مبادرت ورزید، چیزی نمی‌گوید. او به راحتی از روی جنایات اخیر حکومت فرانسه علیه موج عظیم اعتراضات مردمی موسوم به «جلیقه زردها» که تا کنون ده‌ها زخمی و کشته به جای گذاشته، می‌گذرد. از حمایت آمریکا از عربستان سعودی که در سرکوب زنان گوی سبقت را از سایر حاکمان مرتجع منطقه ربوده است، سخنی به میان نمی‌آورد. از مذاکره و حمایت رسمی آمریکا از طالبان که حتا بیرون آمدن زنان از خانه را برمی‌تابند چیزی نمی‌گوید. از بردگی زنان در عراق که در نتیجه‌ی جنگ و تجاوز برای ایجاد دموکراسی نوع آمریکایی و شرکا ایجاد شده است، سخنی نمی‌گوید. از کشتار هزاران هزار انقلابی، کمونیست و آزادیخواهی که در دهه‌ی ۶۰ و تابستان ۶۷ اعدام شدند و امپریالیست‌ها مهر سکوت بر لب گذاشتند، حرفی به میان نمی‌آورد و... چرا؟! چون مسیح علی نژاد اگر تا دیروز در رکاب جناح‌های مختلف رژیم جمهوری اسلامی برای به بازی گرفتن خود «مبارزه» می‌کرد، امروز به بارگاه رژیم فاشیستی ترامپ برای خواست‌های خود و طبقه‌اش یعنی طبقات مرفه و ارتجاعی جامعه‌ی ایران، دخیل بسته است.

در شرایط کنونی در ایران، دیدار و گفتگوی مسیح علی نژاد در کنار وزیر امور خارجه‌ی آمریکا با این ادعا که می‌خواهد حمایت این جانین را نسبت به «زنان» و «حقوق بشر» جلب کرده و به سرنگونی رژیم مرتجع ایران خدمت کند، تنها و تنها با هدف منحرف کردن مبارزات زنان و سایر اقشار تحت ستم صورت می‌گیرد. او می‌خواهد این ایده‌ی به‌غایت ارتجاعی، زن‌ستیز را در بین مردم اشاعه دهد که برای خلاص شدن از شر جمهوری اسلامی چاره‌ای جز اتکا به امپریالیست‌های آمریکایی ندارند؛ اما فقط کافی است به موقعیت زنان در افغانستان و عراق نگاهی بیندازیم و موقعیتی که این «ناجیان» امپریالیستی برای‌شان ساختند بینیم تا اوج زدالت و بی‌شرمی کسانی هم چون مسیح علی نژاد را درک کنیم.

در این‌که اولین قدم برای رهایی زنان و سایر اقشار تحت ستم در ایران سرنگونی انقلابی جمهوری اسلامی است شکی نیست؛ اما قطعاً این سرنگونی انقلابی تنها می‌تواند با اتکا و به دست خود ستم‌دیدگانی انجام گیرد که به سلاح آگاهی و تشکل انقلابی، مسلح‌اند.

کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران

۷ فوریه ۲۰۱۹

متحد برای عملی کردن یک فراخوان جسورانه به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن

هشت مارس، روز شورش و طغیان، روز مبارزه‌ی همه‌ی زنان در سراسر جهان علیه ستم جنسیتی فرامی‌رسد. زنان «کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان در ایران»، در تدارک سه روز راه‌پیمایی بزرگ به مناسبت ۴۰ امین سالگرد خیزش زنان علیه حجاب اجباری، هستند. زنان کارزار قصد دارند، پژواک صدای معترض میلیون‌ها زنی باشند که به اشکال مختلف علیه حجاب اجباری و قوانین خشونت‌آمیز مبتنی بر شریعت اسلامی، مبارزه کرده و می‌کنند. صدای زنانی باشند که امروزه خواست آزادی پوشش را تقاضا نمی‌کنند، بلکه آن را به دست توانای خود در سطح جامعه، عملی می‌کنند. صدای میلیون‌ها زنی باشند که حاضر نیستند شلاق دین، خرافه و سنت‌های عقب‌مانده را تحمل کنند. صدای میلیون‌ها زنی باشند که فرهنگ پدر/مردسالاری را بر نمی‌تابند. زنان کارزار می‌خواهند در خیابان‌های هامبورگ (آلمان)، دن‌هاگ / لاهه (هلند) و بروکسل (بلژیک) در روزهای ۶، ۷ و ۸ مارس صدای رسای زنان خیابان انقلاب که بخشی از میلیون‌ها زن منزجر از حجاب اجباری هستند را چنان منعکس کنند تا الهام‌بخش زنانی باشند که در زندان حجاب، اسیرند.

هشت مارس امسال ۴۰ سال از روزی که خمینی و دولت تازه به قدرت رسیده‌اش برای استقرار رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی با اجباری کردن حجاب، فرمان جنگ علیه زنان را صادر کرد، می‌گذرد. هزاران هزار زن دانشجو، دانش‌آموز، پرستار، معلم، خانه‌دار، کارگر و... ۸ مارس روز جهانی زن در سال ۵۷ به خیابان‌ها ریختند و علیه این جنگ ارتجاعی برای به اسارت کشیدن بدن زنان و بازگرداندن‌شان به گذشته شورش کردند. **امسال هشت مارس، چهلمین جشن این شورش و طغیان است.**

این زنان خشمگین و معترض بودند که با طرح شعار «ما انقلاب نکردیم تا به عقب برگردیم» این حقیقت را که انقلاب توده‌های مردم علیه رژیم شاه، توسط حاکمیت پوسیده و عقب‌گرای رژیم جمهوری اسلامی دزدیده شده و ضدانقلاب غالب گشته را پیش از تمام نیروهای سیاسی طرح و برجسته ساختند. چراکه به‌درستی بر این واقعیت انگشت گذاشته شد که انقلاب یعنی حرکت به‌سوی جامعه‌ی نوینی که رو به آینده دارد. انقلاب یعنی زیر و رو کردن تمامی روابط تولیدی که بر اساس سود و کشیدن شیره‌ی جان میلیون‌ها توده‌ی کارگر و زحمت‌کش و سایر اقشار و طبقات بنا شده است. انقلاب یعنی از بین بردن کلیه‌ی روابط اجتماعی ستم‌گرانه که بر پایه‌ی این روابط تولیدی استثماری پیش می‌رود. انقلاب یعنی مبارزه علیه کلیه‌ی افکار کهنه‌ای که توسط طبقات ارتجاعی بر پایه‌ی مناسبات ستم‌گرانه‌ی اجتماعی در جامعه تولید و بازتولید می‌شود؛ یعنی پیش‌برد مبارزه‌ی آگاهانه و هدفمند برای ریشه‌کن کردن جهل و خرافه، سنت‌های ارتجاعی، فرهنگ پدر/مردسالاری و افکار پوسیده‌ای که دست و پای مردم را بسته است.

برای اولین بار این زنان سال ۵۷ بودند که سنگ بنای مبارزه با دولت تئوکراتیک تازه به قدرت رسیده را پی ریختند. این خیزش ۵ روزه علیه حجاب اجباری چنان پرقدرد و سهمگین بود که خمینی را مجبور کرد فتوای ارتجاعی و واپس‌گرا و به‌شدت زن‌ستیز خود را پس بگیرد. **امسال هشت مارس، چهلمین سالگرد، جشن این پیروزی است.**

در آن دوره، این زنان عصیان‌گر بودند که با طرح شعار «معیار آزادی جامعه، آزادی زنان است»، معیار خود را در محک زدن به دولت و برنامه‌هایش پیش گذاشتند.

برای اولین بار بود که این زنان شورش‌گر با فریاد «آزادی، نه شرقی‌ست، نه غربی‌ست، جهانی‌ست» درک خود را از جهانی بودن امر آزادی زنان، به میان کشیدند. برای اولین بار در تاریخ مبارزات در ایران زنان از زیر سایه‌ی سایر نیروهای سیاسی و اجتماعی خارج شدند و موضوع ستم جنسیتی را مستقل از تمام اشکال ستم و تبعیض و نابرابری و... تمام‌قد، بی‌پروا و بدون ذره‌ای تردید طرح کردند.

برای اولین بار بود که زنان خواست‌های خود را به شکلی فشرده و متحد پیش گذاشتند و این چنین شکل‌گیری جنبش نوین زنان را پی‌ریزی کردند. **امسال هشت مارس، چهلمین سالگرد بزرگداشت این پایه‌ریزی است.**

چهل سال است که جنبش زنان ایران در مبارزه و مقابله با یکی از ضد‌زن‌ترین رژیم‌های موجود - که بر پایه‌ی دین، زنان را به برده‌گی و انقیاد کشیده - رشد کرده، عمق یافته و جهش کرده است.

از اولین روزهای تولد جنبش نوین زنان در خیزش ۵ روزه علیه حجاب اجباری تا مبارزات و مقاومت زنان با بی‌حجابی و «بدحجابی»، در طول چهل سال، از سنت شکنی و خلاف جریان رفتن در برابر جای‌گاه غالب مردان در مبارزه‌ی سیاسی تا نقش گرفتن برای تغییر بنیادی در جامعه، از شورش علیه نقش سنتی زن در جامعه و به دست گرفتن اسلحه و سهم گرفتن در مبارزه‌ی انقلابی علیه رژیم جمهوری اسلامی در کردستان تا آفریدن حماسه‌های سازش‌ناپذیر در سیاه‌چال‌های قرون وسطایی، از تن ندادن به قوانین اسلامی و ضد زن تا به جان خریدن عواقب به زیر کشیدن ارزش‌ها و اخلاقیات سنتی و دینی، از نقش گرفتن در مبارزات کارگران، معلمان، پرستاران، بازنشستگان، دانشجویان، دانش‌آموزان، محیط‌زیست تا مبارزه‌ی تعرضی برای لغو حجاب اجباری و... نشان می‌دهد خشمی که در طول چهل سال در زنان انباشته شده هم‌چون کوه آتشفشانی‌ست که می‌تواند همراه با سایر جنبش‌های مبارز و انقلابی، رژیم زن‌ستیز و سرکوب‌گر جمهوری اسلامی را در گدازه‌های خود، ذوب کرده و در پیش‌برد امر انقلاب و ساختن جامعه‌ی نوین انقلابی نقش تعیین‌کننده و حیاتی خود را ایفا نماید.

باید این حقیقت در نظر گرفته شود که زیربنای اعتراضات دوره‌ی اخیر که از دی‌ماه ۹۶ آغاز گشته و کماکان به اشکال گوناگون ادامه دارد، ستم و استثمار است که از طریق دولت طبقاتی ارتجاعی یعنی رژیم جمهوری اسلامی به اکثریت جامعه یعنی کارگران، زحمت‌کشان، کشاورزان و سایر اقشار و طبقات محروم اعمال می‌شود. به همین دلیل مبارزه علیه ستم و استثمار افسارگسیخته، پایه‌ی وحدت تمامی اقشار و طبقات ستم‌دیده است. در نتیجه مردمی که در شرایط کنونی در جنبش‌های گوناگون سهم گرفته و علیه فقر و فلاکت، بی‌آینده‌گی، ستم جنسیتی، ستم ملی، تمایزات طبقاتی و... مبارزه می‌کنند، با همراهی و همگامی با هم، با حمایت فعال از خواسته‌های سایر جنبش‌ها و... می‌توانند استحکام و پیش‌روی در مبارزه را تضمین و نوک پیکان مبارزه علیه رژیم جمهوری اسلامی - عامل اصلی ستم و استثمار - را تیزتر کنند.

اگر سازمان‌ها و احزاب مبارز و انقلابی در خیزش زنان علیه حجاب اجباری در سال ۵۷، دخالت آگاهانه و هدفمندی را پیش نبردند، اگر به خاطر انحرافات و اشکالات نگرشی در آن دوره، تحت عنوان اهمیت «مبارزه علیه امپریالیست و...» این عرصه‌ی مهم از مبارزه علیه حجاب اجباری که آغازی برای تداوم و تعمیق ستم جنسیتی بر زنان از جانب رژیم تئوکراتیک جمهوری اسلامی بود را نادیده گرفتند و رویکردی بس اشتباه را در پیش گرفتند و نتوانستند پیوند مبارزه علیه ستم جنسیتی با سایر اشکال ستم و استثمار را ببینند، امروزه و در شرایط کنونی که جنبش زنان ایران در مبارزه علیه حجاب اجباری و سایر عرصه‌های ستم جنسیتی پا به عرصه‌ای نوین گذاشته است، اگر تحت هر عنوان و هر بهانه‌ای اهمیت و جای‌گاه جنبش مبارزه‌جویانه‌ی زنان، تحت الشعاع مسائل «مهم و ضروری» دیگر قرار گیرد، نه تنها قابل‌بخشش نیست، بلکه نشانه‌ی عمیق‌ی دیدگاهی مردسالارانه، غلط و انحرافی نسبت به گذشته است.

حضور گسترده‌ی زنان در مبارزات اخیر و مبارزه‌ی تعرضی علیه حجاب اجباری، همه‌ی نیروها را به عکس‌العمل در برابر آن وادار کرده است. در این میان حتا جریاناتی که تا دیروز به «اصلاح‌طلبان» درون حکومت چشم امید دوخته بودند و با اتکا به انواع و اقسام فلسفه‌های ارتجاعی، ایده‌هایی غلط از این دست: «آنچه ممکن است، مطلوب است!» را در بین زنان تئوریزه می‌کردند، امروزه سنگ دفاع از مبارزات زنان علیه حجاب اجباری را به سینه می‌زنند. این در حالی است که در تمام بیست سال گذشته زنان لیبرال و اصلاح‌طلب نه تنها سخنی در مورد حجاب اجباری بیان نکرده‌اند، بلکه مبارزه و مقاومت زنان علیه حجاب اجباری را نیز نفی می‌کردند. یکی از دغدغه‌های اصلی اینان در طول بیست سال گذشته تلاش برای پل زدن بین منافع آشتی‌ناپذیر زنان با رژیم جمهوری اسلامی بوده است. در اوضاع عینی شکل‌گرفته بخشی از همین زنان که در بیست سال گذشته تمام هم‌وغم‌شان به دست آوردن خرده‌ریزی از دربار خلافت «اصلاح»‌طلبان حکومتی بود، امروزه به درگاه امپریالیست‌های آمریکایی دخیل بسته‌اند. اینان از رژیم فاشیستی ترامپ می‌خواهند در امور ایران در «خدمت» به مردم دخالت کند. تلاش دارند امپریالیست‌ها خصوصاً امپریالیست‌های آمریکایی را ناجیان «آزادی» زنان جا بزنند. برای جا انداختن این طرز تفکر ضد زن که قصد دارد، فرودستی زنان را ابدیت بخشد، بسیاری از رسانه‌های فارسی‌زبان امپریالیستی، محلی برای اشاعه‌ی این طرز تفکر شده‌اند. این در حالی است که امروزه افغانستان، عراق و کل خاورمیانه، در نتیجه‌ی تجاوز و اشغال نظامی آمریکا و متحدین‌اش و هم‌چنین سازمان‌دهی جنگ‌های نیابتی از یک طرف و از طرف دیگر با رشد بنیادگرایی مذهبی و انواع و اقسام رژیم‌های بنیادگرا و زن‌ستیز به زندانی برای اسارت زنان، بدل شده است.

این واقعیات نشان می‌دهد که جنبش‌هایی زنان نمی‌تواند و نباید، نه به امپریالیست‌های مردسالار (که ستم بر زن بخش لاینفک از سیستم ستم و استثمارشان در سراسر جهان است) و نه به نیروهای رنگارنگ مرتجع داخلی که تا مغز استخوان پدر/مردسالار هستند، چشم امید ببندد. این دو رکن اساسی و پایه‌ای یکی از مهم‌ترین و تعیین‌کننده‌ترین خطوط تمایز فعالین و تشکلات انقلابی زنان است که می‌خواهند برای به دست آوردن آزادی و برابری در تغییر جامعه دخالت آگاهانه کنند.

اما این نیز حقیقتی است که زنان ایران برای پیش‌روی در جهت مبارزه علیه ستم جنسیتی نیاز دارند متحدین بین‌المللی خود را در میان فعالین رادیکال، سازمان‌ها و احزاب مبارز، جنبش مترقی و رادیکال زنان، جنبش ضد نژادپرستی، جنبش محیط‌زیست و... جستجو کنند و راه‌پیمایی کارزار مبارزه با خشونت به مناسبت چهلمین سالگرد جنبش نوین زنان می‌تواند تبلور چشم‌گیر این اتحاد باشد. در نتیجه باید حمایت و همبستگی همه‌ی کسانی را که می‌توانند مدافع مبارزه علیه حجاب اجباری، مدافع جنبش رادیکال زنان ایران علیه رژیم جمهوری اسلامی باشند را به راه‌پیمایی کارزار زنان جلب نمود.

جنبش زنان ایران یکی از پیگیرترین و گسترده‌ترین جنبش‌های ایران در طول چهار سال گذشته بوده است اما در دوره‌ی اخیر بر پایه‌ی شرایط عینی شکل‌گرفته در جامعه، جهش نویینی در مبارزات زنان به وجود آمد. تعرض زنان به پرچم ایدئولوژیک - سیاسی رژیم و به چالش کشیدن قدرت سیاسی رژیم اسلامی با برداشتن حجاب به‌عنوان خط مقدم مبارزه علیه کلیه‌ی اشکال خشونت و ستم بر زن، نشان داد که این نوک کوه آتش‌فشان است و سیل مذاب این آتش‌فشان برای زیر و رو کردن کهنه و خلق نو، در راه است.

هشت مارس امسال مصادف با روز جهانی زن، مبارزه‌ی زنان ایران نیز باید فصل نویینی را آغاز کند که مشخصه‌اش باید ارتقا جنبش زنان به سطحی عالی‌تر، همراه با سازمان‌دهی و تشکلیابی در تشکلات رادیکال زنان با نقشه و هدف و در همراهی با سایر جنبش‌های مبارزاتی باشد؛ مبارزه‌ی در خدمت به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی به‌عنوان عامل اصلی فرودستی زنان، فقر و فلاکت توده‌های کارگر و زحمت‌کش، نابودی محیط‌زیست، بی‌کاری، بی‌خانمانی، دربردی میلیون‌ها کشاورزی که بدون هیچ پشتوانه‌ای در اطراف شهرها سرگردان‌اند؛ و به‌طور کلی مبارزه‌ی در خدمت به سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی به‌عنوان عامل اصلی ستم و استثمار افسارگسیخته؛ مشخصه‌اش باید این باشد که زنان در مبارزات گوناگون شرکت جسته و با برداشتن حجاب به شکل انبوه و توده‌ای و هم‌چنین طرح سایر خواسته‌ها، به تعمیق این جنبش‌ها و شکل‌گیری قطبی انقلابی در خدمت به سرنگونی رژیم، خدمت کنند؛ مشخصه‌اش باید این باشد که در برابر جریانات حامی و دست‌پرورده‌ی امپریالیست‌ها هم‌چون سلطنت‌طلبان، فرسگردی‌ها، مجاهدین و... خط و مرز روشن و بدون ابهامی ترسیم کند؛ در برابر همه‌ی این مرتجعینی که روی‌کرد و برنامه‌شان انقیاد زنان و کل جامعه است؛ مرتجعینی که تلاش دارند از مبارزات زنان و به‌طورکلی مبارزات توده‌های جان به لب رسیده استفاده کرده و به مردم حقه‌کنند که تنها راه برای خلاصی از شر جمهوری اسلامی، اتکا به آمریکا و سایر قدرت‌های جهانی است.

امسال برگزاری سه روز راه‌پیمایی کارزار زنان، در سه کشور اروپایی هم‌زمان با هشت مارس، بیان اتحاد همه‌ی کسانی است که می‌خواهند برای لغو حجاب اجباری به دست خود زنان که راه را برای برچیدن سایر اشکال خشونت و ستم بر زن باز می‌کند، مبارزه‌ی آشتی‌ناپذیری را به پیش برند.

هشت مارس امسال، کارزار مبارزه با خشونت بر زنان، در راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی خود می‌خواهد به مردم و نیروهای مترقی در این کشورها اعلام کند که تضاد آشتی‌ناپذیر منافع اکثریت زنان با رژیم ضد زن جمهوری اسلامی که از خیزش زنان علیه حجاب اجباری در ۸ مارس ۱۳۵۷ آغاز شد، به نقطه‌ی اوج خود رسیده و اولین قدم تعیین‌کننده در جهت کسب‌رهایی زنان، تنها و تنها با سرنگونی انقلابی رژیم جمهوری اسلامی مهیا می‌شود.

کارزار زنان در سه روز راه‌پیمایی خود می‌خواهد صدای میلیون‌ها زنی را که در طول ۴۰ سال گذشته علیه حجاب اجباری - محور کلیه‌ی خشونت‌های ضد زن در جامعه که از خشونت دولتی تا خشونت اجتماعی و خانگی را در خود فشرده کرده است - به گوش نیروهای مترقی، آزادی‌خواه و انقلابی برساند.

امسال هشت مارس، روز جهانی زن در خدمت به شکل دادن صف گسترده و انترناسیونالیستی به مناسبت چهلمین سالگرد خیزش زنان در راه‌پیمایی سه‌روزه‌ی کارزار زنان، همراه هم شویم تا بتوانیم پیام کارزار زنان را چنان قدرتمند انعکاس دهیم تا الهام‌بخش همه‌ی مبارزین و انقلابیون در ایران و جهان شود.

سازمان زنان هشت مارس (ایران-افغانستان)

فوریه ۲۰۱۹

سیل خروشان مبارزه‌ی انقلابی در جهت سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی. تنها راه است!

میلیون‌ها نفر در اثر سیلی که در شهرها و استان‌های مختلف در ایران جاری شده است، به معنای واقعی، همه چیز خود را از دست داده‌اند. در این میان خسارت اصلی به هزاران نفر تهیدستان شهر و روستا وارد شده است. تهیدستانی که هم شکم‌گرسانه‌شان، گرسنه‌تر شده است و هم این که خانه‌های محقر و بالابوش‌های زنده و پاره‌پاره‌شان را از دست داده‌اند. تحت تأثیر این سیل میلیون‌ها نفر بی‌خانمان، آواره، تشنه و گرسنه باقی مانده‌اند. هیچ نوشته‌ای نمی‌تواند اوج ویرانی که در نتیجه‌ی سیل بر زندگی مردم ستم‌دیده وارد شده است را به تصویر بکشد. به خاطر نبود امکانات کافی زیرساختی جهت مقابله با این بلایای «طبیعی» عدم تدارکات کافی، کمبود اطلاعات، عدم توانایی مالی مردم جهت خروج از مناطق سیل‌زده و... تهیدستان و به‌ویژه زنان و کودکان را ضربه‌پذیرتر کرده است.

عامل اصلی ویرانی، خسارت، درب‌وداغان شدن زندگی مردم، از دست دادن ده‌ها نفر، بی‌خانمانی هزاران نفر، زیر آب رفتن روستاها و... رژیم ارتجاعی و جنایتکار جمهوری اسلامی است. رژیم که با چنگ انداختن بر منابع زیرزمینی، از بین بردن جنگل‌ها، دست‌اندازی‌های بی‌رویه در طبیعت و... در خدمت به دولت طبقاتی، در خدمت به اختلاس، فساد، مافیای اقتصادی و... بر ویرانی‌های زیست‌محیطی بیش از هر زمان دیگر افزوده است. رقابت در بین سران مرتجع رژیم برای تصاحب هر آنچه از طبیعت باقی مانده است، زمینه را برای وقوع چنین «بلایای طبیعی» مهیا نموده است. بی‌دلیل نبوده و نیست که فعالین محیط‌زیست در زندان خودکشی می‌شوند و ده‌ها فعال این حوزه در زندان‌های قرون‌وسطایی جمهوری اسلامی به بند کشیده می‌شوند. چراکه این فعالین دارای این دانش هستند که پرده از روی جنایاتی که این رژیم در رابطه با زیست محیط می‌کند، بردارند. نابودی جنگل‌ها، تبدیل طبیعت به گورستانی از زباله، سمی شدن خاک‌ها و آب‌های زیرزمینی و... نتیجه‌ی عملکرد رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی است. چراکه این رژیم به طبیعت به‌عنوان منبعی در خدمت به بقای سیستم ستم و استثمار می‌نگرد.

هم‌زمان وجود یک دولت زن‌ستیز، مناسبات قدرت و تقسیم‌کار موجود بین زن و مرد، روابط پدر/مردسالاری، آداب‌ورسوم و فرهنگ منتج از این مناسبات به همراه دین و خرافه و سنت‌های عقب‌مانده و ارتجاعی، همگی دست در دست هم فشار بیشتری را به زنان وارد می‌کند. در دوران بلایای «طبیعی» این فشارها تشدید می‌شوند. بر اساس تحقیقات دانشکده اقتصاد لندن (الاس‌ای) از بررسی ۱۴۱ بلایای «طبیعی» در صد گذشته‌شدگان زن به‌مراتب بیشتر از مردان بوده است. یکی از دلایل آن بی‌حقوقی زنان ارزیابی شده است.

زنان به‌طور عمده مسئول نگره‌داری از خانه و کودکان هستند. در زمان وقوع بلایای «طبیعی» هم‌چون سیل، زندگی میلیون‌ها زن فقیر و تهیدست بیش از همه مورد تهدید قرار می‌گیرد. این زنان زحمتکش شهر و روستا هستند که بار از دست دادن ناچیزترین وسایل زندگی، بیخوله‌های محقری که ده‌ها خانواده در آن زندگی می‌کنند و... را بر دوش می‌کشند. غلبه‌ی مناسبات پدرسالارانه در جامعه و تأثیرات مستقیم و بی‌رحمانه‌ی آن در زندگی زنان زحمتکش، عاملی است که در وقوع بلایای «طبیعی» مثل سیل، بیشترین آسیب‌ها را بر زنان و کودکان تحت مراقبت‌شان وارد می‌سازد. زنان خصوصاً در میان اقشار تهیدست جامعه از توانمندی‌های جسمی و آموزش‌های لازم برای حفظ جان خود محروم‌اند. به‌عنوان مثال: بخش بزرگی از این زنان نمی‌توانند حتی برای فاصله‌ی کوتاهی شنا کنند، در نتیجه در برابر سیل و پرت شدن درون آن به‌آسانی جان خود و کودکان‌شان را از دست می‌دهند. حتی زمانی که از مرگ نجات می‌یابند به خاطر نبود اولیه‌ترین مایحتاج زندگی، لوازم بهداشتی و... زنان بازم به‌مراتب بیشتر از مردان زندگی‌شان به خطر می‌افتد. زنان حامله، زنانی که خون‌ریزی‌های ماهانه دارند، زنانی که در اثر سیل سقط‌جنین می‌کنند و... بدون پشتوانه‌ای در جامعه رها می‌شوند.

جامعه‌ای که در آن فوق‌استثمار، ستم و فرودستی بر زنان، غلبه مناسبات نابرابر بین زن و مرد، خشونت، فقر و گرسنگی، بی‌کاری و بی‌آیندگی، بی‌داد می‌کند، تنها یک‌راه در پیش پای خود دارد. به راه انداختن سیل خروشان مبارزه‌ی انقلابی در جهت سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی به‌عنوان عامل اصلی هر نوع بلایای «طبیعی» و در جهت نجات بقایای زیست‌محیطی که به نابودی کشیده شده است.

سازمان زنان هشت مارس (ایران-افغانستان)

۲۸ مارس ۲۰۱۹

اول ماه مه روز جهانی کارگر. روز مبارزه با ستم و استثمار!

اول ماه

مه روز مبارزاتی جهانی طبقه‌ی کارگر - که با خواست محدود کردن ساعات کار

به ۸ ساعت، آغاز شده بود - طی ۱۶۰ سال گذشته سیر تکاملی خود را طی کرد و به‌روزی بدل شد که کارگران جهان در کنار تمامی ستم‌دیده‌گان، علیه جامعه‌ی طبقاتی و علیه سیستم سرمایه‌داری جهانی به خیابان‌ها آمده و خواست خود را برای ساختن دنیایی بدون ستم و استثمار فریاد می‌زنند.

امروزه خواست ساعت کار ۸ ساعته در بسیاری از کشورها متحقق شده است، اما دیگر مطالبات طبقه‌ی کارگر حتا در کشورهای صنعتی بی‌پاسخ مانده‌اند. خیل عظیم کارگران زن و مرد در کشورهای موسوم به جهان سوم که در واقعیت با بی‌گاری و فوق‌استثمار مشغول به کارند، از اولیه‌ترین حقوق خود محروم‌اند. زنان طبقه‌ی کارگر و زحمتکش که به دلایل اقتصادی و اجتماعی روزه‌روز بر تعدادشان افزوده شده است، تحت بیشترین استثمار قرار دارند.

اول ماه مه به‌عنوان روز مبارزاتی کارگران تداوم خواهد داشت. طبقه‌ی کارگر که رسالت پایان دادن به حیات طبقاتی جوامع انسانی را دارد، با محو طبقات، خود را نیز به‌عنوان یک طبقه محو خواهد کرد و تنها در آن زمان است که اول ماه مه، موضوعیت خود را از دست خواهد داد. برای رسیدن به‌روزی که طبقات و در نتیجه تمایزات طبقاتی ناپود شوند، روزی که تمایزات جنسیتی، نژادی، ملی، فکری و یدی و ... از بین بروند، باید طبقه‌ی کارگر همراه با متحدین خود که زحمت‌کشان و اقشار تحت ستم هستند، مبارزه‌ی پی‌گیر و کوبنده‌ی خود را با تمام قوا ادامه دهد. طبقه‌ی کارگر نیاز دارد که با رشد و ترویج آگاهی، با هشیاری تمام، با نگرشی درست، با تشخیص صحیح و تقویت صف متحدین و دوستان خود، با تشخیص صحیح و تضعیف صف دشمنان خود، توفنده، پی‌گیر و استوار راه خود را از میان آتش قهر دشمن شکافته و به سمت جلو گام بردارد؛ در جهانی که شکاف طبقاتی هر روز عمق بیشتری می‌یابد، در جهانی که به‌شدت نابرابر است، قربانیان اصلی آن کارگران و زحمت‌کشان شهر و روستا هستند. در این میان زنان به‌عنوان نیمی از جمعیت جامعه و زنان کارگر به‌عنوان بخش بزرگی از طبقه‌ی کارگر و زحمت‌کش از قربانیان صف مقدم توحش دولت طبقاتی هستند از فقر، آزار جنسی، تجاوز و خشونت‌های گسترده گرفته تا بی‌کاری، بی‌آینده‌گی، اعتیاد و تن‌فروشی.

در ایران حتا در کارخانه‌های بزرگی که قرار است کارگران‌اش زیر پوشش و تحت «حمایت» قانون کار و رعایت حداقل دستمزد و ... قرار داشته باشند، از حداقل امکانات زندگی محروم‌اند. پرداخت همان دستمزد حقیر که کفاف اولیه‌ترین نیازهای خانواده‌ی کارگری را نمی‌دهد، اغلب ماه‌ها به تعویق می‌افتد. هر روز شاهد تظاهرات و اعتصاب کارگران در کارخانه‌های کوچک و بزرگ در اعتراض به عدم پرداخت ماه‌ها حقوق و مزایای کارگران هستیم. کارخانه‌ی نیشکر هفت‌تپه که کارگران آن طی ۱۳ سال اخیر (از سال ۸۵ تاکنون) بارها به مدت چندین ماه حقوق و مزایا دریافت نکرده‌اند و اعتراض خود را هم نسبت به مدیریت فاسد کارخانه و شرایط اسفبار اقتصادی‌شان، از همان سال‌ها به‌دفعات با اعتصاب، گردهم‌آیی و تظاهرات در کارخانه و شهر - همراه با خانواده‌های‌شان - طرح کرده‌اند، یکی از نمونه‌های بارز این بی‌گاری رسمی است. پاسخ مسئولین به شرایط شاق زندگی این کارگران دستگیری، شکنجه و زندان این کارگران و حامیان‌شان بوده است.

در کشوری مثل ایران، با تغییراتی که در دهه‌های گذشته در زیربنای اقتصادی آن به وجود آمده است، تعداد بیشتری از زنان وارد بازار کار شده‌اند. در عین حال تعداد زنان تحصیل‌کرده نیز افزایش یافته است؛ اما این تغییرات در نتیجه‌ی انقلابی که سرلوحه‌اش حرکت برای نابودی ستم جنسیتی بوده باشد، ایجاد نشده بلکه در اثر رشد هر چه بیشتر روابط سرمایه‌داری در راستای اهداف جهانی سرمایه‌داری و به تبعیت از برنامه‌های بانک جهانی ایجاد گردیده و نهایتاً در خدمت به این اهداف کانالیزه و به کار گرفته شده است.

جمعیت زنان کارگر و زحمت‌کش در ایران بیش از هر زمان دیگری گسترش یافته است ولی اغلب آنان در هیچ آمار رسمی جایی ندارند. به‌عنوان مثال تعداد قابل‌ملاحظه‌ای از زنان در ایران به کارهای خدماتی در خانه‌های سرمایه‌داران و ثروتمندان مشغول به کارند. این زنان گاهی بیش از ۸ ساعت در روز را به آشپزی، خرید، نظافت، نگهداری و تروخسک کردن کودکان، مراقبت از سالمندان و ... می‌پردازند بدون این‌که نام آن‌ها در هیچ لیست کاری ثبت شود و یا از مزایایی مثل بیمه و بازنشستگی و ... برخوردار باشند. این زنان به‌محض این‌که بیمار شوند و یا توان کاری آن‌ها کاهش یابد، بدون هیچ مزایایی از کار بی‌کار می‌شوند. جمعیت وسیعی‌ای از زنان در خانه‌های خود به کارهایی مثل خرد کردن، خشک‌کردن، سرخ کردن و بسته‌بندی سبزیجات و خلاصه آماده‌سازی مواد غذایی و تهیه‌ی غذا برای سایرین مشغول هستند. این زنان هم جایی در آمارهای رسمی کارگران ندارند. این دسته از زنان با دستمزدی به‌مراتب کمتر از حداقل دستمزد تعیین شده در قانون کار به ۱۰ تا ۱۲ ساعت کار شاق در روز مشغول‌اند.

از دیگر مشاغلی که زنان در چار دیواری خانه‌ی خود انجام می‌دهند، می‌توان به کارهای مونتاژ قطعات اسباب‌بازی، بسته‌بندی، گل‌دوزی، دوختن و یا بافتن قسمتی از لباس، سری‌دوزی لباس‌های برش خورده و امثالهم اشاره کرد. زنان بسیاری در این‌گونه مشاغل، با دستمزدی ناچیز به کارهایی طاقت‌فرسا برای سرمایه‌داران مشغول‌اند، اما از هیچ تأمین اجتماعی‌ای بهره‌مند نیستند. قالیبافی برای سرمایه‌داران یکی دیگر از مشاغلی است که زنان و دختران خردسال در مکان‌های تاریک و نمور و یا در خانه‌های خود به آن مشغول‌اند. خیل عظیمی از زنان روستایی و یا آن دسته از زنانی که از روستا به حاشیه‌ی شهرها مهاجرت کرده‌اند به کار قالیبافی مشغول‌اند، اما آنان نیز در آمار رسمی جایی ندارند. در صنعت قالیبافی، زنان قالیباف به وحشیانه‌ترین شکل ممکن استثمار می‌شوند درحالی‌که حاصل کار آنان هر ساله میلیون‌ها دلار به جیب سرمایه‌داران می‌ریزد.

خانوارهایی که در آن زنان به دلیل بحران اقتصادی، جدا شدن از همسر، از دست دادن یا بیماری همسر سرپرستی خانواده را بر عهده دارند، در سالنامه‌ی آماری کشوری در سال ۱۳۸۵ نزدیک به ده درصد از کل خانوارهای کشور محاسبه شده‌اند. از آن‌جاکه در بازار کار، جایی برای این دسته از زنان نیست، خیل عظیمی از آنان از طریق دست‌فروشی امرارمعاش می‌کنند. این دسته از زنان دائماً در معرض آزارهای جنسی و کلامی مردان رهگذر و خریدار قرار دارند. اینان همواره سایه‌ی شوم مأموران شهرداری و نیروهای انتظامی را با نگرانی و دلهره بالای سر خود احساس می‌کنند اما آنان هم در آمارهای مربوط به شاغلین منظور نمی‌شوند. زنان دست‌فروش برای این‌که بتوانند جلب مشتری کنند به هر وسیله‌ای سعی می‌کنند مشتریان خود را مجاب کنند و این کار فشار بالایی از زاویه‌ی روحی و روانی بر آنان تحمیل می‌کند. این دسته از زنان با ساعات کار طولانی تلاش می‌کنند درآمد ناچیزی را برای زنده ماندن خود و فرزندان‌شان به دست آورند.

در بین کشاورزانی که روی زمین خود کار می‌کنند، معمولاً کار به‌صورت خانوادگی انجام می‌پذیرد و زنان که نقش قابل‌ملاحظه‌ای در بخش‌های مختلف کشت و کار دارند، از دریافت هرگونه دست‌مزد، مزایا و اصولاً به رسمیت شناخته شدن به‌عنوان تولیدکننده، محروم‌اند و کاملاً به همسران خود وابسته‌اند. زنانی هم که روی زمین دیگران کار می‌کنند، مثل کار در شالیزارها و باغ‌های چای و میوه، کارشان معمولاً فصلی است و ناچارند با هر نرخی که پیشنهاد می‌شود، کار کنند. این دسته از زنان هم عموماً کارشان در آمارها منظور نمی‌شود. زنان کارگر در دامداری‌ها، کشتارگاه‌ها و مرغداری‌ها نیز حضور دارند؛ حتا در بخش پرورش ماهی و آبزیان. در استان‌هایی هم چون هرمزگان و جزایر خلیج‌فارس تعداد زنان صیاد زیاد است که طبیعتاً آن‌ها هم جایی در آمار رسمی شاغلین کشور ندارند.

یکی از شاق‌ترین مشاغل برای زنان، کار در کوره پزخانه‌هاست. زنان کارگر کوره پزخانه وظایفی بسیار سنگین‌تر از توان جسمی طبیعی‌شان بر عهده دارند. بسیاری از زنان باردار در همان محوطه‌ی کوره پزخانه، فرزند خود را به دنیا می‌آورند. برای این دسته از زنان مرخصی زایمان حتی کاملاً ناآشناست. این زنان ضمن کار شاق و طاقت‌فرسا در کوره پزخانه، مجبورند وظایف خانه‌داری، آشپزی و مراقبت از فرزندان را نیز پیش برند. همه‌ی خانواده از هر جنس و سنی در کوره پزخانه مشغول به کار می‌شوند تا بتوانند زندگی محقر خود را ادامه دهند. بسیاری از این زنان به علت فشارهای بیش‌ازحد در محیط کار و خانه و ستم‌گری همسران خود، دچار پیری زودرس می‌شوند. بسیاری‌شان به علت نداشتن اولیة‌ترین امکانات موردنیاز برای زنان حامله، جان خود را در دوران بارداری و یا هنگام زایمان از دست می‌دهند. قابل توجه است که در کوره پزخانه‌ها هم عمدتاً دستمزد زنان به همسران‌شان داده می‌شود و مردان بدون دخالت دادن زنان، امور اقتصادی خانواده را در دست خود دارند. آمار زنانی که در کوره پزخانه‌ها به دلیل خشونت افسارگسیخته‌ی مردان هم‌طبقه‌ی خود چاره‌ای جز خودسوزی و خودکشی نمی‌بینند، بالاست.

رشد نرخ بی‌کاری در جهان به خاطر بحران سیستم امپریالیستی حاکم بر جهان رو به افزایش است و زنان در صف مقدم این بی‌کارسازی قرار دارند. این بی‌کارسازی در کشورهای موسوم به جهان سوم هم‌زمان با بحران‌های سرمایه‌داری جهانی و طرح‌های خصوصی‌سازی که از طریق سیاست‌های صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی به این کشورها دیکته می‌شود، رو به رشد بوده و به فقر، فلاکت و بی‌کاری طبقات فرودست جامعه که زنان بیشترین درصد آن را تشکیل می‌دهند، بیش‌ازپیش دامن زده است. سیاست‌های سودمحور دیکته شده از طرف صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی از یک سو و فساد مالی، دزدی و اختلاس افسارگسیخته‌ی حاکمان از سوی دیگر در کشورهای موسوم به جهان سوم، هر روز بیشتر مردم این کشورها را با بحران‌های اقتصادی و در نتیجه بی‌کاری و فقر شدیدتر روبه‌رو می‌سازد. از آن‌جا که زنان به دلیل جای‌گاه فرودست‌شان همواره شانس کمتری برای کسب مهارت‌ها و تجربیات تخصصی، علمی و حرفه‌ای دارند و همچنین به دلیل زنجیرهای متعددی که قانون، فرهنگ مردسالار و دین و سنت بر دست و پای‌شان بسته، از توان اعتراض و شورش کمتری برخوردارند، طبیعتاً بیش از مردان قربانی سیاست‌های «تعدیل نیرو» و بی‌کارسازی‌های گسترده، بوده و در صف اول بی‌کار شده‌گان قرار می‌گیرند.

در کشوری مثل ایران، عدم وجود هرگونه ارگانی که از زنان بی‌کار حمایت کند، باعث شده است که خیل وسیعی از زنان به تن‌فروشی روی آورند. تن‌فروشی در سنین پایین به یک معضل بزرگ اجتماعی بدل شده و تن‌فروشی اسلامی (صبغه) هم بیش‌ازپیش رواج یافته است. زنان با عرضه‌ی خود به شکل قانونی در صیغه و یا تن‌فروشی غیرقانونی، تلاش می‌کنند با حراج تن و بدن خود بخشی از مایحتاج زندگی خود را تأمین کنند. بر اساس گزارشات ارگان‌های دولتی مانند نیروهای انتظامی، هر سال بر تعداد زنانی که به اتهام تن‌فروشی دستگیر می‌شوند، افزوده می‌شود. بسیاری از این زنان، زنان سرپرست خانواده هستند. مرکز آمار ایران، اعلام کرده است که ۸۰ درصد زنان سرپرست خانواده بی‌کار هستند.

یکی دیگر از انواع فشارها بر زنان زحمت‌کش و کارگر، در رابطه با دستمزد نابرابر است. زنان کارگر به‌طور علنی در مقابل کار برابر، از دستمزد کمتری برخوردارند. پرداخت دستمزد به زنان کارگر در ایران نسبت به مردان یک‌سوم و در بهترین حالت دوسوم است که البته این هم تنها مربوط می‌شود به استخدام‌های رسمی زنان کارگر در کارخانه و کارگاه‌های کوچک. زنان در بخش‌های خدماتی یک‌سوم و بنا بر گزارشاتی تا یک‌ششم دستمزد مردان را دریافت می‌کنند و این در قبال ۱۲ ساعت کار در روز است. استثمار وحشیانه‌ی زنان کارگر و ستم جنسیتی‌ای که بر آنان روا می‌شود، باعث شده است که فقر در ایران بیش‌ازپیش زنانه شود و هر روز بیشتر و بیشتر آنان را به زیر خط فقر بکشاند. ستم جنسیتی از حجاب اجباری گرفته تا سایر خشونت‌هایی که در بازار کار به زنان اعمال می‌شود عملاً بسیاری از زنان را به سمت کار در خانه‌های خود کشانده است؛ کارهایی هم‌چون قالبیافی، خشک و سرخ کردن سبزی، مقاطعه‌کاری و ...

بر اساس آمار دولتی، نود درصد از پرستاران، زن هستند. پرستاری در کشوری مانند ایران یکی از مشاغل بسیار سخت با درآمد ناچیز است و این خود یکی از دلایل کمبود پرستار است. در ازای هر ۱۰۰۰ نفر کمتر از یک نفر پرستار در ایران شاغل است. در بخش خدمات، تعداد کثیری از زنان هم به کار معلمی مشغول‌اند. بر اساس اعلام معاون وزیر و رئیس سازمان مدارس غیردولتی، از ۹۰۰ هزار پرسنل آموزش و پرورش، ۵۷۰ هزار نفر از آنان، زن هستند. حقوق ناچیزی که معلمان دریافت می‌کنند، کفاف زندگی‌شان را نمی‌دهد و مجبور می‌شوند در ساعات بی‌کاری به کارهای دیگری نیز بپردازند. بسیاری از زنان معلم در بخش خصوصی و مدارس غیرانتفاعی که در استخدام آموزش و پرورش نیستند، مشغول به کارند. این دسته از زنان در تابستان و تعطیلات رسمی از حقوق بی‌بهره‌اند.

قوانین ارتجاعی و ضد زن و تفکر نهادینه‌شده‌ی مردسالاری در جامعه باعث شده است که موانع گوناگونی در مقابل زنان برای ورود به بازار کار ایجاد شود؛ اما علی‌رغم وجود قوانینی هم‌چون ماده‌ی ۱۱۱۷ قانون مدنی که می‌گوید: «شوهر می‌تواند زن خود را از حرفه یا صنعتی که منافی مصالح خانوادگی یا حیثیات خود یا زن باشد منع کند» و همچنین قانون حجاب اجباری و ... که موانعی برای وارد شدن زنان به بازار کار هستند، بسیاری از زنان خصوصاً زنان طبقات محروم جامعه مجبورند وارد بازار کار شوند و به وحشیانه‌ترین شکل ممکن مورد استثمار و ستم جنسیتی قرار گیرند.

حجاب که به حکم قانون، بر تمامی زنان تحمیل گشته است، خود مهوری است برای تأیید کالا بودن زن که تنها مالک این کالا یعنی همسر، پدر، برادر و به طور کل افراد مذکر خانواده اجازه باز کردن این مهرموم را دارد. به حکم این قانون، زن در جایگاهی قرار ندارد که خود بتواند حتا در مورد نوع پوشش خود تصمیم بگیرد. کارکرد حجاب اجباری و سایر قوانین زن‌ستیز جمهوری اسلامی، این است که فرودستی زنان را تثبیت کرده و یکبار دیگر نابرابری نهادینه شده در همه عرصه‌های جامعه را در عرصه جنسیتی هم مورد تأکید قرار دهد. از سوی دیگر کار کردن در شرایط طاقت‌فرسا و در محیط‌های غیراستاندارد کاری، مثلاً در مجاورت حرارت سوزان کوره پزخانه‌ها، زیر باران، برف، آفتاب سوزان و باد ... برای زنان که هم‌زمان باید حجاب داشته باشند، مشقت کار را چند برابر می‌کند.

اگرچه حجاب اجباری وسیله‌ای است برای تثبیت فرودستی جنس زن؛ و ستمی است که به همه زنان روا می‌شود، ولی این ستم بیش از همه زنان در جامعه، به اکثریت زنان که زنان کارگر و زحمت‌کش هستند، تحمیل می‌شود. زنان کارگر و زحمت‌کش که اکثریت زنان جامعه را تشکیل می‌دهند، هم به خاطر جایگاه طبقاتی‌شان و هم به خاطر زن بودن‌شان بیش از مردان هم‌طبقه خود مورد حملات سرکوبگرانه و زن‌ستیزانه‌ی رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامی هستند. جمهوری اسلامی از طریق تقویت مناسبات مالکیت مرد بر زن که در مرکز آن مالکیت بر بدن زنان قرار دارد، شرایطی را به وجود آورده که بتواند هر چه وحشیانه‌تر زنان کارگر و زحمت‌کش را استثمار کند. زنانی که حق کنترل بر بدن خود را ندارند و حتا پوشش خود را نمی‌توانند تعیین کنند را آسان‌تر می‌توان وادار نمود که کار طاقت‌فرسا و شرایط فوق‌استثمار را تحمل کنند و بپذیرند که در کارخانه‌ها، کارگاه‌ها، مزارع، مشاغل خدماتی، حتا در خانه‌های‌شان مورد شدیدترین ستم جنسیتی واقع شوند.

زنان در اکثر عرصه‌های کاری از شالیزارها گرفته تا صیادی، از کوره پزخانه‌ها گرفته تا کارگاه‌های کوچک، از دست‌فروشی گرفته تا کار در خانه‌های سرمایه‌داران ... در معرض آزار و اذیت جنسی از سوی کارفرمایان، مدیران، سرکارگرها و ... هستند. علاوه بر آن زنان کارگر مورد ستم جنسیتی مردان کارگر قرار می‌گیرند. بر اساس فرهنگ و تقسیم‌کار مردسالارانه‌ی نهادینه شده در جامعه، زنان شاغل چه متأهل و چه سرپرست خانواده، هم‌زمان موظف به انجام کارهای خانه، نگهداری از کودکان و مراقبت از سالمندان هم هستند. بسیاری از زنان علاوه بر تحمل ستم جنسیتی در محیط کار، در محیط خانه نیز توسط مرد کارگر مورد اذیت و آزار، ضرب و شتم، تجاوز، تحقیر و انواع محرومیت‌ها، قرار می‌گیرند. بسیاری از مردان کارگر در خانه مجری همان افکار و قوانین ضد زن حاکم بر جامعه که از طریق دولت طبقاتی و ارتجاعی بر جامعه مستولی شده است، هستند. این نکته‌ای است که اغلب نیروهای مدافع طبقه کارگر ترجیحاً از کنار آن می‌گذرند. بله این تنها آمارهای رسمی و دولتی نیستند که خیل عظیمی از زنان کارگر و زحمت‌کش را ندیده گرفته و در محاسبات خود جای نمی‌دهند بلکه به جرئت می‌توان گفت که از دید بسیاری از نیروها، احزاب و سازمان‌های منتسب به چپ، طبقه کارگر در ایران را مردان این طبقه تشکیل می‌دهند. این نیروها در بهترین حالت در حمایت از زنان تنها مبارزه با ستم طبقاتی بر زن را در دستور کار خود قرار می‌دهند و در نتیجه هیچ برنامه‌ی عملی برای نابودی شکاف عمیقی که جامعه‌ی طبقاتی با تقویت و تعمیق سلطه‌ی مرد بر زن، بین زنان و مردان کارگر و زحمت‌کش ایجاد کرده است، ندارند.

امپریالیست‌های حاکم بر جهان برای به دست آوردن هر چه بیشتر سود و انباشت انبوه سرمایه - که برای‌شان حیاتی است - نیاز دارند همواره بر شدت استثمار کارگران و زحمت‌کشان بیفزایند. برای آن‌ها تشدید شکاف‌های جنسیتی، ملی، «نژادی» و ... در بین کارگران و زحمت‌کشان، برای شکستن مقاومت آن‌ها در مقابل تشدید استثمار، بهترین حربه است؛ حربه‌ای برای پراکنده کردن و تضعیف نیروی عظیم انقلاب در مقابل ضدانقلاب. بورژوازی برای تعمیق این شکاف‌ها و پراکنده کردن زحمت‌کشان از هیچ تلاشی فروگذار نمی‌کند. امپریالیست‌ها برای این‌که نابرابری‌های اقتصادی، اجتماعی، جنسیتی، ملی، «نژادی» و ... را امری بدیهی و غیرقابل تغییر معرفی کنند، سرمایه‌گذاری‌های عظیم فرهنگی و مالی می‌کنند. آنان در سراسر جهان برای کشیدن شیرهی جان زنان و مردان کارگر تلاش دارند با تعمیق رابطه‌ی سلطه‌گرانه‌ی مرد بر زن در جامعه، شکاف بین زن و مرد کارگر را حفظ کرده و تداوم بخشند. در مقابل طبقه کارگر و خصوصاً پیشروان انقلابی این طبقه هم وظیفه دارند، برای نابودی شکاف‌های موجود در صفوف متحدین خود، آگاهانه، پی‌گیرانه و هدفمند تلاش کرده و لشکر زحمت‌کشان و ستم‌دیده‌گان را در مقابل دشمن و در جهت زیور کردن مناسبات کهنه و خلق مناسبات نوین در خدمت به کارگران، زحمت‌کشان و سایر اقشار و طبقات محروم جامعه، مقتدر و شکست‌ناپذیر سازند. مبارزه‌ی آگاهانه و انقلابی علیه افکار زن‌ستیز حاکم، علیه ستم جنسیتی در جامعه از جانب مرد و زن کارگر و زحمت‌کش، قدمی است برای پر کردن یکی از عمیق‌ترین شکاف‌های موجود در صف انقلاب.

زنان کارگر و زحمت‌کش که به خاطر زن بودن‌شان بیش از مردان هم‌طبقه خود مورد ستم و استثمار قرار می‌گیرند، برای رها شدن از زنجیره‌ی ستم و استثمار انگیزه‌ای قوی دارند. این زنان اگر به آگاهی انقلابی مسلح شوند می‌توانند در هدایت مبارزه برای سرنگونی دولت طبقاتی رژیم جمهوری اسلامی به پیش‌قراوانی پی‌گیر و جسور بدل شوند. این دسته از زنان آگاه طبقه کارگر اگر به علم مبارزه‌ی طبقاتی مسلح باشند، قادر خواهند بود در بین نیروهای هم‌طبقه‌ی خود یعنی کارگران زن و مرد، به مبارزه دامن زنند و آنان را در پروسه‌ی مبارزاتی علیه رژیم حاکم، در مرزبندی با ستم جنسیتی در خدمت به انقلاب متحول نمایند. این‌گونه زنان طبقه کارگر و زحمت‌کش همراه با مردان این طبقه می‌توانند با اتحاد با سایر اقشار و طبقات ذی‌نفع در انقلاب، در مقابل دشمنان خود یعنی امپریالیست‌های حاکم بر جهان، رژیم بنیادگرای جمهوری اسلامی و کلیه‌ی نیروهای رنگارنگ مرتجع به‌طور آگاهانه و نقشه‌مند ایستاده‌گی کرده و در پیش‌برد مبارزه، شرایط را برای ایجاد جامعه‌ی نوینی در جهت از بین بردن ستم و استثمار، آماده سازد.

سازمان زنان هشت مارس (ایران - افغانستان)

۲۵ آوریل ۲۰۱۹

www.8mars.com

www.youtube.com/8marsorg

www.facebook.com/8marsorg

<https://t.me/eightmars>

گسترش مبارزه‌ی دانشجویان با حجاب اجباری راه را برای پیوند با سایر اشکال ستم و استثمار هموار می‌کند

روز دوشنبه ۲۳ اردیبهشت جمعی از دانشجویان دانشگاه تهران در مقابله با طرح حجاب و عفاف و آزار دانشجویان دختر و در پاسخ به فراخوانی از سوی «تشکل‌های مستقل دانشجویی» دست به اعتراض زدند. این اعتراض را به حق باید ادامه‌ی آتش خشم جوانانی دانست که روزبه‌روز زبانه‌های آن شعله‌ورتر می‌شود. خشمی که زبانه‌اش از هرکجا سر بکشد بیشتر و بیشتر نشان‌دهنده‌ی پیوند تمام مبارزاتی است که از دی‌ماه ۹۶ شکل گرفته است. دانشجویان بار دیگر اعلام می‌کنند که «ذلت نخواهند پذیرفت». اعلام می‌کنند که حجاب اجباری «تعرض آشکار به حریم خصوصی و نقض مستقیم حقوق انسانی» است. «ستم‌عریان بر زنان» است. ذلت است. همان‌گونه که «بی‌کاری و بی‌گاری» ذلت است. نداشتن ابتدایی‌ترین‌ها هم چون «نان، کار، آزادی»، ذلت است.

این بار گویی چیز دیگری نیز در حال شکل‌گیری است. مسئله‌ی مبارزه با حجاب اجباری در حال پیوند خوردن با مبارزات دانشجویی، کارگری و ... است. گویی نقطه‌های شکل‌گیری مبارزاتی را می‌بینیم که در حال جمعی و متشکل‌تر شدن، سازمان‌دهی شدن و جنبشی شدن است. جنبشی مردمی که با خیزش دی‌ماه ۹۶ فصل نوینی را در مبارزه با رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی رقم زد. جنبشی متعلق به کارگران، مال‌باختگان، فعالین محیط‌زیست، معلمان، بی‌کاران و فرودستان جامعه و ... زنان. دانشجویان و زنان در مبارزات روز کارگر شرکت می‌کنند. زنان دانشجو دستگیر شده‌اند. فریاد نام‌شان و تصویر بدون حجاب‌شان در این اعتراض نیز هست. وجود و حضور جسورانه‌ی زنان در صحنه‌ی تمام مبارزات جامعه غیرقابل‌انکار است. همان‌طور که ستم‌عریانی که به‌اجبار حجاب بر آنان وارد می‌شود روزبه‌روز غیرقابل‌انکار می‌شود.

مهم‌تر از آن اما شروع یک خط‌کشی صریح با تمامی نیروهای فرصت‌طلب هم‌چون مسیح‌علی‌نژاد است. «علی‌نژاد و ارشاد، ارتجاع و انقیاد!» پیامی که برخی دانشجویان به چنین افراد و دروابع نیروهایی اعلام کردند، اهمیت بسیار زیادی داشت. بیهوده نیست که رسانه‌های اصلی هم چون بی‌بی‌سی، صدای آمریکا، من و تو و ... این بخش از شعارها را کاملن سانسور کردند. علی‌نژاد به‌درستی در سوی دیگر محور «دو ارتجاع» قرار دارد. اگر گشت ارشاد و طرح‌های عفاف و حجاب اجباری و ... نمایش انقیاد زنان و تضمین آن است، آن‌چه امثال علی‌نژاد و دیگر نیروهای وابسته به امپریالیست‌ها بسیار فرصت‌طلبانه در حال حلقه کردن به جنبش مبارزه با حجاب اجباری‌اند نیز چیزی جز عقب‌گرد و عمیق‌تر شدن انقیاد دوباره برای زنان نیست. آویزان شدن به «مراحم» امپریالیسم آمریکا و یا در بوق و کرنا کردن همان آلترناتیوی که مردم ۴۰ سال پیش آن را سرنگون کردند به‌درستی ارتجاعی است. «آزادی و دمکراسی»‌شان برای پیاده کردن منافع این قدرت‌ها و منافع خود است. دیدیم که تحت نام آزادی زنان و دمکراسی چه بر سر زنان افغانستان، عراق و ... آمد. تکرار همان راه‌کار انتخاب بین بدتر و بدترین است درحالی‌که مردم و دانشجویان هم‌چنان فریاد می‌زنند که ماجرای اصلاح‌طلبی و اصول‌گرایی در کل تمام است! این رژیم را نه می‌توان اصلاح کرد و نه با یک جایگزین ارتجاعی دیگر سرهم‌بندی کرد. نه به عقب باید رفت و نه در انقیاد باید بود.

شعارهای دانشجویان به‌درستی آغازگر یک قطب‌بندی مشخص و نوید فضایی تازه در جنبش مبارزات مردم و مبارزات زنان بود. نشان داد که مبارزه با حجاب اجباری برخلاف آنچه نیروهایی هم چون علی‌نژادها و دارو دسته اصلاح‌طلبان و سابقن اصلاح‌طلب و ... با آب و لعاب «تحلیل» می‌کنند نه‌تنها فردی نیست، نه‌تنها غیرسیاسی نیست، بلکه ارتباط گسست‌ناپذیری با جنبش مبارزات مردم با بی‌کاری، فقر و استثمار، گرانی، فساد، بی‌خامی و بسیاری دیگر دارد. هرچند این تنها شکفتن جوانه‌ای در فضای مبارزات زنان و مردم است اما آن‌چه اهمیت بسیار دارد این است که بتوان آن را شکوفاتر و گسترده‌تر کرد. باید بر گسترش و هدفمند بودن آن در خدمت به سرنگونی رژیم زن‌ستیز جمهوری اسلامی بیش از هر زمان دیگر دمید و آن را آگاهانه‌تر کرد. «دو ارتجاع» را، ارتجاع اسلامی و نیروهای قدرت‌طلب و منفعت‌طلب امپریالیستی و وابستگان آن را که سخن‌پردازی‌های‌شان و مخالفت‌شان با جمهوری اسلامی و یا حجاب اجباری هیچ ربطی به منافع مردم و زنان ندارد باید بیش از این افشا کرد. جهت‌گیری‌ها را باید صریح‌تر نشان داد و ارتباط مبارزات گسترده مردم با هم را باید بیشتر مشخص کرد. باید سدی ساخت، متشکل‌تر و محکم‌تر شد؛ متشکل در یک جنبش انقلابی. جنبشی که مبارزه‌ی زنان با حجاب اجباری را به‌عنوان یک جهت‌گیری استراتژیک از مهم‌ترین و مرکزی‌ترین مبارزاتی می‌داند که به معنای واقعی کلمه نه‌تنها لزاننده‌ی یکی از پایه‌های مهم استحکام رژیم جمهوری اسلامی است، بلکه نقطه‌ی گشایش مهمی در خدمت به بر هم زدن و زیرورو کردن هر چه بیشتر مناسبات مردسالارانه و ستم‌گرانه، استثمارگرانه و نابرابر قدرت در جامعه است. محک و مهر آشکار ورشکستگی خفت‌بار انقلاب «اسلامی» است. آغازی بر پایان برده‌گی، تحقیر و فرودستی نیمی از جامعه است.

این است وظیفه‌ی خطیری که در برابر فعالین جنبش انقلابی زنان و جنبش انقلابی مبارزات مردم با دو ارتجاع و وابستگان آن‌ها قرار دارد.

سازمان زنان هشت مارس (ایران- افغانستان) - انگلستان

Call for a United Action!

If you want to abolish the compulsory hijab by women!

If you want to unite and defend the protests of “the girls of Revolution Street”, against compulsory hijab!

If you want to gain the freedom of dress and women’s right to control their bodies in practice!

If you want to put an end to poverty, unemployment, prostitution, street sleeping, feminization of poverty, oppression and super exploitation ... of women!

If you want to abolish all unequal laws and Islamic sanctions against women in practice!

If you want to smash the capitalist patriarchal relations in any form and place!

Join the Women's Campaign rally and protest in three countries of Netherlands, Belgium and Germany on March 8, 2019, concurrent with the 40th Anniversary of “Five-Day Women's uprising on March 8, 1979, against Compulsory hijab in Iran!

Why?

Because, women with 39 years of struggle and resistance against forced veil have shown in a real way that they are determined to stand at the forefront of the struggle against anti-woman Islamic Republic regime of Iran.

Because based on the objective conditions and the recent uprising of the workers, toilers and other deprived classes against poverty, high prices, corruption, injustice, prostitution, grave or street sleeping, prostitution, drug addiction, unemployment, no future, gender oppression, national oppression and class oppression ..., women posed a major challenge to one of the main political-ideological pillars of the Islamic Republic by removing their forced headscarves.

Because women have consciously challenged one of the structural principles of the Islamic Republic nervous system, and have turned the 39-year long resistance against compulsory hijab into a public protest.

Because in the current condition, women do not just demand their basic rights, they do not wait, they do not tolerate, they do not wear “bad hijab”, they do not demand or bargain or compromise ..., but in practice they break the tight fence of tolerance and reform for this theocratic system and realize the freedom of dress, and create a new form of struggle against compulsory hijab.

Because the Islamic Republic of Iran carried out its first attack on women by forcing hijab on them three weeks after coming to power, in order to control and intimidate the society. The Islamic fundamentalist’s rampage on women was not accidental. Compulsory hijab is the ideological flag and a tool of state control over women's body, will and fate; and it was after imposing hijab that all other unequal laws and Islamic punishments against women were approved. But women were the first force who heard the sound of Islamic fundamentalist coming to power. Tens of thousands of revolutionary, militant and freedom seeking women came into the streets on March 8, 1979, the International Women's Day, protesting for several days in opposition to the compulsory Hijab order, and made a persistence struggle in the history of women's struggles against compulsory hijab, against the onslaught of the state on Society and women’s bodies and freedom, and practically against the emergence of a new religious tyranny. By doing so, they laid the foundations of a new women's movement. Since then, women; individually or collectively, consciously or spontaneously, with ebbs and flows, have been resisting the regime's war on women. Women have resisted and struggled not only against compulsory hijab, but also in other aspects of women’s oppression such as right to divorce and custody, right to education and work, right to choose in marriage, right to choose a same-sex partner and

Because we know well that the fight against gender oppression and the role of women's movement, is not limited to the fight against compulsory hijab, however the Iranian women's struggle against compulsory hijab paves the way to a deeper struggle to gain women's freedom and equality in all areas of economic, political, Social, cultural, etc., and brings about other forms of gender oppression, and challenges the patriarchal relations of capitalism in which women’s body is a commodity and a sexual object.

Therefore, we call for all freedom seeking women and men, revolutionary organizations and parties, all militant, progressive and anti-racism forces that are committed to build a future free from today’s horrors in Iran and the world:

Concurrent with the 40th anniversary of “Five-Day Women's uprising on March 8, 1979, against Compulsory hijab” in Iran, join the women's campaign rallies and the rightful struggle of Iranian women, in order to fight united and powerful against compulsory hijab and the state control over their bodies, against any intrusion into women’s fate. To show to international women’s movement the unbreakable bond between the revolutionary women's struggles on March 8, 1979 and the girls of Revolution Street.

Join us, so together with the slogan "control of my body is my right, not any religion, nor any state, nor any person," pave the way for the struggle of women and people to achieve the full separation of religion and state, and scream loudly that the emancipation of women and all oppressed people will be achieved in the first step through the revolutionary overthrow of the Islamic Republic regime.

Join us, so that we can block the way for any opportunism, possible war ... capitalism / imperialism and the confiscation of the struggles of women and people in Iran. Because the circles of people's struggles are linked together. The continuation of the struggles of workers, teachers, students, nationalities, women ..., against the Islamic Republic should be joined in such a way that no power bears to stand against it.

Therefore, in the midst of the war fair policies of global powers, we neither seek "national reconciliation" with the reactionary regime of the Islamic Republic, nor "mercy" of the imperialist forces, because they are both lying. Because the conflict of interest between these two reactionary forces has nothing to do with interests of women and majority of the masses of people.

Women's Movement is a universal movement, thus we call on all women, women's activists and women's organizations around the world, to support Iranian women to continue their struggle against compulsory hijab and other forms of gender oppression and by participating in it help to successfully advance this struggle, in line with the interests and advancement of The Global Women's Movement.

We do not tolerate,

We do not give up,

We do not demand,

We abolish the enslavement law ourselves,

We write the law for freedom and equality ourselves,

We uncover hijab from our head,

We uncover hijab from the mind of society,

And we will not stop until we are emancipated!

Details of the rallies will be coming soon!

Email:

karzar.zanan.2016@gmail.com

In commemoration of the international day of struggle against violence against women

Women of the world, unite to end violence against women!

The extent of violence against women in the world has been brutally increased. From the trade of young women and girls in the Western and other countries for forced prostitution and pornography, to rape, insult and humiliation, honour killing, from forced marriage, harassment in the streets and the workplace, women's stoning for love, to endangering the lives of millions of women by illegal abortion and beating in their homes by men...; there is an interconnected chain of state, social and domestic oppression of women. It is the dominant imperialist system that imposes such brutal violence against women. Without degrading women, the practical and ideological support of man's superiority over woman and organising the widest form of violence in various spheres of economic, social and domestic, this system which is based on the oppression and exploitation, will not survive. All the forms of state, social, and domestic violence against women, are tools for the continuation and strengthening of the power relations and the obedience to men, and are one of the most blatant manifestations of the authority of patriarchal class system in today's world. But at the same time that violence against women has become global, women's resistance and struggle have become more globally widespread.

Nearly 40 years ago, the new government of the Islamic Republic regime in Iran, by Khomeini's order of compulsory Hijab, told women that it was based on discrimination, widespread violence and women's repression and subordination. Forcing hijab was the first step to force other anti-women laws based on Islamic Sharia, and since then, there has been an unbridled violence to deepen women's subjugation. By announcing a war on women with forced hijab, tens of thousands of women, in five days of continuous uprising and with the slogan "women's freedom, is the scale of society's freedom"; founded the new women's movement. Over the past 40 years, women individually and collectively, consciously and spontaneously, have continued the struggle and resistance against organized government violence, in various forms, with "bad hijab" with seeking to obtain the right to divorce, custody and

In recent months, on the basis of the objective conditions that led to the rise and struggle of the masses in lower class of society against the whole regime in Iran, the struggle against compulsory hijab, which started by Vida Movahed waving her headscarf on stick and spread quickly throughout the country, is having a new and protesting dimensions. Progressive and rebellious women will abolish the law of forced hijab by their own. This form of struggle shows that law is written and executed by the oppressed. This struggle has the potential to be organized and advance toward the goal of serving a revolution that breaks down the foundations of the anti-women Islamic regime of Iran and its imperialist supporters, and releases the energy of millions of women into building a new society in which women are emancipated.

The campaign to fight violence against women in Iran, which started two years ago, plans to organise a three-day march on the occasion of International Women's Day (2019) in three European countries in the following cities: Hamburg (March 6th), Amsterdam (March 7th) and Brussels (March 8th); to celebrate the 40th anniversary of women's uprising against forced hijab in Iran, and to reflect the voice of millions of women in Iran against forced hijab, in solidarity with the recent struggles.

We call on all revolutionary and progressive activists, forces and organizations to participate in the successful advancement of this revolutionary march and support it in any possible way in solidarity with women's struggles against forced hijab as the core centre of state violence against women in Iran.

**Campaign to fight state, social and domestic violence against women in Iran
November 2018**

Statement Number 2

A Call on all fighting forces to make a lasting work of art in radical women's movement

"The Campaign to fight violence against women in Iran", which started two years ago, intends to organise 3 days march on March 8, International Women's Day in 2019 in three European cities in Hamburg (March 6th), Den Haag/The Hague (March 7th) and Brussels (March 8th); in order to mark the 40th anniversary of the women's uprising against compulsory hijab in Iran, and in solidarity with the recent women's struggles to reflect the voice of millions of women against the compulsory hijab.

The campaign's activists are seeking to make a song/chant that reflects the 40 years of women's struggle against forced hijab and other forms of oppressions. Some committed artists have expressed their willingness to create such a valuable work. Therefore, we need financial assistance to produce a lasting impression in the movement, especially women's movement in Iran.

We call on all women, fighters, progressive forces and revolutionaries, and all those who are dedicated to the emancipation of women; to contribute to the movement for this matter by their financial donation. But in addition to this, we expect those financially capable individuals who also support women's struggles to overthrow the Islamic regime of Iran as the first step towards emancipation, to volunteer to pay the cost of creating an effective work of art and help the radical and revolutionary women's movement in the current sensitive condition.

Please contact us if you have any suggestion, idea or facility in this context!

karzar.zanan.2016@gmail.com

Account number:

BE20 0004 4362 5456

Account owner:

Anne Mortiaux

**Campaign to fight state, domestic and social violence against women in Iran
19 January 2019**

Countdown to the outburst that is on the way!

A storm is approaching and the reverse counting of the struggle promises our visits and our struggle. We are preparing once again to occupy the streets on the occasion of the 8th March the day of the international women's struggle, to echo ever more loudly the voice of resistance and courageous struggles of Iranian women. On the 40th anniversary of the 5 days uprising of women in Iran against 'the decree of compulsory Hijab' on 8th March 1979, we are going to commemorate and echo the struggles of those revolutionary women against compulsory Hijab, in the streets of Germany (Hamburg), Netherland (Den Haag) and Belgium (Brussels) on 6th, 7th and 8th March 2019 and it is to rediscover the roots of 'Women of the Revolution Street' (the women who defied the compulsory Hijab, these women started their struggle from the 'Revolution street' in Tehran and because of that are known as the women of the Revolution Street, this struggle that started in December 2017 and January 2018 spread to various part of Tehran and Iran is still going on by groups and individual women) and the scion that fearlessly started to grow, stand on its forceful historic roots. We are going to find our alliance and channel the stream of women's struggle in Iran to the sea of the world's women struggle.

Our steps towards the struggle is accelerating every moment to uncover the tone of the Iranian people's struggle against Islamic regime and speed it up. We are going to resonate the forty years of resistance and struggle of Iranian women for their most basic rights against one the most contemporary anti-women regime in the world. We are preparing to fascinate and reflect ever more the strength of workers struggle, the bravery of students struggle, the unceasing struggles of teachers... and the rebellion of the women in Iran.

Why on the occasion of the 40th anniversary of women's struggle?

Because the women's uprising in 1979, is a golden chapter of the hundred years of women's struggle in Iran and an indication of a real leap in the Iranian women's movement against gender oppression. Because the women were the first target of the Islamic fundamentalists who had just seized the power and in order to consolidate their Islamic power they tried to push the women to the closet. But women were the first social groups that grasped the backward nature of this newly empowered regime and struggled against the assault on their basic rights and with their struggle not only exposed the state's control on women's body but by chanting 'we didn't make revolution to go backward' they conveyed a concentrated and effective manifestation from the part of the whole society against Islamic fundamentalists. However the struggle of the women against the compulsory Hijab was unaided due to the deviation, doubts and the silence of the other revolutionary political forces and at the end it was suppressed, but the new women's movement with this struggle was born. For the first time in the history of the Iranian movement, women who always had actively participated in the struggles, independently and outside the umbrella of other political-social forces put forward the issue of the gender oppression concretely and fought for it.

In the 40th anniversary of these all bravery and resistance, we are going to be the voice of all those women and their determination and advancement and apart from the distortion of the main stream media, we are going to be the loud voice of the forty years of the revolutionary liberating demand of the Iranian women against the anti-women regime of Islamic regime.

Why the advancement of women's movement can not be limited to women and the women's movement?

Because the Islamic regime has lost its legitimacy due to the deep political- social-economic crisis and due to its internal conflict and international pressures and also because of the struggle of workers, toilers and all oppressed classes. Women not only with their large number but also with their qualitative impact have had a courageous present in all these struggles but the scattered struggles of women against gender oppression has not found its independent, mass organization. Women and other social and class movements should be able to apply the historical lessons of 1979 uprising from this moment. The women's struggle against gender oppression not only does not negate the struggle against the other forms of oppression and exploitation, but also the advancement of the women's movement can only be ensured by putting forward the women's demand in women's movement and other social movements. Today the strengthening and organizing the revolutionary women's movement is the key in unleashing the women's outrage and discontent in all social movements. By putting forward the women's demand in these movements it would pave the way for interconnection and interrelation between women's movement and other social movements and would help finding the common roots of the struggles against all sorts of oppressions and struggles.

Why and how to join the international women movements?

Presenting women's body as commodity and displaying it for sale from one side and concealing it under the compulsory Hijab on the other side have both the same nature and both consider it as a sex object in one place the male chauvinism orders its concealing and in another place in the pornography industry and in sex trades present it on sale. As a result the women's struggle in Iran against the compulsory Hijab and other forms of violence against women is not separated from the global struggle of women against male chauvinism of the capitalist system. For the very same reason we consider our struggle part of women's advancement in a world scale and in particular in the Middle East.

Why the international solidarity is needed?

Due to the intensification of the social-economic and political crisis of Islamic regime and the escalation of the contradiction with the US, the sanction and the (neo-liberalists) contention among the imperialists, the people and specifically the most basic masses and in particular the women will be the main sections who will suffer the most. At the same time both reactionary sides are trying to impose this idea that there are only two choices either the slavery of neo liberalism (sanction, war and imperialist's intervention) or Islamic fundamentalism. However we know that while these two forces are in conflict but at the same time they have common interests and can coexist with each other and the people have no influence on their political decisions as the people of Iraq and Afghanistan did not have. For the very same reason the Iranian people and in particular women have no need the so called international savior nor the Islamic fundamentalists. What they need is the solidarity of people of the world. They need that their voice to be resonated by the progressive and revolutionary forces and in particular the women and the people of the world stand next to the struggle of the people of Iran.

Why to struggle against compulsory Hijab?

We are well aware that the struggle against the gender oppression cannot be limited to the struggle against violence on women and the struggle against violence cannot be limited to the struggle against the compulsory Hijab. But in Iran, the compulsory Hijab is at the heart of the state violence against women and is a symbol and an ideological base of a theocratic state. It is the main mechanism to control the body and the sexuality of women and consolidating the subjugation of women by the Islamic capitalist state.

For this reason by mobilizing and organizing the masses around compulsory Hijab and strengthening and deepening the struggle of women against the compulsory Hijab, it would be possible to target other features of violence against women such as anti-women laws and the punishments that are based on Islamic Sharia law. Then by continuing such a path the unity of the women's struggle around the source of these obvious state violence and also a leap forward for the women's movement would become a possibility. That is why we are going to link the channels of struggles against compulsory Hijab and other forms of violence on women to the struggle against Islamic regime as the main cause of subjugation of women in Iran.

The meaning and the concept of the solidarity is that in any possible way helping the 3 days march of the Iranian women campaign (Karzar) to be as successful as possible.

Stand with the women who are relying on their own force and the commitment they have to their 40 years just struggle against one of the most vicious anti-women regime in the world.

Stand with the women who want to be the loud voice of oppressed but they know that this struggle will not be realized without a full struggle against gender oppression from very this moment and everywhere in the world.

Stand with the women who want to continue their struggle against compulsory Hijab and other forms of gender oppression in the service of the revolutionary overthrowing of Islamic republic and all their imperialists backers. This is a beginning for the liberation of women and all the oppressed from the dominant system of oppression and exploitation.

Join the women campaign to struggle state, social and domestic violence against women in Iran (Karzar) and convey our call to all the progressive forces and the individuals from any walk of the life.

Stand with us in 3 days march and make the voice of the Iranian women louder.

Campaign to fight state, domestic and social violence against women in Iran

29 January 2019

www.kaarzaar.com

karzar.zanan.2016@gmail.com

www.facebook.com/kaarzaar

<https://twitter.com/kaarzaar>

◀ پیام کارزار به تشکلات زنان و نیروهای مترقی در سه روز راهپیمایی در هامبورگ، دن هاگ (لاسه)، برمن و بروکسل ۶-۸ مارس ۲۰۱۹ - انگلیسی

➤ This message was delivered on 8 March 2019 in Netherland (Den hag), Germany (Bremen) and Belgium (Brussels) by:
"Campaign to fight state, domestic and social violence against women in Iran"

To all freedom lovers

We activists of 'the campaign to fight the state, social and domestic violence against women in Iran' are here to express that the women's struggle in Iran against compulsory Hijab is not separated from the struggle of the women in the western countries against sexism. Because the women's body has become a sex object under this world system. We are here to say that the struggle of women in Iran for freedom and liberation is part of the world's women struggle against patriarchal capitalist system dominating the world.

Forty years ago Islamic republic began its first assault against women's rights by making hijab for women compulsory to show that this is an Islamic regime that has seized the power.

In Iran the compulsory hijab is at the centre of the state violence against the women. Islamic regime was the first fundamentalist regime that established all the brutal anti-women laws based on the Sharia's law 40 years ago. This theocratic regime in the last 40 years has tried to institutionalise the culture of patriarchy in the country.

But the women did not remain silent. 40 years ago tens of thousands of women on 8th March came to streets, protested and declared that they would not give in to the compulsory hijab. Since then millions of women have resisted and struggled against the compulsory hijab and other sorts of violence against women.

Remember that in a corner of this world that is called Iran, women are arrested and lashed for practising their most basic rights i.e. the right to wear what and how they want. In this corner women are stoned to death for the 'crime' of love. In this corner of the world called Iran, women have no rights to divorce and thousands of women burn themselves or take their own life to free themselves from a violent life. These are only a small part of the sorts of violence of the anti-women laws that the Islamic regime has imposed on women.

We are here to say that the struggle of women against the compulsory hijab and other kinds of violence against women in Iran is not separated from the struggle of millions of women in the world against violence on women. The capitalist's system that has dominated the world has also subjugated the women all over the world however in different forms. The intensification of patriarchy and controlling the body of women and transforming it increasingly to incubators and a pleasure commodity for men, is an essential part of the capitalists system in order to dominate the world.

In a world that 800 million people are hungry, in a world that 70 percent of its products are produced by the women who are in absolute poverty, in a world that millions of children are in live in war zones under tanks and bombs instead of being in schools and they get killed or their lives are torn apart, in a world in that has brought about feminisation of poverty, feminisation of Aids, feminisation of hunger and feminisation of death as well as hundreds of other example are the bases for the unity of the women in a world scale that put them all together for a common struggle against oppression and exploitation.

The picture that is portrayed from Iran by the TV screens and the mainstream western media is the picture of the Islamic fundamentalists that are making nuclear bomb and the picture of the kind of people that all are terrorists. This is a slanderous picture from the people of the other side of the world.

Women on the other side of the world in a country called Iran are struggling against compulsory hijab and other aspects of oppressions. The people of this country are struggling with the Islamic regime on a daily basis.

The reason for the concealment of these struggles is to legitimise their possible war and occupation under our name. The same excuse that they used for the aggression and occupation of Afghanistan and Iraq.

We are here to tell you that we neither need the fascist regime of the US nor the European male chauvinists imperialists. We need that you, the women and men freedom lovers to stand by the women of Iran support our struggle against the compulsory hijab and other aspects of violence against women. We are determined to continue our struggle and fight to overthrow the Islamic regime of Iran for achieving liberation and freedom. Our people need your support.

◀ این پیام در مقابل سفارت ایالات متحده ی آمریکا در بروکسل روز ۸ مارس (روز سوم راهپیمایی) توسط مهسا روزان (به زبان انگلیسی) ارائه شد.

► This message was delivered in front of the U.S Embassy in Brussel on 8th March 2019, by: Mahsa Rojan

We are talking to You people Who are united with us in the struggle against the Islamic regime and all the great powers!

On the 40th anniversary of the Iranian women's uprising against compulsory hijab in Iran, we, women of the 'campaign to fight state, social and domestic violence against women in Iran', are here to say with a clear voice that we are against sanctions, war and military aggression against the countries of the world, including Iran, And we consider warmongering Trump and his fascist gang, a huge liars. Trump and his regime are anti-women and are against the masses of people in Iran and around the world.

Today, Afghanistan, Iraq, and the whole of Middle East have become prisons for women as a result of the invasion and occupation of the United States and its allies, as well as the creation of proxy wars and all types of fundamentalist and anti-women regimes.

These facts show that women's emancipation movement in Iran can not and must not rely neither on patriarchal imperialists, with women's oppression an inseparable part of their system of oppression and exploitation all over the world ; nor to the different deeply entrenched patriarchal repressive forces in Iran. These two pillars are one of the most important and decisive lines of distinction for women's revolutionary organizations and activists who want to be consciously involved in gaining freedom and equality and change the society.

The U.S imperialism, under the name of Iran's nuclear bomb threat, is waging a war that threatens the lives of millions of people in the region, by manslaughter, famine and disease. The lives of women in Iraq and Afghanistan, as a result of the military aggression and occupation of these countries, show that the main victims of these wars are women. The U.S imperialism, of course, by no means, have not had any concern with the fact that Islamic regime of Iran has bombarded women's lives with compulsory hijab and absolute subjugation for over 40 years. This regime has bombarded the empty tables of the workers and poor people For 40 years. Yes !They have no concern with the fact that since 40 years ago this regime, has bombarded the whole society by the establishment and promotion of deeply patriarchal culture, reactionary traditions and superstition.

The Islamic fundamentalist states and forces in Middle East and the fascist and racist regime in United States, and right wing forces and Christian fundamentalist in the West are two sides of the same coin.

with current condition in Iran, only a solid and united struggle and solidarity among people can prevent any opportunism, or possible war against Iran by the U.S imperialist and the confiscation of the struggles of women and people in Iran. Because the fighting circles of peoples are not disunited. Continuation of the struggles of workers, student, teachers, nationalities, women and ... against the Islamic Republic regime should unite in such a way that no power could resist it.

That is why, in the midst of the war-mongering policies of the world powers with trump fascist regime on its top, we neither follow the "national reconciliation" with the oppressive Islamic regime and nor hope for the "mercy" of the imperialist forces, since the conflict of interest between these two reactionary forces has nothing to do with the interests of women and the majority of the masses of people. These contradictions are for their own reactionary interests at both sides. These reconciliations, sanctions and battles are for the re-establishment and strengthening of the capitalist world order. An order that threatens the lives of millions of people everyday. An order that has displaced 65 million people in the world. An order in which millions of children are torn apart from school in battlefields. An order in which in every minute or two, a woman dies or get killed from patriarchal oppression and violence. An order that produces feminisation of poverty, feminization of AIDS, feminization of hunger, and feminization of death. These two reactionary forces are united with one another to suppress Iranian women.

So we are going to continue a fight that serve the revolutionary overthrow of the Islamic Republic and its imperialist supporters, with you, and with the support and solidarity of more people and progressive forces around the world, and in connection with the struggles of women and people in Iran.

We are here to say that along with women's radical activists and organizations, revolutionary organizations and parties, anti-racist forces and all libertarians all over the world, we will not allow them to impose another deadly war on people of Iran, in our name.

We are here to announce that we are determined to continue our struggle for a world in which no woman is oppressed. No woman is neither forced to wear hijab or forced in to prostitution and pornography because of poverty and hunger. A world free from violence of patriarchal capitalism, a world in which no human being is hungry and enjoy it according to their work and need. A world without any parasitic minority that exploit the hard labour of millions of people. A world without oppression and exploitation.

***Down with Islamic regime of Iran
No to Imperialist interference
No in our name
If women are not free, no one is
Long live international solidarity***

1st of May the International Workers Day, Is the Day of Struggle against Oppression and Exploitation

In a world that the class division is increasingly widening, in a world that is extremely unequal, its main victims are the workers and toilers. Among them the women as half of the population and the women workers as a big part of the working class and the toilers are the forefront of the ferocity of the class state, that suffer the most from the poverty, sexual abuse and broad violence, unemployment with no future that in many cases they been driven into selling their body.

The rate of unemployment in the world because of the crisis of the imperialists system is growing and women are the first to be laid off. The unemployment in the third world countries with the crisis of the world capitalism and the privatisations dictated by the IMF and the World Bank is growing and giving rise more than ever to the poverty, misery of the lower classes of these countries and women form the majority. Because women have less opportunities to become skilled and specialised and getting scientific and professional experiences and also because of numerous chains that the laws and the patriarchal culture, religion and traditions tie on them they become the main victims of the policies of the economic reforms and their consequences such as broad unemployment.

In a country such as Iran with the changes in its infrastructure, taken place in the last few decades, more women have entered into the job market. At the same time the number of educated women have increased, these changes are not due to a revolution that its aim would be to eliminate the sexual oppression but is due to the growth of the capitalist's relation in the service of the world capitalism.

Hijab that according to the Islamic Sharia law has been imposed on all women in Iran is to reinforce that women are a commodity that their husbands, fathers and brothers and as a whole the male members of the family have the permission to own it or decide for it. The women according to the law are not in a situation to decide what and how to wear. The functioning of the compulsory hijab and the other anti-women laws of the Islamic republic is to establish the degradation of women and to lay emphasis on an already institutionalised gender inequality in all spheres of the society. The compulsory hijab is affecting the majority of women workers and toilers more than others. Because of their gender the women of working class and the women toilers are even more the targets of suppressive and anti-woman assaults of the Islamic regime. Islamic republic through consolidating the relation of ownership of women by men that the ownership of the body of woman is at its centre has created a situation to exploit ever more viciously the women workers. It is easier to force the women who have no right to control their body and even cannot decide for their own clothing, to work under hardship and super exploitation situation and easier to concede to the most horrific gender oppressions in the factories, farms, services and even in their own home.

Women wherever they work are under the threat of sexual abuses by their employers, managers, foremen besides that the women workers are sexually oppressed by the men workers. According to the culture and the patriarchal division of labour institutionalised in the society the women with a job whether are married or head of a family are responsible for the house work and taking care of the children and elderly members of the family. Many of the women in addition of suffering of gender oppression in their work place will suffer from the abuse, violence, rape and despise by their male partner workers at home. Many of the men worker are the perpetrators of anti-woman views and laws in the society that have been dominated in the society by the class state.

The imperialist's who are dominating the world to extract the maximum profit and accumulate ever more the capital need to intensify the exploitation of the workers and toilers. For them deepening the gender, national, 'race' and other divisions among the workers and toilers to break their resistance against intensification of exploitation is a common practice. This is their practice to split, break and weaken the strong force of revolution versus counter revolution. The imperialists massively invest financially and culturally for such splits. In order to extract the most out of the women and men workers they try to deepen the domination of men over women in the society. In opposition to that the working class and in particular the revolutionary vanguards of this class must consciously and persistently work to prevent and eliminate such divisions and splits in the ranks of their allies and make the army of toilers and oppressed powerful and undefeatable to enable them to upside-down the old relations and construct new relations to serve the interests of the workers and toilers and other deprived class and sections of the society. If the men and women workers and toilers wage a conscious and revolutionary struggle against the dominant anti-woman views and against gender oppression in the society, that would be a step forward to fill one of the deepest divisions in the ranks of revolution.

The women workers whom for being a woman are oppressed and exploited more than men workers would have a stronger incite to be liberated from the chains of oppression and exploitation. If these women are armed with the revolutionary consciousness they could become brave and persistent leaders of the struggle to overthrow the Islamic regime. These women if are armed with the science of class struggle will be able to develop the men and women of their class through a process of struggle against the ruling regime. These kind of women of the working class along with the men of this class in unity with other classes and sections of the society who benefit from the revolution can consciously and with the aim of the struggle, stand against their enemies such as imperialists and Islamic fundamentalists regime and other reactionaries, and pave the way for creating a new society that its agenda is the elimination of oppression and exploitation in the world.

*8 march women's organisation (Iran- Afghanistan)
1st May 2019*

HASHTE MARS

Quarterly journal No. 47/ June 2019

حجاب اجباری مرکز خشونت دولتی علیه زنان در ایران است

www.8mars.com

youtube.com/8marsorg

facebook.com/8Marsorg

zan_dem_iran@hotmail.com

Telegram: @eightmars

Price: €10- £10

Compulsory veil is the center of state violence against women in iran

IN THE OCCASION OF 40TH ANNIVERSARY OF WOMEN'S UPRISING AGAINST COMPOLSARY VEIL IN IRAN